

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Türkiye'nin çoksatır aşk romanı yazarı
Deeane Gist'in "Kalbimin Sahibisin" eserinin devamı
olan bu eserle, yaralı bir kalbin derinliklerine dalacaksınız...

Yaralı Bir Kalbin Derinliklerinde

Deeane Gist

roman

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

sonsuz

Deeanne Gist

Yaralı Bir Kalbin Derinliklerinde

Çeviren

Selim Yeniçeri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sonsuz Kitap: 51

1. Baskı: Temmuz 2013

ISBN: 978-605-384-636-9

Yayıncı Sertifika No: 16238

Yaralı Bir Kalbin Derinliklerinde

Yazar: Deeanne Gist

Çeviri: Selim Yeniçeri

Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince

Görsel Yönetmen: Faruk Derince

Yayın Koordinatörü: Deniz Eröztoprak

İç Tasarım: Gürkan Ademir

Baskı: Sonsuz Matbaa Kağıtçılık Müc. Hiz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 28487

Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi

C Blok 2. Kat No: 291 Topkapı/İSTANBUL

Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 Faks: 0212 674 85 29

E-posta: sonsuzbasim@gmail.com

YAKAMOZ KİTAP © DEEANNE GIST, 2007

Orijinal Adı: Deep in the Heart of Trouble

Copyright © Deeanne Gist, 2007. İlk baskısı Baker Publishing Group'un markası Benthly House (Grand Rapids, Michigan 49516, U.S.A.) tarafından İngilizce dilinde yapılmıştır. Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayınlanamaz.

Sonsuz Kitap, Yakamoz Yayınları'nın tescilli markasıdır.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL

Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35

www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr

Ücretsiz PDF E-kitap Arşivi: yakamozkitap.org

Yaralı Bir Kalbin Derinliklerinde

YAZAR HAKKINDA

Deeanne Gist, eğitim ve gazetecilik alanında kariyer yaptı. Referansları arasında *People*, *Parents*, *Parenting*, *Family Fun* ve *Houston Chronicle* sayılabilir. “*I Did It! Productions*” adında bir ebeveynlik ürünleri serisi bulunmaktadır ve Teksas A&M diploması sahibidir. *A Bride Most Begrudging*(*Umutsuz Aşkın Gözyaşları*), *The Measure of a Lady ve Courting Trouble*(*Kalbimin Sahibisin*) adlı çok satan romanların yazarı olan Gist, Houston, Teksas’ta ailesiyle birlikte yaşamaktadır.

Sonsuz Kitap’tan Yayınlanan Deeanne Gist Kitapları:

Bride Most Begrudging(*Umutsuz Aşkın Gözyaşları*)

Courting Trouble(*Kalbimin Sahibisin*)

Gary ve Carol Johnson'a

TEŞEKKÜR

Çalışmamı en ham hâliyle gördükten sonra bölüm bölüm eleştirerek bana yardımcı olan meslektaşlarım Meg Moseley ve J. Mark Bertrand'dan aldığım destek için minnettarım. Zamanınızı ayırdığınız ve uzmanlığınızı paylaştığınız için teşekkür ederim.

Romanımı bitirdiğimde, ilk çıktıyı başından sonuna kadar okuyan sonra mükemmel geri bildirimlerde ve önerilerde bulunan 'başvuru' okurlarım var: Annem ve babam Veranne ve Harold Graham, *Yaralı Bir Kalbin Derinliklerinde* başlığını da bulan kız kardeşim Gayle Evers (bastır kızım!) ve sevgili dostum Allison Smythe.

Son olarak, ilk çıktıyı alçak gönüllülükle teslim ettiğim sonra da alıp güzelce rafine edişlerini izlediğim editörlerim David Long ve Julie Klasse teşekkürlerimi sunmak isterim; onlarla birlikte çalıştığım için ne kadar şanslıyım.

Dolayısıyla, elinizde tuttuğunuz kitap size ve ulu Tanrı'ya bir adağımdır. Umarım hem sizlere hem de O'na layık olabilmişimdir.

*“Seni tekerleklerin üzerinde gördüğümde, tatlı Lenore
Başım ilk kez böylesine dönüverdi.
Golf pantolonu giymiştin.
Ve parlak çorapların vardı.
Onları yirmi blok öteden görebilirdim.
Belki daha da uzaktan.*

*Sadece şöyle bir bakıverdim, tatlı Lenore
Giydiğin süslü kısa paçalı pantolona.
Sonra zalim toprağa düşüverdim.
Öyle bir çarpılmıştım ki
Hâlâ toparlanamadım, tatlı Lenore.”* .

Anonim

Giriş

CENTRAL PARK, NEW YORK

2 HAZİRAN, 1898

ESSİE SPRECKELMEYER'IN ne bir kocası vardı ne de buna ihtiyaç duyuyordu. Kendi kolları ve bacakları, son derece güçlü bir beyni ve sağlam bir bünyesi vardı. Dahası, evlenip çocuk yaparsa -böylece ahlaki ve fizyolojik sorumluluğunu yerine getirirse- bir daha asla tek başına New York şehrine gidemez ve *Herald* yarışmasında bisiklet kıyafetlerini giyemezdi.

New York'un bisiklet sezonunun bu ilk gününü kutlamak için yüzlerce insan toplanmıştı. Central Park'ın gösterişli ortamı, şehir caddelerinin kalabalığı ve hareketliliğiyle keskin bir kontrast oluşturuyordu ama Essie her nedense ortamdan zevk alamıyordu. Avuçları terliyor, midesi kasılıyordu çünkü podiumdaki gazete editörü konuşmasını bitirmek üzereydi ve yarışmanın galibini açıklamaya hazırlanıyordu.

Bir eliyle sarı elbisesinin göğüs kısmını düzeltti. Diğeriyle golf pantolonunun tozluklarının üzerine sarkan paçalarını çekti.

Etrafında toplanan bisiklet heveslilerine bakınarak derin bir nefes aldı. Ülkenin bir ucundan tek başına yaptığı tren yolculuğu Corsicana, Teksas'taki herkesi şoka sokmuştu. Ama bu yarış-

mayı kazanırsa onların görgü kurallarıyla ilgili endişelerini büyük ölçüde yatıştırabilirdi. Teksaslıların en sevdiği şey, her şeyi kuzeylilerden daha iyi yaptığını kanıtlamaktı. Essie'nin kendi kafasındaki tek gerçek rakibi, kostümü hem göze hoş gelen hem de son derece kullanışlı olan Bostonlu bir kadındı. Ama kadının düz kahverengi şapkası oldukça sakil duruyordu.

Essie, sıkıca çekiştirilerek biçimlendirilmiş sarı buklelerinin üzerinde duran şapkasını kontrol ederken kendi abartılı tasarım fikrinin teraziyi ondan tarafa çekmesini umuyordu. Hasır şapkanın üzerinde sarı güllerden iki şerit vardı ve tam tepesine iç içe geçmiş yapraklar yerleştirilmişti.

Konuşmacı, Essie'nin dikkatini tekrar kendi üzerine çekti. "Lafı daha fazla uzatmadan, hanımlar ve beyler, *New York Herald* En İyi Bisiklet Kostümü yarışmasının kazananını açıklıyorum... Corsicana, Teksas'tan... Bayan Esther Spreckelmeyer!"

Essie, adını duyunca hem coşku hem de şaşkınlıkla titredi. İnsanlardan izin isteyerek uğultulu kalabalığın arasından geçti ve çiçeklerle süslenmiş podyuma çıktı. Onun gelişini görmek için izleyiciler birbirlerinin üzerinden başlarını uzatıyordu. Kalabalık, bir ışık hüzmesine yol veren bulutlar gibi aralandı.

"Tebrikler hayatım" dedi zarif bir kadın, benekli peçe eklenmiş gül pembesi ipek şapkasının altından bakarak. Beyaz golf pantolonu ve aynı renkte ceket giymiş bronz tenli bir adam, beresine dokunarak selam verdi. Genç bir polis memuru Essie'nin koluna girerek onu kalabalığın arasından geçirdi.

Sonunda, altmış kilodan daha fazla değilmiş gibi görünen gazete editörünün kendisine devasa boyutlardaki birincilik çelenğini sunduğu podyuma ulaştı. Çelenk Essie'nin yarısı kadardı ve en az onun kadar ağırdı.

Güllerden, gardenyalardan ve karanfillerden oluşmuş çelenğin mis gibi kokusu burnuna doldu.

"Teşekkür ederim" dedi Essie.

Editör ödül kazanan kostümü baştan aşağı süzdükten sonra seçkin zarif elini sallayarak kalabalığa döndü. “Corsicana Bisiklet Kulübü’nün sahibi ve başkanı Bayan Spreckelmeyer!”

Essie duruşunu düzeltirken kolunu çelengin altından geçirerek yanına doğru tuttu ve seyircilerin kazanan kostümü tekrar iyice görmelerine izin verdi.

Erkekler tezahürat yaparken kadınlar eldivenli elleriyle, kuş kanatlarının çırpılışını hatırlatan bir sesle alkışlıyordu. Göz ucuyla elindeki resim defterinin arkasından bakan bir ressamı gördü.

Adam füzenini* temiz bir sayfaya dayayarak seslendi:

“Bayan Spreckelmeyer, buraya bakın!”

Essie, irkilerek ona bakarken füzenin sayfa üzerinde nasıl hızla gidip geldiğine ve çelengi tutan görüntüsünü nasıl çabucak kâğıda aktardığına hayret etti. Kalabalık sessizleşirken Essie dikkatini tekrar izleyicilere çevirdi.

Hayal kurarken zihninden geçirerek prova yaptığı sözleri unutmuştu. Sanki zafer konuşmasının içeriğini mucizevi bir şekilde hatırlatabilirlermiş gibi panik hâlinde parktaki büyük meşelere bakındı.

Boğazını temizledi:

“Hanımlar ve beyler. Sevgili bisiklet severler. Ben... eee... bu onurun benim için ne kadar büyük olduğunu ifade edecek kelimeler bulmakta zorlanıyorum.”

Alkışlar yükseldi.

“Size teşekkür etm...”

* Profesyonel karakalem resim yapmak için kullanılan kömür parçası; diğer bir deyişle, resim kurşun kaleminin kalını olarak da tarif edilebilir. Günümüzde artık kullanılmayan ve özelliği karakalem leke çalışmalarında çok keyifli bir görüntü sunmaktadır. Ç.N.

“Hey, hanımefendi!” Siyah yazlık ceket, siyah melon şapka ve siyah çizmeler giymiş iri yarı bir adam kalabalığı yararak öne çıktı. “Ben Pantolon Karşıtı Tugay’ın bir üyesiyim ve siz bayan bisikletçilerin kadın nüfusumuza dayattığınız bu özgürlük hareketinden hiç hoşlanmadığımızı bildirmek istiyorum. Bizler, hanımların hanım gibi görünmesi gerektiğine inanıyoruz. Böyle bir grubun önünde, böyle kıyafetlerle dolaşarak ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz? Tanrı’yı, ülkemizi ve hemcinslerinizi utandırıyorsunuz!”

Kalabalık sessizleşirken ressam hemen yeni bir sayfa açtı ve adamın resmini çizmeye başladı.

“Ben herhangi bir özel giysi reformu hareketine dâhil değilim, bayım” dedi Essie. “Pantolon giymemin tek nedeni, bir bayan bisikletçi için en ideal ve mantıklı giysi tercihi olması.”

“Oldu olacak, erkek ceketi filan da giyin bari!” diye bağırdı adam, sahneye fırlarken.

Essie arkaya doğru sendelerken kalabalıktan huzursuz sesler yükseldi.

Ufak tefek editör, bu iri yarı adamla başa çıkamazdı ve Essie, kendisini podyuma getiren polis memurunu ortalıkta göremiyordu.

“Ben bir yemin ettim” dedi adam, Essie’ye doğru eğilerek. “Bu ahlaksızlığa son vermek için elimden geleni yapacağıma yemin ettim. Ve bunu yapmaya da kararlıyım!”

Essie’nin kolunu yakaladı. Ön tarafa yakın duran üç adam podyuma çıktı.

“Hey, baksana buraya!” diye bağırdı biri. “Elini o hanımın üzerinden çek!”

Sözleri bir savaş çılgılığı etkisi yaptı ve Essie’nin bisiklet kariyerinin en önemli anları, gruplar arası bir kavganın arasında kaynayıp gitti.

1

BEAUMONT, TEKSAS BİR HAFTA SONRA

Yıllar Norris Tubbs'a iyi davranmamıştı. Sırtı bir yay gibi bükülmüştü. Kulaklarından uzayan beyaz tüyler birbirine karışmıştı. Burnu genişlemiş ve uzamıştı. Gözleri cam gibiydi ama yine de dikkatli bakıyordu.

“Baban bana Anna'yı alabileceğimi söyledi” dedi.

“Anna'yı almak mı?” diye sordu Tony Morgan, kahvesinden bir yudum alırken.

“Evet. Karım olarak.”

Tony aniden nefesini çekince kahve soluk borusuna kaçtı ve boğazını yaktı.

Tubbs onun sırtına vurdu. “Her şey ayarlandı.”

“Her şey mi?” diye sordu Tony, sulanmış gözlerle.

“Anna'ya haber vermek dışında, elbette.”

“Elbette.” Hâlâ kendini toparlamaya çalışan Tony, ailesinin evinin salonunu dolduran insanlara baktı ve Teksas va-

lisinin taziyelerini kabul etmekte olan kız kardeşini gördü. Baştan aşağı siyahlar giymiş olmasına rağmen, elbisesinin kesimi ve tarzı kesinlikle sert değildi; özellikle de onun üzerindeyken. Siyah saçlarına sade görünüşlü bir şapka takmıştı ve vücuduna oturan göğüs kısmı, vücudunun dişil özelliklerini vurguluyordu.

Tony iç çekti. On dokuzuncu doğum gününe bir hafta kadar varken babasının onun için uygun talipler düşünüyor olması Tony'yi şaşırtmamıştı. Ama Norris Tubbs?

Tubbs, Tony'nin bakışlarını izledi. "Babanın isteğini onurlandıracağını sanıyorum?"

Dikkatini tekrar H&TC Demiryolu şirketinin ortağına çevirirken Tony, öfkesini dizginlemeye çalıştı. Babasının vasiyeti okunduğunda, Morgan Petrol'ün başına geçmesi bekleniyordu; bu arada ağabeyi daha kazançlı Morgan portföylerini yönetecekti. Dolayısıyla Tubbs'ı kendine düşman etmek akıllıca bir hamle olmazdı.

"Babam bana bu konudan hiç söz etmemişti."

"Öyle mi? Şey, eminim bunu yapmayı düşünüyordu ama geçen hafta aniden öleceği aklına gelmemişti sanırım."

Tony bıyıklarını düzeltti. "Hayır, sanırım bu aklına gelmemişti. Yine de Anna bir yıl kadar yas tutacak, dolayısıyla herhangi bir şey için acele etmeye gerek yok."

"Ah, Tony, neredeyse yirminci yüzyıldayız! İnsanlar artık bu tür şeylere eskisi kadar önem vermiyor."

"Belki bazıları öyledir" dedi Tony. "Ama ben veriyorum."

Tubbs gerildi. "Eh, belki de bu konuda senin yerine Darius'la konuşmalıyım. Sonuçta o en büyüğünüz."

Ucretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rahtey.org>

Tony, fincanını yanından geçen bir hizmetkârın taşıdığı

tepsiye bıraktı ve kendine Beaumont'tan geçen demiryollarının birden fazla olduğunu hatırlattı.

“İstiyorsan Darius’la konuşabilirsin, Norris” dedi. “Ama Darius’un, Anna’nın üvey ağabeyi olduğunu unutuyorsun. Ben öz ağabeyiyim ve ben izin vermeden kimseyle evlenemeyeceği konusunda sana garanti verebilirim.”

Morgan ailesinin uzun süredir dostu ve aile avukatı olan Nathaniel Walker, annelerine birkaç kelime mırıldanarak taziyelerini bildirdi ve sonra onu ofise sürükledi. Tony, Anna’nın koluna girdi ve Darius’u arkada bıraktı. Üvey ağabeyi odanın uç tarafına geçerek geniş bir koltuğa yerleşti. Annesi ve kız kardeşiyle birlikte Tony, siyah-beyaz renkli küçük ve rahatsız bir dana derisi kanepeyle idare edecekti. Yarım düzine kadar sığırdan alınmış boynuzlar, sırtlarına minder oluşturunuyordu.

Walker, yeleşinin cebinden çıkardığı saatine baktıktan sonra büyük maun masasının bir çekmecesinden kâğıtlar çıkardı. Altın çerçeveli gözlüğünü burnuna yerleştirirken ortam sessiz ve gergindi.

“Şimdi Blake Huntley Morgan’ın Vasiyetnamesi’ni okuyacağım” dedi.

Güçlü, profesyonel bir sesle başladı ama devam ettikçe okuması yavaşladı. Bir süre sonra kelimeler devam ederken Tony’nin başı zonkluyordu.

“Bir hata olmalı” diye patladı Tony sonunda, Walker’ın sözünü keserek.

Avukat başını kaldırıp ona baktı. “Üzgünüm, Tony. Hata filan yok.”

“Ama okuduklarınızın hiçbir anlamı yok. Sanki babam, annemle sadece Darius’la ilgilenmesi için evlenmiş gibi görünüyor. Sanki Anna ve ben hiç önemli değiliz gibi. Ya da

annemin kendisi.”

“Evet” dedi Walker, kısık sesle.

Anneleri inledi. Anna, elindeki siyah mendili ağzına kapadı.

Deri, küflü kitap ve tütün kokusu Tony’nin ciğerlerini zorlamaya başlamıştı. Tırnaklarını kanepenin kaba tüylerine geçirdi. Darius oturduğu yerde kıpırdandı ama haber karşısında belirgin bir tepki vermedi.

“Anlamıyorum” diye fısıldadı anneleri.

Walker boğazını temizledi. “Leah, malikânede oturmana izin verilecek ve hayatın boyunca cömert bir gelirin olacak. Anna da evlenene kadar evde kalabilir; evlenme zamanı geldiğinde de saygın bir drahoma alacak.”

“Peki, ya Tony?”

“Ben de ona gelmek üzereydim.” Walker gözlük camlarının arkasından masasındaki kâğıtlara bakarak derin bir nefes aldı. “Oğlum Anthony Bryant Morgan’a... hiçbir şey bırakmıyorum. Mülklerimden ve servetimden ona hiçbir şekilde pay verilmeyecektir.”

Hiç mi? diye düşündü Tony. Hiç mi?

Annesi elini tutup sıktı. O kadar sıkı tutuyordu ki Tony annesinin alyansının parmaklarının üzerinde iz bırakacağından emindi.

“Anthony’ye en değerli hediye verilecek: Bir eğitim. Onun bilgisini artırmasını ve benden bile çok daha ileri gitmesini istiyorum.”

Pencereler çok az aralık olduğundan, oda boğuk ve sıcaktı. Tony’nin sırtından bir ter damlası süzüldü.

“Anthony, rüştünü ispat ettiğinde, karım kendisine bıraktıklarımı onunla paylaşmayacaktır; aksi takdirde, kendisine bı-

raktığım bütün mirastan vazgeçmek zorunda kalacaktır.”

Rüştümü ispat ettiğimde mi? Tony yirmi sekiz yaşında bir adam olarak rüştünü çoktan ispat etmişti.

Walker devam ederken Tony, babasının nasıl onu kasıtlı olarak meteliksiz bıraktığını anlamaya başlamıştı. Ağabeyi ölmediği sürece, öyle bir durumda Tony onun mirasçısı konumundaydı. Ama bunun yakın bir zamanda olması kesinlikle imkânsızdı. Darius otuz bir yaşındaydı ve sağlığı son derece yerindeydi.

Tony, annesine baktı ve aklaşmaya başlamış saçlarının etrafında nem parıltıları gördü. Anna’yla ikisi siyah serj kumaştan elbiseler giymişlerdi. Annesi bayılacak gibi görünüyordu ve içinde bulundukları durumla ortamın aşırı sıcaklığı düşünülürse çoktan yığılıp kalmamasına Tony şaşırıyordu.

Walker vasiyetin son sayfasını da bitirip çevirdikten sonra Tony’ye döndü. “Sen iyi misin, evlat?”

Göğsü sıkışmasına rağmen, Tony sakın bir sesle konuşmaya çalıştı. “Ne zaman? Vasiyetini ne zaman değiştirdi?”

Walker, masanın üzerinde önünde duran kâğıtları düzeltti. “Değiştirmedi. Yıllardır böyleydi.”

Tony başıyla onayladı. “Kaç yıldır?”

“Siz çocuklar doğduğunuzdan beri.” Walker bir an tereddüt etti. “Şey, hayır, bu pek doğru sayılmaz. Darius çocukken hastalandığında bir kez değiştirdi. Darius’un hayatta kalacağından emin değildi ve her şeyin hazır olmasını istiyordu.”

Doğduklarından beri mi? Babası daha doğduğu andan itibaren onu mirasından men mi etmişti yani? Sadece Darius’un zamansız ölmesi durumunda mı mirasçı olabilecekti?

Babasının onayını kazanmak için kaç kez ve ne kadar çok

çaladığını düşününce, Tony'nin boğazında bir şeyler düğüm-
lendi. Ne gülünç!

“Bana neden daha önce söylemedin, Nathaniel?” diye sordu anneleri, boğuk bir sesle.

“Bu, bana düşmezdi.”

“Ailelerimiz üç kuşaktır birbirleriyle dost.”

Walker gözlüğünü çıkardı ve yavaşça katladı. “Ben bir yemin ettim, Leah. Bozmamı mı isterdin?”

“Tony'ye en azından bir başlangıç yapmasına yetecek kadar bir şeyler bırakması için onu ikna edemez miydin?”

Walker, burnunun üzerinde gözlüğünün dayandığı noktayı ovaladıktan sonra Tony'ye döndü. “Üzgünüm. Blake hiçbir şeyi olmadan başladığını söyledi. Senin de aynı şeyi yapmanı istiyordu. Ama yıllar geçerken senin bir gün yükseleceğine olan inancı hiç değişmedi.”

Tony'nin çene kasları seğirmeye başlamıştı. “Anlıyorum.”

Olanları soğuk bir sessizlikle izleyen Darius sonunda ayağa kalktı. “Başka bir şey var mı, Walker?”

“Hayır, sanırım hepsi bu kadar.”

Tony üvey ağabeyinin yürüyüşünü izledi. Darius'un bıyığı olmaması dışında, iki kardeş birbirlerine çok benziyordu. Aynı esmer ten, aynı kahverengi gözler, aynı uzun, kaslı ve sert fizik yapısı.

Ama kişilikleri bundan daha farklı olamazdı. Darius ahlak kurallarıyla kesinlikle ilgilenmiyordu. Daha en başından beri düşündüğü tek şey kendi mutluluğuydu. Morgan Petrol'ü onun ellerine teslim etmek, kurtlara yem etmekten farksızdı.

Ama babası ilk ailesini sevmiş, ikincisine sadece tahammül etmişti. Tony onu memnun etmek için ne kadar çabalasa da,

görünüşe bakılırsa hiçbir şey fikrini değiştirmemişti.

Darius'un dudaklarının üzerinde ter damlaları birikmişti. "Ayırdığın zaman için teşekkürler, Walker. Seni ararım. Bizi biraz yalnız bırakır mısın?"

Walker başıyla onayladı, kâğıtlarını topladı ve ofisten çıktı.

Darius masanın arkasına geçti. "Anna" dedi, dana derisi dev koltukta arkasına yaslanarak. "Görünüşe bakılırsa babamla aranızda bir sevgi kaybı filan yok. Dolayısıyla yas süresini kısa kesmekte bir sakınca olduğunu sanmıyorum. Siyahlar içinde dolaşıp durmak, evlilik konusunda şansını yükseltmez."

Anneleri daha da sarardı. "Yani daha yas süresi dolmadan onu evlendirmekten mi söz ediyorsun?"

"Kesinlikle öyle. Sen, Tony" dedi Darius, Tony'ye dönerek, "Sabah buradan ayrılmanı istiyorum."

Annesi şaşkınlıkla inledi. "Darius! Gülünç olma. Bir plan yapıp hazırlanmak için zamana ihtiyacı var."

Tony birkaç kez yavaş ve derin nefes alıp verdi.

Darius üvey annesine ne öfkeyle ne de zalimce baktı; gözlerinde sadece ilgisizlik vardı. "Korkarım bu konuda herhangi bir söz hakkın yok. Artık her şey bana ait ve ben söylemedikçe kimsenin burada yeri yok."

Tony aniden ayağa fırladı. "Anne, Anna, bizi yalnız bırakın."

Anna hemen ayağa kalktı ve annesinin koluna girerek onu kapıya yöneltti. Annelerinin hıçkırıkları eteklerinin hışırtısı arasında boğuldu. Ama Tony duymuş ve çok öfkelenmişti.

Kapı kadınların arkasından kapanır kapanmaz, Tony masaya doğru yöneldi. Yıllardır Darius'a vuramamış, çocukluklarından beri.

Tony, avuçlarını devasa masanın üzerine dayayarak Darius'a doğru eğildi. "Anna'yı bir yıl dolmadan evlendirmeye kalkarsan ya da ben yokken ona veya anneme bir şey olursa bana cevap verirsin."

Darius'un gözleri bir an şaşkınlıkla irileşti ama sonra yüz ifadesi tekrar gevşedi. "Abartma, Tony. Leah veya Anna'yla ilgili hiçbir kötü niyetim yok. Evin diğer ucunda yaşayacakları düşünülrse zaten birbirimizi görmeyeceğiz bile."

"Sen babamın odalarına yerleştiginde bu değişecek. Annem otuz yıldır onunkine bağlı olan odalarda kalıyor. Onu nereye yerleştirmeyi düşünüyorsun?"

Darius dudaklarını büzdü. "İçini rahatlatıcaksa istediği yeri kendisinin seçmesine izin vereceğim."

"Çok cömertsin. "Tony'nin ses tonundaki sertlik, nazik sözlerle farklı anlamlar katıyordu.

"Teşekkür ederim."

Tony ellerini masadan çekmedi ve geri çekilmedi.

Darius bir kaşını kaldırdı. "İzin verir misin?"

Tony kasıtlı bir şekilde yavaşça doğruldu, döndü ve kararlı adımlarla odadan çıktı.

Bakımsız evin verandasında duran Tony kapıyı tekrar vurdu. Ahşap kapı aralandı ve başı tokmağa kadar bile ulaşmayan küçük sarışın bir kız ortaya çıktı.

"Merhaba Bayan Myrtle. Babanız evde mi?"

Kız bir şey söylemedi. Sadece iri kahverengi gözleriyle aralıktan bakarak öylece durdu.

"Ya anneniz? Annenize Tony amcanın geldiğini söyleyebilir misiniz?"

Kız başparmağını ağzına soktu.

Tony çenesini ovaladı. Genellikle Russ'ın çocuklarına meyan kökü şekeri getirirdi ama bütün olanlardan sonra, bu kez eli boş gelmişti.

Tony, bavulunu yere bıraktı ve küçük kızla aynı göz hizasında olabilmek için çömeldi. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu, ellerini önce bacaklarına ve sonra kelimelerin ritmiyle birbirine vurdu:

“Bayan Myr-tle...?”

Avuçlarını açarak ellerini kıza doğru uzattı. Myrtle ağzında başparmağıyla gülümsedi, kapıdan süzüldü ve boştaki elini tekrarlanan her kelimeyle birlikte Tony'nin avuçlarına sırayla vurdu.

“...Mac, Mac, Mac” diye devam etti Tony. “Baştan aşağı simsiyah, siyah, siyah. Gümüş düğmeleri var, düğme, düğme, düğme. Sırtından beline, beline, beline.”

Kollarını açarak bekledi. Kız kendini Tony'nin kollarına attı ve Tony, onun kendisini gülümseten sütle karışık bulaşık suyu kokusunu içine çekerek başının tepesini öptü. Küçük kızın arkasındaki kapı açıldı.

“Teşekkürler, Tony. Yazılı davetiye beklemeden içeri girebileceğini biliyorsun. Seni orada ne kadardır bekletiyor?”

Tony, Myrtle'in saçlarını okşayarak ayağa kalktı. “Yeni geldim, Iva. Russ evde mi?”

“Tabii, tabii. İçeri gel.” Iva kucağındaki bebek oğlunu diğer koluna alarak kapıyı iyice açtı, kocasına seslendi ve sonra Tony'nin bavuluna çatık kaşlarla baktı. “Sen iyi misin?”

Tony ellerini ceplerine soktu. “Sanırım daha iyi zamanlarım olmuştur.”

Yaşı kendisinininkinden çok Anna'ninkine yakın olmasına rağmen, Iva'yı neredeyse çocukluğundan beri tanıyordu. Russ, daha Iva kızıl saçlarını örmek yerine topuz yapmaya başladığı anda onu kapmıştı ve evlerini ufaklıklarla doldurmak için hiç zaman kaybetmemişlerdi.

Iva'nın beline bağladığı önlük bir zamanlar beyaz olabilirdi ama şimdi baştan aşağı lekelerle doluydu. Tokalarından kurtulalı çok olmuş çilek rengi saçları darmadağınaktı ama yanakları kırmızıydı ve gözleri parlıyordu.

Annesinin kucağında duran ufaklık gözlerini kırıştırarak Tony'ye baktı ve dudaklarının arasından köpükler taşıtı. Tony uzanıp çocuğun çenesini gıdıkladı. Çocuk kıkırdarken salyası Tony'nin eline aktı.

"Bıyığını tıraş etmişsin" dedi Iva.

Tony, eliyle ağzını sıvazlarken hâlâ tertemiz bir yüze alışmaya çalışıyordu. "Kendimi komik hissediyorum."

"Ama güzel görünüyor. Oldukça yakışıklı bir yüzün var, Tony."

Tony gülümsedi.

"Baban için üzüldüm" dedi Iva.

"Teşekkürler."

"Eh, içeri girecek misin, girmeyecek misin?"

Tony bavulunu alarak eşikten girerken en iyi arkadaşı köşeden döndü ve iri cüssesiyle antreye girdi. Oğullarından biri Russ'ın bacağına sarılmış, diğeri omzunda oturuyordu.

"Sıra bende, baba! Sıra bende!" diye bağırdı babasının bacağına sarılmış olan.

Russ'ın yüzü ciddileşti ve Grady'yi omzundan indirdi. Grady'nin ayakları yere değer değmez, olanca hızıyla Tony'ye

doğru koştı.

“Tony amca! Tony amca!”

Tony, onu kucağına alıp havaya attı ve yakalayıp yere bıraktı. Tony bir an kendi babasının kollarına bir defasında nasıl atıldığını hatırladı. ama babası onu tutmamıştı.

“Bu, sana ders olsun evlat” demişti babası. “Kimseye güvenme. Bana bile.”

Tony, birinin paçasını çekiştirdiğini hissetti.

“Ben de! Ben de!” Jason, Russ’ın bacağına bırakmıştı ve şimdi kollarını kaldırmış hâlde Tony’nin yanında duruyordu. Tony heyecanlı haykırışlar arasında aynı şeyi Jason’la da tekrarladı.

“Pekâlâ, siz ikiniz” dedi Russ. “Annenizle birlikte mutfağa gidin bakalım.”

Iva çocukları kovaladı. “Haydi bakalım, size sulu şeftaliler dilimledim.”

Myrtle dışında hepsi mutfağa koştı.

Russ, bavula baktı. “Demek doğru?”

“Ne duydun ki?”

“Babanın sana üzerindeki giysilerden başka bir şey bırakmadığını.”

“Öyle de denebilir.”

Russ parmaklarıyla kumral saçlarını sıvazladı. Hızla dökülmeye başlamışlardı ve geçen yıla oranla yarı yarıya azalmışlardı. “Buna inanamıyorum. Nedeni ne?”

Tony omuz silkti. “Darius’u daima hepimizden çok sevmişti. Kendimizi bildik bileli bunun farkındaydık.”

Tek sınıflık okullarındaki öğrencilik günlerini hatırlıyordu. Bir defasında Tony, topu yanlışlıkla dışarı kaçırmıştı ve bir bo-

yacıyı neredeyse merdiveninden düşürüyordu. Boyacı, Tony'yi kovalamış, küfürler savurarak elindeki boya fırçasıyla vurmaya çalışmıştı.

Darius gülererek izlemekten başka bir şey yapmamıştı. Yaşına göre oldukça iri olan Russ çocuğu yakalamış ve canına okuduktan sonra Tony'yi rahat bırakmadığı takdirde daha fazlasını da yapacağına söz vermişti.

O zamandan beri hiç ayrılmamışlardı. Russ'ın ailesinin toplumun diğer kesiminden olması önemli değildi. İki çocuk ya Russ'ın ya Tony'nin evinde ya da arada bir yerde buluşuyordu.

“Veda etmeye geldim” dedi Tony.

“Veda etmek mi?” Russ'ın kaşları kalktı. “Acelen mi var yoksa biraz oturup konuşabilir miyiz?”

Tony köstekli saatine baktı. “Öğle treni için bilet aldım. Yani bir saatten az zamanım var.”

“Eh, gel o zaman.”

İki adam ön verandaya çıkıp sallanan koltuklara otururken Myrtle da arkalarındaydı. Babasının kucağına tırmandı ve başparmağını emmeye devam ederek top gibi kıvrıldı.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Russ.

“Aslını istersen, emin değilim.” Tony çakısını çıkararak açtı ve tırnaklarını temizlemeye başladı. “Corsicana'ya bir bilet aldım. Sullivan Petrol'de saha işçisi olarak iş bulup bulamayacağıma bakacağım.”

“Bir işçi! Sullivan Spreckelmeyer'in emrinde mi? Benimle dalga geçiyor olmalısın. Bu konuda bir şey bilmiyorsun. Adamların acemilere nasıl davrandığı konusunda bir fikrin var mı? Seni çiğ çiğ yerler!

Tony avluya baktı. İva orayı hep düzenli ve temiz tutardı. Çimenlik yoktu ama evin temelini saran açelyalar, babası için inşa ettiği malikânenin etrafındaki gösterişli bahçelerin hepsine meydan okuyabilirdi.

Babasının onayını kazanmak umuduyla o muazzam yapının inşaatını yönetirken ortaya koyduğu onca çalışmayı düşünerek iç çekti. Oysa babası o malikânenin duvarları arasında yaşayabilmesi için ondan kira almıştı.

“Beni dinliyor musun, Tony? Sen petrol sahasında çalışmak konusunda hiçbir şey bilmiyorsun.”

Tony çakıyı kapatarak tekrar cebine attı ve koltuğunu salılamaya başladı. “Morgan Petrol’ün kuruluşundan beri muhasebe kayıtlarıyla ben ilgileniyorum. Sevkiyatları ve teslimatları kontrol ediyor, faturaları düzeltiyor, ödemeleri yapıyor ve kaydediyordum. Bütün bunları yapabildiysem sahada da çalışabileceğimi düşündüm.”

“O iş, masanın arkasında oturmaya benzemez. Petrol sahasında çalışan bir adamın kalitesi, önce dövüşme becerisiyle sonra da içkiye dayanıklılığıyla ölçülür. Senin içki içmediğini öğrendiklerinde o adamların ne yapacaklarını sanıyorsun?”

“Benimle dövüşürler mi?” Tony ellerini başının arkasında birleştirdi ve olabildiğince arkaya doğru esnedi. “Bana dövüşmeyi öğrettiğin için kesinlikle minnettarım, Russ. Elbette ki bir kırbacı senin gibi kullanamam ama yumruklaşımla gayet iyiyim. Yani bir adamın kalitesini önce bununla ölçüyorlarsa belki de diğerinden muaf kalabilirim. En alt basamaktan başlamak zorundayım. Kimse değersiz bir işçiyle çok fazla ilgilenmez.”

Russ, çenesini Myrtle’in başına dayadı. “Soyadı Morgan’sa ilgilenirler.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Adım artık Morgan değil. Annemin kızlık soyadını kulla-

nacağım. Bundan sonra adım Tony Bryant.” Burnunun altına parmağıyla vurdu. “Ayrıca bıyığımı kestim. Kimse beni tanımaz.”

Russ, başını iki yana salladı. “Fark ettim. O kıl yığınınından kurtulmak seni beş kilo hafifletmiştir. Ama bıyığın olsun ya da olmasın, petrol sektörü küçük bir dünyadır. Herkes kim olduğunu anlayacak.”

“Sanmam. Babamın petrol sahalarına hiç gitmemiştim. Bütün zamanımı ya masamın başında ya da demiryolu istasyonunda geçiriyordum.”

“Bu da bizi asıl fikrime geri getiriyor. Sen bu işe uygun değilsin. Şafaktan geceye kadar çalışırız. Zor, tehlikeli, yorucu ve pis bir iştir. Sen eğitilmiş biri gibi konuşuyorsun ama sahadaki adamların kendi dilleri vardır.”

Tony yüzünü buruşturdu. “Gençliğimi kilise süpürerek ve yetişkinliğimi sayılarla uğraşarak geçirdiğim için açık havada çalışamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Çalışabileceğini sandığını düşünüyorum.”

“Ben çok çalışmaktan korkmam, Russ. Bir Stillson anahtarıyla bir zincir kısıkaçı arasındaki farkı bilmiyormuşum gibi de konuşma. Morgan Petrol’de benim denetimimden geçmemiş tek bir alet bile yoktur.”

“Ne için kullanıldıklarını da biliyor musun peki?”

“Hızlı öğrenirim.”

Myrtle kıpırdanmaya başladı. Russ onu yere bıraktı, kapıyı işaret etti ve poposuna hafif bir şaplak attı. “Yürü bakalım, Myrtie. Annen mutfakta.”

Küçük kızın mutfak kapısına doğru yürüyüşünü ve açmak için çabalayışını izlediler. Russ ayağa kalkıp ona kapıyı açtı ve

içeri girmesini bekledikten sonra koltuğuna geri döndü. “Belki ben de seninle gelsem iyi olur.”

“Hayır, Russ. Teşekkürler ama bunu kendi başıma yapmıyorum. Ayrıca, İva ve çocukların yanında kalman gerek. Ayrılmasan iyi olur.”

“Sen Darius’un benim daha ne kadar çalışmama izin vereceğini sanıyorsun ki? Uzun sürmeyeceğine bahse girebilirim.”

Tony köstekli saatine bakarak ayağa kalktı. “Sen Teksas’taki en iyi kazıcısın. Ve Darius adi bir işadamı olabilir ama kesinlikle aptal değildir. İşin başında ne yaptığını bilen birini isteyecektir.”

“Ama bu seni rahatsız etmiyor mu?” diye sordu Russ. “Morgan Petrol’ün yok olup gitmesini ve Darius’u da beraberinde sürüklemesini istemez misin?”

Bu, Tony’nin yakından incelemek istediği bir soru değildi. “Benim yapmak istediğim şey, Darius’un hayal edebileceğinden çok daha büyük ve çok daha iyi bir petrol şirketi kurmak. Bunu yapmak için işle ilgili bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeliyim. Bir petrol sahasında çalışmakla başlayarak.”

“Belki de sana şapkamı versem iyi olur. Kuyulardaki fişkırmalardan kalan lekeleri var ve her saygın kazıcının böyle bir şapkası vardır.”

Tony güldü. “Uzun boylu olabilirim ama şapkan beni yine de tek lokmada yutardı. Ayrıca, bir alet taşıyıcısının kazıcı şapkasıyla ne işi olur ki? Bilmiyorum ama bu bana pek doğru gelmiyor.” Tokalaşmak için elini uzattı.

“Sanırım Spreckelmeyer’in kızıyla da tanışacaksın” dedi Russ.

“Ne kızı?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Pantolonlu kız” dedi Russ, gözlerini devirerek. “New York

şehrinde bu yüzden büyük bir olay koptu ve bütün gazetelerde resmi çıktı.”

“Pantolonlu kızlar” dedi Tony, küçümseyen bir tavırla. “Golf pantolonu giyen aklı bir karış havada bir gruptan fazlası değiller.”

Russ güldü. “Yeni patronunun bu sözlerini duymasına izin vermesen iyi olur. Anladığım kadarıyla kızına çok değer veriyormuş.”

“Şu pantolonlu kızlar pantolonlarıyla petrol sahalarında dolaşmaya karar vermedikçe, karşı cinsten birileriyle pek karşılaşacağımı sanmıyorum zaten; şafaktan geceye kadar çalışacağım da düşünülürse. “Tony bavulunu aldı.

“Eh, kendine dikkat et, dediğimi duydun mu?” dedi Russ, Tony’nin omzuna vurarak.

“Merak etme.” Tam kapıya yaklaşırken Russ’ın derin bas sesiyle çok bilindik bir çocuk şarkısı söylediğini duydu.

*“Bisiklete binerken pantolonluların şarkısını söyle
Yanında koşturan yirmi dört kötü çocuk ile
Kız bisikletle süzülürken çocuklar başladı şarkı söylemeye
‘Görünüşüne dikkat et kızım’ diye alay etmeye.”*

Tony, Bilberry Caddesi'nin iki yanına baktı. Burası olmalıydı. Tren istasyonunda karşılaştığı adam Sullivan Spreckelmeyer'ın kasabanın kuzeybatısında iki katlı, Georgian tarzı, geniş arazisi devasa ceviz ağaçlarıyla dolu ve beyaz bir kazık çitle çevrili olan bir evde oturduğunu söylemişti.

Görkemli Morgan malikânesine hiç benzemiyordu ama daha ilk bakışta saygın ve hâli vakti yerinde bir aileye ait olduğu belliydi.

Stetson'ını kararlı bir tavırla çekiştiren Tony kapıyı açtı ve evin bir başından diğer başına uzanan, sedir ağacından sütunları oymalarla süslenmiş ön verandaya yaklaştı. Bir an duraksayarak oymalara hayranlıkla baktıktan sonra basamakları ikişer ikişer çıktı ve tel kapıdan içeri çabucak göz attı.

İçeride evin arka tarafına uzanan düz bir koridorun iki yanında odalar ve bir merdiven vardı. Kapıyı vurmak için elini kaldırdı ama sonra duraksadı ve merdivenin tepesinde bir silüetin sağa sola bakındığını gördü.

Tony geri çekilerek görüş alanının dışına çıktıktan sonra kapının kenarından içeri baktı. Merdivenin tepesindeki silüet ıtırabzana oturarak aşağı kaydı ve uç kısmından atlayarak kolları açık bir hâlde ikinciyağın Kitâzetisi indirip://rantey.org

Tony güdüsel olarak ileri atıldı ve yaramaz bir çocuğun düşüşünü karşılama düşüncesiyle içeri daldı ama karşısında bir kadın bulunca şaşkınlıkla donakaldı.

Kadının ayağındaki golf pantolonu -ve merdivenden aşağı iniş şekli- başlangıçta Tony'nin onun cinsiyetini yanlış tahmin etmesine neden olmuştu. Karşısındaki yetişkin bir kadındı. Şapkası, tokalı saçları, ince beli ve sivri uçlu çizmeleriyle.

İnişi başlangıçta mükemmeldi ama sonra ne olduysa -belki bileği yüzünden- dengesini kaybetti ve kadın bir çığlık atarak çöktü.

Tony daha tepki veremedi kadını yere devrildi. Tony çömelere onun kalkıp oturmasına yardım etti. "Siz iyi misiniz, hanımefendi?"

"Ulu Tanrım" dedi kadın, şapkasından uzanan bir kuş tüyü Tony'nin gözüne girecek gibi olurken. "Şuna bakar mısınız?"

Tony hafifçe geri çekildi ve kadının sol ayağını sağ dizinin üzerine koyarak çizmesinin topuğunu oynatışını izledi. Topuk, uzun zaman önce çekilmesi gereken gevşek bir diş gibi sallanıyordu.

"Bunlar yepyeniydi" dedi kadın. "Montgomery Ward kataloğundan yeni seçmiştim. Düşünebiliyor musunuz?"

Tony'nin asıl düşünemediği, o şapkanın hâlâ nasıl yerinde durduğuydu. Kadının başının bir buçuk katı büyüklüğünde olan bu konfeksiyon kâbusunun üzerinde çelik tokalar, kurdeleler, kuş tüyleri, çiçekler ve hatta mavi bir kuş vardı. Kadının düşüşü yüzünden sadece hafifçe sola yatmıştı.

Kadın yardım istemek için sol kolunu Tony'ye uzattı. Tony, kadının elini tuttu ve diğer elini kadının dirseğinin altına yerleştirerek ayağa kalkmasına yardım etti.

"Eh, Michigan Caddesinden gelen bir çift çizmenin daha

dayanıklı olacağını sanırdım.” Kadın eteğinin ön tarafını düzelttikten sonra Tony’nin gözlerine baktı.

Komşunun karısına göz dikmeyeceksin.

Kadının mavi gözlerini, yanaklarındaki gamzeleri ve kalp biçimli dudaklarının şeftali rengini fark ederken zihninde bu emir çınladı. Spreckelmeyer’ın karısının öldüğünü sanıyordu ama anlaşılan yanılmıştı çünkü kadın son derece canlı, sağlıklı ve güzel bir görüntüyle karşısında duruyordu. Tony, onun bu kadar genç olduğunu da tahmin etmemişti ve tekerlekli araç meraklısı olduğunu da. Eh, kızlarının böylesine ateşli bir bisiklet tutkunu olduğu düşünülürse pek de mantıksız değildi!

Tony şapkasını çıkardı. “Siz iyi misiniz, hanımefendi?”

Kadın gözlerini kısarak kendi sırtını silkeledi ve önce Tony’ye sonra kapıya bakıp tekrar Tony’ye döndü. “Ne zamandır orada duruyordunuz?”

“Siz... şey, düştüğünüzde kapıyı vurmak üzereydim.”

Kadın elini ağzına bastırdı. “Beni gördünüz mü?”

“Düşüşünüzü gördüm, hanımefendi.”

Kadın kendisini birkaç saniye inceledikten sonra yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Anladığım kadarıyla gördüğünüz şey bundan ibaret değil, hım?”

Tony de gülümsedi. “Ne demek istediğinizi bilmiyorum.”

Kadın güldü. “Şey, bayım, özür dilerim ve kalkmama yardım ettiğiniz için teşekkürler.”

“Sorun değildi. Siz iyi misiniz?”

“İyiyim, iyiyim. Tanrım, bundan çok daha kötü şekillerde de düştüm. Şimdi, size yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Evet, hanımefendi. Buraya kocanıza bir işçiye ihtiyacı olup olmadığını sormak için gelmiştim.” - <https://rantey.org>

“Ah!” Kadının gülümsemesi yayıldı. “Eğer kocamla konuşmak istiyorsanız, çooooook beklemeniz gerekecek. Ama eğer babamla konuşmak isterseniz, şey, onu hemen şurada bulabilirsiniz.” Duvarın ucundaki kapalı bir kapıyı işaret etti.

Tony yüzünün aniden kızardığını hissetti. “Çok affedersiniz, küçük hanım.”

“Endişelenmenize gerek yok.” Kadın rahat bir tavırla elini havaya doğru salladı. “Şimdi, adınız nedir?”

“Tony Bryant, küçük hanım.”

“Gelin o hâlde, Bay Bryant. Sizi babamla tanıştırayım.” Birkaç adım topalladıktan sonra aniden durdu ve dönüp Tony’ye baktı. “Şey, ona söylemezsiniz, değil mi?”

“Söylemek?”

“Yani... biliyorsunuz.” Başıyla tırabzanı işaret ederken şapkasına iliştirilmiş kuş neredeyse düşüyordu.

“Ben bir şey görmedim.” Tony parmağını yalayıp kalbine bastırarak göz kırptı.

“Ah, teşekkür ederim” dedi kız, zil gibi çınlayan bir sesle gülerek.

Kız bir kapıyı vurup başını içeri uzattı, bir şeyler mırıldandı ve sonra kapıyı açıp elini uzatarak Tony’yi içeri davet etti.

“Baba? Bu Bay Tony Bryant, eee, şeyden...”

“Beaumont” dedi Tony.

“Beaumont” diye tekrarladı kız. “Bay Bryant, bu bay babam Yargıç Spreckelmeyer.”

“Yargıçmi?” diye sordu Tony.

“Otuz beşinci Yetki Bölgesi” diye doğruladı kız.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
“Gelin, gelin” dedi Spreckelmeyer. Beyaz sakallı, kızı gibi

mavi gözlü iri yarı adam, kalemini oymalarla süslü bakır tuta-
cağına bıraktı. Takım elbisesi kahverengi yerine kırmızı olsaydı,
görenler onu Noel Baba sanabilirdi.

“Bize kahve getirir misin, Esther?” diye sordu Spreckelmeyer.

“Hemen getiriyorum” dedi kız ve gitmek için döndü.

“Essie?”

Kız elini tokmağa koyarak kapının yanında duraksadı.

“Sen topallıyor musun?” diye sordu babası.

Kız ayaklarına bakmadan önce Tony’ye kısa bir bakış attı.
“Ah, yeni çizmelerim yüzünden. Topuğu kırıldı. Tam kapıya
bakarken.”

“Sipariş ettiğin şu bisiklet çizmeleri mi?”

“Evet. Düşünebiliyor musun? Artık hiçbir şeyi eskisi kadar
sağlam yapmıyorlar.”

“Eh, o hâlde çizmelerini hemen ayakkabıcıya götürmelisin.”

“Götüreceğim. Şimdi, izin verir misiniz?”

Kız dışarı çıkıp kapıyı kapadı.

Yargıç Spreckelmeyer uzunca bir an onun arkasından ba-
karken kaşları giderek daha da çatıldı. “Kaymış olanı... ah,
hayır!” diye homurdandı başını iki yana sallayarak. Yerinden
kalkıp Tony’ye elini uzattı. “Bay Bryant, lütfen oturun.”

Tony, geniş koltuklardan birine oturdu ve büyük pence-
reden dışarı baktı. Dışarıdaki manzara, neredeyse bütün arka
avluyu kaplayan bir petrol iskelesiyle engelleniyordu. Yanın-
dan geçtiği evlerin neredeyse hepsinde böyle bir iskele vardı.

Corsicana iki mili kareden daha geniş olamazdı ama binler-
ce petrolcü ve en azından aynı sayıda iskele vardı. Dolayısıyla
her taraf gaz kokuyordu.

“Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim, genç beyefendi?”

Tony şapkasını yanındaki sandalyenin üzerine koydu. “Yanınızda işçi olarak çalışmak istiyorum, efendim.”

“Daha önce hiç bu işte çalıştın mı?”

“Sadece malzeme kısmında. Gerçek sahada hiç çalışmadım. Ama güçlü bir vücudum, hızlı bir zihnim vardır ve eyaletin hiçbir yerinde benim kadar çalışkan birini bulamazsınız.”

Spreckelmeyer masasının üzerindeki kâğıtlara baktıktan sonra onları bir kenara itti. “Malzeme kısmında derken neyi kastediyorsunuz?”

“Morgan Petrol için malzeme sevkiyatlarını yönetiyordum.”

“Ne oldu peki?”

“Bay Morgan geçen hafta vefat etti ve oğlu artık hizmetlerime ihtiyacı olmadığına karar verdi.”

“Adınızı Bryant olduğunu mu söylemişsiniz?”

“Evet, efendim. Tony Bryant.”

Yargıç gözlük çerçevesinin üzerinden Tony’ye baktı. “Anthony’nin kısaltması mı?”

“Öyle.”

“Yaşınız?”

“Yirmi sekiz.”

“Bak sen.” Yargıçarkasına yaslandı. “İlginç.”

Tony ona ne demek istediğini sorma fırsatı bulamadan, Bayan Spreckelmeyer elinde bir kahve tepsisiyle içeri girdi. Topuğu kırılan çizmelerini çıkarmış, yerine tozluklu bisiklet ayakkabılarını giymişti. Tony ve Spreckelmeyer ayağa kalktılar.

“Ah, lütfen oturun. İsim uzun sürmez.” Kız tepsiyi meşe bir büfeye bırakarak fincanlara kahve koymaya başladı.

Spreckelmeyer oturdu ama Tony ayakta kaldı.

“Krema alır mısınız, Bay Bryant?” diye sordu kız, arkası dönük hâlde. Şapkasındaki kuş sallanıp duruyordu.

“Hayır, teşekkür ederim.”

“Şeker?”

“Evet, küçük hanım.”

“Bir mi, iki mi?”

“İki, lütfen.”

“Ahhh. Anlaşılan karşımızda senin gibi tatlıyı seven biri var, baba.”

Kızını izlerken Spreckelmeyer’ın yüzünde gördüğü şefkat Tony’yi şaşırttı. İnsanların, onun kızının üzerine nasıl titrediği konusunda konuşmalarına şaşmamak gerekirdi. Kendi babası asla duygularını bu kadar göstermemişti.

Kız döndü ve Tony’ye bir fincan verdi. “Cık cık. Size oturmaınızı söylemiştim.”

“Ayakta durmaktan rahatsız olmuyorum.” Tony, kızı nasıl olup da Spreckelmeyer’ın karısı sandığına inanamıyordu. Bunun için fazla gençti. Ama bir adamın kendisinden çok daha genç bir kadınla evlenmesi ender görülen bir durum da değildi. Babası da aynı şeyi yapmamış mıydı?

Kahvesini yudumlarken, kızın yaşını tahmin etmeye çalıştı ama bunda zorlandı. Evlilik çağını bir hayli geçmiş olduğu şüphesizdi. Ama güzel bir fiziği vardı. Gözlerinin etrafında neredeyse hiç çizgi yoktu ve ağzının etrafında hiç çizgi görünmüyordu. Otuzlarında filan olmalıydı ama Tony bunun ötesinde bir tahminde bulunamıyordu.

Kız babasının fincanını masasına koydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

“Bize katılana, Essie” dedi Spreckelmeyer. “Bay Bryant sa-

halarımızda çalışmak istiyormuş.”

Sahalarımızda mı? Adam kızını gerçekten işine mi dâhil ediyordu?

Kız kendine de bir fincan kahve koydu -üç şeker attığı Tony’nin gözünden kaçmamıştı- şapkasını çıkarıp bir askılığa astı ve sonra babasının yanındaki lüks döşemeli koltuğa oturdu. Ancak ondan sonra Tony tekrar yerine oturabildi.

“Ne gibi bir deneyiminiz var, Bay Bryant?” diye sordu kız.

Tony bu soru karşısında şaşırarak tereddüt etti. Ama Sprec-kelmeyer, görüşmeyi kızına bırakmakta kesinlikle sakınca görmüyor gibiydi. “Az önce babanıza, Bay Morgan vefat etmeden önce Morgan Petrol için malzeme sevkiyatını yönettiğimi söylüyordum.”

Kız kaşlarını çatı. “Ölümünü duyduk. Kesinlikle beklemiyorduk. Onu tanıyor muydunuz?”

“Tanıyordum ama hiç yakın olmadık.”

“Ah, hayır, elbette!” Kız kahvesini soğutmak için üfledi. “O hâlde sahada hiçbir deneyiminiz yok.”

“Hayır, küçük hanım. Henüz yok ama deneyim kazanmaya kararlıyım; Sullivan Petrol ya da başka bir şirketle.”

Kız babasına bir bakış attı. “Korkarım deneyimsizliğiniz sorun olacak. Sahada çalışmak, malzeme sevkiyatıyla uğraşmaktan çok farklıdır.”

Tony gözlerini kıstı. Russ gibi deneyimli bir kazıcının onun becerilerinden şüphe etmesi normal bir şeydi ama burada oturup kuş süslü şapkalar takan bir kadın tarafından sorgulanmak bambaşka bir şeydi.

“Yapamayacağımı mı düşünüyorsunuz?” diye sordu Tony, istediğinden daha sert bir sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu soruyu sadece sözel etki yaratmak amacıyla sormuş ol-

masına rağmen, kız onu sanki bütün becerilerini oracıkta fark edebilirmiş gibi baştan aşağı iyice süzdü. Tony, öfkesine rağmen oturduğu yerde omuzlarını dikleştirdi.

“Savunmacı davranmanıza gerek yok, Bay Bryant. Fizikinizde hiçbir kusur yok. Ben asıl girişkenliğinizden endişeleniyorum.”

“Anlayamadım?”

“Sahalar, tehlike karşısında sakın kalabilen insanları gerektirir. Size baktığımda güçlü olduğunuzu görebiliyorum ama cesaretinizi ölçme şansım yok.”

Tony, porseleni tıkırdatmamaya dikkat ederek fincanını maun masanın kenarına bıraktı. “Erkekliğimi mi sorguluyorsunuz, Bayan Spreckelmeyer?”

Kız iç çekti. “Kişisel bir şey değil, iş için bir gereklilik.”

Tony’nin çenesi seğirmeye başladı. Yaşadığı sıkıntılara rağmen, sonuçta bir Morgan olarak büyümüştü. Şimdi elinde şapkasıyla oturuyor olabilirdi ama serçe parmağında bile, bu kızın gülünç şapkasının tepesinden bisiklet ayakkabılarının ucuna kadar taşıyabileceğinden çok daha fazla azim vardı.

Onunla ilgili okuduğu bütün gazete haberlerini hatırlamaya başlamıştı. Tony kıza doğru eğildi. “Pantolon giymekle erkek olmak arasında” dedi, “Ciddi bir fark vardır.”

Kızın nefesi kesildi ve Tony onunla karşılaştığından beri ilk kez, kız ne diyeceğini bilemiyormuş gibi göründü. Ama sonra aniden kendini toparladı ve mendiliyle ağzının kenarını sildi.

“Yine de, petrol sahası acemilere uygun bir yer değildir. Bir günlük çalışmada deneyimli adamlar bile ölebilir veya sakatlanabilir.” Kız omuz silkti. “Korkarım size yardımcı olamayız.”

Tony, Spreckelmeyer'a soran gözlerle baktı. Adam böyle bir kararı kendisi yerine kızına bırakmazdı, değil mi?

Ama yaşlı yargıcın yüzündeki ifadeyi okuyamadı. Bir an Tony'nin gözlerine baktıktan sonra kızına dönmek için koltuğunda kıpırdandı. "Fourth&Collin'deki kuyuya ne dersin, Essie? Orada bir adam daha işimize yarayabilir."

Daha sözlerini söylemeden, kız başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Ama hiç deneyimi yok."

"Jeremy'nin de yoktu ama şimdi nasıl olduğuna bir baksana. On sekiz yaşında işinde ustalaşmış bir petrol kazıcısı oldu."

"O farklıydı" dedi kız. "O eski günlerdeydi."

Spreckelmeyer güldü. "Dört yıl önce, pek de 'eski günler' sayılmaz."

"Petrol işinde sayılır."

Yargıçbir şey söylemedi. Tony, bu kadının sahip olduğu güce inanamıyordu. Ah, ona biraz haddini bildirmeyi nasıl isterdi! Yine de bunun yerine sessiz kaldı ve bekledi.

Kız başını yana yatırdı. "Ona bir şans vermeyi gerçekten istiyor musun, baba?"

Spreckelmeyer omuz silkti. "Kesinlikle güçlü biri."

"Ama büyük bir rakibimiz için masa işi yaptığımıza bizi neredeyse inandıracaktı. Bunun için eğitimi olması gerekir."

Tony, koltuğunda arkasına yaslanarak doğal görünmeye çalıştı. Anlaşılan pantolon yorumu amacına ulaşmıştı. Kızı daha fazla tahrik etmemesi gerektiğini biliyordu ama kendini tutamadı.

"Karnelerimi görmek ister misiniz, Bayan Spreckelmeyer?" Sanki yanında taşıyormuş gibi ceplerine vurdu. "Ya da belki okulumun müdüründen referans istemek için yazabilirsiniz?"

Spencerian yazı ustalığını, muhasebeciliği, bankacılığı ve iş etiklerini Bryant&Stratton Ticaret Koleji'nde öğrendiğini neredeyse ağzından kaçıracaktı ama bu tür referanslar, bir petrolcünün etkinliğini göstermezdi.

Kız, Tony Bryant tozlarını gösterişli bisiklet ayakkabılarından silkelemeye hazırmış gibi ayağa fırladı. Karşılık olarak Tony de kibarca kalktı.

“İstediyini yap, baba” dedi kız. “Ama bunu işe almanın sorumluluğunu ben üstlenmeyeceğim.”

Bu kızın neden hiç evlenmediğine artık şaşmamak gerekirdi. Şapkasında titreyip duran mavi kuşuyla ve bisiklet giysileriyle kızın odadan çıkışını izledi.

Güzel, diye düşündü Tony. Artık yargıçla erkek erkeğe konuşabilirlerdi.

Kapı kapanır kapanmaz, Spreckelmeyer gülümsedi. “Bir kadının emrinde çalışabileceğinizden emin misiniz, Bay Bryant?”

“Bu kızın mı?”

Yargıcın gözlerindeki pırıltı her şeyi anlatıyordu. “Başkası yok.”

“Bana ne kadar ödeyeceksiniz?”

3

Tony'nin gözlerine ter damlaları doluyordu ama bileği-taşında hızını yavaşlatmıyordu bile. Bileğitaşını çevirmeye devam etmek için ayağını pompalayarak, delici parçayı tekrar tekrar tekerleğin yüzeyine çıkarıyor, taş dönerken etrafa kıvılcımlar saçıyordu.

Tekerlek kuyu donanımına seslenme mesafesindeydi ama personel gaz kokusu aldığı takdirde çevirmeyi bırakacak kadar uzaktı. Tek bir kıvılcım, hepsini havaya uçurmaya yeterdi. Omzunun üzerinden baktığında Tony, çocukların delikten dışarı boşaldığını gördü. Yakında işleri bitecekti ve bilediği uca ihtiyaçları olacaktı.

Ayağını pedaldan ve keski benzeri parçadan çekerek, çeliği soğutmak için aleti bir kova suya daldırıp çıkardı. Bileğitaşı tekrar başlamadan önce neredeyse durur gibi oldu ve keskiyi taşın üzerine dayayarak bir o yana bir bu yana sürdü.

İşe başlayalı bir hafta olmuştu ve her an cesaretinin sınanmasını bekliyordu ama diğerlerinin söylediğine göre “Büyük Baba” petrol sahasında itişip kakışmaya, tacize veya kavgaya kesinlikle izin vermiyordu.

Fourth&Collin'deki tesisten sorumlu olan Büyük Baba dedikleri baş kazı işi ortofaşında vardı ve bu sakıncalı bir

tını kambur yaptığı için almıştı. Becerikli ve verimli bir adam, sabırlı bir öğretmendi ve Tony, Büyük Baba'nın şimdiye kadar çalıştığı en iyi adam olmaya kararlıydı.

Kuyularda çalışan diğerlerinin çoğu geçiciydi; bugün burada, yarın başka yerde olurlardı. İstedikleri tek şey yatacak yer, yiyecek yemek ve içecek bol miktarda kaliteli viskiydi. Kendi kendine gülümsedi. Bazıları sadece viskiyi istiyordu.

Ama ben değil, diye düşündü. Onun kurup büyüteceği bir işi vardı. Hâlâ sorumlu olduğu bir annesi ve kız kardeşi vardı. Onların üvey ağabeyinin merhametine kalmış olmasından dolayı rahatsızlık duyuyordu; bu yüzden, Tony onlara elinden geldiğince iyi bir yaşam sağlamaya kararlıydı. Sahadaki adamların hepsinden daha çok çalışacak ve hiyerarşi basamaklarını kararlı bir şekilde tırmanacaktı.

Birkaç kere daha ovduğunda parça hazır olacaktı.

“Henüz matkap ucuyla işin bitmedi mi, İp Boğucu?”

“Geliyorum, Büyük Baba” diye seslendi Tony, tekerleğin sesinin üzerinden. Suya bastırmadan önce keskiyi birkaç kez daha hareket ettirdi.

“Bütün bu zaman boyunca ne yapıyordun be adam?”

Çelik olması gerektiği şekilde soğuduğunda, Tony iki eliyle matkap ucunu taşıyarak yirmi beş metrelik kuyuya doğru koştu. Kuyunun tepesindeki makara sisteminden üç kablo geçiyordu. Kablolardan biri delme hattı, diğeri teknisyen, üçüncüsü de gövdeyi kaldırıp indirmek içindi.

Jeremy Gillespie, kuyu zemininden on metre yukarıdaki çift tahtanın üzerinde dimdik duruyordu. On sekiz yaşındaki genç, hızlı, becerikli ve inanılmayacak kadar güçlüydü. Ama onda Tony'ün en çok korkulması gereken şey, çocuktan ziyade bir yetişkinin duygusuydu.

Büyük Baba, Jeremy'nin o kabloları doğru kullanarak tek bir duruş bile kaçırmadan boruyu kaldırıp indirmesine güvenerek hızlı çalışıyordu. Genç adam, kendisini olağanüstü ölçüde etkili hâle getiren yarı kontrollü bir çılgınlık psikozunda hareket ediyordu. Tahmin edileceği gibi geçici değildi ama yerel bir Corsicanlı da değildi.

Kuyu zemininde, Jeremy'nin altında, dev bir tahterevalliye benzeyen bir yapı duruyordu. Dik duran bir direk, yatay bir kalas için taşıma noktası görevi görüyordu. Kalasın bir ucu, bir kayış tekerleğine doğru uzanıyordu. Diğer ucu, zeminin ortasına kadar kuyunun içine doğru uzanıyordu. Büyük Baba, parçayı incelemek için orada bekliyordu.

“Yeni gibi oldu” dedi Tony, Büyük Baba'nın kalastan sarkan kazı kablosuna bağlaması için parçayı tutarken.

“İşte. Artık bırakabilirsin.”

Tony ellerini çekti ve Büyük Baba'nın parçayı dibe değene kadar bir deliğin içine salışını izledi. Kablo biraz gevşediğinde, zeminden bir metre kadar yukarıda kabloya bir işaret koydu ve matkap ucunu deliğin zeminine vurup kaldıracak şekilde düzeneği harekete geçirdi.

Durup kayaları ve tortulu şisti çıkarmaya başlamadan önce matkap toprağı sadece bir metre kadar delecekti. Öğle vakti gelmişti ve daha sadece altı metre kadar kazabilmişlerdi.

Tony çenesindeki kısa sakalları ovaladı ve bir kez daha Dakota'daki su kuyusu kazıcılarını düşündü. Adamlar iki kardeşi ve döner matkaplarının üç günde üç yüz metre kadar kazabildiğini iddia ediyorlardı.

Düzeneklerini Beaumont'ta kurmuş ve Tony'ye bir sunum yapmışlardı. Her açıdan düzenek, kardeşlerin iddia ettiği kadar iyi gibi görünüyordu ama Tony onları işe almadan babası ölmüştü.

Darius'un onlarla görüşmeyi sürdürüp sürdürmediğini merak ediyordu. Ya da Spreckelmeyer'in onları duyup duymadığını. Belki de işten sonra yargıcın evine gidip onunla bu konuyu konuşabilirdi.

Siyahlar giymiş, arkasında bir çocukla yürüyen bir adam, kuyunun kuzey tarafında boruları yığan Paul Wilson'a yaklaştı. Şakacı yaşlı adam sırtı sağlam, zihni zayıf biriydi ve Tony'nin hayatında gördüğü en büyük ellere sahipti. O dev gibi ellerinden birini uzatarak yabancıyla tokalaştı.

"Bu Vaiz Wortham" dedi Büyük Baba, kuyuda neler olduğunu anlamak için halatı tutarken. "İyi biridir."

"Vaiz olmak için biraz genç değil mi?"

Büyük Baba, Tony'ye bir bakış attı. "Sanırım bizim yaşlarımızda."

"Kesinlikle."

Büyük Baba omuz silkti. "Tanrı bir ihtiyarı kullanabiliyorsa onu neden kullanamasın ki?"

Tony, Wortham'ı daha dikkatle inceledi. Adam, tanıdığı diğer vaizlere hiçbir açıdan benzemiyordu. Güler yüzlü, oldukça geniş omuzlu ve muhtemelen bir hayli de güçlüydü.

"Bu onun çocuğu mu?"

"Evli değil. O ufaklık, birkaç yıl önce yerel halktan bir çift tarafından evlat edinilmiş bir öksüz."

Vaiz, vinç ustasını görerek el salladı. "Orada havalar nasıl, Jeremy?" diye seslendi.

"Neredeyse mükemmel, Peder! Yukarı gelip kendin bakmaya ne dersin?"

"Korkarım orası benim için biraz fazla yüksek."

"Haydi oradan. Zamanında bir sürü ağaca tırmandın. Bu da çok farklı değil

“Fark şu ki yaşıml ilerledi, akıllandım ve ayaklarımı toprağa basmayı tercih ederim.”

Jeremy, kasanın halatını tutarak adamların üzerine doğru eğilip havada asılı durdu. “Eh, ben de yaşlandım.”

“Peki, akıllandın mı?” diye sordu Wortham.

“Ülkenin en güzel kızıyla evlendim, değil mi?”

Vaiz güldü. “Bak bu doğru, Jeremy Gillespie. Bak bu doğru.”

“Selam, Harley. Nasıl gidiyor bakalım?” diye sordu Jeremy, çocuğa.

Çocuk, öndeki eksik dişlerini göstererek gülümsedi. Başparmaklarını tulumunun askılarına geçirerek, kısık gözlerle Jeremy’ye baktı. “Peder birkaç ruhu kurtarmayı bitirdikten sonra beni balığa götüreceksin.”

“Balığa çıkmak için güzel bir gün. Eminim yakalarsın.”

“Balıkları mı yoksa ruhları mı?” diye sordu Harley.

Jeremy güldü. “Sanırım ikisi de.”

Vincin platformuna çıkan peder, Büyük Baba’ya başıyla selam verdi ve elini Tony’ye uzattı. “Selam. Adım Ewing Wortham, Altıncı Cadde’deki Birinci Hristiyan Kilisesi’nin rahibiyim.”

“Tony Bryant.”

“Buralarda yenisin. Nereden geldin?”

“Beaumont.”

“Eh, kasabamıza hoş geldin. Karın var mı? Çocukların?”

“Bir annem ve kız kardeşim var, efendim.”

“Pazar sabahı hepinizi kilisede görmekten mutluluk duyuyorum. Töreni Bay Alfrey yönetiyor. Eminim sıralarda size de yer bulur.”

“Elbette, Bryant. Bizimle birlikte gelin.” Büyük Baba halatı ayarladı ve boşluğu biraz aldı.

“Ailen nerede kalıyor?” diye sordu Wortham. “Annenle ve kız kardeşinle tanışmak isterim.”

“Ailesi burada değil” dedi Harley. “Bayan Potter’ın pansiyonunda kalıyor ve genellikle kendi başına takılıyor. Bir kez bile bara filan gittiğini görmedim.”

Tony, ufaklığa yakından baktı. On yaşında, iyi beslenmiş gibi görünüyordu ve anlaşılan iri kahverengi gözlerinden pek bir şey kaçmıyordu.

“Tanıştığımızı sanmıyorum” dedi Tony, elini uzatırken.

“Selam. Harley Vandervoort.” Çocuk, Tony’nin elini sıktı. “Bir annem ve babam var. Kiliseye gelerseniz onlarla tanışabilirsiniz.”

Tony vaize baktı ama Wortham sadece gülümsemekle yetindi.

“Elbette” diye devam etti Harley, “Slap Out’a giderseniz babamı orada da görebilirsiniz. Neredeyse her gün dama oynar. Elbette ki Pazar günleri dışında. Siz dama oynar mısınız, Bay Bryant?”

Tony başıyla onayladı. “Bir-iki kere oynamıştım.”

“Yarın akşam yemeğinden sonra dükkâna gelerseniz, sizinle bir oyun oynarım. Ama kaybederseniz üzülmeyin. Kasabadaki en iyi ikinci oyuncuyum.”

Vaiz güldü ve Tony’nin sırtına vurdu. “Pekâlâ, o hâlde her şey planlandı. Çarşamba günü dama. Pazar günü kilise.” Hafifçe eğilerek Tony’nin omzunu sıktı. “Ama Pazar gününden daha çok hoşlanacağına bahse girerim. Pazar giysilerini giyip gül suları süren bir sürü güzel hanım geliyor. Bu paslı ihtiyaçlardan

sonra güzel bir manzara değişikliği olacağından eminim.”

Büyük Baba başını iki yana salladı. “Sana göre herkes yaşlı. Belki Jeremy dışında. Haydi bakalım, artık işinize. Benim yönetmem gereken bir kuyum var.”

Wortham gülümseyerek şapkasının gölgeliğini çekti. “Pazar günü görüşürüz.” Peşinde Harley’le yan taraftaki kuyuya doğru yürüdü.

Tony, Collin Caddesi’ndeki Slap Our adlı dükkânı görmüştü. Dama oynamak onu pansiyonun sıkıcı ortamından uzaklaştırır ve belki biraz zihnini netleştirirdi. Birinci Hristiyan Kilisesi’ne gitmenin de bir zararı olacağını sanmıyordu ama oradaki genç hanımlarla zaman geçirmeye niyeti yoktu. Annesi ve kız kardeşi ona güveniyordu. Dikkatini dağıtacak şeylerle ilgilenmemesi gerekiyordu.

“Gözlerini kısmayı kes, İp Boğucu” dedi Büyük Baba. “Şurada hâlâ bilenmesi gereken aletlerim var.”

İşareti alan Tony, bileğitaşının başına geçti ve bir sonraki matkap üzerinde çalışmaya başladı.

Evlenip “yerleşme” fikri Shirley Bunting Gillespie için kesinlikle uygundu. Bankacının kızı hep çekici bir kız olmuştu ama Jeremy’yle evliliğinden sonra -toplumun diğer kesimindeki erkeklerden biri- iyice serpilmişti.

Essie içecek masasından uzaklaştı ve başının hafif bir hareketiyle kıza işaret verdi.

Shirley hemen grubun dikkatini çekmek için tokmağını kürsüye vurdu. Otoritesini vurgulamak için kolalı beyaz pamuklu ciddi bir elbise giymiş olmasına rağmen, gençlik heyecanını hiçbir şey gizleyemezdi. “Görüşene Bisiklet Kulübü’nün toplantısına devam etme zamanı, hanımlar.”

Duyurular yapıldıktan, son toplantının kayıtları okunduktan ve bilanço gözden geçirildikten sonra -kulübün hem finansal hem de sayısal açıdan geliştiği gözlemlenmişti- Shirley kısa bir ara vermişti. Tokmağın sesiyle hanımlar, ambardan bozma bisiklet kulübü binasındaki yerlerine dönmeye başladılar.

Kulüp haftalık toplantılarını yaptığında, sandalyeler devasa yapının kuzey duvarına - salona hâkim olan ahşap paten sahasına bakardı- dönük şekilde dizilirdi. Tribünler buz pateninin yan tarafı boyunca uzanıyordu. Binanın karşı tarafında bisiklet ve bisiklet parçalarının yanı sıra hazır giysiler ve çeşitli malzemeler satmak için ayrılmış küçük odalar bulunuyordu. Ayrıca küçük bir tamir bölümü ve personel için bir ofis vardı.

“Hepinizin farkında olduğu gibi” dedi Shirley, hanımların yerlerini alışını izlerken, “Bayan Crook, birkaç hafta önce dünyaya getirdiği ikizlerden dolayı bu akşam toplantıya katılamıyor.”

Hanımlardan bu olayla ilgili kutlamalar duyuldu.

Bazen kadınların akşamları evden çıkması zordu ama petrolün keşfinden sonra, Corsicana sakin bir tarım topluluğu olmaktan çıkıp hızla gelişen bir petrol kasabasına dönüşmüştü. Bu büyümeyle birlikte, Beaton Caddesi’nin doğu tarafında yeni “işler” açılmaya başlamıştı.

Ve bisiklet kulübünün çok sayıda erkek üyesi de olmasına rağmen, gündüz toplantılarına katılmaları mümkün olmuyordu. Erkeklerin programına uyum sağlamak -ve onları meyhanelerden uzak tutmak- amacıyla, Bisiklet Kulübü perşembe sabahı toplantılarını salı akşamlarına kaydırmıştı. Yine de hiçbir erkek gelmiyordu ve hanımlar onları beklemekten uzun zaman önce vazgeçmişti.

Shirley tokmağı kürsüye üç kez daha vurdu. “Lütfen!”

Herkes sessizleşti.

“Bayan Crook girişi yapmak için burada olmadığından, onun yerine muhasebeciniz olarak ben size kurucu üyemiz ve Corsicana Bisiklet Kulübü’nün sahibi Bayan Essie Spreckelmeyer’ı sunmaktan mutluluk duyuyorum. Bugün bize oldukça hassas bir konu hakkında konuşma yapacak.”

Hanımlar konunun ne olabileceği konusunda fikir yürütmeye cesaret edemeden eldivenli elleriyle alkışladı. Shirley, Essie’ye teşvik eden bir gülümsemeyle baktı.

Grubun karşısına çıktığında, Essie ayaklarının dibine bir sepet bıraktı. New York’taki olaydan beri bisiklet modası konusunu bir daha açmaya cesaret edememişti. Kulüp üyelerinden yarışmayı kazanmasıyla ilgili övgüler almış olmasına rağmen, Essie hanımların birçoğunun gazetelerde gördükleri çoğu abartılmış haberler karşısında dehşete kapıldığını biliyordu.

Bir Corsicana gazetesinde bir kadının adının geçmesinin sadece üç nedeni olabilirdi: Doğumu, evlenmesi ve ölümü. Sadece *Corsicana Weekly* değil, bütün ülkede okunulan gazetelerde haber konusu olmak, kesinlikle şaşırtıcı bir şeydi.

Bu yüzden evine bir kraliçe gibi dönmek yerine, aslında kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış hâlde dönmüştü. Ama aradan neredeyse üç hafta geçmişti. Artık sinmeyi bırakma zamanının geldiğini düşünüyordu. Kendini toparlayarak gruptakilere baktı.

“Korseler içinde yaşamak çok uzun süren bir intihardır” dedi. “Ama ölüm dışında hiçbir şey bize bunu itiraf ettiremez.”

Kıpırdanmalar kesildi. Herkes donup kalma oyunu oynuyormuş gibi ne nefes alıyor ne de gözünü kırptıyordu.

“Ama bizimki bir yaşayan ölü durumu. Bayılmalar. Hazım-

sızlık. Hareketlerin kısıtlanması. Nefes darlığı.” Elini karnına koydu. “Daha da kötüsü, bu sadece kadına değil, doğmamış çocuğuna da zarar verebilir.”

Grup içindeki kadınlardan birkaçıyla göz teması kurmak için duraksadı. “Kum saati şeklinde bir vücut, bütün bu sıkıntılara değer mi?”

Arka taraflardan mırıldanmalar başladı ve çok geçmeden kadınlardan birçoğu fısıldamak için yanındakine doğru eğildi. Shirley fark etmemiş gibi yaptı ve Essie’ye yine gülümsedi.

Essie, genellikle özel dersler sırasında öğrencilerine tek tek seslenirdi. Daha önce grup karşısında hiç bu kadar açık konuşmamıştı.

Mırıldanmaların korsenin adaletsizliğiyle mi yoksa konunun cüretkârlığıyla mı ilgili olduğunu bilmiyordu.

“Chicago’dan Dr. Weller Van Hook, kendi deyiimiyle ‘öldürücü korseler’in kullanımını engellediğinden dolayı hanımlar için bisikleti öneriyor.”

Gruptakilerin nefeslerini tuttuğunu duydu. Dönüp baktığında, emekli vaizin eşi Bayan Bogart’ın kıpkırmızı olduğunu gördü.

“Korseleri tamamen fırlatıp atmayı önermiyorum” diye devam etti Essie. “Ama bisiklete binerken değiştirilmiş korse kullanmayı şiddetle öneriyorum.”

Sepetine uzandı ve beyaz bir delikli bisiklet korsesini çıkarıp gösterdi. Giysiyi görünce, gruptakilerin birçoğu ağızlarını elleyle kapayarak bakışlarını yere indirdiler. Bayan Bogart şaşkınlıktan kaskatı kesilmişti.

Essie onlara aldırmadı. “Kısaltılmış boyunun belden ne kadar kolay bir bükülme sağladığını görebiliyor musunuz?” Yan paneller esnemeye başlayana kadar çekti. “Bunu gördünüz

mü? Bu paneller, adına lastik denen yeni bir esnek kumaştan yapılıyor ve böylece daha esnek oluyor. Amerikan Bayan Korsesi Şirketi, satın alınan her giysi için bedava bisiklet kazası sigortası veriyor.”

Kazanç sözünü duyunca, mırıltılar kısmen yatıştı ve arka taraftaki hanımlardan birkaçı daha iyi görebilmek için başını uzattı. Essie, tavuk kızartmak gibi sıradan bir konudan konuşuyormuş gibi devam etti. Üzerinde bir slogan olan yeni bir reklam afişini açtı: “Bisiklete Binen Güzel Hanımlar Smith Korseleri Giymelidir!”

Tıbbi dergilerden alınmış, kadınların bisiklete binerken normal korseler giymemesi konusunda uyaran sözleri paylaştı. Arka odadan getirdiği bir mankene giysiyi giydirdi ve giyen kişinin nefesini kesmemesi için korsenin nasıl bağlanması gerektiğini gösterdi.

“*Lady Cyclist* dergisinin geçen haftaki sayısından bir makale, kan dolaşımının kesilmesi ve solunum organlarının fonksiyonlarının engellenmesi yüzünden doğabilecek sorunları anlatıyordu” dedi.

Sonuç olarak, bu geceki toplantıda satın alınan bisiklet korseleri için yüzde onluk indirim önerdi. Akşam sona erdiğinde, yarım düzine yeni korse satmıştı.

Bayan Lockhart sonrasında yanına yaklaştı ve Essie’nin koluna hafifçe vurdu. “Bu oldukça aydınlatıcı bir konuşma oldu, hayatım.”

Birkaç yıl önce, bu güzel ve orta yaşlı dul hanım, baştan aşağı siyahlar giyiyordu. Ondan daha geleneksel ve muhafazakâr biri bulunamazdı. Ama bisiklete binmeyi öğrendiğinden beri, değiştirilmiş korseyi ve ayırık eteği benimsemişti; hatta bisiklete binmediğinde bile bu giysileri giyiyordu.

“Teşekkür ederim, hanımefendi” dedi Essie.

“Gelecek hafta hangi konuda konuşmayı planlıyorsun?”

“Flört Eden Çiftler İçin Bisiklet Kuralları.”

“Mükemmel. Sabırsızlıkla bekleyeceğiz. Genç yarışımız nasıl gidiyor?”

Essie gülümsedi. “Mükemmel. Bay Sharpley benimle haftada beş akşam çalışıyor. Tekerlekleri çok iyi kullanıyor ve bunun Sullivan Petrol’ün ödül yılı olabileceğini düşünüyorum. Corsicana’nın kendi petrol şirketinin kazanması harika olmaz mıydı?”

“Kasabalılar buna çıldırır. Hatta bir sokağa senin adını bile verebilirler.”

Essie zevkle kızardı.

Bayan Lockhart eldivenlerini giyerken aniden duraksadı ve Essie’ye gözlük camlarının üzerinden baktı. “Yani Bay Sharpley’i haftada beş akşam çalıştırdığını mı söylüyorsun? Yanında bir refakatçi olmadan genç bir adamla çok uzun süre birlikte zaman geçirmiyor musun?”

“O daha yeni on sekizini doldurdu” dedi Essie, öfkesini kontrol ederek. “Onu bir erkek olarak bile görmüyorum.”

“Shirley de yirmi yaşında” diye fısıldadı Essie, diğer hanımların duymamasını umarak. “Siz de biliyorsunuz ki ben neredeyse onun iki katı yaşındayım.”

“Cık-cık. Sen daha otuz üç yaşındasın. Daha çok uzun süre doğurganlığın devam edecek.”

Essie gözlerini devirdi. Gelecek hafta otuz dördünü dolduruyordu ama bu gerçeği söze dökmeye niyeti yoktu. “İyi geceler, Bayan Lockhart. Hafta içi dersiniz için görüşürüz.”

Hanımların sonuncusu da çıktıktan sonra, Shirley ile bir-

likte sandalyeleri duvarın dibine dizmeye başladılar. Daha ilk sırayı yeni bitirmişlerdi ki Jeremy kapıdan başını uzattı.

“Güvenli mi?” diye sordu, geniş duvarlardan yankılanan abartılı bir fısıltıyla.

“Jeremy!” diye haykırdı Shirley, ona doğru koşarak. “Biz de şimdi toparlanıyorduk.”

Genç adam havalı bir sırıtişla yaklaşırken gözleri ondan başkasını görmüyordu. “Seni eve götürmeye geldim.”

“Ne zamandır dışarıdaydın?”

“Bütün bu perilerle birlikte içerde olmadığımı sevinecek kadar uzun süre.”

Shirley onun koluna vurdu. “Utanmalısın! O hanımlar buranın canı ve ruhu. Şimdi gel de Bayan Essie’yle bana yardım et.”

“Nasılsınız, Bayan Essie?” dedi Jeremy, çamur bulaşmış şapkasının ucunu çekiştirerek. Bir petrolcünün onurunu yansıtan bir şekilde şapkası daima kirli olurdu ama geri kalan giysileri mümkün olduğunca temizdi. Kolalı ve ütülenmiş mavi pamuklu gömleği, geniş omuzlarına gergin bir şekilde oturuyordu. Kot pantolonunun beline mağazadan alınmış bir kemer sarmıştı ki bu iyi bir şeydi çünkü vücudunun alt kısmında bu pantolonu yerinde tutacak hiçbir şey yoktu. Genç adamın yardımıyla, iki kadın masaları ve sandalyeleri dizmeyi çabucak bitirdiler.

“Ben süpürürüm” dedi Essie. “Siz ikiniz gidin artık.”

“Emin misiniz?” diye sordu Shirley.

“Elbette.”

“Teşekkür ederim, Bayan Essie” dedi Jeremy, Shirley’nin elini tutarak. “İyi geceler.”

İkisinin gidişini gülümseyerek izledi. Ne olmadık bir çiftti. İnsan asla tahmin edemezdi.

Kendi kendine mırıldanarak yerleri yeni süpürmeye başlamıştı ki kapının menteşe gıcirtısını tekrar duydu.

“Bir şey mi unuttunuz?” diye sordu, başını kaldırırken.

Ama gelen Jeremy, Shirley veya kulübün diğer üyelerinden biri değildi; babasının önceki hafta işe aldığı yeni işçiydi.

“Ah, Bay Bryant, sizi buraya hangi rüzgâr attı?” diye sordu Essie.

Yeni eleman, kulüp binasının eşiğinde üzerinde Jeremy’ninki gibi giysilerle duruyordu ama giysilerin onun üzerinde yaptığı etki tamamen farklıydı. Jeremy’nin omuzları genişti ama bu adamın omuzlarına ek olarak geniş bir göğüs kafesi, güçlü kolları ve bacakları vardı.

“Girebilir miyim?” diye sordu.

“Tabii, elbette.”

Tony kapıyı arkasından kapayarak şapkasını çıkardı ve matlaşıp dağılmış kumral saçları ortaya çıktı. Essie, güneşte geçen bir haftanın adamın yüzüne biraz daha renk getirdiğini fark etti.

“Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Essie.

Tony ona yaklaşırken mekânın büyüklüğünden etkilendiği açık bir şekilde etrafa bakındı. Siyah çizimleri zeminde çamurlu izler bırakıyordu ama Essie onu azarlamaması gerektiğini biliyordu. Petrolcü adamlar, çamura bulanmış çizmeleriyle en az şapkalarıyla olduğu kadar gurur duyarlardı.

En azından henüz Essie o kısmı süpürmemişti. Belki de bunu adamın kendisine yaptıırdı. Bu düşünceyle gülümsedi.

Tony onun Paris modasına uygun şapkasını ve göğsünü, dirseklerini, belini süsleyen vişne rengi kadife kurdeleleri inceledi. Essie'nin yere kadar dökülen eteğinin hemen ucunda durarak şapkasını kendi bacağına vurdu.

“Bayan Spreckelmeyer, operasyonlarınızın gerilemeye başlamak üzere olduğunun farkında mısınız? Pennsylvania'dakilerin hepsi kablolu sistemleri bırakarak makinelere geçmeye başladı. Eğer siz de sistemlerinizi güncellemezseniz bu yıl bitmeden geride kalırsınız.”

Essie'nin dudakları aralandı.

“Bu konuda babanızla konuştum” diye devam etti Tony, Essie'ye cevap verme fırsatı tanımadan. “Ama ne zaman hangi türde malzemelere ihtiyaç duyulduğu konusunda sizin yetki sahibi olduğunuzu söyledi. Bu yüzden, konuyu sizinle görüşmeye geldim.”

Essie ona bakarken nasıl karşılık vereceğini bilemedi.

Tony şapkasını tekrar başına geçirdi ve ellerini beline koydu. “Kablolu sistemle döner sistem arasındaki farkı biliyorsunuz, değil mi?”

Ulu Tanrım! “Bay Bryant. Morganlar sizin özelliklerinize sahip bir adamın parmakları arasından kayıp gitmesine nasıl izin verdi?”

“Bunu yapmamaları gerekirdi.”

Essie bir kaşını kaldırdı. “Yanılıyor olabilirim ama son hatırladığım kadarıyla siz hiç saha deneyimi olmayan bir işçiydiniz.”

“Açıkça görülen bir şeyi fark etmek için çok fazla deneyim gerekmez.”

“Şey, benim gözlerime açıkça görünen şu ki işe yeni başlamış bir eleman, daha işindeki ilk haftasında patronuna meydan okumamalıdır.”

“Konuştuğum kişi patronum değil” dedi Tony. “Onun kızı. Ayrıca, bu bir meydan okuma da değil. Sadece size yardımcı olmaya çalışıyorum.”

Essie durduğu yerde dikildi. “Kusura bakmayın, bayım. Ama ben sadece sizin patronunuz değil, aynı zamanda Sullivan Petrol’ün ortağuyım ve bunun getirdiğı bütün yetkilere sahibim. Dahası, herhangi bir yardıma ihtiyacımız da yok.”

“Aslında yardımdan fazlasına ihtiyacınız var” dedi Tony, Essie’yi baştan aşağı süzerek. “Baştan aşağı bir değişim gibi.”

Essie, tuttuğı süpürge sapını daha sıkı kavradı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Bir döner sistemin üç günde yaklaşık üç yüz metre kazabileceğı anlamına geliyor.”

Üç yüz metre mi? Üç günde mi? Bu imkânsızdı. Kablolı sistemin o kadar derine inmesi en azından üç hafta alırdı.

“Bunu nereden biliyorsunuz?” diye sordu Essie.

“Gördüm.”

“Pennsylvania’da mı? Siz Pennsylvania’da mıydınız?”

“Hayır. Beaumont’ta yapılan bir sunumu izledim.”

“Bir sunum. Anlıyorum. Peki, bu döner sistemin sert Corsicana toprağını kazabileceğı konusunda ne garantim olabilir? Burada toprak neredeyse delinmez ve oldukça da killidir.”

Tony omuz silkti. “Dakota’daki Bakerlâr toprak dedikleri kayalıkları kazarak su çıkarmak için döner sistemi kullanıyor. Su çıkarmakta ne kadar başarılı olduklarını bilmiyorum ama kazmak konusunda oldukça başarılı olduklarını söyleyebilirim.”

“Peki, bu döner sistemi böylesine hızlı hâle getiren sihir nedir?”

“Bir katır.”

“Katır mı?”

“Döner sistemler kablolu sistemlerden tamamen farklı” diye açıkladı Tony. “Dev bir vida gibi düşünün. Bana süpürgezi verir misiniz?” Tony süpürgeyi Essie’nin elinden kaparak avucunu sapın etrafına kapadı. “Bir tutma aletini, ucunda kesici bir aletle çok güçlü bir çubuğa takıyorsunuz.” Süpürgeyi ters çevirerek ucunu zemindeki bir noktaya dayadı. “Sonra çeviriyorsunuz. Uç döndükçe toprağa derinlemesine giriyor.”

“Katır nerede kullanılıyor?”

“Çubuğa bir uzantı ekleyerek katıra bağlıyorsunuz. Katır aynı daire boyunca dönüp duruyor. Temelde, kesme aletini çeviriyor.”

Tony’nin söyledikleri mantıklı görünüyordu. Essie’nin büyük Babası büyük ölçüde benzer şekilde çalışan bir isfendan şurubu değirmeni kullanırdı. Ve Bryant’ın bu yeni yöntemle gerçekten inandığını görebiliyordu. Ama üç günde üç yüz metre? Böyle bir şeyi ciddiye almak gerçekten çok zordu. “Fiyatı ne kadar?”

“Sanırım altı yüz dolar kadar.”

“Altı yüz dolar mı? Sullivan Petrol’ün kaç kuyusu olduğunu biliyor musunuz siz? Sahip olduğumuz kuyularda ters giden hiçbir şey yokken böyle bir fiyat karşılığında kablolu sistemlerimizi değiştiremeyiz.”

“Bunu yapmazsanız, işiniz biter. Morganlar sizden birkaç yüz mil ötede, paraları ve yavaş üreten kuyularıyla oturuyor. Baker’ları önce onlar işe alırsa, kuyuları sizin kesinlikle rekabet edemeyeceğiniz bir hızla üretmeye başlar. Ama Morganlar bu konuda yavaş davranırsa siz avantajı kullanabilirsiniz. Onların petrol kuyuları sizinki kadar saf değil ve eğer döner

sisteme geçiş yaparsanız, onlara ve diğer herkese toz yutturursunuz.”

Essie dudaklarını büzdü. New York’a yaptığı yolculuk ve arkasından gelen skandal yüzünden son zamanlarda kafası başka şeylerle doluydu. Sullivan Petrol’ün rekabet gücü asla büyük bir sorun olmamıştı ve dolayısıyla Tony’nin kasvetli tahminlerine inanmak bir hayli zordu.

Essie onun yüzünü inceledi. Bütün küstah tavırlarına rağmen, adam en azından dürüst görünüyordu. Ama sahada çalışan bir adamın bir hafta sonra bu şekilde geri dönmesi... bir şeyler yerine oturmuyordu.

“Peki, Sullivan Petrol’ün üstün duruma geçmesi sizin için neden bu kadar önemli?” diye sordu Essie.

Tony omuz silkti. “Çünkü başarılı olmanız benim çok işime geliyor.”

“Gerçekten mi?”

“Böylece karnım doyar ve cebim dolar.”

“Eğer bu yeni sistemleri satın almak için cebimizdeki bütün parayı harcar ve üstüne de borç alırsak sizinkinden çok daha fazla mide boş kalır. Cepler de.”

“Söylediklerimi anlamıyor musunuz? Bu karar aldırmaçlık edebileceğiniz veya erteleyebileceğiniz bir şey değil. Sullivan Petrol’ün bütün geleceği bu karara bağlı.” Parmaklarıyla saçlarını sıvazladı. “Babanızın bunu size bıraktığına inanamıyorum.”

“Dikkatli olun Bay Bryant, yoksa kendinizi işsiz hâlde bulursunuz. O zaman mideniz ve cebiniz ne hâlde gelir?”

“Ne fark eder? Bir hanımefendi olarak yapınız böyle bir iş riskini alamayacak kadar kırılgan mı?”

“Bu kadar yeter, bayım.”

Tony süpürgeyi bırakarak geri çekildi. Essie süpürgeyi yakalamak için atılmakta geç kaldı; süpürge yere düştü ve sesi duvarlardan yankılandı.

“Bir erkeğin dünyasında hareket etmeye çalışan sizsiniz, Bayan Spreckelıneyer. Ve erkekler gerçekleri olduğundan güzelmiş gibi göstermeye çalışmaz veya işlerini geliştirip güçlendirme fırsatından kaçmaz. Karşımıza çıkan zorlukların üzerine gideriz. Bunu işimizi kaybetmekten korkmadan yaparız. Bu küçük operasyonu alıp Pennsylvania’daki tüm firmaları dize getirecek bir şeye dönüştürmek istemiyorsanız, o zaman ait olduğunuz mutfağa geri dönün.”

Essie eğilip süpürgeyi kaptı. “Ben mutfağa filan dönmüyorum, bayım. Ama siz yeni bir işveren aramak zorunda kalacaksınız. Kovuldunuz.”

Tony’nin gözleri öfkeyle karardı. “İşte sözünü ettiğim şey de bu. Bir kadının pantolon giymesine izin verirseniz, kendisine fazla büyük gelir.”

Essie ona doğru bir adım attı ama Tony gerilemedi. “Size hatırlatırım ki Bay Bryant, Sullivan Petrol eyaletteki en büyük petrol üreticisidir.”

“Bu uzun sürmeyecek. Gördüğünüzde ilerlemeyi tanımazsanız uzun sürmeyecek.”

“Çıkın!”

“Hayır. Bana ihtiyacınız var. Şimdi, burnu büyüklüğü bir kenara atın da bu konuyu erkek erkeğe konuşalım.”

“Durumu kavradığınızı sanmıyorum, bayım. Artık Sullivan Petrol’ün bir elemanı değilsiniz. Dolayısıyla konuşmamızı gerektirecek bir şey yok. Erkek erkeğe ya da başka şekilde.”

Tony birkaç saniye dik dik Essie’nin gözlerine baktı. Güneşte yanmış burnunun altındaki kısım, yüzünün geri kalanından

daha fazla bronzlaşmıştı ve onu çok fazla vişne suyu içmiş bir çocuk gibi gösteriyordu.

Ama bu kalın boyunda çocuksu hiçbir şey yoktu. Delici bakışlarında. Dudaklarında ve köşeli çenesinde. Gülümsediğinde ağzının yanında oluşan gamzede de.

Tony bir iç çekti ve düşmanlık ifadesi kayboldu. “İşimi kaybetmeyi göze alamam.”

“Bunu daha önce düşünmeliydiniz.”

“Babanız, yargıç olarak görevleriyle o kadar meşgul ki petrol şirketine gereken ilgiyi gösteremiyor ve siz de zamanınızın büyük bölümünü burada geçiriyorsunuz” dedi Tony, kolunu açarak ahşap zeminden tavandaki kirişlere kadar her şeyi işaret ederek.

“Sadece bir haftadır sahada çalışıyorsunuz, Bay Bryant. Bu işi ne kadar yapabildiğinizi bile bilmiyorum. Bana tavsiye verebileceğinizi size düşündüren nedir?”

“Peki, siz bir sahada tam olarak kaç saat çalıştınız?”

Essie ona aldırmayarak süpürme işine geri döndü.

“Konu sadece döner sistem değil, Bayan Spreckelmeyer” diye devam etti Tony, onun arkasından yürüyerek. “Burada yapılması gereken başka değişiklikler de var. Hem de en kısa sürede.”

“Bak bak” diye homurdandı Essie.

Tony süpürgenin sapını nazikçe tutarak Essie’yi durmaya zorladı. “Gururunuzun, babanızın şirketinin çıkarlarını tehlikeye atmasına izin vermeyin. Akıllı davranmaya cesaret edin.”

Bu adam Horace’dan mı okuyordu? Bu mümkün değildi.

“Gerektiğinden fazla akıllı olmak akıllıca değildir” diye karşılık verdi Essie.

Tony bir kaşını kaldırdı. “Bazıları akıllıdır, bazıları da akılsız.”

Essie, süpürgeyi onun elinden çekip alarak sanki onu da süpürebilirmiş gibi süpürgenin ucunu Tony'nin çizmelerine değdirdi. "Kapı o tarafta, Bay Bryant. İyi geceler."

Tony ayağıyla süpürgenin ucunu yakalayıp yere bastırırken çenesindeki kaslar seğiriyordu. Çok kısa bir tereddüitten sonra arkasını dönerek hızlı adımlarla kapıya yürüdü ve kapıyı arkasından çarptı.

Ertesi gün öğleden sonra Şerif Melvin Dunn ve Şerif Yardımcısı Billy John Howard, Essie'nin arka kapısından girerek mutfağa geçti.

"Hey, hayatım" dedi şerif. "Benim kızım nasıl bakalım?"

Küçük bir kâseye yumurta kırmakta olan Essie dönüp dayısına baktı. "Ben iyiyim. Sanırım babamı görmeye geldin?"

"Evet. O nasıl?"

Yumurtayı çırpmaya başladığında, kanunlara karşı gelenlerin dev yapılı şeriflerinin aslında yumuşacık bir kalbi olduğunu bilseler ne kadar şaşıracaklarını düşündü. Annesinin ölümünün ikinci yıl dönümüydü ve onun kaybının yarattığı acı babasını hâlâ rahatsız ediyordu. Ve Melvin dayısı onu görme bahanesiyle gelmiş olmasına rağmen aslında Essie, onun da tek kız kardeşi için yas tuttuğunu biliyordu.

"Kendini çalışma odasına kilitledi" dedi Essie.

Melvin şapkasını bir askıya asarken kumraldan çok beyaz saçlarla dolu başını açığa çıkardı. "Burada bir şey gerçekten çok güzel kokuyor" dedi, yeğeninin yanağına bir öpücük kondururken. "Yemeği neden sen pişiriyorsun? Bayan Carmichael nerede?"

"Romatizması azdı yine, bu yüzden babam onu evine gönderdi. Ben de dana etli çorba yapıyordum. Akşam yemeğine kalmak ister misin?"

Melvin, son birkaç yılda biraz daha yuvarlanmış olan karnına vurdu. “Kalmasam iyi olur. Gençlik formumu korumaya çalışıyorum. Ayrıca Verdie beni evde bekliyor.” Melvin, baba Spreckelmeyer’in çalışma odasına yöneldi. “Birazdan dönerim.”

Yumurtayı çırparken kaşığın sesi aniden sessizlikte fazla güçlü tınladı. Essie, Şerif Yardımcısı Howard’ı selamlaması gerektiğini biliyordu ama kibar bir sohbeti bile teşvik etmek istemiyordu.

Adam kapının iç tarafında duruyor, Essie’nin her hareketini dikkatle izliyordu. Ufak tefek bir adamdı ve melek gibi bir yüzü vardı ama Melvin dayısı onu işe aldığından beri geçen altı ayda, rozetinin gücünü biraz rahatsız edici ölçüde sevmişti.

Ama dayısı Billy John Howard’ın kusurlarını görmüyordu çünkü yakın bir arkadaşının torunuydu; o arkadaş aynı zamanda Teksas devlet bakanıydı.

Şerif Yardımcısı Howard, şapkasını çıkarma zahmetine bile girmeden ocağa yaklaşarak demir tencerenin kapağını kaldırdı. “Hmmm. Dana etli çorbayı kesinlikle severim.” Parmağını yemeğin içine daldırarak yaladı. “Ve dayının aksine, benim göbeğimle bir sorunum yok.”

Adamın kirli parmağının yemeğini berbat etmesi düşüncesi, Essie’nin midesini bulandırdı. Essie, onun davet koparma çabasına aldırmadan ocağa yaklaşarak yumurtayı tencereye boşalttı.

Howard ona doğru eğilerek derin derin nefes aldı. “Burnuma tatlı kokusu geliyor. Yemekten sonra tatlı bir şeyi her zaman tercih ederim, sen ne dersin?”

Essie parmak uçlarını adamın göğsüne dayayarak onu itti. “Beni engelliyorsunuz. Biraz çekilir misiniz?”

Howard onun elini yakalayarak dudaklarına götürdü. “Hiç

sorun değil. Hem de hiç.”

Essie elini sertçe çekerek kurtardı. “Şerif Yardımcısı Howard, beni rahatsız ediyorsunuz.”

“Bana Billy John diyebilirsin. Haydi, tatlım, adım bir kez söylediğini duyayım.”

“Bu kadar yeter!”

“Ah-oh!” dedi Melvin, kemerli kapıdan geri dönerken. “Sen neler karıştırıyorsun, Billy John?”

Şerif Yardımcısı Howard rahat bir tavırla geri adım attı ve şapkasını çıkardı. “Ah, sadece onunla biraz şakalaşıyordum. Ona bir kâse dana etli çorbanın rahatsızlığımı giderebileceğini söylüyordum ama kendisi bundan hoşlanmadı.”

Melvin güldü. “Haydi, Essie, ona bu kadar sert davranma. Bu çocuk ev yemeği yemeyeli bir ay oldu.”

“Bu çocuğun geçen hafta seninle ve Verdie yengemle yemek yediğini sanıyordum?”

“Şey, bu aynı şey sayılmaz değil mi, Şerif Yardımcısı?”

Howard gülümsedi. “Bayan Dunn’ın yemeklerini seviyorum efendim ama Bayan Spreckelmeyer’in hazırladığı bir yemek kesinlikle daha çekici görünüyor.”

Essie çorbaya bir fincan süt kattı. “Belki başka zaman.”

Howard şapkasını başına yerleştirdi ve sessizce onayladı. “Memnuniyetle, hanımefendi.”

Melvin kapıyı açtı. Şerif Yardımcısı Howard ağır bir şekilde gürleyen adımlarla verandaya çıktı.

Kapı açık kalınca Essie omzunun üzerinden arkaya baktı.

Melvin, eli tokmakta, şaşkın bir tavırla kalakalmıştı. “Bu çocukta seni bu kadar rahatsız eden ne?”

“Ne kadar zamanın var?”

Melvin güldü. “Ah, ona seni rahat bırakmasını söylediğini biliyorum. Eğer bunu yapmazsa bana söyle, ben onunla konuşurum. Ama kızım, senden gerçekten hoşlanıyor.”

“Ben ilgilenmiyorum.”

“Neredeyse otuz dört yaşındasın, Essie. O iyi bir adam ve onu kabul etmezsen belki de asla...”

Essie tencerenin kapağını sertçe kapadı. “İlgilenmiyorum.”

Melvin ellerini kaldırdı. “Pekâlâ. Pekâlâ.”

Essie iç çekti ve ocağın üzerine düşen süt damlasını önlüğüyle sildi. “Babam nasıldı?”

“Zorlanıyor. Bu akşam yemeği kolay olmayacak.” Melvin üzgün bir tavırla gülümsedi, şapkasını çıkardı ve kapıyı arkasından sessizce kapadı.

Essie ocağa dayandı. Konu yardımcısına geldiğinde, Melvin iyice körleşiyordu. Essie, Melvin gibi insan sarrafı birinin Bay Howard’ın gerçek kişiliğini nasıl fark edemediğini anlayamıyordu. Babasından müdahale etmesini istemişti ama babası her seferinde geri durmuştu.

“Eğer adamla ilgili söylentiler duyduysan Melvin’in de duyduğundan emin olabilirsin. O, bu söylentilere aldırmamayı tercih etmişse saygı duymak zorundayız. Ne kadar tartışırsak tartışalım, fikrini değiştiremeyiz.”

“Yani hiçbir şey söylemeyecek misin?”

“Essie” demişti babası. “Seni rahatsız eden şey adamla ilgili söylentiler mi yoksa sana ilgi duyduğu gerçeği mi?”

Bir bulaşık leğenine yürüyerek içine bir bez sokup suyunu sıktı. Belki de babası haklıydı. Kasaba halkı, Şerif Yardımcısı Howard hakkında bir sürü hikâye anlatıyorsa kim

bilir Essie'nin kendisi hakkında neler söylüyorlardı? Belki de Howard'la ilgili söylentiler de kendisiyle ilgili olanlar kadar asılsızdı.

Ama neden Şerif Yardımcısı gidip başka kadınların peşinde koşmuyordu? Melvin'in hatırlattığı gibi otuzlu yaşlarının ortalarına yaklaşıyordu. Asla biriyle birlikte olmayabilirdi ama zaten istemiyordu ve ihtiyacı da yoktu.

Bisiklet kulübündeki görevi onu fazlasıyla tatmin ediyordu ve Sullivan Petrol'de babasına yardım ediyordu. Komşuları ve arkadaşları onu bütün hayatı boyunca tanımıştı ve onu seviyorlardı. İyi bir kiliseye devam ediyordu. Harika bir Tanrı'sı vardı.

Hayır, kendisini bütün hissetmek için bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Zaten kendi içinde bütündü. Yumurta kâsesini alarak temizledi ve raftaki yerine geri koydu.

Tek dileği, yakın bir bayan arkadaşının olmasıydı. Birçok kadını tanıyordu ve çoğu ona değer veriyordu. Yardıma ihtiyacı olsa hemen koşarlardı. Ama bir sırdaşı yoktu.

Artık annesi de olmadığından, kendisine yeni giysisine en iyi uyacak şapka konusunda fikrini açıklayabilecek bir kadına ihtiyacı vardı. Ya da piyanoda kendisiyle düet çalabilecek birine. Onunla birlikte bisiklete binecek birine. Onunla birlikte kahve içecek birine.

Essie bir süre belki de Shirley'nin bu role oturabileceğini düşündü. Ama kulüpteki yardımcısı kendisinden yaklaşık on beş yaş küçüktü, yeni evlenmişti ve Essie için biraz fazla kaprisliydi. Arkadaşlıklar ama özlemini duyduğu yakınlık henüz oluşmamıştı.

Çorbayı karıştırdı ve genç kızlığından bir arkadaşlığı hatırlamaya çalıştı. Ama çocukken bile arkadaşları hep erkekti. Onlarla ne kadar iyi anlaştığını da herkes bilirdi.

Yaş, meşlek veya onları ne kadar süredir tanıdığı fark etmiyordu. Erkekseleler onlarla ortak bir nokta bulabiliyordu.

Erkekler açık havayı severdi. Birbirleriyle entrikalar çevirmezlerdi. Düşündüklerini söylerlerdi. Bir arkadaşta istediği her şey onlarda vardı. Şimdi bile, Bisiklet Kulübü'nde birçok kadın olmasına rağmen kendini en yakın hissettiği kişi, Corsicana Petrol ve Gaz Bisiklet Turnuvası için yetiştirdiği genç adam olan Bay Sharpley'di.

Ama son zamanlarda bir ağaca tırmanmaktan çok dikmiş dikmek, yılan avlamak yerine şiir kitabı okumak istediğini fark ediyordu. Ah, açık havadan hâlâ hoşlanıyordu ama bir sırdaş olarak yanında bir erkek olması, hayatının bu döneminde hiç de pratik değildi. Ayrıca bir erkekle sırlarını paylaşamaz, bir yüz kremini tartışamazdı. Sadece bir kadının anlayabileceği şeyler vardı.

Çaydanlığı alarak, kaynatmak için biraz su doldurdu. Böyle düşüncelere takılıp kalmak iyi değildi. Bir arkadaşı olmasını ne kadar istediğini Tanrı biliyordu. O'na güvenerek bekleyecek, O'nun o kişiyi kendisine getireceğine inanacaktı. Bu sadece zaman meselesiydi.

Essie, çorbayı iki kâseye doldurduktan sonra babasını sofraya çağırdı. Melvin'in ziyaretinin babasını biraz rahatlatmış olmasını umuyordu. Babası şişmiş gözlerle mutfağa girdi.

Essie, buzlu çay bardaklarını bırakarak babasının kollarına sokuldu. Babası ona nefesini kesecek kadar sıkıca sarıldı.

"Bu gece burada yiyebileceğimi sanmıyorum, kızım. Verandada yememizin bir sakıncası var mı?"

Essie babasının sırtını sıvazladı. "Elbette yok, baba. Çorba içiyoruz, servisi dışarı taşımak hiç sorun olmaz."

Babası onu bırakıp buzlu çay bardağıyla peçetesini bir eline, kaşığıyla kâsesini diğer eline aldı.

Verandadan görünen manzara, Corsicana kasabasının bulunduğu Doğu Teksas'ın düzlükleriydi. Sayısız kuyunun silüeti gökyüzüne doğru yükseliyor, havayı petrol kokusuyla dolduruyordu. Alacakaranlık üzerlerini örtüyor, lacivert bulutlar pırıl pırıl görünüyordu. Ufuk çizgisinin üzerindeki bulutlarda mor tonları vardı ve durdukları yere daha yakın olan bulutlar kızıl görünüyordu.

Cırcır böcekleri aralıksız ötüyor, kurbağalar vıraklıyor, çobanaldatanlar tekrar tekrar isimlerini söylüyordu. Babasının

sallanan koltuğunun gıcirtısı onlara ekleniyordu. Babası peçetesini karnının üzerine koymuş, hiç dokunmadığı kâsesi de kucağında duruyordu.

İri yarı, geniş yapılı, varlığını hissettiren bir adamdı ve kasa-balıların neredeyse tamamının saygısını kazanmış, seçimleri üst üste tekrar tekrar kazanmıştı. Essie, onu böyle moralsiz hâlde görmekten nefret ediyordu.

“O yeni elemanı dün gece kovduğunu duydum” dedi babası, sonunda.

Essie lokmasını bitirmeden önce bir an tereddüt etti. “Evet.”

“Büyük Baba bunu öğrendiğinde hiç memnun olmadı. Ona kalırsa Bryant çok asil bir adammış; korkusuz, dakik ve çok çalışkan.”

Essie kâsesindeki parates ve soğan dilimlerini kaşıkladı.

“Bana bu konuyu anlatacak mısın, anlatmayacak mısın?” diye sordu babası.

Essie peçetesiyle dudaklarını sildi. “Sen yemeğini yiyecek misin, yemeyecek misin?”

Babası ağzına bir kaşık çorba aldı.

“Dün akşam herkes gittikten sonra Bay Bryant kulübe geldi ve bana emirler yağdırmaya başladı” dedi Essie.

“Sana emirler yağdırmak mı? Nasıl yani?”

“Bütün kuyularımızı döner sisteme geçirmemizi, yoksa...”

“Yoksa ne?”

“Yoksa işimizin biteceğini söyledi.”

“Böyle mi dedi?”

“Aşağı yukarı.” Essie kaşığıyla babasının kâsesini işaret etti.

Babası bir lokma daha aldı. “Bay Bryant’ı sana gönder-

meden önce kendisiyle bu döner sistem hakkında uzun uzun konuştum. Bu konuda yazılar okudum ve aslında güncelleme fikrini gerçekten düşünüyordum.”

Essie, boşalan kâsesini aralarındaki küçük yuvarlak masanın üzerine bıraktı. “Ulu Tanrım! Tek kelime bile etmedin. Neden bana söylemedin?”

“Söyleyecektim ama son zamanlarda... biraz kafam bulanıktı.” Babası bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. Mor tonlar çok az kalmıştı.

Essie kalbinin sıkıştığını hissetti ve bir elini babasının koluna koydu. “Üzgünüm, baba. Bu ayın senin için çok zor olduğunu biliyorum.”

Babasının sakalı titredi.

“Ama döner sistem çok pahalı” dedi Essie. “Yine de bir fizibilite raporu hazırlamamı istersen bunu yaparım.”

“Lütfen” diye fısıldadı babası, başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini ovalarken.

Essie peçetesini masaya koydu, eteğini topladı ve babasının önünde çömeldi. Babası yüzünü kendi avucuna gömmüştü.

Essie, kâseyi babasının kucağından alarak masaya bıraktı. “Yarın ilk iş olarak raporu hazırlayacağım.”

Babası başıyla onayladı. “Ayrıca, Bay Bryant’ı da lütfen tekrar işe alır mısın?”

Essie dudağını ısırды. “Almasam iyi olur.”

Babası elini indirerek ona bakarken yüzünde tamamen koryucu bir ifade vardı. “Sana kaba mı davrandı?”

“Hayır, hayır. Sadece... biraz küstahtı.”

“Bir kadınla iş konuşmaya alışkın olmadığını tahmin edebiliyorum.”

“Sonuçta seninle veya benimle neden iş konuşuyor ki? Tanrı aşkına, o sadece bir işçi. Üstelik de çok acemi.”

“Kendini kandırma, Essie” dedi babası. “Bu adam petrol işini biliyor. Her nasılsa, ellerini bile kirletmesine gerek kalmadan Morgan Petrol’de daha yüksek bir pozisyonda iş bulmuş. O sahada değil, masa başında çalışacak biri. Cahil olduğu anlamına gelmez.”

“Ondan hoşlanmıyorum.”

“Onun da senden pek hoşlandığını sanmıyorum.”

“Erkeklerin benim hakkımdaki düşüncelerini uzun zamandır umursamıyorum” dedi Essie. “Ayrıca, muhtemelen kasabadan gitmiştir bile.”

“Akşam yemeği için eve gelmeden önce onu Slap Out’ta Harley’le dama oynarken gördüm.”

Essie iki eliyle babasının ellerini tuttu. “O adam senin için neden bu kadar önemli, baba?”

“Sen neden ondan iğreniyorsun? Bir kadından emir almaktan hoşlanmayan bir adamla daha önce karşılaşmamış gibi davranıyorsun.”

Hava iyice kararmıştı ve Essie artık babasının yüzünü net göremiyordu. “Pantolonumun bana büyük geldiğini söyledi.”

Babası güldü. “Öyle zaten.”

Essie geri çekilecek oldu ama babası ellerini sıkıca tuttu. “Bak, Bücür, bunun belli ölçüde doğru olduğunu biliyorsun. Ve bunun ne önemi var ki? Sen sonuçta onun patronusun. Buna alışacaktır.”

Başka zaman olsa, Essie daha çok inat ederdi. Ama bu gece babasıyla tartışmak içinden gelmiyordu. “Onu sen tekrar işe alırsan, baba? Böylece ben yapmak zorunda kalmam.”

Babası onu da çekerek ayağa kalktı. “Bunu senin yapmanı tercih ederim. Sakıncası yoksa ben bir süre yalnız kalmak istiyorum.”

Essie kaşlarını çatı. “Yani, gidip onu hemen bulmamı mı istiyorsun? Şu anda mı? Ve seni bu evde yalnız mı bırakayım?”

“Evet, lütfen.”

“Yarına kadar bekleyemez mi?”

“Şafakta gidecek.”

“Ama ya Slap Out’tan çıktıysa? Nereye gidebileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Her yerde olabilir.”

“Onu bulursun.” Babasının sesi boğuk çıkmıştı. Ve Essie, babasının duyuma endişesi olmadan anılarıyla baş başa kalmak istediğini anladı.

“Pekâlâ” dedi, iç çekerek. “Sen iyi olacağından emin misin?”

Babası ona tekrar sarıldı ama teselli edecek tek kelime bile söylemedi.

Tony, on yaşındaki bir çocuğa damada yenildiğine inanmıyordu. Beş oyun için başlamışlardı ama Tony ilk iki oyunda çabucak yenilince, Harley’i yedi oyuna ikna etmişti. Şimdi durum üç birdi. Ah, Harley...

Çocuğun parlak siyah saçları yana doğru ayrılmıştı ama aşağı sarkmıyordu. Damanın üzerinde durduğu varil, çocuğun göğsüne geliyordu.

Taşını şah sırasına koymadan önce Tony’nin iki taşını daha yuttu ve keyifle arkasına yaslanarak sırtıttı.

Slap Out’un kapısı – Corsicanalılar bir şeye ihtiyaçları olduğunda buraya gelirdi – portakal dolu bir sepetle aralık bırakılmıştı ve Tony aralıktan kararan gökyüzünü görebiliyordu.

Bayat kahve, tütün ve sirke kokusu ortama hâkimdi. Dükkânın sahibi olan ince yapılı ve çalışkan adam Bay Crook, kapanış için hazırlık yapmaya başlamıştı.

“Damayı bu kadar iyi oynamayı nasıl öğrendin sen?” diye sordu Tony.

“Bayan Essie öğretti.”

“Bayan Essie mi?” diye sordu Tony, parmağını oynatacağı taşın üzerine dayarken. “Bayan Essie Spreckelmeyer mı?”

“Evet.”

Çocuğun sırtışı Tony’nin sinirini bozmuştu. O kibirli, kolay öfkelenen kadın yüzünden, sabah yeni bir iş bulmak için Powell’in petrol şirketine gitmek zorundaydı. “Onunla da dama oynuyor musun?”

Harley başını iki yana salladı. “Elimden geldiğince, hayır. Onu neredeyse hiç yenemiyorum.”

Tony, taşını Harley’nin taşlarından birinin üzerinden atlatmak için yerleştirdi.

Çocuk öne eğilerek tahtayı inceledi. “Onunla uzun bir geçmişimiz var.”

Uzun bir geçmiş mi? Çocuk daha on yaşındaydı! “Demek arkadaşsınız, ha?”

“Hem de çok yakın.”

“Dün beni kovdu.” Tony sesindeki öfkeyi bastıramıyordu.

Harley güldü. “Ne yaptınız ki? Bir köpeği filan mı tekmelediniz?”

“Hayır. Sadece ona babasının kuyularını güncellemesi gerektiğini söyledim.”

Çocuk başını kaldırıp Tony’ye baktı. “Bunu söylediniz mi yoksa önerdiniz mi?”

“Söyledim.”

İki masanın arasını süpüren dükkâncı gülmeye başladı.

Harley başını iki yana salladı. “Kendisine ne yapılacağını söyleyememesinden hoşlanmaz. Ama çok keskin nişancıdır ve seninle arkadaş olduğunda, Oturan Boğa ayağa kalkana kadar arkanı kollar.”

“Bu doğru mu?”

“Kesinlikle.” Harley taşını tehlikeden uzaklaştırdı.

Bir kadın çizmelerinin şaşmaz topuk sesleri kapıya yaklaşarak durdu. Tony başını kaldırıp baktı. İti an, çomağı hazırla!

“İyi akşamlar, Hamilton” dedi Bayan Spreckelmeyer, dükkâncıya. “Çoktan kapamış olmaktan korkuyordum.”

Crook süpürgeyi bir kenara bıraktı. “Hayır. Katherine, ikizlerle ilgili konuşmak için Yardımseverler Derneği’nden gelen bayan konuklarını ağırlıyor. Burada bir süre daha gizlenebileceğimi düşündüm.”

Kadın kendisine aldırmamasına rağmen, Tony bakışlarını ondan alamıyordu. Kadın onun orada oturduğunu fark etmemiş gibi davranabilirdi ama öyle olmadığını Tony biliyordu.

Kadının üzerinde sade görünümlü bir etek ve sade görünümlü bir hasır şapka ile beyaz bluz vardı. Crook’u gördüğü anda hasırın tavrı silinmişti ve bebeklerden söz edilince yüzünde çok şefkatli bir ifade belirmişti.

“Çok tatlılar, Hamilton” dedi Essie. “Hemen çıkıp onları göreceğim.”

Crook gözlüğünü burnunun üzerine itti. “Evet, kesinlikle çok özeller.” Yüz ifadesi ciddileşti. “Bugün sizi düşünüyordum. Baban nasıl?”

Essie’nin yüzündeki yumuşaklık, yerini melankoliye bırak-

tı. “Bugün ikimiz için de çok zordu.”

“Üzıldüm” dedi Crook. “Bu saatte seni buraya hangi rüzgâr attı?”

Essie aniden ne diyeceğini bilemiyormuş gibi etrafına baktı ve sonra kapıyı açık tutan portakal sepetini fark etti. “Şunlardan bir tane istiyorum, lütfen.”

“Portakal mı? Buraya kadar portakal almaya mı geldin?”

“Evet, lütfen.” Essie bir portakalı eline alıp nazikçe sıktı. “Hesabımıza yazabilir misin?”

Crook ona meraklı gözlerle baktı ama tartışmadı.

“Sıra sizde, Bay Bryant” dedi Harley.

Tony dikkatini tekrar tahtaya verdi ama Bayan Spreckelmeyer’ı göz ucuyla görebiliyordu. Kadın onları ilk kez fark etmiş gibi yaptı ve ağır adımlarla varilin yanına geldi.

“İyi akşamlar, Harley” dedi.

“Selam, Bayan Essie. Kötü zaman geçirmenize üzıldüm. Sorun nedir?”

Essie gülümsedi. “Annem iki yıl önce bugün öldü.”

Harley’in yüzü asıldı. “Bugün olduğunu unutmuşum. Yargıç iyi mi?”

“Olabileceği kadar iyi, sanırım.”

Tony, Bayan Spreckelmeyer’ın öldüğünü öğrenmişti ama elbette ki yıldönümünü bilmiyordu. Essie’ye karşı duyduğu öfke, bu şartlar altında biraz yumuşadı.

Essie ona döndü. “Bay Bryant.”

Tony ayağa kalkarken Harley’i gömleğinin yakasından yakaladı ve onu da ayağa kaldırdı.

“Bayan Spreckelmeyer” dedi Tony. “Kaybınız için üzgünüm.” Harley, kendini Tony’nin elinden kurtardı.

“Teşekkür ederim” dedi Essie. “Lütfen, bana aldırmayın. Oyununuza devam edin.”

Tony sobanın yanından bir sandalye kaparak varile doğru çekti ve Essie’nin oturması için tuttu. Essie eteğini düzelterek oturdu. Tony’yle çocuk da yerlerine yerleşti.

“Siyahlar kimin?” diye sordu Essie.

“Benim” diye cevap verdi Harley.

“Hmm.” Essie ve Harley birbirlerine bakarak gülümsediler.

Tony çatık kaşlarla tahtaya baktı.

“Senin yemek için evde olman gerekmiyor muydu?” diye sordu Essie, Harley’e. Bir yandan da başparmağının tırnağıyla portakalın kabuğunu kesiyordu.

“Annem, Brianna ve birkaç hanım, yukarıda Bayan Crook’un bebekleriyle ilgili konuşuyorlar. Annem bana burada onları beklememi söyledi.”

“Brianna burada mı?” diye sordu Essie, arka odaya açılan bir perdeye bakarak. “Brianna Pennington mı?”

“Evet.”

“Ona balık tutmayı öğrettiğini duydum.”

Harley göğsünü kaşıdı. “Sanırım doğru duymuşsunuz.”

Essie başını yana yatırdı. “Nasıl gidiyor?”

“Solucanları kancaya takmıyor. Bunun kötülük olduğunu düşünüyor. Ben de bu yüzden ona yılan avlamayı öğretmeye karar verdim. Yılan avında bir şey öldürmek gerekmiyor.”

Tony, Harley’nin böylesine aptalca bir şey -özellikle de yanında bir kızla- yapması konusunda itiraz etmesini bekleyerek Essie’ye baktı ama Essie hiç de öyle davranmadı.

“Brianna kim?” diye sordu Tony.

“Biliyorsunuz” dedi Harley. “Penningtonların kızlarından biri. Sayıları oldukça fazla değil mi, Bayan Essie?”

“Kesinlikle öyle.” Essie, Tony’ye döndü. “Bri, sekiz kız kardeşten biri. Anneleri üç yıl önce öldü.”

Tony başıyla onaylayarak taşını oynattı. Essie bu hamleyi değerlendirirken portakal soymaya ara verdi ve Harley’e çok hafifçe gülümsedi.

“Yedilik oynuyoruz” dedi Harley. “Dört oyundan üçünü kazandım bile.”

Tony gerildi. Essie önceki akşam annesinin ölüm yıl dönümü yüzünden gergin olabilirdi ama bu, ne onu kovduğu gerçeğini değiştirir ne de kısa pantolonla dolaşan bu çocuk karşısında yenilgisini hafifletirdi.

Essie portakalı ikiye böldü ve mis gibi kokusu dükkânın bulundukları köşesini kapladı.

“Son zamanlarda sizi pek göremedim” dedi Harley.

Essie ona bir dilim portakal uzattı. “Bisiklet yarışı için Bay Sharpley’i çalıştırmakla meşguldüm.”

Tony’ye de bir dilim uzatmak istedi ama Tony elini sallayarak geri çevirdi.

Harley portakal dilimini ağzına attı. “Onu bu gece neden çalıştırmıyorsunuz?”

“Akşamı babamla geçirmeyi planlamıştım ama odasına erken çekildi.”

“Sharpley’nin hızlı ilerlediğini duydum.” Taşlarından birini Tony’ninkilerden birinin üzerinden atlayacak şekilde itti ama Tony bunu ondan önce yapabiliirdi.

Tony dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi ve hamle-

nin tuzak olup olmadığını tartmaya çalıştı.

“Bay Sharpley’den çok umutluyum” dedi Essie. “Bir akşam gelip onu kendin görmelisin.”

“Tabii. Yani annem izin verirse.”

“Ben onunla konuşurum.”

Çocuk sıırttı. “Gördünüz mü?” dedi, Tony’ye. “Size onun iyi biri olduğunu söylemişim.”

Essie, Tony’ye anlık bir kaçamak bakış attı. Tam o anda, birkaç kadın sohbete devam ederek perdeden içeri daldı ve konsantrasyonlarını bozdu.

Essie onları karşılamak için ayağa kalktı. Tony de yerinden kalktı.

“Selam Essie, hayatım. Bebekleri gördün mü? Çok ama çok tatlılar.”

“Evet, Bayan Vandervoort. Gerçekten harikalar. Sizler nasılsınız, Bayan Tyner, Bayan Whiteselle?”

Kadınlar Essie’ye sıcak tavırlarla selam verdikten sonra, onun yanından geçerek Crook’a yaklaştılar. Bir yandan ziyaret ettikleri bebekleri överken bir yandan da eldivenlerini giyiyorlardı.

“Hey, Harley” dedi kızıl kahverengi saç örgülü, sekiz yaşında gibi görünen bir kız. “Ne yapıyorsun?”

“Ağaca tırmanıyorum. Sence ne yapıyor gibi görünüyorum?”

Kız yüzünü buruşturarak Harley’e dil çıkardı.

Saçları aklaşmaya başlamış bir kadın olan Bayan Vandervoort, çocuklara işaret verdi.

“Gitmem gerek, Bay Bryant. Bayan Essie benim yerimi alabilir.”

“Ah, eminim...” diye başladı Tony.

“Oyunu senin için bitirmekten memnunluk duyarım, Harley” dedi Essie.

Çocuk gülümseyerek başıyla onayladı. “Haydi Bri.” Tony’ye el salladı ve annesi yerine büyük annesi olmaya daha uygun gibi görünen Bayan Vandervoort’a yetişmek için kapıdan koşarak çıktı. Brianna, saç örgülerini sallayarak peşinden koşturdu.

Essie, Harley’in yerine yerleşti ve portakalından küçük bir lokma aldı. Ağzının kenarında bir meyve suyu damlası oluştu. Dikkatini tahtadan ayırmadan elinin ayasını sıvıya bastırarak aşağı doğru akmasını engelledi.

“Korkarım Harley sizi bir hayli zor duruma sokmuş, Bay Bryant. Pes etmek ister misiniz?”

Tony bu kadınla ne dama oynamak ne de başka bir şey yapmak istiyordu. Ama teslim olmaya da hiç niyeti yoktu, özellikle de bu kadına. “Henüz her şeyi kaybettiğimi sanmıyorum.”

“Sıra kimdeydi?”

“Bende.” Tony tekrar yerine oturdu ve Harley’in açık bıraktığı taşı kaptı.

Essie hemen tahtanın diğer tarafındaki bir taşını oynattı. Dükkân sahibi portakal kutusunu içeri alarak kapıyı kapadı.

“Sıra sizde” dedi Essie.

Essie rahatsız edici bir şekilde delici bakışlarıyla onu inceledi. On yaşında bir çocuğa yenilmek zaten yeterince aşağılayıcıydı. Essie Spreckelmeyer’in da aynısını yapmasına izin vermek istemiyordu. Tony’nin tahtayı incelemek için zamana ihtiyacı vardı ama Essie’nin taşını bu kadar hızlı oynadığını gördükten sonra, uzun süre düşündüğü takdirde aptal gibi görünecekti.

Bir taşını Essie'nin dama sırasına soktu. Essie taşı tanıdı ve kendi taşlarından birini ortaya doğru oynattı.

“Ben artık kapatıyorum, Essie” dedi Crook, önlüğünü çıkarırken. “İşiniz bittiğinde lambayı kapatıp arka kapıdan çıkarmısınız?”

“Elbette” dedi Essie, oturduğu yerde dönerek. “Sakıncası olmadığından emin misin?”

Hamilton gülümsedi. “Olmadığını biliyorsun. Ama giderken bu adamı da yanında götürmeyi unutma.”

“Götürürüm. İyi geceler, Hamilton.”

“İyi geceler, Essie.” Hamilton, Tony'ye bakarak başıyla selam verdi. “Bryant.”

Crook'un ayak sesleri perdenin arkasında birkaç kez yankılandıktan sonra bir kapı açılıp kapandı ve içerisi sessizleşti.

“Paydos saatinden sonra burada kalmanıza izin verdiğine göre, siz ve Bay Crook yakın arkadaş olmalısınız.”

“Daha önce burada çalışırdım. Her şeyi yerli yerinde bırakacağımı bilir. Sıra sizde.”

Sadece dört taşı kaldığından, Tony yalnızca dama olan taşını güvenli bir şekilde oynayabilirdi. Taşı, Essie'nin daha zayıf durumdaki taşlarına doğru iterken neden Harley'in yerine oyunu bitirmeyi teklif ettiğini düşünüyordu. Bütün işaretlere bakılırsa kendisi nasıl bu kadını yanında istemiyorsa o da istemiyor olmalıydı.

Essie, şahını saldırı pozisyonuna soktu. Taşını kaybetmek istemiyorsa Tony'nin onun yolundan çekilmekten başka çaresi yoktu.

“Neden şimdi burada kaldınız, Bayan Spreckelmeyer? Neden Harley ve diğerleriyle birlikte gitmediniz?”

Essie dudağını ısırđı. “Aslında sizi arıyordum.”

“Beni mi?” Tony’nin sesinde şaşkınlık vardı.

“Evet.” Essie, söylemek zorunda olduğu şeyden dolayı mutsuzluğu belli bir şekilde bir an tereddüt etti ve sonra sırtını dikleştirerek Tony’ye dikkatle baktı. “Babam sizi tekrar işe almamı istiyor.”

Tony arkasına yaslanarak bir kolunu sırtlığın üzerinden aşırđı. Bak, bak, bak. Kim derdi ki? “Hava kararmadan önce buradaydı. Kendisi neden bir şey söylemedi?”

“Sizinle önce benim konuşmamı istemiş.”

“Peki, oylardan biri lehte diğeri aleyhte olunca ne olur?”

Essie, elinde kalan son iki portakal dilimini böldü. “Şartlardan dolayı kabul ettim.”

“Şartlar mı?”

“Babamı bu gece tartışarak üzmemek istemedim. Ama başka bir zaman olsaydı, emin olun ki kasabadan ayrılıyor olurdu-
nuz.”

Tony sandalyesini iki bacağı üzerinde arkaya doğru itti. “Peki, benim hâlâ Sullivan Petrol için çalışmak isteyeceğimi size düşündüren nedir?”

Essie’nin gözleri umutla parladı. “İstemiyorsanız buna mecbur değilsiniz.”

Tony sandalyesini indirdi ve taşını daha güvenli bir kareye çekti. Essie portakalını bitirdi ve farklı bir damayla Tony’nin diğeri bir taşını zorladı. Taşları birkaç hamle daha dans etti; bir Essie, bir Tony diğeriine saldırıyordu.

“Döner sisteme geçecek misiniz?” diye sordu Tony.

Essie’nin cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki Tony onun soruya aldırmadığını düşünmeye başlamıştı.

“Üzerinde düşünüyoruz” dedi Essie, sonunda.

Bu kadın kesinlikle tükürdüğünü yalamaktan hoşlanmıyordu. Ve bahse girmesi gerekse Tony, onun bunu sık yaptığını düşünmezdi.

Tony damasını Essie’ninkinin karşısına koydu. “Elbette ki zam bekliyorum.”

Essie’nin ağzı açık kaldı. “Zam mı? Sizce bu biraz abartılı değil mi?”

“Bence bu yapabileceğinizin en azı.”

Essie dişlerini sıkarak konuştu. “İşinizi geri alabilirsiniz Bay Bryant, daha önceki ücretten.” Kalan tek siyah taşına uzanarak Tony’nin dört taşını birden sırayla topladı. “Kabul edin ya da vazgeçin.”

6

Tony küreğin üzerine ayağını vurarak ucunu killi toprağa gömdü ve bir kürek dolusu toprağı kaldırdı. Kuyuya döner dönmez, Büyük Baba onu alet taşıyıcılığından vasıfsız işçiliğe terfi ettirmişti ve Tony bütün sabahı, kuyuda koşturan adamlar takılmasın diye kırılmış çubukları, hurda boruları ve bağlantıları toplayarak geçirmişti. Sızıntılara karşı bağlantıları gözden geçirmişti. Kırılmış bir emme çubuğuna yeni kelepçeler takmıştı. Şimdi de depo tankında biriken tuzlu suyu boşaltmak için bir hendek kazıyordu. Hendeği suyla doldurduktan sonra, sıvıyı buharlaştırmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

Sırtını gererek, çift tahtanın üzerindeki Jeremy'ye baktı. Çocuk asansörlerle uğraşıyordu; kazma borusunu indirip kaldıran bir alete bir boruyu koyarken bir ikincisine yakalı bir boru yerleştiriyor, diğer asansöre dev bir kancayı çekiyordu. Bu süreç çok hassastı ve bilinen en korkunç parmak eziciydi ama Jeremy tek bir vuruşu bile kaçırmıyordu.

Paul Wilson, kuyunun otuz metre doğusundaki yaşlı Amerikan cevizi ağacına bir ziyaret yapmıştı ve şimdi geri dönüyordu. Tony, yaşlı adamın zihin gücündeki eksiği kavgadaki becerisiyle kapadığını düşünerek gülümsedi.

Ama üzerinde çalıştığı boruya geri dönmek yerine Wilson, silahıyla mermilerini alarak hızlı adımlarla tekrar ağaca yöneldi.

Tony küreğini bir kenara atarak onun arkasından koşturdu. “Sorun nedir, Wilson?”

“Şu ağacın tepesinde bir sincap gördüm ve onu yakalamayı düşünüyorum” diye seslendi Wilson, omzunun üzerinden.

Tony yavaşladı ve Wilson’ın birkaç metre arkasında durdu. Kuyunun çeşitli yerlerinde çalışan işçiler yerlerinden ayrıldılar. Herkes Wilson’ın yirmi mermiyi boşaltışını izlerken bütün iş durdu.

On dakika boyunca sincapla kovalamaca oynadılar. Adamlar Wilson’a tezahürat yaparken bir yandan da onun aleyhine bahse giriyorlardı. Son mermiyi ateşlediğinde, hiç zarar görmemiş olan sincap bir dalın arkasından ona baktı, kuyruğunu salladı ve sonra başka bir ağaca atlayarak gözden kayboldu.

Bütün mermileri bitmiş olan Wilson, kemirgenin arkasından bir küfür savurdu. Kıpkırmızı bir yüzle kalabalığın arasından kendine yol açarak, üzerinde çalıştığı boruya geri döndü.

Adamlar yanlarından geçerken Wilson’ın omzuna vurdu. “Böyle kötü atıcı olduğumu bilmiyorduk, Wilson.”

“Ateş etmeyi nerede öğrendin? Leydi Pinkham Sevgi Okulu’nda mı?”

“Belki de Bayan Spreckelmeyer’in hanımlar için atıcılık kurslarına katılmalısın. Bir dananın derisini, yediği samanları tutamayacak kadar çok delikle doldurabilecek kızlar var orada.”

Tony son sözü söyleyen kişiyi tespit etmeye çalıştı ama kalabalık çok fazlaydı.

“İşinizin başına” diye bağırdı Moss. “Güneşte tembellik edelim diye bize para ödemiyorlar.”

Alet taşıyıcıların gözünde, Moss sözü dinlenen bir adamdı; sert, acımasız ve çirkin. Gevezeliğe tahammülü yoktu. Kimse onu açıkça eleştiremezdi çünkü onu aşağılamaya kalkan birinin boynunu kırmaya hazır bekleyen yandaşları vardı. Sullivan Petrol kuyularının hepsiyle o ilgileniyordu ve istediğini kovup işe alabilirdi.

Tony’nin dikkatini çekerek yaklaşmasını işaret etti. “Anladığım kadarıyla şu bisikletçi kız seninle ilgili fikrini değiştirmiş.”

“Geri dönmenden sorumlu olan kişi, yargıcın kendisi.”

“Yerinde olsam buna pek güvenmezdim.” Moss, kükrer gibi bir sesle güldü. “Evin hanımının elinde güçlü bir kılıç vardır ve bunu unutmasan iyi olur.”

Kuyudan biri Moss’a seslendi ve Moss hemen oraya yöneldi.

“O haklı, biliyorsun” dedi Jeremy, Tony’nin yanında yürümeye başlayarak. “Burayı büyük ölçüde Bayan Essie yönetiyor. Moss bile doğrudan ona rapor veriyor.”

“Neden?” diye sordu Tony. “Neden Yargıç kendisi yönetmiyor?”

“Karısı öldükten sonra ilgisini kaybetti. Bu yüzden Bayan Essie kontrolü ele aldı ve o zamandan beri de öyle devam ediyor.”

Tony’nin kazdığı çukura geldiklerinde duraksadılar. “Şu adamın söylediği doğru mu?” diye sordu Tony. “Bayan Spreckelmeyer’in keskin nişancı olması konusunda?”

Jeremy sırtıttı. “Kesinlikle.”

“Ve diğer kadınlara silah kullanmayı mı öğretiyor?”

“Karım her perşembe sabahı ondan ders alıyor” dedi Je-

remy, “Diğer kadınlarla birlikte.”

“Nişancılık bir kadının ne işine yarar ki?”

Jeremy gülerek elini Tony’nin omzuna koydu. “Bayan Essie senin böyle bir şey sorduğunu duymasın. Yoksa kulağını koparır.”

Büyük Baba, sert bir sesle gürleyerek Jeremy’ye seslendi. Jeremy hemen çift tahtadaki yerine geçerken Tony’yi Bayan Spreckelmeyer’la ilgili soru işaretleriyle bıraktı. Dama şampiyonu. Keskin nişancı. Bisikletçi. Tırabzandan kayıyor. Ama en kötüsü... patron.

Tony duşlara gidip üzerindeki bütün çamuru yıkadıktan sonra akşam yemeği için Castle’s Eczanesi’ne zor yetiştii. Ama ‘patron’ mesai sonrasında ilk iş olarak onu görmek istemiş olmasına rağmen, yemeğini acele etmeden yedi.

Gerçek Coca-Cola’sını yudummlarken diğer adamlarla birlikte Bay Castle’in okuduğu savaşa dair en son haberleri dinledi. Donanmanın Guantanamo Körfezi’ni ele geçirdiğini ve on yedi bin askerin Santiago’nun hemen doğusuna indiğini duyunca, herkes tezahürat yaparak ısıklık çaldı.

Parasını tezgâhın üzerine bırakan Tony, ağzını silip dışarı süzüldü. Sokaklar, salonlar için doğuya doğru yürüyen erkeklerle doluydu. Beaton ve Collin’in köşesindeki yirmi yedi metrelik gaz kulesi etrafa yeterince ışık veriyordu ama Bayan Spreckelmeyer’ın bisiklet kulübesine çevirdiği terk edilmiş binayı buradan göremiyordu. Yine de, karanlıkta bulmakta zorlanmadı. Kasabanın hemen kuzeydoğusunda, Whiteselle Kestere Atölyesi’ne yakın bir yerdeydi.

Frost’s Arabacılık ve Büyük Demirci Dükkânı’nın önünden geçti. Şehrin arka tarafından dolaşırken birkaç köpek ona havladı.

Kulüp binası görüş alanına girdiğinde, yüksek pencerelerinden yayılan ışıktaki ön basamaklara doğru yürüdü. Kapıyı vurdu ama cevap veren olmadı; bu yüzden kapıyı kendisi açarak içeri girdi.

“Daha hızlı, Bay Sharpley. Gözünüzü toptan ayırmamalısınız. Şimdi tekrar deneyelim.”

Bayan Spreckelmeyer, geniş salonun ortasında duruyor, uzun iç donu kadar dar egzersiz taytı ve kısa kollu bluz giymiş bir adama bakıyordu.

Eteğini elleriyle toplamıştı ve çizmeli ayağıyla bir topu ileri geri iterek Bay Sharpley’e doğru yaklaşıyordu. Uzun eteği ve beyaz bluzu, top antrenmanından çok yürüyüş yapmaya uygun gibi görünüyordu.

Ama Tony onu ilk kez şapkasız görüyordu. Saçları dağılmıştı ve biçimi bir hayli bozulmuştu. Yüzüne, omuzlarına ve sırtından aşağıya sapsarı bukleler dökülüyordu.

Sharpley çömelmiş, parmak uçlarında sekiyordu ve Bayan Spreckelmeyer her yaklaştığında topa vurmaya çalışıyordu ama ayağı sadece eteğin kenarına sürünüyordu.

Bayan Spreckelmeyer onu kolayca geçerek ayağının ucuyla topu durdurdu. “Yine öne eğildiniz. O şekilde zıplarsanız, her seferinde yanınızdan geçebilirim.”

“Bunun bisiklete binmekle ne ilgisi olduğunu anlayamadım. Beni bisiklete bindirin ve hepsinden hızlı gideyim. Yemin ederim bunu yaparım.”

Essie gözlerinin önüne düşen bir bukleyi kenara itti. “Hızlı ve çevik olmak farklı şeylerdir. Hızlı olduğunuzu biliyorum. Ama yarış sırasında çabuk tepki vermenizi gerektirecek bir şey olursa iyi sonuç alamayız.”

Tony şapkasını eline alarak sırtını rahat bir şekilde güney duvarına dayadı ve bir bacağını diğerinin üzerine attı. Egzersizi

iki kez daha tekrarladılar ve Tony ikisinin de huzursuzluğunun arttığını gördü. Sharpley öne atılıyordu ama Essie her seferinde ondan hızlı davranıyordu. Çocuk doğru tekniği kullansa bile, topu Essie'nin ayağından kapmakta çok zorlanıyordu.

"Belki ben yardımcı olabilirim" dedi Tony.

Bayan Spreckelmeyer hafif bir çılglıkla sıçrayarak olduğu yerde döndü. "Burada ne işiniz var?"

"Beni çağırtmışsınız."

"Saatler önce."

"Ve şimdi buradayım." Tony duvardan uzaklaştı ve şakacı bir tavırla eğildi.

"Eh, şu anda meşgulüm. Bir saat kadar sonra tekrar gelmeniz gerekecek."

Tony sahaya doğru yürüdü. "Buna kesinlikle gerek yok. Bana uzun süre için ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum ve genç dostunuzun biraz dinlenmeye ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Dinlenemez. Dayanıklılığını artırmaya çalışıyorum."

"Onu futbolda küçük düşürerek mi?" Tony elini çocuğa doğru uzattı. "Sharpley olmalısın. Adım Bryant."

Sharpley sırtıttı. "İskacıyla çalışıyorsunuz."

Tony, Wilson'ın yeni takma adını duyunca gülümsedi. "Kesinlikle öyle."

"İskacı da kim?" diye sordu Essie.

"Kimse" diye cevap verdi Tony, ona dönerek. "Eğer hoşunuza gidecekse Sharpley'e yapmasını istediğiniz şeyi gösterebilirim; topla yani."

Tony eğilerek kovboy çizmelerini çekiştirdi.

"Bay Bryant! Hemen durun. Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

“Çizmelerimle futbol oynamamı bekleyemezsiniz herhâlde.” Tony çoraplarını çıkarıp çizmelerinin içine soktu.

Essie onun ayaklarına baktı. Tony parmaklarını oynattı.

“Ah, Tanrım.” Essie kıpkırmızı bir yüzle bakarak ellerini birleştirdi. “Bu gerçekten de hiç uygun bir davranış değil ve maç yapmaya uygun şekilde giyinmedim. Ben sadece gösteri yapıyordum.”

Tony topa doğru yürüdü, ayaklarıyla topu havalandırdı, dizlerinin üzerinde sektirdi, önüne indirdi ve Essie’ye verdi. “İyi izle, Sharpley. Sana rakibini ehlileştirmeyi öğreteceğim.”

Essie kıvılcımlar saçan bakışlarla topu ayağının iç tarafına hapsetti. “Kıyafetim bunun için uygun değil” diye tekrarladı.

Tony ne onu kışkırttı ne de cesaretini kırdı; sadece gözlerine dik dik baktı.

Essie alt dudağını ısırды, sonra bakışlarını Tony’dan topa çevirdi ve tekrar Tony’ye baktı. “Kale neresi?” diye sordu.

“Ben pist kapısını alıyorum. Siz bütün güney duvarını kullanabilirsiniz.”

Essie topu tekrar Tony’ye yuvarladı. “Bütün duvara ihtiyacım yok ki.”

Tony yavaşça sırtarak topu geri yolladı. “Ah, evet, var. Ve... öncelik hanımlara.”

Tony’nin beklediğinin aksine, Essie topu durdurmadı. Eteğini kaldırdı, yanından geçerken topa vurdu ve peşinden koştu. Tony arkasından yetişerek topu çalmakta hiç zorlanmadı.

Ama doğruca kaleye koşmak yerine, Essie’yle oynamaya başladı; yön değiştiriyor, vuruyormuş gibi yapıyor, topu aniden durdurup tekrar yuvarlıyordu. Ama topu topuğuyla geri çekmeye kalktığında, Essie araya girerek Tony’nin etrafından dolaştı.

Tony tekrar harekete geçti. Essie sol ayağını sağlam bir şekilde basarak sağa doğru yattı ve aniden sola dönerek Tony'nin dengesini bozdu. Essie kaleye doğru bir atış yapmayı denedi ama daha ayağı topa değmeden Tony topu tribünlere gönderdi. Sharpley topun peşinden koştu.

“Buraya!” diye bağırdı Essie, güneye doğru koşarken. Sharpley topu ona doğru attı.

Essie topu kendine doğru çekerek Tony'yi adım atmak için bacaklarını açmaya zorladı ve kontrolünü kaybetmeden bacak arasından vurdu.

Bir dakika daha ileri geri gidip geldikten sonra Tony dönecekmış gibi yaptı ama bunun yerine topun üzerine bastı ve aniden aksi yöne dönerek uzaklaştı. Pist girişine birkaç adım kala topa vurarak sayı kazandı.

Essie nefes nefese bir hâlde ve teninde ter damlalarıyla durarak ellerini beline koydu. Sıkı bir korsenin içinde futbol oynamak hiç de akıllıca değildi ama Bay Bryant'ın da kendisi gibi nefes nefese olduğunu görmek onu mutlu etmişti. Gömleği terden göğsüne ve sırtına yapışmış, altındaki kasları belirginleştirmişti.

Tony hafifçe gülümsedi. “İyi bir maç oldu, Bayan Spreckelmeyer. Etkilendim. Kaybetmenize üzüldüm.”

Tony'nin böylesine dar bir korseyle bina boyunca koşturup dururken ne hâle geleceğini merak etti ama elbette ki bu düşüncesini dile getiremezdi.

“Ne?” dedi Tony. “Söyleyecek bir şeyiniz yok mu?”

Essie, elini karnının yan tarafına koyarak derin bir nefes aldı. “Eğlenceliydi.”

Tony kaşlarını kaldırırken gülümsemesi yayıldı. “Öyleydi. Nasıl oluyor da bir yargıcın kızı sadece işçi sınıfı arasında yaygın olan bir oyunu böylesine iyi oynamayı biliyor?”

“Güzel bir oyun” dedi Essie, nefes nefese. “Birkaç yıl önce her pazar oyun oynayan bir grup petrolcümüz vardı. Ben de gidip onları izlerdim; uzaktan, tabii ki.”

“Elbette.”

“Sonra Jeremy Gillespie ile birlikte gizlice oynadım ve yaptıkları her şeyi kopyalayana kadar çalıştım. Ama onun veya Bay Sharpley’in dışında biriyle ilk kez oynuyorum.” Essie ellerini dizlerine koyarak öne eğildi ve daha fazla hava almaya çalıştı.

Tony’nin gülümsemesi silindi. “İyi misiniz?”

Essie başıyla onayladı.

“Sharpley, Bayan Spreckelmeyer’a su getir.”

“Hayır, hayır. Ben iyiyim.” Essie doğruldu ama aniden başı dönmeye başladı. “Ah-oh!”

Tony ona doğru koşarak dirseğini yakaladı. “Belki de gelip tribünlere otursanız iyi olur.”

Essie’nin görüşü karardı. Ortam gözünden silinmeye başladı.

Tony onu kollarına aldı. “Gözlerinizi açık tutun, Bayan Spreckelmeyer.” Dönüp Sharpley’e baktı. “Onu yatırabileceğimiz bir yer var mı?”

“Şurada” dedi Sharpley. “Bir ofis var.”

Zayıf. Essie kendini çok zayıf hissediyordu.

“Bayılmayın. Beni duydunuz mu? Bunu kabul etmiyorum.”

Tony’nin sesindeki paniği duyunca Essie gözlerini açık tutmaya çalıştı ama her şey karar verdi.

Tony ofis kapısını aralık buldu ve tekmeleyerek açtı. “O masanın üzerindeki her şeyi boşalt Sharpley ve çabuk ol.”

Minik ofiste eski bir öğretmen masası, bir kitaplık, bir ocak ve iki deri döşemeli sandalye vardı. Sharpley, masanın üzerinde duran kitapları kapıp bütün kâğıtları kenara itti. Tony, Bayan Spreckelmeyer’ı masanın üzerine yatırdı ve başının altına koya-bileceği bir şey aradı.

“Alt katta giysiler var” dedi Sharpley, Tony’nin aklından ge-çeni tahmin ederek.

“Güzel. Bulabildiğin ilk şeyi kap.”

Essie hiç kıpırdamadan yatıyordu. Tony onun bileğini nazikçe tutup sıktı, güçlü nabız atışlarını hissedince rahatladı ama kendine gelmezse ne yapacağını düşünerek telaşlandı.

Onu bir futbol karşılaşmasına davet ederken ne düşünüyordu ki? Ciddi şekilde yaralanırsa ve teke tek maç yaptıkları haberi yayılırsa kesinlikle bir skandal patlak verir ve işini kaybederdi. Sahada çalışan adamlar Essie’nin tuhaf biri olduğunu düşünebilirdi ama ona karşı kesinlikle koruyucu bir tavır sergiliyorlardı.

Parmaklarıyla kendi saçlarını sıvazlarken ona neden meydana okuduğunu kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Bunu yapmıştı çünkü Essie'yi yenebileceğini biliyordu. Russ ve onun kesiminden bir grup göçmen çocukla sık sık futbol oynarlardı. Babası onun bu "işçi sınıfı" oyunuyla ilgilendiğini öğrendiğinde Tony'yi dövmüştü. Ama yine de top oynamasını engelleyememişti.

Ama şimdi bunun için işini kaybetmeye değmezdi. Kendini bu kadına kanıtlamaya çalışmak yerine, kendi hedeflerine odaklanmaya başlaması gerekiyordu.

Kapıya baktı. Sharpley hangi cehennemde kalmıştı? Duvara asılmış bir B. F. Goodrich reklamı dikkatini çekti. Bisiklet Sağlık kazandırır. Sağlık Dürüstlük kazandırır. Dürüstlük, Bisikletçiyi TEK TÜPLÜ LASTİK kullanmaya yönlendirir!

Sharpley elinde iki pantolonla geri döndü. "Sadece bunu bulabildim."

"Dalga geçiyor olmalısın" dedi Tony ama yine de pantolonları aldı. "Şimdi gidip bir sürahi su ve biraz bez getir."

Pantolonu katlayarak birini Essie'nin dizlerinin, diğerini de başının altına yerleştirdi.

Sarı saçlar kadının yüzüne ve lacivert kumaşın üzerine dökmüştü. Parmağıyla bir bukleyi tutarak ağzının kenarına çekti. Sonra alına düşen diğer bir bukleyi itti.

Kumral kaşlar, gözlerinin üzerinde zarif bir kavis oluştuyordu. Uzun kirpikleri solgun yanaklarına değiyordu; genellikle renkli ve canlı görünen yanaklara. Gül goncası biçimli mükemmel dudaklar şimdi bembeyazdı.

"Bayan Spreckelmeyer?" Başparmağını kadının şakağında gezdirdi. "Uyanın. Uyanmanız gerek."

Sharpley elinde su dolu bir kâseyle köşeden döndü. "Bez bulamadım."

Tony, Essie'nin sol bileğini tuttu ve parmağını kol ağzından içeri sokarak katlarının içinde gizli mendili çekip aldı. Kâseyi alarak kumaş parçasının dantelli ucunu içine daldırdı ve Essie'nin alnına, yanaklarına ve dudaklarına sürdü.

"Beni duyabiliyor musunuz, Bayan Spreckelmeyer?"

Essie'nin gözkapakları titredi.

"Sanırım kendine geliyor," Tony bezi tekrar ıslatıp çenesine, ensesine ve kulaklarının arkasına sürdü.

Essie gözlerini kırpıştırarak açtı ve tekrar kapadı.

"Hayır" dedi Tony, boğuk bir sesle, "Sakin tekrar uyumayın. Gözlerinizi açık tutun, Bayan Spreckelmeyer. Hemen!"

Essie kendini zorlayarak gözlerini açtı.

Tony derin bir nefes aldı. "Böyle daha iyi, Şimdi gözlerinizi açık tutun."

Essie söyleneni yaptı ama mavi gözleri şaşkın ve yorgun bakıyordu. Vücudu hâlâ gevşekti.

"Gidip bir bardak veya bundan daha küçük bir kâse bulmaya çalış, Sharpley. Sonra da gidip su doldur da ona içecek bir şey verelim."

Tony mendili iki parmağına sararak tekrar suya daldırdı. "Beni korkudan öldürdünüz."

Essie'nin yüz ifadesi değişmedi bile. Tony mendili Essie'nin burnunun iki yanından aşağı kaydırды, elmacık kemiklerinin altında gezdirdi ve dudaklarına değdirdi.

Islak kumaş, ikisinin teni arasında hiç engel oluşturmuyordu. Essie'nin teni yumuşacıktı, Kaz tüyünden yapılmış yastık gibi. Tony yutkunarak bakışlarını kaldırdı ve tedaviye devam

etti. Essie'nin masmavi gözleri netleşerek Tony'nin yüzüne odaklandı.

O gözlerde gece mavisi, gök mavisi ve neredeyse beyaz denecek kadar açık bir mavinin tonları vardı; hepsi, lacivert bir hareyle çevreleniyordu.

"Bir tane buldum" dedi Sharpley, elinde bir bardak suyla yanlarına gelirken.

Tony elini hemen Essie'nin ağzından çekti. "Güzel. Bu gerçekten güzel." Elini Essie'nin başının altına kaydırды. "Şimdi küçük bir yudum almanızı istiyorum."

Bardağı Essie'nin dudaklarına götürerek hafifçe yatırdı. Essie yutkundı. Minik bir damla ağzından kaçarak çenesinden ve boynundan aşağı süzüldü.

Tony mendilin ucuyla damlayı yakaladı. "Renginiz yerine gelmeye başladı, Bayan Spreckelmeyer. Şimdi daha iyi misiniz?"

"Evet" diye fısıldadı Essie. "Daha önce hiç bayılmamıştım. Çok üzgünüm."

"Sizin hatanız değildi, benim hatamdı. Düzgün şekilde nefes alıp verebiliyor musunuz?"

Essie hafifçe kızardı. "Evet, teşekkür ederim. Artık oturmak istiyorum."

Tony elini onun omzuna koydu. "Çok hızlı değil. Acele etmeye gerek yok." Sharpley'e döndü. "Sanırım tehlike geçti, evlat. Ama artık paydos etseniz iyi olur. Bu gece seni daha fazla çalıştırabileceğini sanmıyorum. Yapman gereken başka şeyler var mıydı?"

"Hayır, efendim. Genellikle futbol çalışmasını en sona saklarız."

"Güzel. Bayan Spreckelmeyer sana aksini söyleyen bir haber

göndermediği takdirde, yarın akşam aynı saatte burada ol. Bir saat içinde kendini toparlayacağını tahmin ediyorum.”

“Peki, efendim. Onu evine götürürsünüz, değil mi?”

“Elbette.”

Sharpley gitmek için döndü.

“Sharpley?”

Çocuk duraksadı.

“Bu olaydan kimseye söz etmeyeceksin. Sullivan Petrol’ün ortağı olarak böyle bir olayın duyulması, onu çok utandırır. Hem futbol maçı hem de bayılmasıyla ilgili çenenin kapalı tutacağına dair senden söz istiyorum.”

“Söz veriyorum, efendim. Bayan Spreckelmeyer’a zarar verecek bir şeyi asla yapmam.”

“Teşekkürler, Sharpley.” Tony, gence bakarak başıyla onayladı ve girişe doğru yürüyüp dışarı çıkışını dinledi.

Odadaki lamba cızırdadı. Su bardağını alan Tony, Essie’nin başını tekrar kaldırdı. “Bir yudum daha alalım.”

Essie elini bardağa götürdü ve suyu içerken parmakları Tony’ninkilerin üzerinde durdu.

“Mükemmel.” Tony genç kadını tekrar yatırdı ve alnına düşen saçları itti. “Şimdi nasılsınız?”

“Uyuşuk.”

“Geçecek.”

“Çok utanıyorum. Zayıf ve mızımız bir kadın değilimdir.”

“Kimse öyle olduğunuzu düşünmüyor zaten. Doğrusunu söylemek gerekirse bugün kasabanın en iyi atıcılarından biri olduğunuzu duydum.”

“Bunu size kim söyledi?”

Tony, Iskacı'nın hikâyesini anlattı ve Essie gülümserken yüzüne, dudaklarına ve yanaklarına tekrar renk geldiğini görerek memnun oldu. Bembeyaz dişleri ve ağzının iki yanındaki gamzeleriyle güzel bir gülümsemesi vardı.

"Bugün olanlar düşünülürse korkarım Wilson, bundan sonra hep Iskacı olarak anılacak" dedi Tony.

Essie doğrulmaya çalıştı ve Tony ona yardım etmek için uzandı.

"Hazır olduğunuzdan emin misiniz?" diye sordu Tony.

"Kendimi daha iyi hissediyorum" dedi Essie.

"Ayağa kalkmaya çalışmadan önce biraz daha burada oturun," Tony, genç kadının dizlerinin altındaki pantolonu aldı ve baldırlarının altından tutup yana dönmesine ve bacaklarını masadan aşağı sarkıtmasına yardımcı oldu ama ancak ondan sonra ne yaptığını fark etti,

Ellerini çabucak geri çekip ceplerine tıktı ve bakışlarını yere indirdi. Hâlâ yalın ayak olduğunu o zaman fark etti. "Bugün beni neden çağırttığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Evet, elbette" dedi Essie, soluklanarak.

Tony, tekrar bayılmayacağından emin olmak için Essie'nin yüzüne baktı ama genç kadının yanakları solgun görünmüyordu; tam aksine, utandığı için kıpkırmızı olmuştu. Tony kendi yanaklarının da kızardığını hissetti. Bütün bunları yaparken ne düşünüyordu ki?

"Aslında küçük bir şeydi" dedi Essie, "Ama bugün sahaya gidecek zamanım yoktu ve yarına kadar beklemesini de istemedim,"

Tony ne diyeceğini, nasıl karşılık vereceğini bilemedi.

"Ben, şey, şu döner sistemi satan adamların isimlerini ve on-

larla nasıl bağlantı kurabileceğimi sormak istedim” dedi Essie.

“Baker. M. C. ve C. E. Baker. Ama yerlerinden emin değilim. Hâlâ orada olup olmadıklarını veya şehir dışında bir iş alıp almadıklarını öğrenmek için Beaumont’ta telgraf çekebileceğim birini tanıyorum.”

“Sakıncası var mı?”

“Kesinlikle yok.”

“Eğer oradaysalar, Corsicana’ya gelip bana bir sunum yapmalarını isteyebilir misiniz?”

“Elbette.”

“Çok teşekkür ederim, Bay Bryant.”

“Rica ederim.”

Tony bekledi ama Essie daha fazla konuşmadı.

Hepsi bu mu diye düşündü Tony. İsteddiği tek şey bu muydu? Bütün bunlar basit bir soru için miydi? Öfkesini bastırmaya çalışırken bir bayan olarak muhtemelen sahalardan elinden geldiğince uzak durmaya çalışıyor olabileceğini düşündü.

İşe başladığından beri onu kuyuda sadece bir kez görmüştü ve o sırada bütün çalışma duruvermişti. Bir şey yapmaya kalkıştığında, biri araya girip onun için yapıyordu. Bütün bu süre boyunca, Büyük Baba ve Jeremy onu kuyudan uzaklaştırabilmek için ellerinden geleni yapmıştı. Essie’nin onlar üzerinde yarattığı etkinin farkında olup olmadığını merak ediyordu.

Ayak parmaklarını pantolonunun paçalarının altında kıvırdı. “Ben gidip çizmelerimi alırken tek başınıza kalabileceğinizden emin misiniz?”

“Ah, elbette. Aslında sanırım artık gitmeye hazırım.”

Tony kaşlarını çatarak bir parmağını kaldırdı ve onu dur-

durdu. "Hayır, hanımefendi. Ben geri dönene kadar kıpırdamayın."

"Ben iyiyim, Bay Bryant."

"Ciddiyim, Bayan Spreckelmeyer. Burada kalmanızı istiyorum. Bana burada bekleyeceğinizi söyleyin."

Essie elini havaya doğru sallayarak ona uzaklaşmasını işaret etti. "Ben iyiyim."

Tony yerinden kıpırdamadı. "Söyleyin."

"Ah, Tanrı aşkına" dedi Essie, iç çekerek. "Tamam, tamam. Bekleyeceğim."

Tony çizmelerini kapıp ofise geri dönerken hiç boşa zaman harcamadı. Essie söz verdiği gibi yerinden kıpırdamamıştı.

Tony bir sandalyeye oturarak çoraplarını ve çizmelerini ayaklarına geçirdikten sonra ellerini dizlerine vurdu.

"Pekâlâ" dedi Essie. "Sanırım artık paydos edebiliriz."

Tony onun masadan inmesine yardım etmek için ayağa fırladı ve Essie'nin dirseğini sıkıca tuttu.

"Ben gerçekten iyiyim, Bay Bryant. Artık bırakabilirsiniz."

"Sakıncası yoksa biraz daha yanınızda kalmak istiyorum."

Ofisten çıktıklarında, genç kadını çıkışa yönlendirmeye çalıştı ama Essie aksi yönde yürüdü.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" diye sordu Tony.

"Işıkları kapamam gerek."

"Ben yaparım. Siz oturmak ister misiniz?"

"Hayır. Ve lütfen, bunca nezakete hiç gerek yok."

"Dinleyin, bugün korkudan ödümü patlattınız ve olayın tekrarlanmasını istemiyorum. Şimdi, kendi başınıza ayakta durabilir misiniz yoksa bir sandalye ister misiniz?"

“Kendi başıma ayakta durabilirim.”

Tony, onu şüpheli gözlerle baştan aşağı süzdü ama şimdi daha iyi görünüyordu ve akli başında gibiydi. Yine de, ön kapının yanındaki bir tanesi dışında Tony bütün ışıkları kapatırken oldukça hızlıydı.

“Pekâlâ, şimdi yavaş ve sakin” dedi Tony, tekrar Essie’nin dirseğini tutarken.

Antrede Essie’nin şalını askıdan alarak omuzlarına yerleştirdi, son lambayı kapadı ve kapıyı arkalarından kilitledi.

Essie, kasabayı saran petrol kokusuna o kadar alışmıştı ki artık neredeyse hiç algılamıyordu. Ama şimdi, yanında Bay Bryant’la kulüp binasından çıkarken ve tanıdık kokular burnuna dolarken midesi bulandı ve dizleri titredi.

Tony onu daha yakına çekerek kendisine dayanmasını sağladı. “Hemen köşede bir arabacı var” dedi. “Oraya gidip bir araba bulalım mı?”

“Hayır, teşekkür ederim. Yürümek iyi gelecek.”

“Emin misiniz?” diye sordu Tony, adımlarını yavaşlatarak.

“Evet. Kesinlikle eminim.”

Karanlık etraflarını sarmıştı. Güneş batınca sıcak çekilmişti ama hava hâlâ nemden yapış yapıştı.

Gururu, Essie’yi Bay Bryant’tan uzaklaşmaya zorluyordu ama sağduyusu aksi için ısrar ediyordu. Aslında göstermeye çalıştığı kadar sağlam basamıyordu ve bir kez daha mahcup duruma düşmek istemiyordu. Bay Bryant’ın müdahalesi hızlı ve etkili olmasına rağmen, onu hasta bakıcı konumuna sokmak Essie’yi huzursuz etmişti.

Sonuçta adamın patronuydu. Ondan üstündü. Ama şimdi Bay Bryant onu kendi oyununda yenmiş, üstelik de sorumlulu-

ğunu almıştı. Daha da kötüsü, bir erkekle – hem de yalın ayak bir erkekle – fiziksel bir karşılaşmaya girişmiş, sonra da kendi kişisel ihtiyaçlarını karşılamasına izin vermişti. Biri bunu öğrenirse çok kötü şeyler olabilirdi.

Ama Bay Sharpley'i gönderirken söyledikleri Essie'yi şaşırtmıştı. Sahadaki adamlar hikâyeler anlatmayı severdi ve bu gece olanlar haftalar boyunca tekrar tekrar anlatılıp eğlence konusu yapılabilirdi. Böyle bir şey Essie'nin toplum içindeki duruşuna zarar verir ve habasını utandırır. Bay Bryant'ın onun mahremiyetine ve ününe bu kadar duyarlılık göstermesi, Essie'yi hazırlıksız yakalamıştı.

Bay Bryant'a doğru kaçamak bir bakış attı ama hava karanlık olduğundan, sadece silüetini görebildi. Kovboy şapkası. Dik bir burun. Keskin hatlı bir çene. Güçlü bir göğüs kafesi.

Birkaç yıl önce olsa, bir çiftlermiş gibi davranabilirdi. Birbirlerinin varlığından zevk alarak yürüyüş yapan yeni evli genç bir çift.

Ama sağlam temellere dayanmayan hayallerin ve manipülasyonların, acı ve kalp kırıklığından başka bir şey getirmediğini zor yoldan öğrenmişti. Hayır, kim olduğunu, eve kiminle ve neden yürüdüğünü kesinlikle biliyordu. Hiçbir şekilde illüzyonları yoktu.

Ama bu adam artık Essie'nin başlangıçta yerleştirdiği kounuma kesinlikle uymuyordu. "Bir aileniz var mı, Bay Bryant?"

Essie'nin kolunu destekleyen kaslar hafifçe gerildi ve tekrar gevşedi. "Evet, hanımefendi. Bir annem ve bir kız kardeşim var."

"Beaumont'ta mı?"

"Evet."

"Bütün hayatınızı orada mı geçirdiniz?"

“Aşağı yukarı. Ya siz? Bütün hayatınızı burada mı geçirdiniz?”

“Evet. Çocukken her yaz büyük babamın Quitman’daki çiftliğine giderdim. Bunun dışında hep Corsicana’daydım.”

“Sanırım son birkaç yılda burası çok değişmiş.”

“Ah, evet. Küçük, zor ayakta duran pamuk tarımcısı bir toplum olmaktan çıkıp, neredeyse bir gecede nüfus patlaması yaşayan bir petrol kasabasına dönüştük. Hâlâ büyüme sancılarına uyum sağlamaya çalışıyoruz.”

Essie’nin evine ulaşmak için kasabadan geçmeleri gerekiyordu. Onu en kısa -ve daha kalabalık- yoldan geçirmek yerine Bay Bryant, kasaba sınırlarının kenarlarında kalan ıssız ara sokakları tercih ediyordu. Yürüyüş süreleri iki katına uzayacaktı ama aynı zamanda Essie’nin dağınık görünüşü ve refakatçisiyle ilgili söylentileri de engelleyecekti.

“Her perşembe sabahı kasabanın hanımlarına atış dersleri verdiğinizi duydum” dedi Bay Bryant, sessizliği bozarak. “Bu doğru mu?”

“Evet, doğru.”

Bay Bryant uzunca bir süre hiç konuşmadı ve toz toprak yüzünden boğulan ayak sesleri dışında pek bir şey duyulmadı.

“Bir bisiklet kulübü neden atıcılık dersleri veriyor?”

Essie hafifçe gülümsedi. “Hanımlar refakatsiz olmaya alışkın değiller. Dolayısıyla, tek başlarına bisiklete binerken karşılaşabilecekleri tehditlere karşı kendilerini koruyabilecek durumda olmalarını istiyorum.”

“Dört bacaklı mı, yoksa iki bacaklı tehditler mi?” diye sordu Bay Bryant, sesinde hafif şakacı bir tonla.

“Sanırım ikisi de.”

“Yani bana Corsicana’daki hanımların pantolonlarına altıpatlar dayanmış hâlde bisiklete bindiğini mi söylüyorsunuz?”

“Ah, hayır, elbette değil” dedi Essie, hafifçe gülerek.

“O hâlde eğer taşımayacaksanız silah kullanmayı öğrenmenin anlamı ne?”

“Silah taşımadığımızı söylemedim. Sadece pantolonlarımıza asmadığımızı söyledim.”

Bay Bryant açıkça şaşkın bir şekilde durdu. “Yani şu anda silahlı mısınız?”

“Değilim.”

Bay Bryant bu cevabı hazmedebilmek için bir an duraksadı. Arkasından vuran ay ışığı başını karanlık bir silüet gibi gösteriyor, yüz ifadesini gizliyordu ama Essie’yle ilgili kafasının karışık olduğu açıkça anlaşılıyordu. “Taşırken nereye koyuyorsunuz, peki?”

Essie başını iki yana salladı. “Böylesine hassas bir konuyu sizinle tartışmayacağım, Bay Bryant.”

“Hassas mı?” diye sordu Bay Bryant, şaşkın bir tavırla. “Hassas bir yerde mi taşıyorsunuz? Sizce bu akıllıca mı? Ya patlarsa?”

Essie yine yürünmeye başladı. “Derslerimde güvenlik önlemlerini de anlatıyorum.”

Bay Bryant ona yetişerek kolunu tekrar yakaladı.

“Şimdi daha iyiyim” dedi Essie. “Yardımsız yürüyebilirim.”

“Fark etmez.” Bay Bryant onu sıkıca tuttu. “Derslere kim kabul ediliyor?”

“Kulüp üyelerinin hepsi.”

“Bütün üyeleriniz bayan mı?”

“Ah, hayır. Kulüpte çok sayıda erkek de var ama işleri yüzünden kadınlar kadar ayrıcalıklara sahip olamıyorlar.”

“Başka ne türde ayrıcalıklar sunuyorsunuz?”

“Üyelerimiz bisiklete binmenin yanı sıra onarım, görgü kuralları, moda, sağlık ve daha birçok konuda özel ders alabiliyor. Ayrıca haftalık konferanslarımız, aylık grup gezilerimiz, hizmet projelerimiz, yıllık balomuz ve yemeğimiz var. Dört temmuzda, üyelik statüsüne bağlı olmaksızın herkese açık olan bir toplu gezimiz var.”

Kasabanın yerleşim bölgesine doğru döndüler. Daha önce gökyüzünü kaplayan bulutlar dağılmış, sayılamayacak kadar çok yıldızı gözler önüne sermişti.

“Bütün bunları yapıyor ve bir yandan da Sullivan Petrol’ü mü yönetiyorsunuz?”

Essie, Bay Bryant’ın sesindeki tonun şaşkınlık mı yoksa hayranlık mı olduğunu anlamaya çalışırken tereddüt etti. “Petrol şirketiyle ilgili bütün önemli kararları babam verir. Ben daha çok yönetici rolündeyim.”

“Ben hiç öyle duymadım.”

Essie başını kaldırıp Bay Bryant’a baktı. “Siz ne duydunuz?”

“Şirketi büyük ölçüde sizin yönettiğinizi.”

“Bu doğru değil. Babam büyük ortaktır ve onsuz kesinlikle başa çıkamam.”

O anda bir çığlık duyuldu. Ormanın derinliklerinden gelen uzun, tiz bir çığlıktı. Essie olduğu yerde donup kaldı ve eteğini toplayarak sese doğru koşmaya başladı.

Bütün vücuduna yeni bir enerji dolarken o akşam yaşadığı sıkıntıyı unutmuştu bile. Çığlık atan her kimse ya çok korkmuş ya da çok canı yanmıştı; belki ikisi de.

Bütün çocukluğunu bu ormanda geçirmişti ve her yerini avucunun içi gibi biliyordu. Işığın yetersizliği onu yavaşlatmadı ama Bay Bryant'ın arkasından koştuğunu duyabiliyordu.

Harley Vandervoort ağaçların arasından önlerine fırladı. "Bayan Essie! Brianna'yı yılan ısırıldı!"

"Bizi ona götür!" dedi Bay Bryant, onlara yetişerek. Harley zaman kaybetmedi. Döndü ve ormana doğru koştu.

"Ne tür bir yılan?" diye sordu Essie, arkasından koşarken.

"Çıngıraklı yılan!"

Dolunayın aydınlattığı bir açıklıkta, yerde kıvranan kızı buldular. Yaralı bacağına iki eliyle kavramış, diğer bacağına çılginca sallıyordu.

"Ayağım! Ayağım!" diye bağıırıyordu.

Birkaç metre ötede bir çıngıraklı yılan, kopmuş başı ve yakın zamanda yediği yemekten dolayı şişmiş karnıyla yerde yatıyordu.

Tony kızı kollarına almak için ıslak yaprakların üzerine çömeldi. Kasabadan ne kadar uzak olduklarından tam olarak emin değildi ama gerekirse kucağında çırpınan bu kızla birlikte bütün yolu koşmaya kararlıydı. Kolunu kızın altına soktu ama Essie onu geri itti.

“Bırak onu” dedi Essie.

Essie, kızın yaralı bacağına doğru eğilerek baldırını yakalamaya çalıştı ama küçük kız bir tekmeyle kurtuldu.

“Kıpırdama!” diye tersledi Essie.

“Yapamıyorum. Yapamıyorum.” Kız yanaklarından boşalan yaşlarla sızlanıyor, yapraklar ve toprakla dolu kızıl saç örgülerinin arasından onlara bakmaya çalışıyordu.

“Onu sıkı tut Tony ve çırpınmasını engelle.”

“Onu kasabaya geri götürmeliyiz” dedi Tony.

“Zaman yok! Tut onu!”

Tony kızı kucağına çekerek kollarını vücuduna doladı ve küçük kız göğsüne sıkıca bastırdı. “Şşş” dedi. “Her şey yoluna girecek.”

Essie ona uzandı. “Bana bir bıçak gerek.”

“Hayır!” diye bağırdı Brianna, çılgınca çırpınırken neredeyse Tony’nin ellerinden kurtularak.

“Onu sıkı tut dedim!”

Tony bir koluyla kızı kendine bastırarak diğeriyle cebindeki bıçağı çıkardı ve büyük ucu açmaya çalıştı ama Brianna hâlâ çırpınıyordu.

“Ver” dedi Essie. “Ben yaparım.” Bıçağı Tony’nin elinden kapıp açtı.

Brianna yeni bir enerjile çırpınıyor, çığlıklar atıyor, kurtulmaya çalışıyordu. Kızın ayak bileğinin hemen üzerinde bir kan lekesi vardı.

“Şşş” dedi Tony, kızın başını ve dizlerini göğsüne bastırarak. “Kıpırdama, hayatım. Bırak da Bayan Essie yarana bir baksın.”

“Sadece ayakkabını keseceğim, Brianna” dedi Essie, şimdi elinde bıçak olduğu için daha sakın bir sesle konuşarak. “Ama kazayla seni kesmemem için kıpırdamamalıydın.”

“Yılan avlıyorduk” dedi Harley, boğuk bir sesle. “Elbette ki çingiraklı yılan değil ama şuradaki çalıları karıştırdığımızda karşımıza çingiraklı yılan çıktı.”

“Yılan avlamak mı?” dedi Tony. “Bir kızla mı? Gecenin bu saatinde mi? Ne yaptığını sanıyorsun sen?” Ve öğrendiklerinde anne-babasının ne diyeceğini merak etti ama bu düşüncesini söze dökmedi.

Harley göğsünü şişirdi. “Yılan gizlenme yerini bulmamızı beklemiyordu yoksa çingırağıyla bizi uyarırdı. Ama Brianna şu dalı kaldırına kadar orada olduğunu bilmiyorduk. Çığlık atıp tepinmeye başlayınca hayvanı o kadar korkuttu ki o da Brianna’yı ısırdı. Yılanı hemen öldürdüm ve yardım bulmak için koştum.”

Çocuk savunmacı bir tavırla konuşuyordu ve Tony bir şey söylediğine pişman oldu. Essie, kızın ayakkabısını kesip çorabını yırtarak açarken Tony izledi. Kızın ayak bileğindeki kesikle-

rin ve sıyrıkların arasında, iki diş deliği fark etti.

Essie yaraya bir bakış attıktan sonra Harley'e döndü. "Gidip bir at bul, Harley. Onu ormanın kenarına getir."

Harley hemen en yakın eve doğru hızla koşmaya başladı. Tony, ay ışığı ayak bileğine düşecek şekilde Brianna'yı döndürmeye çalıştı. Neler olacağını biliyordu. Mümkün olduğunca fazla ışığa ihtiyaçları vardı.

"Yanıyor, yanıyor" diye ağlıyordu Brianna.

Tony onun başına bir öpücük kondurarak saçlarını okşadı. "Biliyorum, tatlım. Derin nefes alıp vermeye çalış."

Brianna titreyerek bir nefes aldı ve inledi.

Essie kendi eteğinden bir parça koparıp silkeledi ve iki şeride böldü. Sonra birini çabucak ısırığın üzerine, diğerini de altına sıkıca bağladı.

"Şunları sıkı mamı ister misin?" diye sordu Tony.

Essie başını iki yana salladı. "Sadece zehrin yayılmasını engellemeye çalışıyorum, kan dolaşımını kesmeye değil." Şeritlerin çok sıkı olmadığından emin olmak için altlarına iki parmağını soktu.

Tony zamanında bir sürü yılan görmüştü ama gerçekten ısırılan birini hiç görmemişti. Ne yapılması gerektiği konusunda temel bir bilgisi vardı ama hastayı doktora götürmeyi tercih ederdi.

Ama Essie hiç tereddütlü hareket etmiyordu. Bıçağın sapını kavradı ve Tony'ye çocuğu sıkıca tutmasını işaret etti.

Tony başıyla onaylayarak Brianna'yı kendine çekti ve tamamen hareketsiz bırakacak şekilde sıkıca tuttu. "Şimdi sakın kırırdama, tatlım. Essie şu ısırığa bir bakacak ve bu arada onu tekmelemeni istemiyorum, tamam mı?"

Brianna inleyerek cevap verdi ve Tony'nin kollarında gerildi.

Hızlı ve etkili bir hareketle Essie, her yaranın üzerine bir kesik attı. Brianna bir çığlık kopardı. Tony onun kıpırdamasına izin vermedi.

Bıçağı bir kenara atan Essie, kızın bacağına mısır koçanı gibi yakaladı ve yaraları emerek kanı tükürmeye başladı.

Kız çığlık çığlığa çırpınıyordu ama Tony onu sıkıca tutuyor, bir yandan da Essie'nin müdahalesini hayranlıkla izliyordu.

Essie'nin yaptığı şeyi yapmaya cesaret edemeyecek yetişkin erkekler olduğunu biliyordu ama Essie'nin hareketlerinde en küçük bir tereddüt yoktu. Hiç ara vermeden devam ediyordu. Daha ne kadar sürebilirdi?

“Durun, durun! Lütfen. Çok acıyor!”

Tony burnunu Brianna'nın saçlarına gömerek sakinleştirici sözler fısıldarken Essie, hızla zehri kızın vücudundan çıkarmaya devam ediyordu.

“Ara vermek ister misin?” diye sordu Tony. “Senin yerine bir süre ben yapabilirim.”

Essie ağzını bluzunun koluna sildi. “Ben onu hareketsiz tutamam ve her dakikanın önemi var. Bu yöntemin etkili olması için fazla zamanımız yok.”

Essie, şeritlerin sıklığını kontrol ettikten sonra tekrar işine döndü. Kızın bütün vücudu titriyordu ve kontrolsüzce hıçkırıyordu. Bacağı şişmeye başlamıştı.

Essie'nin zehri o şekilde ağzına alması tehlikeli değil miydi? Ya birazını yutarsa? Hem kız hem de kendisi mi ölürdü?

Midesi bulanmaya başlayınca Tony birkaç derin nefes alıp verdi.

Harley ağaçların arasından açıklığa fırladı. Bay Peeples'ın atlarından ikisini bir ağaca bağladım. Penningtonların evinde

buluşmak için Dr. Gulick'e haber vereceğini söyledi."

Essie ayağa fırladı. "Haydi. Acele etmemiz gerek."

Tony, kollarında kızla koşarken çocuğun bütün mücadeleyi gücünü kaybettiğini hissediyordu. Atlara ulaştıklarında Essie, Brianna'yı almak için kollarını uzattı. Kız artık çırpınmıyor, hiç hareket etmeden ter içinde yatıyor, acıklı bir sesle inliyordu.

Tony, tarçın renkli bir atın yelesini kavrayarak üzerine tırmandı. Çocukluğundan beri eysiz ata binmemişti. En azından Harley dizginleri takmıştı.

Ceketini çıkararak Brianna'nın vücuduna sardı ve çocuğu Essie'nin kollarından aldı. Harley ellerini üzengi gibi birleştirerek Essie'nin atına binmesine yardım etti.

Essie tek kelime etmeden bir erkek gibi atın sırtına yerleşti ve topuklarını hayvanın sağrılarına gömdü.

Penningtonlar, West Jackson Caddesi'ndeki bir evde oturuyordu. Evin üç büyük odası, bir mutfığı ve Tony ile Harley'in Brianna'yla ilgili haber beklediği arka verandaya uzanan bir ana koridoru vardı.

Yıldızların arasında asılı duran dolunay, avluya solgun bir ışık vuruyordu. Yakınlardaki cırcır böcekleri kesintisiz senfonilerine devam ediyordu.

"Burayı gündüz görmelisiniz" dedi Harley. Verandanın en üst basamağına oturmuş ve sırtını bir direğe yaslamıştı. "Bayan Katy bahçede çalışmayı sever ve buradan ön çitlere kadar her yeri kaplayan çiçekleri vardır. Maviler, morlar, kırmızılar, pembeler, aklınıza gelebilecek her renkte."

Tony koltuğunu sallamaya başladı. Geldikten sonra, Essie'nin Slap Out'taki sohbetleri sırasında Bayan Pennington'ın

öldüğünü, arkasında kocasıyla sekiz kızını bıraktığını söylemişti. Adam ve en büyük kızı onları kapıda karşılamış, Brianna'yı ana koridor üzerindeki bir odaya taşımışlardı. Doktor ve Essie peşlerinden gitmişti ama Tony ve Harley arka verandaya geçmişti. Bu da Tony için uygundu.

"Bayan Katy hangisi?" diye sordu Tony.

"Büyüklerden biri."

Tony geldiğinden beri kızlardan dördünü görmüştü. Biri onları kapıda karşılamıştı ve diğer üçü de Brianna'yı götürdükleri odayla mutfak arasında koşturup duruyordu.

"Brianna'nın babası onu yılan avına götürdüğünü biliyor mu?"

"Elbette. İzin almadan götürürsem babam beni döver."

"Seninkiler neden eve dönmediğini merak etmez mi?"

"Edebilirler ama Brianna'nın iyileşeceğini öğrenmeden buradan gitmeyeceğim."

Uzarlarda bir çakal çığlık gibi tiz bir sesle biten bir şekilde uludu. Harley oturduğu yerde kıpırdandı.

"Bunu sık yapar mısınız?" diye sordu Tony. "Yılan avı, yani."

"Evet, sanırım. Birkaç hafta önce eski su deposunun orada sarı karınlı bir su yılanı yakalamıştım. Bir metre boyundaydı ve kalınlığı şu kadardı." Harley, parmaklarıyla gümüş dolar büyüklüğünde bir daire yaptı.

Tony hayranlıkla ısıklık çaldı. "Hâlâ sende mi?"

"Hayır. Onunla Lexie Davis'e yaklaşp korkuttuğum için babam yılanı bırakmamı istedi." Harley, Tony'ye bakarak yaramazca sırıttı. "Kızın korkudan ödü patladı."

Tony güldü. "Hangi yılanların zehirli, hangilerinin zehirsiz olduğunu nereden biliyorsun?"

“Bayan Essie öğretti.”

Tony koltuğunu durdurdu. “Essie mi? Bizim Essie mi?”

Harley ona komik bir ifadeyle baktı. “Tanıdığınız başka Essie var mı?”

“Sana o mu öğretti?”

“Şey, önce yuvarlak ve sivri yerine yassı bir başı varsa zehirli olduğunu söyledi. Sonra gezilerimizde yılanlarla karşılaştıkça bana zehirli olup olmadıklarını açıkladı.”

“Sen ve Essie yılanlarla sık karşılaşıyor musunuz?”

Harley güldü. “Ah, evet. Hiç rastlamayacaksan yılan avına çıkmanın ne anlamı var ki?”

“Sen ve Essie yılan mı avlıyorsunuz?”

“Elbette. Bana nasıl yapılacağını öğreten oydu.”

Tony eliyle ağzını sıvazladı. Neden şaşırdığını kendisi de bilmiyordu. Bu kadınla ilgili hiçbir şeyin artık onu şaşırtmaması gerekirdi. “Onunla ne sıklıkta ava çıkıyorsunuz?”

“Artık pek sık değil. Şimdilerde hep şu bisikletiyle ilgileniyor.”

Tel kapı açıldı ve Essie dışarı çıktı. Tony ve Harley ayağa kalktılar.

“İyileşecek” dedi Essie.

Tony rahat bir nefes aldı ve Harley tırabzana dayanarak çöktü.

“Doktor ne dedi?” diye sordu Tony.

“Şişliğin iki-üç hafta içinde ineceğini ve sonra normale dönmeye başlayacağını.”

“O hâlde onu iyileştirirken bütün zehri çıkardın mı?” diye sordu Tony.

“Şey, zaten çok fazla zehir bulaştığını sanmıyorum. Yılan

yakın zamanda yemek yemiş, dolayısıyla zehrinin büyük bölümünü kullanmış olmalı.”

“Hayır, Bayan Essie” dedi Harley. “Onun hayatını kurtardınız.” Essie’ye yaklaşarak ona sıkıca sarıldı. “Bri’ye bir şey olsa ne yapardım bilmiyorum.”

Essie, çocuğun saçlarını okşadı. “Eh, artık iyi, dolayısıyla endişelenmeye gerek kalmadı. Ve hâlâ burada olmana şaşırdım. Evde olman gerekmez miydi?”

Çocuk ondan uzaklaştı ve gömleğinin koluna burnunu sil-di. “Bri’yi görebilir miyim?”

“Bu gece olmaz, Harley. Belki yarın.”

Harley arka kapıya baktı ve omuzları sarktı. “Eh, siz iyi olacağınızdan eminseniz!”

“Eminim. Haydi, sen git artık.”

Harley, Tony’ye el salladı, basamakları indi ve sonra köşeyi dönerek gözden kayboldu. Essie verandanın tırabzanına yaklaşarak ellerini dayadı ve gökyüzüne baktı.

Tony yanında bir lamba olmasını isterdi. Essie’nin saçları tamamen açılmıştı. Darmadağınık bir hâlde beline kadar iniyordu. Bluzu kırıışmış, koluna kan bulaşmıştı. Yırtılmış eteği ince belinden aşağı sarkıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Tony.

“Uzun bir gece oldu” dedi Essie, omzunun üzerinden Tony’ye bakarak. Hafif bir esinti saçlarını kıpırdatarak onu ürpertti.

“Şalını ormanda bıraktın” dedi Tony, ceketini çıkarıp Essie’nin omuzlarına bırakırken. Saçlarının ensesinden aşağı dökülen kısmı ceketin altında kaldı.

Essie ceketi vücuduna daha sıkı sardı. “Bıçağını da orada

bıraktım” dedi.

Tony ceplerini yokladı ve Essie’nin haklı olduğunu fark etti. “Harley yarın gidip ikisini de alır. Kendim yapardım ama yeri bulabileceğimi sanmıyorum.”

“Umırım bıçağın gece boyunca dışarıda kaldığı için paslanmaz. Oldukça özel bir parçaydı.”

“Sorun değil. Ben daha çok senin için endişeleniyorum.”

Essie elini havaya doğru salladı. “Ben sadece yorgunum, hepsi o.”

“O hâlde seni evine götüreyim. Yapabileceğin her şeyi yaptın zaten.”

Essie ona dönmeden bahçeyi ve ötesindeki gölgeleri bakışlarıyla taradı. “Evet. Dr. Gulick işini neredeyse bitirdi ve Brianna’nın ablaları onunla ilgilenir. Ama beni eve götürmene gerek yok. Senin de benim kadar dinlenmeye ihtiyacın olduğundan eminim ve sabah senin için çok çabuk gelecek.”

Ay ışığı saçlarında parlıyordu ve Tony’nin ceketinin üzerinde çuval gibi görünerek hatlarını bozuyordu. Tony birkaç saat önce bu kadından neden nefret ettiğini hatırlamaya çalışıyordu ama yapamıyordu. Bunun yerine, o küçük kızın üzerine eğilişi ve hayatını kurtarmaya çalışması -ve başarması- gözünün önünden gitmiyordu.

Sonra onu tırabzandan kayarken, futbol oynarken ve Harley’e sarılırken düşündü.

Derin bir nefes aldı. İçinde kıpırdanan duygulara yabancı değildi. Ama bu kez hissettiklerinden hiç hoşlanmamıştı. Ulaşması gereken bir hedefi, ilgilenmesi gereken bir annesi ve kız kardeşi vardı.

Şu dönemde hayatında dikkatini dağıtacak şeylere ihtiyacı

yoktu. Essie bir bahane sunmuştu ve Tony, aralarına olabildiğince mesafe koyması gerektiğini biliyordu.

Essie başını eğdi ve tırabzanın ahşabını tırnağıyla eşelemeye başladı. Saçları ceketin yakasının üzerinden kabarmıştı. Tony uzanarak altın rengi yeleyi eline aldı ve ceketin altından kurtardı. İpek gibi bukleler parmaklarının arasından kayarak Essie'nin sırtına düştü.

Essie olduğu yerde dönerken eteği tırabzana takılarak bacaklarının etrafına dolandı. Ellerini saçlarına kaldırdığında ceket omuzlarından düştü ve hemen eteğinin cebinden birkaç toka çıkarıp ağzına yerleştirdi. Parmaklarıyla saçlarını taradı, topladı ve hızlı, etkili hareketlerle başının arkasına doladı.

Essie'nin elleri saçlarıyla meşgulken Tony, tokaları onun ağzından aldı. Essie hareketsiz kalarak Tony'nin gözlerine baktı.

Tony ona bir toka verdi. Essie parmaklarının onunkilere sürünmemesine dikkat ederek tokayı alıp saçına taktı. Essie sonuncusuna uzanana kadar Tony tokaları ona tek tek verdi. Sonuncusunu alacakken Tony, tokayı parmaklarının arasında sıkarak engelledi.

Tokanın iki ucunu tutarak öyle kalakaldılar. Tony tuttuğu ucu çekerse Essie ne yapardı? Tokayı bırakır mıydı yoksa Tony'nin kendisini çekmesine izin mi verirdi?

Tony tokayı bırakarak geri adım attı ve ceketini yerden alarak açık tuttu. "Hazır mısın?"

Essie saçlarını düzelterek Tony'ye arkasını döndü. Tony ceketini genç kadının omuzlarına bıraktıktan sonra kolunu uzattı.

Essie hafif bir tereddütten sonra ceketin altından elini uzatarak Tony'nin koluna girdi.

Sokağa çıktıklarında Tony adımlarını onunkilere uydurdu.

Bilberry Caddesi'nde sağa döndüler ve Essie elini nazikçe Tony'nin kolundan çekti. Tony, Essie'nin evine uzanan bahçe kapısını açtı. Pencerelerde hiç ışık yoktu. Babası Essie'nin nerede olduğunu merak etmemiş miydi? Acaba onun için endişelenmemesinin nedeni, Essie'nin eve sık sık geç gelmesi miydi?

Yürüme yolunun iki tarafındaki ağaçlar verandayı gölgede bırakıyor, görmeyi imkânsızlaştırıyordu. Essie'nin dirseğini tutarak onu basamaklara götürdü ve kapıya geldiler.

Essie, bir elini Tony'nin koluna koyarak durdurdu. "Beni eve getirdiğin için teşekkürler, Tony."

Tony durduğu yerde doğruldu. "Rica ederim."

Karanlık etraflarını sarmıştı. Essie'yi sadece silüet olarak görebiliyordu.

Essie ceketini omuzlarından atarak Tony'ye geri verdi. "Teşekkür ederim."

Tony başıyla onayladı ve ceketini koluna astı ama gitmek için herhangi bir hareket yapmadı. Uzaklarda tek bir kuş öttü ama cevap gelmedi.

"Eh!" dedi Essie.

"Eh!" diye tekrarladı Tony, bir adım gerileyerek. "Sanırım artık gitsem iyi olur."

"Evet." Ama Essie de içeri girmek için bir hareket yapmadı. "Sence Bakerlar ne zaman Corsicana'ya gelebilirler?"

"Kim? Ah! Baker kardeşler. Evet, şey, emin değilim. Bu hâlâ Beaumont'ta olup olmadıklarına bağlı. Sabah ilk iş olarak arkadaşşıma telgraf çekebilirim ama bu işe biraz gecikeceğim anlamına gelir."

"Ben Bay Moss'a söylerim."

"O hâlde konuyla ben ilgilenirim ve haber alır almaz ileti-

rim.” Tony bir adım daha geriledi.

“Dikkatli ol. Sanırım basamaklar hemen arkanda.”

Tony omzunun üzerinden arkaya baktı. “Ah, doğru. Evet. Teşekkürler. Bu gece bütün olanlardan sonra sanırım basamaklardan yuvarlanmam hoş olmaz.”

Essie karşılık vermedi. Tony, onun yüz ifadesini görebilmeyi isterdi ama sonra bu düşüncesinden vazgeçti. Bir saniye daha tereddüt ettikten sonra şapkasının gölgeliğini çekti ve basamaklardan inip bahçeden geçerek kapıdan çıktı ve kasabaya yöneldi.

Pegasus'ü kulübesinden çıkaran Essie, bisikletle birlikte caddeye kadar yürüdü, kasabaya yöneldi ve rahat bir şekilde bindi. Bulutsuz günde ne bir esinti ne de güneşin yoğun ışınlarından bir rahatlık vardı ama zihni Bay Bryant'la dolu olan Essie, bunu fark etmiyordu bile,

Ne olduğunu tam olarak anlayamasa da bir şeyler değişmişti. Saçlarını eliyle tuttuğunda, bir an için aynı şeyi yapan başka bir adamı hatırlamıştı. O anlardan çok hoşlanmasına rağmen, o anlarda büyük ölçüde kırgınlık da vardı.

Dördüncü Cadde'ye dönerek, Sullivan Petrol kuyularında çalışan adamlara el salladı. Kulelerde iş durdu. Adamlar şapkalarını çıkarıp el sallayarak karşılık verdi ve görevlerine geri dönmekten önce onun geçmesini bekledi,

Tony'yle ilk karşılaştığında adam öfkeden deliye dönmüştü. Kendisine karşı duygularının ne zaman değiştiğini merak ediyordu. Onu tekrar işe aldıktan sonra mı olmuştu? Futbol maçından sonra mı? Brianna'nın yaşadığı olay? Her ne zaman oluyorsa aralarındaki düşmanlığın bir çamaşır leğenindeki köpükler gibi eriyip gittiği şüphesizdi. Ama Essie'yi asıl düşündüren, bu değişikliğin ne anlama geldiği idi.

Collin Caddesi'ne yaklaşırken kalp atışları hızlandı. Bir-iki dakika içinde, Tony'nin çalıştığı kuyunun yanından geçiyor olacaktı. Elciklerden birini bırakarak saçlarını ve şapkasını yoklayıp iyi göründüğünden emin oldu. Yakasını düzeltti, yanaklarını imdikleterek kızarttı ve bir eliyle karnını sıvazladı.

Köşeden dönerken birkaç yüz metre ötedeki kuleyi hemen fark etti. Onu aramalı mıydı? Onu fark etmemiş gibi mi yapmalıydı? El sallamalı veya gülümsemeli miydi? Yoksa bir şey yapmamalı mıydı?

Daha karar veremedenden kendini kuyunun dibinde buldu. Adamlar yine durdu ve Essie onları selamlamak için elini kaldırdı. Tekerleği yoldaki bir oluğa çarptı ve o anda dengesini kaybetti. Başını iki yana sallamaya çalışan bir boğanın boynuzlarıymış gibi gidonu iki eliyle kavradı.

Bisiklet sola yattı ve ayağını uzatıp yere tekme atarak bisikleti dengede tutabildi. Ama bu kez diğer tarafa yattı ve aynı hareketi diğer ayağıyla da tekrarlamak zorunda kaldı.

Yüzünü ateş bastı. Hâlâ onu izliyorlar mıydı? Tony görmüş müydü? Bakmaya gerek duymadan cevabı biliyordu.

Utanç içinde bakışlarını doğruca karşıya dikti ve diğer kuyulardaki adamlara ne el salladı ne de bir bakış attı. Deneyimli bisikletçilerin bile zaman zaman bisikletlerinden düşebileceklerini kendi kendine hatırlattı. Bu, sporun bir parçasıydı. Bu konuda utanılacak bir şey yoktu.

Ama midesi sakın kalmayı reddediyordu. Bu yüzden zihnini bütün düşüncelerden arındırdı ve hapishanenin tapınağına ulaşmaya odaklandı.

Jefferson Caddesi'nin güneyinde yavaşlayarak durdu, bisikletten atladı ve aracını şerif bürosunun kırmızı tuğla duvarına yasladı. Bisikletin gidonu duvardan kırmızı tozlar döktü.

Hasır şapkasını düzelterek bir an durup kendini toparladıktan sonra açık kapının üzerinde asılı duran beş uçlu aşırı büyük yıldızın altından geçti ve kendi evi kadar tanıdık gelen binanın içine baktı. Melvin dayısı müdahale edebilmek için oradaysa şerif yardımcısına tahammül edebilirdi ama adamlar yalnız kalma düşüncesinden hiç hoşlanmıyordu.

Boş odada her şey hareketsiz ve sessizdi. “Melvin dayı?”

Kapıyla duvar boyunca uzanan boş hücreler arasındaki alanda iki masa vardı. Kapıya yakın duran masaya geçerken kenarları kırışmış bir “Aranıyor” afişi dikkatini çekti ve at hırsız Talaş Charlie’nin ifadesiz gözlerine bakarken bir insanı kanun kaçağı yaşamına neyin itmiş olabileceğini merak etti.

Petrol kiralari, vergi kayıtları ve lisans belgeleri eski ahşap masanın sol tarafında birikmişti ve diğer tarafında siyah mürekkep lekeleri vardı. Dayısının Easterbrook kalemi, sık bir hokkaya yerleştirilmişti.

Dayısının belgelerine kazayla çarpınca, parçalanmış giysileriyle bir ipe asılmadan önce feci şekilde dövülmüş bir adamın ve etrafında onu ağzı açık izleyen kalabalığın bir görüntüsünün bulunduğu kartpostalı fark etti. Kartı çevirip arkasına baktı ama görüntü zihnine kazınmıştı bile.

Yazıyı okudu: *Wichita, Teksas*. Üzerindeki boşluğa el yazısıyla bir şeyler karalanmıştı.

Melvin,

Bu, benim kasabamda olabiliyorsa seninkinde de olabilir. Yardımcılarım olaya müdahale etmeye kalkıştığında, halk onları hapse attı. Bir şeyler yapılması gerek.

Herbert

Kartı tekrar yerine bırakırken mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Civar bölgelerde linç olaylarını duymuştu ama Corsicana'da böyle bir şey asla olamazdı. Ve yerel tüccarlar kesinlikle bu olayları gösteriş hâline getiren kartpostallar satmazdı.

Bakışları, sönük duran bir gaz lambasının yanına sıkıştırılmış porselen bir bibloya kaydı ve görüntü ona hem normalliği çağrıştırdı hem de rahatlattı. On beş santim boyunda bir kadın, porselen yüzünü güneşe doğru kaldırmıştı ve bir eliyle yabani çiçeklerle dolu bir sepeti beline bastırıyordu. Diğer eli, geniş gölgelikli hasır şapkasının uçmasını engellemek için başına dayanmıştı. Sırtı arkaya doğru gerilmişti ve gülen yüzü mutlu görünüyordu.

Essie bu bibloyu ilk kez Un, Yiyecek ve İçki Mağazası'nın vitrininde gördüğü zamanı hatırladı. En fazla sekiz ya da dokuz yaşında olmalıydı. Biblo bir anda hayal gücünü kışkırtmıştı ve haftalar boyunca para biriktirmişti. Kendisi için değil, gençlik hayatındaki en önemli kişilerden biri için, Doğum gününde bu küçük heykeli kendisine gururla verdiğinde Melvin dayısının yüzünde beliren ifadeyi unutamıyordu.

Ertesi sabah bu binaya girdiğinde bibloyu masanın üzerinde görünce gururu daha da artmıştı ve o zamandan beri de biblo hep şimdiki yerinde kalmıştı.

Bu anıyı düşünerek gülümserken sokak kedisi Cat, masanın ahşap yüzeyine sıçrayıp petrol lisansı belgelerini oraya buraya saçınca irkildi.

Kediyi kucığına alıp göğsüne bastırdı ve burnunu hayvanın başına sürttü, "Herkes nerede bakalım, hmmm?"

Cat çenesini kaldırdı ve Essie keyifli bir tavırla hayvanın boynunu kaşdı. "Sorun nedir? Sen de mi Melvin dayıyı arıyorsun?"

Daha sözünü yeni bitirmişti ki odada başka birinin daha varlığını hissetti ve arkasına baktı.

Şerif Yardımcısı Billy John Howard, bütün silah ve malzemelerin kilit altında tutulduğu deponun açık kapısının kirişine dayanmıştı. Essie, onun ne kadar zamandır orada durduğunu merak etti.

Adamın ince yapısı onu daima şaşırtırdı; özellikle de yumruklarını ne kadar hızlı kullandığı düşünülürse. Şerif yardımcısı olarak çalıştığı altı ay boyunca o yumruklar birçok düşman kazanmış ve otoritesini sorgulayan bir adamı öldürmüştü. Bunların hepsini kanunu ve düzeni korumak adına yapmıştı.

“Nihayet aklın başına geldi mi, Essie?” diye sordu. “Teklifi mi kabul etmeye mi geldin?”

“Korkarım hayır.”

“Hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum.”

“Ben de, teşekkür ederim.”

“Nasıl istersen” dedi Billy John, gözlerini kısarak.

“Orada ne yapıyordunuz?”

“Bir sızıntı var ve bu yüzden bütün fazla tüfekleri dayının evine taşımamız gerekti. O da bana tavanı tamir ettiriyor.”

Billy John, kirişten uzaklaşarak deponun kapısını kapatıp kilitledi ve uzanıp Essie’nin kolunu yakaladı. Essie geri sıçarken Cat aralarına düştü. Hayvan keskin bir miyavlayışla ön kapıdan dışarı fırladı.

Şerif Yardımcısı Howard’ın eli Melvin’in masasının en üst çekmecesine gitti -sanki daha önce de hedefi orasıymış gibi- ve anahtarı içine bıraktı. “Biraz gerginsin, ha?”

“Melvin dayım nerede?”

“Orada burada.”

Essie masayı aralarında tutarak geriledi ama Billy John onu adım adım izliyordu.

“Seni buraya hangi rüzgâr attı?” diye sordu Billy John.

“Dayıma bir mesaj getirdim.”

Howard bir kalçasını şerif masasının kenarına dayadı. “Mesajı bana bırakabilirsin. Kesinlikle ileteceğimden emin olabilirsin.”

Essie kapıya doğru gerilemeye başladı. “Sizin için fark etmeyecekse daha sonra tekrar uğrarım.”

“Gelecek hafta Dört Temmuz kutlamaları var” dedi Howard, ayağa kalkıp pantolonunu düzeltirken. “Seni on sularında alabileceğimi düşündüm.”

“Bisiklet kulübümün o sabah bir grup gezisi var. Olmasaydı bile korkarım geri çevirirdim. Şimdi, bana izin verir misiniz?”

Howard, aralarındaki mesafeyi kapatıp onu kolundan yakalarken Essie tepki verecek zaman bulamadı.

“Başka biriyle mi çıkacaksın?”

“Hayır” dedi Essie, kendini kurtarmaya çalışırken. “Şimdi, bırakın beni. Canımı yakıyorsunuz.”

Howard onu bırakmadan önce kolunu biraz daha sıkıttı. “Özür dilerim. Bahanelerinden biraz sıkılmaya başladım da.”

“Bahane filan değil, Bay Howard. Açıkça reddediyorum. Kutlamalara sizinle veya bir başkasıyla gitmeyeceğim. Yeterince açık mı?”

Howard’ın gözleri parladı. “Kesinlikle açık, Bayan Sprec-kelmeyer. Eğer size eşlik etmeme izin vermeyecekseniz, sanırım sizi orada görmekle yetinmem gerekecek.”

Tony, tavuk kemikleriyle dolu bir tabağı ittikten sonra peçeteyi yakasından çekip aldı. Castle'la göz göze geldiğinde tezgâhın üzerine para bıraktı. Lokantacı, ellerini önlüğüne sileerek yaklaştı ve parayı alırken başıyla onaylayarak teşekkür etti.

Tony'den iki tabure ötede oturan bir göçmen işçi, elindeki tavuk buduyla yanında oturan adama işaret etti. "Sana söylüyorum, kendimize ait bir rafinerimiz olmadığı sürece bu petrolü topraktan çıkarmanın hiçbir anlamı olmayacak. Hepsini rafine edilmesi için Yankeelere satmamız hiç doğru değil."

"Bunu kendi başımıza yapmamız için çok fazla araba gerekir" dedi ortağı. "Önce rafineriyi, boruları, hatları, ağır çelikleri ve kim bilir daha neleri inşa etmemiz gerekir."

Kapının zili duyuldu ve iki genç kadın içeri girdi. Tezgâh boyunca oturan adamlar doğruldu ve hanımların yürüyüşünü izledi. Ortalıkta dolaşanlar şapkalarını çıkardı.

Tony kızları tanımıyordu ama kibarca gülümsedikten sonra kapıdan dışarı süzüldü. Harley, bir dama oyunu karşılığında Tony'nin çıkışını Slap Out'a getireceğine söz vermişti ve Tony gecikmek istemiyordu.

Güneş bataklı çok olmuştu ve petrol işçileri her tarafı doldurmuştu. Tony cebinden mendilini çıkardı ve kalkan toz yüzünden hapşırdıktan sonra burnunu sildi. Bu kasabada toz hiç çökmüyor, dışarı çıktığı her seferinde üzerini bir pislik tabakasıyla kaplıyordu.

Akıntının tersine yüzen bir alabalık gibi kalabalığın arasından geçti ve Ana Cadde'den Collin Caddesi'ne saptı. Tulum giymiş hasır şapkalı bir adam dükkâna girerken başka biri dışarı çıktı ve atına atlayıp aksi tarafa yöneldi.

Tony basamakları tırmanıp sobanın yanına yürüdü. Harley, ayaklarının arasında bir yığın talaş bulunan ve bir tahta parçası-

nı kesip duran yaşlı bir adamın sandalyesine yaslanmıştı. Diğer iki ihtiyar, bir yandan önlerindeki dama oyunuyla bir yandan da oymasıyla uğraşan adamla ilgileniyordu. Oymacı ihtiyar, tahta parçasını kaldırarak Tony'nin pek anlayamadığı bir şey söyledi ve diğerleri sevimsiz kahkahalarla güldü.

“Nasılsınız Bay Tony?” dedi Harley, ona bakarak. “Gelin de babamın yaptığı şeye bir bakın.”

Adam durdu ve Tony'yi selamladı. Burnu uzun olduğu kadar genişti de ve ağaç kabuğunu hatırlatıyordu. Çalı gibi beyaz kaşları parlak mavi gözlerini gölgeliyordu.

“Adım Ludwig Vandervoort. Harley'in babasıyım. Bunlar da Owen ve Jenkins.” Adam Tony'yi baştan aşağı süzdü. “Sen de bıçağını ormanın ortasında bırakan adam mısın?”

Tony adamın sesindeki alaycılık karşısında kızardı.

“Sana söyledim baba” dedi Harley, “Bri ısırıldıktan sonra hanımlara yardım ediyorduk. Hanımlar daima bıçaklardan daha önemlidir. Öyle değil mi, Bay Tony?”

Üç ihtiyar, Tony'nin cevabını bekledi.

“Bir bıçak önemli bir alettir, Harley” dedi Tony. “Ve bir erkek bıçağını o şekilde arkasında bırakmamalıdır.”

Adamlar başlarıyla onayladı.

“Peki ya hanımlar?” diye sordu Harley.

Tony elini çocuğun omzuna koydu. “Benim kitabımda, hanımlar kesinlikle bir çakıdan çok daha önemlidir.”

Harley babasına zafer yansıtan bir ifadeyle baktı ama adam dirseklerini dizlerine dayayarak oymasına geri dönmüştü... Tony'nin bıçağıyla.

“Keskinliğini korumuşsun ve ona iyi bakmışsın” dedi Vandervoort, bıçağı denediği için özür dilemeye gerek duymadan.

“Hakkını vermek gerek.”

Tony’nin görebildiği kadarıyla oyma neredeyse bitmişti. Vandervoort, biblonun omuzlarından çok küçük parçalar kesiyor, sonra da üflüyordu. “Eh, neredeyse oldu.”

Bıçağın tersini pantolonunun paçasına bastıran Vandervoort çakıyı kapadı ve Tony’ye uzattı. “Teşekkürler.”

Tony parmaklarını geyik kemiği sapın üzerinde gezdirdikten sonra çakıyı cebine attı. Önceki geceden zarar görüp görmediğine bakmak istiyordu ama bunu yanında başkaları olmadan yapmaya karar vermişti.

Harley ellerini uzattı ve babası bibloyu onun avuçlarına bıraktı. Çocuk oymayı evirip çevirerek incelerken hafifçe gülümsedi.

“Baksanıza” dedi, bibloyu Tony’ye uzatarak.

On santimlik bir biblonun gerçekçi detayları Tony’yi etkilemişti. Bir şapka, küçük heykelin gözlerini gizliyor ve aşırı büyük burnuna dayanıyordu. İnce dudaklarda daha çok kötü niyet çağrıştıran bir gülümseme vardı.

“Çevirsenize” dedi Harley, neşeli bir sesle.

Tony heykeli ters çevirdi ve sırtını göreceğini sanırken başka bir adamla karşılaştı. Ama bu adamın gözleri görünüyordu ve kaşları V şeklinde öfkeyle çatılmıştı. Dudakları kıvrıktı ve elleri abartılı yumruklar şeklinde sıkılmıştı.

“Bu şerif yardımcısı!” diye haykırdı Harley. “Gördünüz mü?” Bibloyu Tony’nin elinden alarak gülümseyen tarafını gösterdi. “Bu, şerif ve hanımların yanındaki davranış tarzı.” Sonra çevirdi. “Bu gerçek hâli. Değil mi, baba?”

Vandervoort bir tükürük kovasına ağzındaki tütünün birazını tükürdü. “Bu sadece bir biblo, oğlum. Belli biriyle ilgili değil.”

Harley’in yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Bir şey söyle-

yecek gibi oldu ama sonra fikrini değiştirerek babasına karşı çıkmaktan vazgeçti.

“Öyle bir bıçağı nereden buldun, evlat?” diye sordu Vandervoort.

“Bana babam vermişti.”

“Neden üst kısmı köpek kemiğine benziyor?”

Tony bir an tereddüt etti ve çok uzun zaman önce bir gün okuldan eve kadar kendisini kovalayan vahşi bir köpeği düşündü. Köpekten daha hızlı koşup da kurtulduktan sonra, gözleri yaşlı bir şekilde babasının çalışına odasına dalmıştı.

“*Gel buraya*” demişti babası, hikâyeyle gülererek Tony’yi yanına çağırırken. Masasını karıştırmış ve tuhaf biçimli sapı olan bir bıçak çıkarmıştı. “*İşte sana uygun bir silah, Köpek-kemiği.*” Kendi şakasından hoşlanarak bu takma isme gülmüştü. “*O köpek yine peşinden koşarsa bunu ona atabilirsin.*”

Tony cebindeki hatıra eşyayı okşadı. “Babam sıra dışı şeyleri seviyordu sanırım.”

Vandervoort yine tükürdü. “Eh, ben daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Tony başıyla onayladı. “Ben de öyle, bayım. Ben de öyle.”

“Tahmin edin ne yaptım, Bay Tony?” dedi Harley.

“Ne yaptın?”

“Bayan Essie, Bay Sharpley’i çalıştırırken izledim.”

“Bu doğru mu?”

“Kesinlikle. Onu görmeliydiniz. Kutudaki çingiraklı yılan gibi yerinden fırlıyor. Herkes bu yıl yarışı bizim kazanaçağımızı söylüyor, değil mi baba?”

Vandervoort parmaklarını tek tek çıtlattı. “Seyyar satıcının söylediği doğruysa belki bir şansımız olabilir.”

“Seyyar satıcı, Alamo Petrol’deki adamın çok hızlı olduğunu söyledi” diye açıkladı Harley, “Ama Sharpley’in onu yenebileceğini düşünüyor.”

Owen, rakibinin damasının üzerinden atladı ve başını kaldırıp baktı. “Eğer katılmak istersen çocuklar bahis başlattı, Bryant.”

Tony gülümsedi. “Bunu hatırlarım, efendim.”

Jenkins kel başını ovaladı ve oyunu kaybettiğini anlayarak üzgün bir şekilde arkasına yaslandı. “Eh, bana bu kadar yeter.”

Owen’la birlikte ayağa kalktılar.

“Hepiniz gidiyor musunuz?” diye sordu Vandervoort.

“Sanırım öyle.”

Vandervoort ellerini dizlerine dayayarak ayağa kalktı. “Biz de gelelim.” Dönüp Harley’e baktı. “Hazır mısınız?”

“Önce Bay Tony’yle bir oyun oynamayı düşünüyordum. Biraz daha kalabilir miyim?”

“Bilmiyorum oğlum” dedi adam, yanağını kaşıyarak. “Annen birazdan evde olmanı ister.”

“Bu kez ona yumuşak davranmayacağım baba, uzun sürmez.”

Tony kaşlarını çattı.

“Pekâlâ, o zaman” dedi Vandervoort, Harley’in sırtına vurarak. “Ama oyun bittikten sonra doğruca eve geleceksin.”

“Peki, efendim. Geleceğim.”

Adamlar dükkândan çıkarken Harley yeni oyun için tahtayı hazırlamaya başladı.

“Brianna nasıl?” diye sordu Tony, kendine bir fincan kahve koyarken.

“Deli gibi öfkeli!”

“Öfkeli mi? Neden?”

“Babası Dört Temmuz kutlamalarına katılmasına izin vermiyor da ondan.”

Tony deri sırtlıklı sandalyeye yerleşti. “Bu çok kötü! Onun dışında nasıl?”

“Ah, iyi sanırım. İş yapması gerekmiyor.”

“Ah, bu güzel!” Tony kahvesini yudumladı.

Harley ilk hamleyi yaptı. “Onunla ilgili hâlâ kendimi kötü hissediyorum. Bütün kasaba orada olacak ve çuval yarışları, misket turnuvaları, daha bir sürü şey olacak.”

“Brianna misket mi oynuyor?” diye sordu Tony, taşını ileri sürerken.

“Hayır. Şu aptal kutu yemeği açık artırması için üzülüyor. Bilirsiniz, erkeklerin bir kız yerine anneleriyle yemek yedikleri takdirde bedava yiyecek alabildikleri şu yerler.”

Tony güldü. “Brianna kutusunu koymak için biraz küçük değil mi?”

“Ah, o henüz yapmıyor ama iyi bir şey istiyor. Ayrıca kimin kime ne aldığını görmeyi de seviyor. O ve kardeşleri bundan başka konu konuşmuyor.” Tony’nin iki taşının üzerinden atladı.

“Belki kutlamayı bir parça sen ona götürebilirsin.”

“Bu nasıl olacak?” diye sordu Harley, Tony’nin dama sırasına ilerlerken.

“Eh, annene içi Brianna’nın ıvır zıvırlarıyla dolu bir kutu

hazırlatabilirsin. Sonra açık artırma başladığında kutuyu onun evine götürürsün, onunmuş gibi yaparsın, fiyat söylersin ve onunla paylaşırsın.”

Harley, damasını Tony’nin üç taşını tehdit edecek şekilde koyarken gülümsedi. “Bunu kesinlikle ister. Ve eminim annem de onun için bir kutu yapmaktan hoşlanır.”

Tony, dikkatini tekrar damaya odakladı ve yapacağı her hamlenin kendisini tehlikeye atacağını görünce morali bozuldu. Harley’e baktı.

Çocuk omuz silkti. “Konuşurken aynı anda oynamayı öğrenmelisiniz.”

Harley, sonrasında sessiz geçen birkaç dakika boyunca Tony’nin bütün taşlarını topladı.

10

Cebinde M. C. Baker'dan gelen bir telgrafla Tony, doğruca Corsicana Bisiklet Kulübü'ne yöneldi. Russ'a bir mesaj göndermiş ve Baker'ın kendisinden bir cevap almıştı. Kardeşler hâlâ Beaumont'taydı ve birkaç hafta içinde Corsicana'ya gelebilirlerdi.

Adımlarını hızlandırırken Essie'nin Sharpley'e bu kez nasıl bir çalışma yaptırdığını ve kendisinin de katılmasına izin vermeye ikna edip edemeyeceğini düşündü.

Son birkaç günde Essie'yi bir hayli sık düşünmüştü ve sahadaki çocukları gizlice teşvik ederek onun hakkında bilgi toplamaya çalışmıştı. Ama zaten şüphelendiği birkaç nokta dışında yeni bir şey öğrenememişti. Eğer yargıç şirketin başıysa Essie de el ve ayaklarıydı.

Kulübe ulaştığında kapıyı vurdu ve açıp girdi. Ama Sharpley yerine, üzeri kurabiye ve punch sürahileri dolu bir masanın etrafında toplanmış yaklaşık yirmi beş kadından oluşan bir grupla karşılaştı. Bazıları genç ve yirmili yaşlarında, çoğu da evli hanımlardı. Essie aralarında değildi.

Binayı taradı ve Essie'yi tribünlerde elindeki kâğıtları dağıtırken buldu. Dirseklerde ve kolların alt kısmında iyice daralan

şışkin kollu mavi bir elbise giymişti. İnce beline sardığı aşırı genişlikteki kuşak, hem üzerinde hem de altında kalan kıvrımları vurguluyordu. Şapkasının kenarı alnını bir hayli geçiyor, sarı saçları şapkanın arkasından dökülüyordu.

Başını kâğıtların üzerine eğmişken Tony, onun uzun ve güzel ensesini ilk kez fark etti.

“Ah, bakın şimdi burada kim varmış?” dedi yaşlıca bir hanım, elinde bastonuyla yaklaşırken.

Tony kadının görünüşü karşısında şaşkınlığını gizledi. Kadın elbise yerine pantolon giymişti. Pantolonun paçaları dizlerde iyice şişkinleşiyordu, cepleri anormal şekilde doluydu ve baldır kısımları belirgin şekilde boldu.

Tony şapkasını çıkardı. “Bayan Spreckelmeyer’la konuşmak istiyorum, hanımefendi.”

“Öyle mi?” Kadın tel çerçeveli gözlük camlarının arkasından bakarak Tony’yi belirgin bir hayranlıkla baştan aşağı süzdü.

Tony yanaklarının kızardığını hissetti. “Ama meşgul olduğumu görebiliyorum. Başka zaman gelirim.”

“Siz üye misiniz, Bay ...?”

“Bryant.” Tony başıyla onayladı. “Tony Bryant. Siz?”

“Bayan Penelope Lockhart.”

“Memnun oldum, Bayan Lockhart. Ve hayır, üye değilim.”

“Olmak ister misiniz?”

Tony tereddüt etti. “Ben... şey... Ziyaretçi kabul ediliyor mu?”

Kadın gülümserken teni akordeon gibi buruştu. “Kesinlikle. Ama bir toplantıya katılmak için üyelerden birinin konuğu olarak gelmelisiniz.”

“Eh, aslında toplantıya katılmaya gelmedim.”

“Elbette geldiniz.” Kadın omzunun üzerinden hızlı bir bakış attı. “Ama konuklarımızı önceden yazdırmak zorundayız” diye fısıldadı. “Ben bunları unutmuşum gibi davranabiliriz. Benim konuğum olarak katılmak ister misiniz?” Kadının gözleri parladı.

Tony neler olduğunun farkında olmasına rağmen, kendini kadının açıkça flört yaklaşımına karşılık verirken buldu. “Kocanız buna ses çıkarmaz mı?” diye sordu, şakacı bir tavırla.

Kadın gözlük camlarının üzerinden ona baktı. “Pek sanmam. Son yirmi yıldan beri mezarından hiç çıkmadı.”

Tony ne diyeceğini bilemeyerek kahkahasını bastırmak için dilini ısırdı.

“Bu geceki konumuz Flört Eden Bisikletçi Çiftler için Görgü Kuralları” dedi Bayan Lockhart, Tony’ye doğru eğilirken. “Bayan Spreckelmeyer’in daha önce bu konuyu karışık bir gruba anlattığını sanmıyorum.”

Gözlerindeki yaramazca pırıltılar son derece açıktı. Tony yine dönüp Essie’ye bir bakış attı. *Görgü kuralları* üzerine ders mi veriyordu? Ama sahnedeki kadın top oynayan, yılan avlayan, saçları ve üstü başı darmadağınık dolaşan bir erkek Fatma değildi. Bu Essie, her açıdan son derece görgülü, kibar, seçkin bir hanımefendi ve Tony onun bu yönünün nasıl olduğunu merak etti.

Dikkatini karşısında duran yaşlı hanıma çevirerek kolunu uzattı. “Bu akşam yanımda böylesine güzel bir hanımla oturmak benim için onurdur, Bayan Lockhart.”

Kadının gözleri parladı. Bastonunu koluna asarak Tony’nin koluna girdi. “Gelin, sizi diğer hanımlarla tanıştırayım.”

Notlarının düzenlemesini gözden geçiren Essie, Shirley’e Corsicana Bisiklet Kulübü’nün toplantısını açtırma zamanının

geldiğini düşündü. Shirley'e bakarken gırtlaktan gelen erkek kahkahaları ortamı sardı.

Dikkatini içecek masasına çevirdi. Tony elinde bir kahve fincanıyla ve kolunda Bayan Lockhart'la, etraflarını saran Bisiklet Kulübü üyesi hanımların ortasında duruyordu.

Tony başını kaldırıp baktığında Essie'yi kendisini izlerken yakaladı ve başkalarına belli etmeden selam verdi. Essie çok mutlu olduğunu hissetti.

Son birkaç günkü dikkatli düşünme sürecinden sonra, Essie nihayet Tony'nin daha önce neden otoritesini sarstığını anladı. Essie ona ilk baktığında sadece bir petrol işçisi görmüştü, bir erkek değil.

Ensesine düşen saçları düzeltti. Önceki gece o *erkeği* gördüğünü kendisine itiraf etti. Ve Tony'nin de bunu bildiğinden emindi; tıpkı Essie'nin onun kendisini fark ettiğini bildiği gibi.

O anda, tıbbi tetkikçinin karısı Bayan McCabe, Tony'nin dikkatini çekmişti. Geniş göğüslü, neşeli ve kocasının mesleğine uymayan çarpık bir mizah duygusuna sahip bir kadındı. Essie kadının ne söylediğini duyamıyordu ama gözleri parlıyordu ve konuşmayı bitirdiğinde yelpazesini açıp hızla sallamaya başladı.

Tony bir kahkahayla başını arkaya attı. Daha genç hanımlar bakışlarını yere indirerek kıkırdadılar. Hanımlar keyifli tavırlarla gülüşerek birbirlerine bilgiç gözlerle baktılar.

Essie hemen sahneden inerek gruba yöneldi.

"Bay Bunting'in kaliteli, hizmet odaklı bir bankacı olduğunu görürsünüz" dedi bisiklet kulübünün sekreteri Bayan Blanchard. Tıknaz vücutlu, güzel bir hanımdı ve bir Rubens tablosundan fırlamış gibi görünüyordu. "Şimdi, Bay Delk'in bankasını ziyaret ederseniz size yükünüzü taşımanıza yardım et-

mekten mutlu olacağını söyler. Ama bundan kastı, siz piyanoyu taşıırken onun nota kâğıtlarını taşıyacağıdır.”

Tony gülümsedi. “Yani paramı teslim etmek isteyeceğim bankanın Bay Bunting’inki olduğunu söylüyorsunuz.”

“Sanırım öyle, evet.”

“Ah” dedi Bayan Lockhart, “İşte öğretmenimiz geliyor.”

Hanımlar Essie’ye yer açtı.

“Hayatım, bu benim konuğum Bay Bryant. Bay Bryant, bu hanım da Bisiklet Kulübü’nün sahibi Bayan Spreckelmeyer.”

Tony başını eğdi. “Bayan Spreckelmeyer’la daha önce tanışma ayrıcalığına eriştim çünkü Sullivan Petrol’de işçi olarak çalışıyorum.”

Hanımlar anlayışlı bir şekilde *ahhhhh* dediler.

“Merhaba, Bay Bryant” dedi Essie. “Beni görmek istemenizin bir nedeni mi vardı?”

“Hayır, hayır” dedi Bayan Lockhart, araya girerek. “Kulübe üye olmayı düşünüyor ve bisikletçiler arasında flörtle ilgili bu geceki konferansa katılmak istedi.”

Essie şaşkınlıkla Tony’ye baktı. Bayan Lockhart tam bir çöpçatandı. Kendisinin genç hanımlardan birine uyacağını düşünerek onu bunun için mi aralarına sürüklemişti? Onun uyanıklıklarına alet mi olacaktı?

“Kayıtlarda herhangi bir konuk adı gördüğümü hatırlamıyorum” dedi Essie.

“Ah, Tanrım!” Bayan Lockhart eldivenli elini dudaklarına götürdü. “Onu önceden yazdırmayı unuttuğumu itiraf ediyorum. Beni bağışlar mısın, hayatım?”

Bir şey yerine oturmuyordu ama Essie ne olduğunu anlayamıyordu. “Elbette. Ama geleceğini bilseydim daha uygun bir

konu seçebilirdim.”

Tony, Bayan Lockhart’ın elini tuttu. “Belki de başka zaman gelsem daha iyi olur.”

“Hayır, hayır” diye karşılık verdi kadın. “Bunu kesinlikle kabul etmiyoruz. Değil mi, Essie?”

“Cevap vermeyin, Bayan Spreckelmeyer” dedi Tony. “Sizi huzursuz etmek istemem.” Bayan Lockhart’ın yanağına bir öpücük kondurdu. “Teşekkür ederim, hanımefendi. Benim için bir zevkti.”

“Tony” dedi Essie, geri çekilmesine fırsat bırakmadan onu durdurarak. “Gülünç olma. Kesinlikle kalabilirsin.”

Tony başını iki yana salladı. “Teşekkür ederim ama...”

“İsrar ediyorum.”

Bayan Lockhart, Tony’nin dirseğini tuttu. “İşte. Her şey ayarlandı.” Essie’ye imalı bir bakış attı. “Başlama zamanımız gelmedi mi?”

“Evet, hanımefendi.” Essie, Shirley’le göz göze geldi ve kız sahneye koştu.

Tony, Essie’ye bir bakış attı ve acıklı bir yüz ifadesiyle dudak hareketiyle konuştu:

“Özür dilerim!”

Essie sorun olmadığını belli eden bir tavırla elini salladı ama Bayan Lockhart, Tony’yi çoktan her hafta oturduğu yere doğru sürüklemeye başlamıştı bile. En ön sıraya!

Salonda bir erkek olması, hanımları heyecanlandırmıştı. Bazıları bakışlarını önünden kaldırmıyor, bazıları kaçamak bakışlar atıyor, diğerleri biraz fazla yüksek sesle gülüşüyordu. Genç hanımlar Tony’ye davetkâr bakışlar atıyordu ama Tony’nin gözleri sadece Bayan Lockhart’ı görüyordu.

Kadına doğru biraz fazla eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı ve kadın yaramazca gülererek Tony'nin koluna şakacı bir şaplak attı.

Essie'nin içinde bir şeyler kıpırdandı. Tony tam karşısında otururken bu geceki mesajını nasıl verebilirdi ki? Kadınlardan neredeyse otuz santim daha uzundu.

Essie iç çekti. Daha kötüsü de olabilirdi. Geçen hafta korseyle ilgili konu konuşulurken de gelmiş olabilirdi. Bunu düşününce bile kendini kötü hissetti.

Alkışlar yükseldi ve Shirley beklentili gözlerle Essie'ye baktı. Essie ayağa fırladı. *Ulu Tanrım!* Kendi sunumunu kaçırmıştı!

Kürsüye çıkarak sessizce notlarına bir göz attı. Açılış cümlesinin bütün akşamın tarzını belirleyeceğini düşünüyordu ve bu yüzden üzerinde çok dikkatli düşünmüştü.

Yılanların kuşlar üzerinde sahip olduğu baştan çıkarıcı ve büyüleyici etki, bir kadının bir erkeğin üzerinde sahip olabileceği gücün yanında bir hiçtir.

Artık bunu söyleyemezdi. Tony tam karşısında otururken bunu yapamazdı. Bir sonraki paragrafa baktı.

Bir erkeğin aşkını kazanan bir kadın, ona istediği her şeyi yaptırabilir.

Yanaklarının kızardığını hissetti. Bu cümleyi, annesinin kendisine verdiği Sosyal Kılavuz'dan almıştı. Ama itiraf etmek istemeyeceği kadar çok başarısız ilişki yaşamış, otuz dört yaşında bekâr bir hanım olarak böyle bir cümleyi şimdi nasıl savunabilirdi ki? Daha önce konuşmayı yazarken bunu hiç düşünmemişti. Ama salonda bir erkeğin olması her şeyi değiştiriyordu.

Belki de girişi atlayıp doğruca konuya girebilirdi. İlk sayfayı çevirdi. Hanımlar kıpırdanmaya başlayarak geniş salondaki sessizliği etek hışırtılarıyla bozdu.

Tek kelime etmeden orada ne kadar süredir duruyor olabileceğini düşünerek paniğe kapılan Essie, karşısına ilk çıkan cümleyi alarak söze girdi. “Evlilik, bir erkeğin davranışlarını nadiren düzeltir.”

Ulu Tanrım! Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve devam etti. “Goldsmith diyor ki “Aşk, karşımızdaki kişiye kendi rızamız olmadan istem dışı şekilde hissettiğimiz tutkudur ve genellikle daha önceki içsel imajımızla çelişecek şeyler yaptırır.”

Bu cümlenin doğruluğunu kesinlikle çok iyi biliyordu.

“Bu konuda düşünülmesi gereken ilk şey, sonunda, gelecekteki mutsuzlukları ve rahatsızlıkları engellemesi için dikkatli bir seçim yapmaktır.”

’94 yazında kalbinden fazlasını çalan birinin anıları benliğini kapladı ve mesajına güç kattı. Dinleyiciler arasında benzeri adamların kurbanı olabilecek, kolay etkilenebilir başka genç kızlar vardı.

“Uygun olmayan bir arkadaş veya eş seçimi, genellikle erkeğe oranla kadın için çok daha utanç verici ve daha acı doludur. Erkeğin kişiliği kusurluysa zenginlik, etkileyicilik ve deha hiçbir anlam taşımaz.”

Başını kâğıtlardan kaldırıp dinleyicilere baktı. “Bisiklet, ayırım gözetmeden insanlarla tanışabileceğiniz ortamlar yaratır. Gençlere refakat eden yaşlı hanımlar, genellikle gençlerin temposuna uyum sağlamakta zorlanıyor. Ve çok ama çok dikkatli olmazsak bisikleti hanımlara yasaklamaya çalışanlar başarıya ulaşacak.”

Şimdi dikkatlerini çekmişti. Bütün bakışlar ona odaklanmıştı. Bisikletçilikten daha bağımsız şekilde izlenebilecek başka hiçbir açık hava aktivitesi yoktu. Bu hanımların hiçbirisi böyle

bir özgürlükten vazgeçmeye niyetli değildi.

Ama Tony ona bakarken gözlerinde dikkat değil, biraz alaycılık vardı ve bu Essie'nin duygularını incitmiş, haksızlık duygusunu güçlendirmişti. Erkekler bir şehvet ilişkisinden hiçbir zarar görmeden uzaklaşabiliyordu ama kadınlar arkalarında mahvolmuş hâlde kalıyordu. Seçeneklerini, şanlarını ve erdemlerini kaybediyorlardı.

“Şunu hiç unutmayın, hanımlar” dedi Essie. “Bisikletinizden *inmediğiniz* sürece, asla gerçek anlamda zarar görmezsiniz.”

Salonda onaylayan nidalar yükseldi. Tony'nin gözlerinin ucunda hafif gülümseme çizgileri belirdi.

Acaba Essie onun hakkında yanılmış mıydı? Gerçekten sadece kasabadan geçiyor ve sakın sözlerine, yumuşak davranışlarına kanacak bir kadın mı arıyordu?

Uzun zaman önce gömülmüş eski yaralar yüzeye çıkarken hâlâ ne kadar acı verdiklerini görünce Essie şaşırdı.

Sonraki sözlerini doğruca Tony'nin gözlerinin içine bakarak söyledi. “Bir erkeğin, bisiklete binen bir hanıma karşı görevi uzun bir tören olabilir. Ama uzun törenler asla popüler değildir. Bu yüzden, hanım arkadaşına her an ve her şekilde yardıma hazır olması gerektiğini söylemekle yetineceğim.”

Bayan Lockhart, Tony'ye baktı ve Tony alaycı bir ciddiyetle başıyla onayladı.

“Hanımın makinesindeki herhangi bir aksaklığı onaracak kadar akıllı olmalıdır. Bisikletine binip inerken hanıma yardım etmelidir. Tökezlediğinde veya düştüğünde onu kaldırmalıdır. Genel olarak yararlı biri olmalıdır. Süslü giyinmesi tercih edilir ve temelde hoşgörülü, uzlaşmacı biri olmalıdır.”

Tony güldü. Elbette ki yüksek sesle gülmemişti; yanaklarının içini ısırmıştı ve omuzları titremişti. Bayan Lockhart ona

çatık kaşlarla baktı.

Essie kürsünün kenarlarını tuttu. “Son olarak, daha fazla savunma sağlayabilmek için bisikletini hanımının solunda sürmelidir.”

Kürsüden indi ve sunum için hazır bekleyen iki bisikletten birini aldı. Tekerlekler yan yana duruyordu.

Aslında Shirley ona yardımcı olmayı kabul etmişti ama şimdi aralarında sözde bir ‘beyefendi’ olduğuna göre, Shirley’in yardımına ihtiyaç olmayacaktı.

“Binerken erkek hanımın tekerleğini tutar.” Essie makineyi Tony’ye doğru itti. “Bay Bryant? Bize yardımcı olur musunuz?”

Tony ayağa fırladı. “Onur duyarım.” Bayan Lockhart’a döndü. “İzninizle.”

Bayan Lockhart başıyla onayladı ve Tony bisikletin gidonunu tutarak öne çıktı.

Essie çenesini kaldırdı. “Hanım bisikletin sol tarafında durur ve ayağını sele aralığından geçirerek, havada durması gereken sağ pedala uzatır.” Eteği bisiklete binmeye izin vermeyecek kadar uzun ve dökümlüydü. Bisiklete binmeyi düşünmemiş, sadece hanımlara sözel olarak açıklama yapmayı planlamıştı. Ama bütün konuşması planlarının dışında devam etmişti.

Essie, Tony’yi hafifçe başıyla onaylayarak onu uzaklaştırdı. “Şimdi kendi bisikletinize binebilirsiniz, Bay Bryant.” Tekerlek dillerine veya zincirlere takılmaması için eteğini kaldırdı. “Hanım önden başlar.”

Sağ pedalı iterek bisikleti hareket ettirdikten sonra sol ayağını pedala yerleştirdi. “Kavalyesine kendi bisikletine binecek zaman tanımak için başlangıçta yavaş gitmelidir ve kavalyesi de bunu en kısa sürede yapmalıdır.”

Essie omzunun üzerinden bakarken Tony'nin yavaş ve sakar davranmasını umuyordu ama Tony çoktan bisikletin tepesine fırlamıştı ve Essie'nin sol tarafında yerini alıyordu.

Oturan dinleyicilerin etrafında bir tur atmaya başladılar. Essie dolanmaması için eteğinin uçlarını tutuyordu ve Tony onun görünen ayak bileğine bakmamak için bakışlarını kaçırma zahmetine bile girmiyordu.

Turun yarısına geldiklerinde Essie dikkatini dinleyicilere çevirdi. "Yolculuk sona erdiğinde, erkek hemen bisikletinden inerek hanımın inmesine yardım eder."

Hanımlar Essie ve Tony'yi izlemeye devam etmek için oturdukları yerde dönüyordu. Yolculuğun son aşamasına ulaşırken Essie inmeye hazırlandı.

"En doğru iniş şekli olarak sol pedal havada tutulur, ağırlık onun üzerine verilir ve sağ ayak sele aralığından diğer tarafa atılır. Sonra, kendisine uzanan elin yardımıyla, sürücü kolayca yere iner."

Daha sözünü tamamlayamadan Tony yanındaydı. Elini uzattı ve Essie'nin rahatça inmesini sağladı.

Birbirlerine dönük dururken salondaki sessizlik neredeyse elle tutulur hâldeydi.

Tony, başparmağıyla Essie'nin eldivenli parmaklarını okşadı. "Benim için büyük bir zevkti, Bayan Spreckelmeyer."

Dinleyicilerin hepsinden iç çekmeler duyuldu.

Essie hemen elini geri çekti. "Yardımanız için teşekkürler, bayım."

Tony, onun bisikletini alarak kendisinininkinin yanına bıraktı ve yerine geri döndü. Hanımlar hemen kendi aralarında konuşmaya, izleyip öğrendikleriyle ilgili düşüncelerini paylaşmaya başladı.

Essie kürsüye geri döndü ve Tony'nin dikkatinin kendisinden hiç ayrılmadığını fark ederek şaşırdı. Bayan Lockhart onunla konuşuyordu ama Tony hiç aldırmıyordu. Tam aksine, dik dik Essie'nin yüzüne bakıyordu.

Ama flörtçü bir bakış değildi. Ya da etkilemeye çalışmıyordu. Tokasıyla çekiştirmece oynadıklarında baktığı gibi bakıyordu.

Essie zorlukla yutkundu ve eldivenlerini ellerine daha sıkı geçirdi. Bir şey kesindi: Tony'nin kendisiyle ilgili niyeti -onurlu veya değil- yakında ortaya çıkacaktı.

Bayan Lockhart bisikletinin pedallarını yavaş çeviriyor, Tony'nin yanında uygun bir tempoyla yürümesine izin veriyordu.

“Eh, Bay Bryant” dedi pantolon paçalarının hışırtısı arasında, “Bu gece bisiklet kulübüne *gerçek*te neden geldiniz?”

Tony ona bir bakış attı. “Bayan Spreckelmeyer’la görüşmem gereken bir iş konusu vardı.”

“İş?” Bayan Lockhart’ın bisikletinin tekerlekleri çakıl taşlarını ve toprağı çıkırdatıyordu. “Ne tür bir iş?”

“Petrol işi.”

“Böylesine geç bir saatte mi?”

“Ben gün batımına kadar çalışıyorum, hanımefendi. Temizlenip yemeğimi yiyene ve kulübe gelene kadar, saat bir hayli geç oldu.”

“Neden yargıçla konuşmadınız?”

Tony şapkasını düzeltti. Kasabalıların, Essie’nin şirket yönetiminde aslında ne kadar söz sahibi olduğunu bilip bilmediklerinden emin değildi. “Şimdi siz söylediniz de, muhtemelen bunu yapmalıydım.”

Bayan Lockhart gülümsedi. “Hayır. Doğru olanı yaptınız. İstedığınız her neyse eminim Sullivan da size gidip Essie’yle konuşmanızı söylerdi.”

Decatur Caddesi’ne saptılar. Uzakta bir kapı kapandı. Köşedeki bir evin önünden geçerlerken penceresinde asılı duran lamba söndü.

“Essie’den hoşlanıyorsunuz, değil mi?” diye sordu Bayan Lockhart.

Tony tökezledi. “Ah, evet, hanımefendi! Spreckelmeyer ailesi iyi insanlar.”

“Demek istediğim bu değildi, bayım.”

Tony sessiz kalırken kadının evine daha ne kadar yolları olduğunu düşündü.

“Eh, neyse, nerelisiniz Bay Bryant?”

“Beaumont.”

“Beaumont. Çok güzel bir kasaba. Aileniz hâlâ orada mı?”

“Evet, hanımefendi. Bir annem ve bir kız kardeşim var.”

“Benim de orada bir ailem var. Kızım ve damadım.”

Tony kibarca gülümsedi.

“Ama orada herhangi bir Bryant’la karşılaştığımı hatırlamıyorum.” Bayan Lockhart gözlerini kısarak hafızasını yokladı. “Elbette, Leah Bryant var. Blake Morgan’ın dulu, tanıyor musunuz?”

Tony yüzüne bir ifade yansıtmaması için dikkat etti.

“O Bryant ailesiyle bir bağlantınız var mı?”

Tony cebinden bir mendil çıkararak ensesini sildi. “Hepimizin bir şekilde birbirimizle bağlantılı olduğumuzu düşünüyorum. Kızınızın evlendikten sonraki soyadı nedir?”

“Otter. Bayan Archibald Otter.”

Tony’nin kalp atışları hızlandı. Archie Otter, Morgan Petrol’ün tanınmış işçilerinden biriydi. Karısı Leslie, Anna’nın yakın arkadaşıydı ve çift sık sık Tony’nin ailesiyle birlikte evlerinin verandasında oturur, Archie de banjosunu çalardı.

Tony boğazını temizledi. “Kızınızı sık ziyaret eder misiniz?”

“Evet. Oldukça sık. Kocası Morgan ailesi için çalışıyor. Siz oradayken kimin için çalışıyordunuz?”

“Aynı.”

“Gerçekten mi? O zaman Archie’yi tanıyor olmalısınız.” Bayan Lockhart sesini kıstı. “Şirkette oldukça sağlam bir yeri vardır.”

“Evet, hanımefendi. Bay Otter’ı herkes tanır.”

Tekerlek yoldaki bir çukura gelince bisiklet sallandı.

Tony hemen uzanıp kadının dengesini korumasına yardım etti.

“Damadım, Bay Morgan’ın oğullarından Tony Morgan’ı daima övgüyle anar.” Bayan Lockhart iç çekti. “Ama Archie’nin anlattıklarına bakılırsa babası kendisini mirasından mahrum ettikten sonra Bay Morgan ortadan kaybolmuş. Aslında, bu olay siz kasabaya geldiğiniz dönemde olmuş.”

Tony kadının yüzünü inceleyerek kendisine yem atıp atmadığını anlamaya çalıştı.

Kadın, beyaz çitlerle çevrili kırma çatılı bir bungalovun önünde yavaşladı. “Archie’ye sizinle tanıştığımı söylemeliyim.” Dönerek Tony’nin gözlerinin içine baktı. “O birinin yüzünü veya adını hiç unutmaz.”

Kadın onun kim olduğunu biliyordu. Bu şüphesizdi. Belki de Otter ailesinin evindeyken karşılaşmış olabilirlerdi ama

Tony hatırlayamıyordu.

Kadının bisikletinden inmesine yardım etti.

“Bir şeyler içmek için gelmez misiniz, Bay Bryant?”

Tony kadına bastonunu vererek kapıyı açtı. “Korkarım kalamam, hanımefendi. Saat çok geç oldu ve sabah ilk ışıkla sahada olmam gerek.”

Kadın içeri girdi ve Tony bisikleti alıp bahçeye taşırken bekledi.

“Bunu nereye koyayım?” diye sordu Tony.

“Gelin, size göstereyim.”

Evin arka tarafına doğru yürürken çimenler Tony’nin çizmelerinin altında eziliyordu.

“Essie’yle... iş... konuşmak için kulübe geri dönecek misiniz?”

“Eve dönerken uğrayıp orada olup olmadığına bakabilirim.”

Bayan Lockhart başıyla onayladı. “Evde kalmışlığını zırh gibi kullanır, biliyor musunuz?”

“Anlayamadım?”

“Zırhın üzerindeki çatlakları bulmak için oldukça becerikli bir adam gerekiyor.”

Tony olduğu yerde donup kaldı ama yaşlı kadın yürümeye devam etti. Kadın, Tony’nin sandığından çok daha iyi gözlemciydi ve eğer kimliğinin gizli kalmasını garantilemek istiyorsa Tony, onunla bir ilişki geliştirmek zorunda olduğunu anlamıştı.

Diğer yandan, Essie’nin zırhındaki çatlakları bulmaya hevesli olduğunu itiraf edebilirdi ama bunun akıllıca olacağını hiç sanmıyordu. Ailesi Darius’un merhametine kalmışken bunu

yapamazdı. Bunun yerine, Sullivan Petrol'de çok çalışıp yükselmeli ve işle ilgili mümkün olan her türlü şeyi öğrenmeliydi.

Gün boyunca çok çalışıyor, geceleri deliksiz uyuyordu. İyi ortaklar ve iyi yatırımcılar olabilecek adamları inceliyordu. Kazandığı parayı kuruşuna kadar biriktiriyordu. Zamanı geldiğinde kendi firmasını kuracak, işini inşa edecek ve annesiyle kız kardeşini yanına alacaktı.

Ama buna henüz aylar vardı. Hatta yıllar. Annesi muhtemelen iyi olacaktı ama ya Anna? Eve bir mektup daha yazmaya karar verdi. Kız kardeşi bir yıl yas tutmalıydı. Sadece yapılacak saygın şey bu olduğu için değil, aynı zamanda geleceği buna bağlı olduğu için.

“Örneğin pazartesi günü” dedi Bayan Lockhart, Tony’yi ana geri çekerek. Tony hemen kadına yetişti. “Essie’yi Dört Temmuz kutlamalarına götürmek isterseniz, bu kesinlikle sizin için kaçırılmayacak bir fırsat.”

“Öyle mi diyorsunuz?”

“Öyle olduğunu biliyorum.”

Evin etrafından dolaştılar ve arka bahçedeki dev petrol iskelesiyle yüz yüze geldiler. Bu bölgedeki evler için petrol iskeleleri, son birkaç yılda bacalar kadar yaygın bir özellik hâline gelmişti; aynı şeyin Beaumont’ta olduğunu da görmüştü ama Bayan Lockhart’ın böylesine bir canavarın gölgesinde yaşıyor olduğunu görünce şaşırmıştı.

“Hilda’yı şuraya bırakabilirsiniz” dedi Bayan Lockhart.

Hilda mı? Tony bisikleti iskelenin bacalarına dayadı. Havada yine o tanıdık petrol kokusu vardı. Corsicana’daki bütün petrol kuyularını gözünü kapatıp sadece kokuyu izleyerek bulabileceğini düşündü.

“Essie’yi kutlamalara götürmeyi teklif edecek misiniz?”

Bir tavşan çalılarının arasından fırlayarak ağaçların arasına gözden kayboldu. Tony, Bayan Lockhart'ın dirseğini tuttu ve arka verandanın basamaklarını tırmanmasına yardım etti. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Belki de düşünmelisiniz."

Tony kadının önerisini düşündü. Essie şimdiden programını bozmaya başlamıştı ve odağını korumakta zorlanıyordu. Tony sürekli onu düşünüyordu. Ve bu gece gözüne gerçekten çok güzel görünmüştü. Belki de onu bu kutlamalara götürmek, en azından içinde yükselen gerginliği azaltabilirdi.

"Bayan Spreckelmeyer'ın bana hayır diyeceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Tony.

"Bundan eminim."

Tony şapkasını çıkardı. "Bir öneriniz var mı?"

Bayan Lockhart gülümsedi. "Evet. Aslını isterseniz var. İçeri gelmek ister misiniz?"

Tony tereddüt etti. "Sadece bir dakikalığına, hanımefendi."

Böylesine gergin bir akşamdan sonra, Essie yalnız kalmaktan başka bir şey istemediği için Shirley'i evine göndermişti. Yanında yardım eden biri olmadan kulübü kapanışa hazırlamak iki kat uzun sürecekti ama binanın sessizliği onu daima yatıştırırdı.

Salonun büyüklüğünü ve en küçük sesleri bile yükseltmesini seviyordu. Lamba ışığında, tavan bir şekilde daha yakın görünüyordu ama sessizlik ona kiliseyi hatırlatıyordu. Herkes gittikten sonra burada tek başına kalmak, ona canlılık kazandırıyordu ve ortalıkta kimse yokken düşüncelerini Tanrı'yla paylaşmaktan hoşlanıyordu.

Karşı duvardaki lambaları tek tek söndürmeye başladı ve

her biri titreyerek söndü. Kapının açılırken çıkardığı sese döndü. Tony içeri girdi, bakışlarıyla gölgeleri tarayarak onu arayıp buldu ve kapıyı arkasından kapadı. Mandal yerine oturdu.

Yanık kalan lambalardan gelen ışık, silüetinin sol tarafını altın renginde aydınlatıyordu. Tony şapkasını arkaya yatırarak ona doğru yürürken ayak sesleri binanın duvarlarından yankılandı.

Yaklaşırken Essie'yi baştan aşağı, omuzundan beline, belinden ayak parmaklarına ve tekrar yukarı, yüzüne kadar süzdü. Bu yavaş inceleme, Essie'nin içinde uzun zaman önce unutulmuş -ve kesinlikle yasaklanmış- olan duyguları harekete geçirmişti.

Tony ondan birkaç santim ötede durdu.

Essie onunla karanlıkta baş başa kalmak istemediğinden, omzunun yanında duran lambanın metal düğmesini çevirdi ve tıslayan alev ikisini de ışığa kavuşturdu. Tony'nin gözleri parlarken bütün yüzü içten gelen bir ışıkla aydınlanıyor gibi göründü.

“Seni bu akşam tekrar görmeyi beklemiyordum” dedi Essie. “Bir şeye mi ihtiyacın vardı?”

“Baker kardeşlerden bir telgraf aldım.”

Tony sakince konuşurken sözleri bir şey söylüyor, gözleri başka şey anlatıyordu. Essie nasıl cevap vereceğini bilemedi.

“Ne diyorlar?” diye sordu.

Tony elini ceket yakasından sokarak gömlek cebine uzandı. Mavi pamuklu kumaş göğsünün üzerinde esnedi ve Tony sonunda kırışmış bir kâğıt parçasını çekip çıkardı.

Bir eliyle kenarını tutarak diğer elinin başparmağı ve işaret parmağıyla yavaşça kâğıdı açtı. Kâğıt, hışırdayarak bir çiçek gibi açıldı.

“M.C. birkaç hafta içinde gelecek” dedi, telgrafı Essie'ye uzatırken.

Essie kâğıdı tuttu ama çekmek istediğinde Tony bırakmadı. Essie bakışlarını yerden kaldırmadan bekledi. Brianna'ların verandasındayken tokayı bırakmıştı. Kâğıdı da kesinlikle bırakmalıydı.

Ama bırakmadı.

Essie tekrar çekti.

“Essie?” diye fısıldadı Tony.

Essie kâğıdı bırakarak bir adım geriledi.

Tony, uzunca bir an kâğıdı aralarında havada tuttuktan sonra nihayet Essie'nin eline uzandı ve kâğıdı nazikçe avucuna bastırıp parmaklarını kapadı.

Essie yumuşak tenine değen sert kâğıdı kavradı. “Başka ne diyor?”

“Kendin oku.”

Essie elini açtı ama kâğıt hâlâ kırışıktı. Düzleştirmek için kâğıdı karnına bastırdı ama o anda bakışlarını kaldırma hatasına düştü.

O anda lambayı kapatmış olmayı diledi. Tony'nin gözleri dikkatle ve beklentiyle bakıyordu. Burun delikleri iri iri açılmıştı.

Essie kâğıdı ışığa doğru tuttu ve M.C. Baker'ın gerçekten on dört temmuzda geleceğini okudu. “Bunu ayarladığın için teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Essie kâğıdı Tony'ye geri verdi. “Geldiğinde benimle birlikte tren istasyonuna gelmeni istemem çok mu fazla olur? Bu şekilde adamı daha rahat karşılarım ve sen bizi tanıştırebilirsin.”

Tony kâğıdı dörde katladı ve her katında tırnakları arasında katı keskinleştirdi. “Zevkle.”

Essie dudaklarını ıslattı. “Evet. Şey, tekrar teşekkürler.”

“Tekrar rica ederim.”

Tony kâğıdı tekrar göğüs cebine koydu.

Essie bekledi ama Tony başka bir şey söylemedi.

“Başka bir şey var mıydı?” diye sordu Essie.

Tony bir an tereddüt ettikten sonra derin bir nefes aldı. “Sana Dört Temmuz kutlamaları için teklif yapan oldu mu?”

Essie’nin dudakları aralandı. “Hayır.”

“Seni götürmek istiyorum, Essie. Benimle gelir misin?”

Essie’nin parmakları eteğinin bel kısmındaki pililerin üzerinde dolaştı. “Böyle kutlamalara beni genellikle babam götürür.”

Tony şapkasını çıkararak bacağına dayadı. Işık, saçlarından yansıdı ve gürlüğünü vurguladı.

“Tony, ben... Sen kaç yaşındasın?”

Tony kaşlarını kaldırdı. “Yirmi sekiz. Neden?”

“Çünkü senden bir hayli büyüğüm.” Essie lambanın düğmesini çabucak çevirerek ortamı karanlığa gömdü. “Korkarım saygılı bir şekilde geri çevirmek zorundayım.”

Essie bir sonraki lambaya doğru yürüdü.

Tony peşinden gitti. “Sadece altı yaş küçüğüm. Bu bir şey değil.”

Essie olduğu yerde dönüp ona baktı. “Yaşımı nereden biliyorsun sen?”

“Bayan Lockhart söyledi.”

“Bayan Lockhart mı söyledi? Neden böyle bir şey yapsın ki?”

Essie yine lambaya doğru yürüyecek oldu ama Tony onun koluna dokunarak durdurdu. “Hâlâ yaşaman gereken uzun yılların olduğunu da söyledi.”

“Bay Bryant!”

Tony ellerini kaldırdı. “O söyledi, ben değil.”

Essie elbisesinin kollarını çekiştirdi. “Siz ikiniz benim hakkımda dedikodu mu yaptınız?”

“Düşündüğün şekilde değil. Bayan Lockhart, karşısındakini niyetli olduğundan daha fazla konuşturmayı biliyor. Onu evine götürene kadar, kutlamalara gitmek için sana teklif yapmayı düşündüğümü anlamıştı bile.” Tony kendi kulak memesini çekiştirdi. “Bunu öğrendikten sonra da bana her türde tavsiye verdi.”

Essie gerildi. “Ne gibi?”

“Bana evde kalmışlığının arkasına gizlendiğini söyledi...”

“Ben gizlenmiyorum!”

“İnsanların ne düşüneceği konusunda endişelendiğini söyl...”

“Ah, elbette ki insanların ne düşüneceği konusunda endişeleniyorum. Yönetmem gereken bir işim ve korumam gereken bir ünüm var. Liseli bir kız gibi davranamam. İştten tanıdığım herkes orada olacak.”

“Emrinde çalışan biriyle görülmek istemeyeceğini söyl...”

“Bu konuda da kesinlikle haklı! Bu kesinlikle aptallık olur.”

“Ama bir konuda tutku dolu olduğunda, gözlerinden kıvılcımlar saçıldığını da söyledi.” Tony sesini kısarak Essie’ye doğru bir adım attı. “Haklı olduğunu görebiliyorum.”

Essie bir adım geriledi. “Cevabım hâlâ hayır. Teklifin için teşekkürler.”

Salonun etrafındaki bütün lambaları söndürmeye devam etti. Tony ne kıpırdadı ne de bir şey söyledi. Son bir lamba kalmıştı, girişin hemen yanında.

“Geliyor musunuz, Bay Bryant?” Essie’nin sesi kendi kulaklarına bile çığlık gibi geliyordu.

Tony şapkasını başına geçirdi. “Evet, hanımefendi.”

Tony acelesiz adımlarla yaklaştı ve sonra kapıya yönelmek yerine, Essie’nin şalını askıdan aldı ve omuzlarına örtmek için açarak bekledi.

Essie yutkunarak arkasını döndü. Tony şalı genç kadının omuzlarına bıraktıktan sonra son lambayı söndürdü, kapıyı açtı ve bekledi.

“Beni eve götürmüyorsunuz.”

Tony bir şey söylemedi. Sadece kapıyı açık tuttu.

Essie hızlı adımlarla dışarı çıktı ama ne kadar hızlı yürürse yürüsün, Tony yanından ayrılmadı. Essie, işlerin bu noktaya gelmesine izin verdiği için kendine kızarken homurdanmamak için kendini zor tuttu.

Hâlâ Bayan Lockhart’tan duyduğu itirazlar karşısında şaşkıındı. Hiç şüphesiz, Tony kendisinin bunları kendi ağzıyla yalanlamasını beklemiş ama tersi olmuştu. Tony’ye karşı ne kadar çekim duyarsa duysun, daha önce ne tür düşünceleri bir kenara atmış olursa olsun, itirazlar kesinlikle mantıklıydı. Sonuçta onun patronuydu ve bu adam Essie’nin emrinde çalışıyordu. Essie zengindi ve toplumda saygın bir yeri vardı; bu adamınsa hiçbir şeyi yoktu.

Tony’nin kendisiyle çıktığını görürlerse insanlar ne derdi? Yaş ve konum farkına kahkahalarla gülerlerdi. Ne kadar umutsuz olduğu konusunda arkasından söylenirlerdi. Tony’nin paranın veya daha da kötüsü Essie’nin namusunun peşinde olduğunu söylerlerdi.

Ve kendi deneyimlerine göre de haklı çıkarlardı. Konu gönül meselelerine geldiğinde, kendi yargı becerisine pek güvenemezdi.

Hayır. Uzun zaman önce kendini evlenmeme fikrine alıştırmıştı. Nihayet bekârlığı benimsediğinde, aslında yaşam tarzına

ve hedeflerine çok uygun olduğunu da görmüştü. Bunu hiç aklından çıkarmamalıydı.

Bayan Lockhart teşvik etmese, Tony asla böyle bir teklif yapmazdı ve şimdi Essie geri çevirdiği için ona minnettar olmalıydı. Bir kadının peşinden giderek kişisel görevini tehlikeye atmak, bütün prensiplerine ters düşüyordu. Ama bunun yerine, aldığı olumsuz cevap onu derinden incitmiş, ele geçirme ve kazanma dürtüsünü kışkırtmıştı.

Essie onun biraz önünde yürüyor, kancaya takılmış bir balık gibi Tony'yi sürüklüyordu. Tony ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Essie daha hızlı yürüdükçe, Tony onu durdurmayı o kadar fazla istiyordu ama neredeyse oturduğu eve gelmişlerdi ve Tony onu durdursa ne diyeceğini hâlâ bilemiyordu.

Yine de uzanıp Essie'nin dirseğini yakaladı. "Yavaşla. Para toplayan diyakozdan daha hızlı hareket ediyorsun."

Essie kolunu sertçe çekerek kurtardı ve dönüp Tony'ye baktı. "Beni rahat bıraksan ben de bu kadar hızlı yürümek zorunda kalmazdım."

Essie'nin göğsü hızla kalkıp iniyordu. Başının arkasını süsleyen gösterişli topuzdan birkaç bukle çözülmüştü ve Tony uzanıp tokaları çekerek saçlarını tamamen açsa Essie'nin ne yapacağını merak etti.

"Şapkandan hoşlandım" dedi Tony.

Yine de Essie'de biraz nezaket kalmıştı. "Te-teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Essie başının arkasına dokundu ve saçlarının dağılmış olduğunu fark etti. Sarsak hareketlerle dağınık bukleleri yerlerine soktu.

"Neden benimle gelmiyorsun?" diye sordu Tony.

Essie cevap vermeden önce bir an gözlerini kapadı. “Çünkü ben senin patronunum. Böyle bir şey söz konusu bile olamaz.”

“Sana inanmıyorum.”

Essie’nin yüzünde önce şaşkınlık, sonra bıkkınlık ifadesi belirdi.

Tony genç kadının elini yakaladı. “Neden benimle gelmiyorsun?”

Essie’nin gözleri doldu. “Yapamam” diye fısıldadı. “Bunu tekrar yapamam. Lütfen benden bunu isteme.”

Tony başparmağıyla Essie’nin bileğinin iç kısmını okşadı ve eldiveninin teniyle birleştiği noktaya dokundu. “Neyi tekrar yapamazsın?”

Essie elini çekti.

Tony parmaklarını birbirine kenetledi. “Söyle bana.”

“Bütün kasabada senin yaşına daha uygun birçok güzel ve genç kız var. Onlardan herhangi birinin sana eşlik etmek isteyeceğinden eminim.”

“Ben onlardan biriyle gitmek istemiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü seninle gitmek istiyorum.”

“Neden?”

“Neden mi?” Tony bir an tereddüt ederek düşüncelerini toparlamaya çalıştı. “Bana neden seninle gitmek istediğimi mi soruyorsun? Nedenini mi soruyorsun?”

“Evet.” Essie, yüzünde şaşkınlıkla karışık büyük ölçüde kırgınlık ifadesiyle Tony’nin gözlerinin içine baktı.

Aniden Tony’nin nabızları yavaşladı, görüşü netleşti ve gerginliği geçti. “Çünkü Essie, gerçekten çok güzel gözlerin var. Çok hoş bir kadınsın. Üzerime atılmaya hevesli olduklarını gördüğün o kızlar gibi havai değilsin. Brianna’yı yılan ısırığının

da inanılmaz bir güç ve karakter sergiledin. Gülümsediğinde, daha seni ilk gördüğümde fark ettiğim iki gamzen var. Hatırladın mı? Tırabzandan düştüğün zaman.”

Essie gururlu bir tavırla dimdik durdu. “Düşmemiştim. Topuğum kırılmıştı.”

“Benimle gel, Essie.”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çok... karmaşık.”

“Değil. Bu son derece basit bir şey ve yaradılışın başlangıcından beri kadınlar ve erkekler bunu her gün yapıyor.”

“Ben değil. Ve fikrimi değiştirmeyeceğim. Bu yüzden, lütfen şimdi beni bırakır mısın?”

Tony onu inceledi. Essie her kelimesinde samimiydi. Tony elini çekti.

Essie kolunu beline dayayarak Tony’nin bir kez daha ulaşmasını engelledi. “İyi geceler, Bay Bryant.”

“Seni eve götürüyorum, Essie.”

“Lütfen, hayır.”

Tony “önden buyur” anlamında kolunu açtı.

Essie’nin temposu aşırı hızlı değildi ama yavaş da değildi. Tony yine onun dirseğini tutmak istiyordu ama sadece yanında yürümeye karar verdi. Eve yaklaştıklarında Tony bahçe kapısını açtı.

“Beni eve getirdiğiniz için teşekkürler, Bay Bryant. Kapıya kadar kendim gidebilirim.”

Tony şapkasının gölgeliğini çekti. “Nasıl isterseniz, hanımefendi.”

Essie geri geri kapıdan geçti ve sonra aniden dönerek yürümeye yolu boyunca koşup eve girdi.

Dört Temmuz umutlarla dolu geldi. Kahvaltıdan sonra Tony, kendini çoktan insanlarla dolmuş olan sokaklara attı. Bütün Corsicana halkı dışarıdaydı ve parçalı bulutlu bir gökyüzünün altında güneşleniyordu.

Etrafındaki insanların temposuna uyarak rahat bir şekilde yürümeye başladı. Çocuklar kalabalığın arasından koşturuyordu ve sabah esintisi hanımların eteklerini havalandırıyordu. Beaton Caddesi'nde duraksadı ve halka vatansever marşlar çalarak geçen bando takımını izledi.

Kendisine bir şeyler satmaya çalışan birine bir bakış attı ama başını iki yana salladı. Böyle havai şeylere para harcayamazdı. Her kuruşun önemi vardı.

Birden içi ev özlemiyle doldu ve annesiyle kız kardeşinin Beaumont'taki kutlamalara katılıp katılmadığını merak etti. Geçen yıllarda onlara hep kendisi eşlik ederdi. Şimdi kalabalıkta sürüklenecek veya daha da kötüsü, Darius'un elinin altında olacaklardı.

Onlardan sadece bir mektup almış, annesi onun iş bulmasından dolayı rahatladığını belirtirken Darius'un ölen kişiye olması gerektiği şekilde saygı göstermediğinden yakınmıştı. Ama o dö-

nemde hem kendisi hem de Anna hâlâ matem giysileri içindeydi.

Bir sokak kedisi Tony'nin bacaklarının arasına süründü. Hayvanın kirli tüylerini okşadıktan sonra bando takımının peşinden Bisiklet Kulübü'ne doğru yürüdü. Essie herkese açık bir gezi düzenliyordu ve Tony olayı birinci elden izlemeye karardıydı.

Yolda kuyudan tanıdık yüzlerle karşılaştı. İş arkadaşlarının çoğu meyhanelerde kutlamalara başlamıştı ve en azından bir saat daha dışarı çıkmazlardı. Ama petrol işçilerinden bazıları yeterince içmişti ve günlük faaliyetlere başlamaya hazırды.

Her yaştan hanımlar en güzel giysileriyle sokaklara dökülmüştü. Kocalarının, babalarının ve sevgililerinin kollarında yürüyüşlerini izledi.

Essie'nin ne giydiğini ve onun yemek kutusunu kazanmanın kendisine kaç patlayacağını merak etti. Elini cebine soktu ve parmaklarını oradaki paraların üzerinde dolaştırdı. Kendine bir sınır belirlemesi gerekecekti; aşağılayıcı görünmemek için çok düşük olmamalıydı ama ödediğinde canı da yanmamalıydı.

Biri açık artırmada onu geçerse bunu kabullenmek zorunda kalacaktı. Ama elinden geldiğince açık artırmayı sürdürecekti.

Bir hanımın Dört Temmuz kutlamalarında giyeceği kıyafetler, Paskalya Bayramı'ndan sonra ikinci sırada önem taşırdı. Essie için yük daha da ağırdı çünkü koruması gereken bir ünü vardı ve artık birlikte plan yapabileceği bir annesi yoktu. Bisiklet Kulübü'nün kürsüsüne yaklaşırken beyaz benekli elbisesinin istediği etkiyi yaratmasını umarak kendisine baktı. Eteğinin önü pililiydi ve katları, her biri gösterişli bir düğmeyle tutturulmuş mavi kurdelelerle süslenmişti.

Mavi akordeon pilili göğüs kısmını ve gösterişli hasır şapka-

sını düzeltti. Sol tarafında duran kırmızı gül buketi, mavi kurdeleler ve beyaz dantelle çevrelenmişti.

Kulüp tıka basa doluydu. Kalabalığa bakınca yeni üyeler, eski üyeler ve en azından bir kez bisiklete binmeyi denemek isteyen çok sayıda maceracı gördü. Tribünleri dolduran insanlar bir renk cümbüşü yaratıyor, aşağıda hazırlanan binicilere neşeyle tezahürat yapıyordu.

Collin Caddesi Fırını, arka tarafta bir yiyecek ve içecek masası hazırlamıştı. Bisikletçiler müziğin başlamasını beklerken pistin etrafında durarak sohbet ediyorlardı. Bu yıl katılım geçen yılkinden de fazlaydı. 1899'da muhtemelen halka açık iki gezi düzenlemek zorunda kalacağını düşündü.

"Bando platformdaki yerini aldı" dedi Melvin, göğsünde şerif yıldızıyla. "Başlamaya hazır mısınız?"

"Hazırım" dedi Essie, dayısının koluna girerken ve çalı gibi beyaz bıyıklarının kenarlarını yağlayıp kıvırdığını o zaman fark etti.

Melvin onu sahneye götürdükten sonra kalabalığı sessizleştirmek için keskin bir ısıklık çaldı.

"İşte kurallar" diye bağırdı Melvin. "Tütün çiğnemek yok. Tütün tükürmek yok. Pistin ortasında yürümek yok. Yiyecek ve içecekler bedava. Bu makineleri denemeyi düşünüyorsanız kimseyle itişip kakışmayın. Kimseye çarpmayın. Ve yolun ortasına park etmeyin. Sorusu olan?"

Kimse bir şey sormadı.

"Essie, kızım?" dedi Melvin. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Essie öne çıktı. "Dördüncü Yıllık Corsicana Bisiklet Kulübü Grup Gezisi'ne hoş geldiniz. Burada olmanıza çok sevindik." Bando şefine döndü. "Bay Creiz?"

Şef sopasını kaldırdı ve bando üyelerinin dikkatlerini üzerine topladı. Sonra ilk vuruşu işaret ederek geleneksel “İki Kişilik Bisiklet” şarkısını çalmaya başladılar.

Bisikletçiler araçlarına bindi ve arkadaşlarıyla aileleri tribünlerden eşlik ederken şarkı söyleyerek pistte dolaşmaya başladı. Anheuser-Busch Bira Şirketi’nin bir elemanı olan Bay Peeples aracının üzerinde ileri geri sallanarak bir an dengesini kaybedecek gibi oldu ama neyse ki toparlandı ve rezil olmaktan kurtuldu.

“Sen devam et, hayatım” dedi Melvin, Essie’nin kulağına eğilerek. “Şerif Yardımcısı Howard’ın bana işaret ettiğini gördüm.”

Yeğeninın yanağına bir buse kondurduktan sonra sahnenin diğer tarafına yürüdü. Essie eteğini kaldırarak basamaklardan indi ve kendisine yardım için uzanan eli kabul ederken elin sahibinin Tony olduğunu sonradan fark etti.

Onu görünce Essie duraksadı. Kot pantolon, deri çizmeler ve kovboy şapkası gitmiş, yerine en son yaz modasına göre giyinmiş bir beyefendi gelmişti.

Geniş omuzlarına mükemmel uyduğu için ödünç alınmış olamayacak dört düğmeli mavi bir ceket giymişti. Hamilton Crook’ta çalıştıktan sonra bu tür detaylar artık Essie’nin gözünden kaçmıyordu.

Tony’nin giydiği ceketin, selüloit yaka ve kol ağızlıklarının en iyi kalite olduğu da gözünden kaçmadı. Boynundaki ipek kravat, deneyimli bir el tarafından bağlanmıştı. Başındaki kahverengi Derby şapka bile mükemmel görünüyordu. Onun konumunda bir işçi bu kadar pahalı giysileri nasıl satın alabilirdi ki? Dahası, bu giysileri üzerinde nasıl bu kadar rahat taşıyabiliyordu?

Tony ona bir şeyler söyledi ama sesi müziğin arasında kaybolup gitti.

Göz ucuyla Bay Peeples'in, kazayla Bay Davis'in yolunu kestiğini gördü. Essie, aniden gidonu yana kıran Bay Davis'in söylediklerini duyamadı ama adamın öfkeden kıpkırmızı kesilen yüzünü ve havada sallanan yumruğunu görünce, neler olabileceğini tahmin etti.

Bay Peeples gülümsedi ve yeni keşfettiği yeteneğinin verdiği güvencele el salladı.

Essie basamaklardan devam etti ve Tony'nin önünde durdu. Tony'nin bakışları Essie'nin şapkasında, elbisesinde ve yüzünde dolaştı.

"Güzel görünüyorsun" dedi Tony, sesini duyurabilmek için Essie'ye doğru eğilerek.

"Teşekkür ederim." Essie doğal bir sesle konuşmaya çalışmıştı.

"Benimle biner misin?"

"Üzgünüm. İlgilenmem gereken işlerim var."

Sözlerinin doğruluğunu vurgular gibi tam o anda tiz bir çığlık duyuldu, biri "Dikkat!" diye bağırdı ve Essie olduğu yerde hızla seslere doğru döndü.

Bay Peeples bir bayan izleyiciye çarpmamak için aniden gidonu kırmış, bu sefer de gidip başka bir hanıma çarpmıştı.

Essie eteğini toplayarak hemen oraya doğru koşturdu.

Tony bisiklet kulübünün civarında duruyor, Essie'nin konukları karşılayışını, kavgaları yatıştırışını, krizleri önleyişini, sarhoşları sakinleştirişini, yeni üyeleri kaydedişini ve bisiklet aksesuarları satışını izliyordu. Onu izlemekten gayet memnun-

ken Şerif Yardımcısı Billy John Howard'ın Essie'ye yaklaştığını gördü.

Şerif yardımcısı gelirken kalabalık dağıldı. Corsicana halkı ufak tefek adamdan bir hayli çekiniyor gibiydi. Tony adamlarla ilgili duyduğu bütün söylentileri hatırladı.

Adamın Essie'ye bu kadar yakın davranması onu şaşırtmıştı. Melvin dayısının yanında çalıştığından, tanışıyor olmaları doğaldı ama Howard yaklaşıırken Essie'nin nasıl gerildiğini – ve adamın uzanan ellerinden kaçınmak için nasıl olduğu yerde sektiğini – görünce, Tony'nin kaşları çatıldı.

Şerif yardımcısı neyin peşindeydi? Essie'yle flört ediyor olsa, Bayan Lockhart bunu Tony'ye kesinlikle söylerdi ve Essie'nin adamın ilgisini hiç de hoş karşılamadığı açıktı.

Tony müdahale etmek için birkaç kez hamle yapacak gibi oldu ama kendini tuttu. Sonuçta onu ilgilendirmezdi. Ve Essie onu amacından saptıracak bir şeyse şerif yardımcısıyla başını derde sokmak daha da kötü olurdu.

Howard, elini Essie'nin beline koydu ve Tony'nin bütün mantığı kafasından uçup gitti. Onlara doğru yöneldi. Essie, Howard'ın tutuşundan sıyrıldı ama Howard hemen elini yine aynı yere koydu ve eğilerek Essie'nin kulağına bir şey fısıldadı.

Tony adamın ne söylediğini anlayamıyordu ama her neyse Essie kızarmıştı.

Bando “Eski Kasabada Sıcak Bir Mevsim”in son nakaratını bitirdi. Dinleyiciler alkışlarken bisikletçiler geziye devam ediyordu.

“...eh, ne diyorsun?” diye sordu Howard.

“İzin verirseniz, ilgilenmem gereken şeyler var” dedi Essie, kısık sesle, bir kez daha adamın elini iterek.

Adam, ikisinin elini de eteğin katlarının arasında tutmaya dikkat ederek Essie'nin bileğini yakaladı. "Beni dinle, küçükhanım. Artık canıma yetti..."

"Bayan Spreckelmeyer?" dedi Tony, onlara katılırken. "Bayan Gillespie'in size ihtiyacı var."

Şerif yardımcısı Tony'ye yıldızını göstermek için göğsünü kabarttı. "Birazdan gelir."

"Hemen ihtiyaç var." Tony rahat görünüyordu ama sesi biraz sert çıkmıştı.

Howard gözlerini kıstı. "Daha önce tanıştığımızı..."

"Billy John" dedi Peder Wortham, aralarına girip tokalaşmak için elini uzatarak.

Şerif yardımcısının Essie'yi bırakmaktan başka çaresi yoktu çünkü aksi takdirde Wortham'ın elini havada bırakmış olacaktı.

"Kasabamızda tüketilen muazzam alkol miktarıyla ilgili sizinle konuşmak istiyordum" dedi peder, bir elini Howard'ın omzuna koyarak onu kapıya doğru yönlendirirken. "Şerif yardımcısını biraz alıkoyarsam aldırılmazsın değil mi, Essie?"

Tony, pederle Essie'nin bakışmalarını görünce, Wortham'ın niyetini anladı. Peder, Tony'nin yapamadığını yapmıştı.

"Bay Bryant, Shirley'in bana ihtiyacı olduğunu söyledi." Essie, Tony'ye döndü. "Gidelim."

Essie'nin koluna giren Tony, onu Alman bir adamla ortamının meyveli kek dilimleri dağıttığı, uç noktadaki bir masaya doğru sürükledi.

"Neydi bütün bunlar?" diye sordu Tony.

"Hiçbir şey."

"Bana hiç de öyle görünmedi. Ne kadar süredir seni rahatsız ediyor?"

“Senden biraz daha uzun süredir.”

Tony hemen elini çekti. “Beni onunla bir mi tutuyorsun?”

Essie bu soruya şaşırarak duraksadı. “Ah, hayır, elbette değil. Gücendirmek istememiştim.” Etrafına bakındı. “Shirley’i göremiyorum.”

Tony derin bir iç çekti ve Essie’nin yorumuna aldırmamaya karar verdi. “Bayan Gillespie’in sana ihtiyacı yok. Ben uydurdum.”

“Öyle mi?” Essie bir an ona dikkatle bakarken savunması biraz düştü. “Şey, o hâlde teşekkür ederim, yardımımıza koştüğün için.”

Tony bir dilim meyveli kek aldı ve ucundan koparıp Essie’ye uzattı.

Essie parçayı hemen ağzına attı. “Hınn. Güzelmiş. Ne kadar acıktığımı fark etmemişim.”

Tony ona yine Howard’ı soracaktı ama şimdi zamanı olmadığını anladı.

“Eh.” Essie parmaklarındaki kırıntıları temizledi. “Korkarım gitmem gerek. Bayan Tyner beni çağırıyor.”

Tony başıyla onayladı ama Essie ondan da şerif yardımcısından olduğu kadar hızlı bir şekilde sıyrılarak uzaklaşmıştı bile.

Tony, eski ahşap kamelyanın altında açık artırma görevlisinin kürsüsünün önünde sıralanmış masanın yanından yürüyor, masanın üzerindeki kutulara bakıyordu. Ama hiçbirisi Essie’nin giysisine uygun renkte değildi. Tony kutuları, kurdeleleri ve içindekileri bir kez daha inceledi. Essie’nin kutusu neredeydi ki?

“Çok çeşit var, değil mi?” dedi peder, Tony’nin yanına gele-

rek. “İlgini çeken biri var mı?”

“Hayır, korkarım henüz yok” diye cevap verdi Tony.

Peder elini uzattı ve Tony adamla tokalaştı.

“Tekrar görüştüğümüze sevindim” dedi Peder Wortham. “Pazar ayini konusunda ne düşündün?”

“Çok hoşuma gitti.”

Peder, Essie’nin müşterileri arasında kırmızı-beyaz-mavi süslü kamelyaya gelen tek kişi değildi. Diğerlerinin çoğu grup gezisini bitirmiş, yemek kutusu açık artırmasını beklerken panayırda dolaşıyordu.

“Eh” dedi Wortham, “Aradığın belli bir kutu var mı?”

“Aslında var. Ya siz? Eşinizin kutusu buralarda bir yerde mi?”

Wortham gülümsedi. “Korkarım onunkini bulmak bir hayli zor olur çünkü bir eşim yok.”

Tony başıyla onaylarken Büyük Baba’nın Wortham ve Harley kuyuya geldiklerinde söylediklerini hatırladı. Tony daha önce eşi olmayan bir pederle tanışmamıştı. İkisini birbirinden ayrı düşünmek zordu.

“O hâlde siz hangisini düşünüyorsunuz?” diye sordu Tony.

“Ah, bu yıl kafamda belli biri yok. Ya sen?”

Tony kutuları inceledi. “Ben Bayan Spreckelmeyer’inkini arıyordum.”

“Öyle mi?” Wortham kaşlarını kaldırdı. “Şey, kim derdi ki? Açık artırmaya katılacağını biliyor mu?”

“Tahmin ediyor olabilir. Sizce ne kadar rekabetle karşılaşırım?”

Pederin yüzünde yaramazca bir gülümseme belirdi. “Son dört yıldır sepetini kiminle paylaştığı düşünülürse işinin çok zor olacağını söyleyebilirim.”

Tony gerildi.

Wortham gülerek Tony'nin omzuna vurdu. "Üzülme. En-dişelenmeni gerektirecek biri değil."

"Şerif yardımcısı değil, değil mi?"

"Tanrım, hayır." Wortham'ın çatık kaşları, şerif yardımcısıyla ilgili olumsuz düşüncelerini yeterince yansıtıyordu ama hemen kendini toparladı.

Tony eliyle ağzını sıvazladı. "Bugün öğleden sonra Howard'la aralarına girdiğinizde neler olduğunu biliyor muydunuz?"

"Öğreneceğim."

"Bayan Spreckelmeyer'la mı ilgileniyorsunuz?" diye sordu Tony, gözlerini kısarak.

Peder ona uzunca bir bakış attı. "Bir zamanlar. Ama beni geri çevirdi."

Anlaşılan herkesi geri çeviriyor, diye düşündü Tony. Worthman'ın ondan vazgeçip vazgeçmediğini merak etti.

"Bugün onun yemek kutusu için açık artırmaya katılacak mısınız, Peder?"

"Hayır, katılmayacağım."

Tony tuttuğu nefesini bıraktı. Düşüncelerini asla yabancılarla paylaşmazdı, hatta rahiplerle bile. Ama Wortham'ın, kafasındaki bazı soruları cevaplayabileceğini tahmin ediyordu. "Onu ne kadar zamandır tanıyorsunuz?"

"Essie'yi mi? Uzun zamandır." Wortham gülümsedi. "Kendimi bildim bileli arkadaşız."

"Öyle mi?"

"Oyun arkadaşımdı. Bana balık tutmayı, ateş etmeyi, yüz-

meyi, ağaca tırmanmayı ve kurbağa avlamayı öğretti. Daha er-
genliğe ulaşmadan ona neredeyse aşkıttım.”

Kurbağa avlamak mı? “Sonra neler oldu?”

“Beni açıkça geri çevirdi. Beni sadece kardeş gibi gördüğünü söyledi. Bu insanın moralini bir hayli bozuyor, ne demek istediğimi tahmin edersin.”

Tony gülümsedi. “Şey, kendinizi kötü hissetmeyin. Benimle de göze göz, diş diş boğuşuyor.”

Daha kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez pişman oldu. Essie’ye karşı duygularını hafif göstermek istememişti; ne hissettiğini tam olarak kendisi de bilmese bile.

Peder, Tony’nin sesindeki tonu yakalamıştı. Adamın duruşu değişmemişti ama konuşurken ses tonu aralık ayındaki bir kuyu zincirinden daha soğuktu.

“Onu sakın incitme, Bryant, yoksa bana hesap verirsin.”

Tony başını iki yana salladı. “Bunu asla yapmam, efendim.”

İlk kez, Wortham’ı bir rahip olarak değil, bir erkek olarak gördü. Ufak tefek bir adamdı ama kesinlikle zayıf biri değildi. Vücudunun ceketini şişirişine bakılırsa onu küçümsememek gerekirdi. Tony, gerekirse adamın sağlam yumruklar atabileceğini tahmin ediyordu.

Kalabalık açık artırmanın beklentisiyle artmıştı ve herkes kamelyaya doluyordu. Genç hanımlardan oluşan bir grup yan yana dizilmiş, kendi aralarında gülüşüyor ve erkeklere çok fazla bakmamaya çalışıyordu. Essie ortalıkta görünmüyordu.

Wortham, Tony’yi omuzlarından tuttu ve doğuya doğru çevirdi. “İşte şurada. Büyük meşe ağacının altında.”

Birkaç yüz metre ilerideki yeşil bir tepenin üzerinde, büyük bir meşe ağacının altında, Essie dalların gölgesinin altında mi-

nicik bir biblo gibi oturuyordu.

“Onun yemek kutusu satılık değil” diye ekledi peder. “Uzun zamandan beri. Yemeğini paylaşmak istiyorsan oldukça sağlam bir konuşma yapman gerekecek. İyi şanslar.”

Tony şapkasının gölgeliğini arkaya iterek dikkatle baktı. Küçük çocuklar tepeden aşağı doğru koşarak yarışıyor, yol boyunca basıp ezdikleri sarı yaban çiçeklerine aldırmıyorlardı. Ama Essie’nin başı öne eğikti ve onlarla ilgilenmiyordu.

Tony tanıdığı bazı adamlarla selamlaşarak kalabalığın arasından kendine yol açtı. Onu şaşırtan bir şekilde, geçen hafta Bisiklet Kulübü’nde karşılaştığı kadınlardan birçoğu durup onu kocalarıyla tanıştırdı. Bayan Bunert, bir saraçla* evliydi. Bayan Fowler’ın kocası bir demirciydi. Bayan Garitty’nin eşi, Opera Binası’nın müdürüydü. Bayan Whiteselle’in kocası valiydi. Essie’nin oturduğu tepeye ulaştığında, kamelyadaki açık artırma bütün heyecanıyla sürüyordu.

Yukarı tırmandıkça, Essie’yi daha iyi görüyordu. Beyaz eteği etrafında uçuşuyordu ve kucağına koyduğu bir deftere bir şeyler karalıyordu. Yanında eldivenleri, şapkası ve yemek sepeti duruyordu. Sepeti şapkasındaki ve eteğindeki kurdelelere uyacak şekilde süslemişti.

Tony oraya yaklaşırken bir rakiple karşılaşacağını düşünüyordu. Etrafa bakındığında kimseyi göremedi ama hayal gücü yine de son hızla çalışıyordu. Ya ağacın arkasından bir adam çıkıp Essie’nin yanına oturur ve Tony’yi çabucak saf dışı ederse?

Yemeğin üzerini örten mavi ekose bir kumaş kenara çekilmişti ve Essie arada bir sepetin içinden bir şeyler koparıp dalgın bir tavırla çiğniyordu. Önündeki deftere o kadar dalmıştı ki Tony’nin geldiğini görmedi. Gölgesi battaniyenin üzerine düşe-

* Binek hayvanları için koşumlar yapan kişi. Ç.N.

ne kadar, Tony'nin orada olduğunun farkında değildi.

Essie elini gözlerine siper ederek başını kaldırdı. "Bay Bryant!" Hemen defterini kapadı. "Ben... beklemiyordum... sizin... sanıyordum ki..." Derin bir nefes aldı. "Nasılsınız?"

Tony şapkasını çıkardı. "Asıl *sen* nasılsın?"

"İyiyim. Teşekkür ederim."

"Katılabilir miyim?" diye sordu Tony, battaniyeyi işaret ederek.

"Şey, eee, aslında, ben, şey, orayı birine ayırmıştım."

"Birine ayırmak?" Tony etrafına bakındı. "Kime?"

Essie kalemini defterin üzerine bıraktı. "Genellikle yemek sepetimi paylaştığım kişiye."

Tony hayal kırıklığına uğramıştı. "O kim peki?"

"Mesih."

Tony gözlerini kırıştırdı. "Mesih mi? Yani, İsa Mesih mi?"

"Ta kendisi."

"Yemeğini İsa Mesih'le mi paylaşıyorsun?"

"Evet, öyle."

Tony rahatladı. Demek başka rakibi yoktu. Battaniyenin üzerine çömeldi ve Essie'nin yanına oturdu.

"Aslını istersen" dedi Tony, "Rab ve ben çok yakınız. İkinize katılmama ses çıkarmayacağından eminim."

"Bence de çıkarmaz."

Tony şapkasının Essie'ninkinin yanına koydu.

"Diğer yandan, ben çıkarırım."

Tony donup kaldı.

"O'nunla birlikte geçirdiğim bu saatler benim için çok de-

ğerli. İşin en güzel tarafı şu ki eğer yemeğinizi O'nunla paylaşmak isterseniz, aynı anda iki yerde birden olabilir.”

‘Tony bu konuşmalara inanamıyordu. “Essie, ben yemeğimi seninle yemek istiyorum.”

“Üzgünüm. Acele ederseniz belki kutulardan birini kazanabilirsiniz.”

“Ben o kutulardan birini istemiyorum. Seninkini istiyorum.” Tony iç çekti. “Varlığım seni gerçekten bu kadar rahatsız mı ediyor?”

Essie bakışlarını kaçırdı. “Bu kişisel bir şey değil, ‘Tony.”

“O hâlde ne?”

“Sen benim emrimde çalışıyorsun. Bu uygun olmaz.”

Kutular sahiplerini bulurken çiftler kamelyadan uzaklaşmaya başlamıştı. Anneler, çocukları uyumaları için battaniyelere yatırıyordu. Panayır alanının yakınında bir grup yaşlı adam toplanmış, birbirlerine hikâye anlatıyor ve bir şarap testisini paylaşıyorlardı. Tepenin üzerinden bakıldığında hepsi çok uzak görünüyordu.

Tony ensesini ovalayarak Essie’nin kucağına baktı. “Ne yazıyordun?”

Essie defterin sayfalarını sımsıkı kapalı tutuyordu. “Hiçbir şey.”

“Kesinlikle bir şey yazıyordun.”

“Seni ilgilendiren bir şey değil.”

Tony’nin midesi gurulduyordu. Essie’nin sepetine baktı. “Biliyor musun, bugünü sabırsızlıkla bekliyordum çünkü geldiğimden beri Bay Castle’ın dükkânında verdiklerinden başka bir şey yemedim.”

Kısacık bir an için Essie’nin kaşları çatıldı.

Tony şapkasını aldı ve kalkmak için elini yere dayadı.

“Bay Castle’ın yemekleri o kadar da kötü değildir” dedi Essie.

“Her üç günde bir aynı şeyleri yersen, en güzel yemek bile bir süre sonra bıkkınlık verir.”

“Kasabada başka lokantalar da var.”

“Benim konumumda birinin cebine uygun yerler değil.”

Essie bir an tereddüt ettikten sonra dudaklarını ıslattı ve sepetin örtüsünü nazikçe çekip açtı. Kızarmış tavuk, mısırlı börek, peynirli krep, kızarmış patates, haşlanmış yumurta, iki iri bisküvi ve yarısı yenmiş bir incirli turta. Tony’nin ağzı sulandı.

“Biri tatlıyı denemiş bile” dedi, sesindeki alaycılığı bastırmaya gerek duymadan. “Sen miydin, yoksa Rab miydi?”

Essie bir an onu inceledikten sonra sepeti aralarına çekti. “Unutma, Eli’nin iki oğlu da Tanrı için hazırlanmış yemeği yiyince düşüp öldü.”

Tony gülümsedi ve tekrar yerine yerleşti. “O kutsal bir yemektir. Ve Mesih kanunları belirlemeden önce yapılmıştı. Ayrıca kısa bir duayla aldırıp aldırmayacağını kendisine sordum bile.”

Essie hafifçe gülümsedi. “Ne dedi peki?”

“Keyfine bak dedi.”

Essie güldü ama Tony artık onun direnmediğini görebiliyordu. Tavuk göğsünden bir lokma alırken çıtır derisi ve yumuşacık et ağzında lezzetle dağıldı.

Kamelyada ateşli bir rekabet sürüyordu ve bağışmalar o kadar yüksekti ki açık artırma görevlisinin sesini bastırıyordu. Süreç devam ederken herkes alkışlamaya başladı.

Tony bir parça daha tavuk ısırarak bir yandan da mısır, peynir ve patatesin tadına bakarken Essie de nihayet katıldı.

“Harley bana Brianna’nın daha iyi olduğunu söyledi” dedi Tony. “Sen onu görebildin mi?”

“Evet. Şişsi her gün biraz daha iniyor. Ama bugün onun için zor olacak. Babası kutlamalara gelmesine izin vermedi.”

“Harley de öyle söyledi” dedi Tony. “Ama onunla birlikte Brianna’yı neşelendirmek için bir plan yaptık.”

“Ne planı?” diye sordu Essie.

“Harley, annesine bir yemek kutusu yaptırdı. Onu alıp Brianna’nın evine gidecek ve Brianna’nın kutusuymuş gibi yaparak hayali bir açık artırmacıdan satın alacak.” Tony etrafa bakındı. “Doğrusunu istersen onu bir süredir görmedim; dolayısıyla eğer şu anda oradaysa hiç şaşırmam.”

Essie’nin dudakları aralandı ve bakışları yumuşadı. “Bunu Harley’in düşünmediğini biliyorum. Senin fikrin miydi?”

Tony omuz silkti. “Aklıma başka bir şey gelmedi.”

“Çok tatlı bir düşünce.”

Tony güldü. “Harley’e bir-iki yıldız kazandırır.” Yarısı yenmiş turtaya uzandı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Essie.

“Tatlıdan kendi payıma düşeni alıyorum.”

“O senin payın değil. Benim payım.”

Tony kısmen yenmiş tatlıyı sepetten çıkardı. “Her şeyden en azından iki porsiyon vardı; turta dışında. Dolayısıyla ya bir buçuk turta yedin ya da Mesih’e tatlı vermeyi unuttun.”

“O’nun için de yapmıştım.”

“O zaman nerede?”

Essie cevap vermedi.

Tony işaret parmağını salladı. “Onu yedin, değil mi? Mesih’in turtasını ve kendininkinin yarısını yedin, şimdi de benimkini istiyorsun!”

Essie turtaya özlemle baktı. “Ne yapayım? Onlar benim favorim. Ve senin geleceğini bilmiyordum.”

“Pekâlâ” dedi Tony, göz kırparak. “Bunun karşılığında bana ne vereceksin?”

Essie sırtını dikleştirdi. “Sizinle öyle oyunlar oynamayacağım, Bay Bryant!”

Tony gülmeye başladı ama Essie’nin sert ve tereddütsüz bakışları, ciddi olduğunu gösterdi.

“Turtayı alıp gidebilirsin.” Essie’nin sesi sertti.

“Ah, haydi ama sadece şaka yapıyordum.” Tony turtayı sepete bıraktı ve Essie’ye almasını işaret etti ama Essie yerinden kıpırdamadı bile.

“Sadece şaka yapıyordum, Essie. Herhangi bir şey ima etmedim.”

“Öyle mi?” Essie elini kaldırarak Tony’nin itiraz etmesini engelledi. “Senin gibi erkekleri bilirim. Güzel bir söz. Etkileyici bir hareket. Sonra zararsız bir yem... ama sadece ısırılana kadar zararsızdır. Bunu anladığındaysa iş işten geçer. Hasar çoktan verilmiş olur.”

Essie ekose kumaşı alıp defter ve kalemle birlikte sepetin içine attı.

Tony, duyduğu sözlerin arkasındaki gücün, yeni açılmış kuyu gibi fışkıran öfkenin etkisiyle donup kalmış hâlde oturuyordu. Ve o kuyudan fışkıranlar, etrafındaki her şeyi – kendisi dâhil – kaplamıştı.

Essie’nin uzanmasına fırsat vermeden, Tony elini genç kadının eldivenlerinin üzerine koydu. “Özür dilerim. Gücendirmek istemedim. Ne düşündüğümü sandığın konusunda hiçbir fikrim yok ama uygunsuz bir şey değildi. Yemin ederim.”

“Senin yemininin bir değeri olup olmadığını ben nereden bileyim?”

Tony nefesini tuttu. “Bir dakika. Bu da ne demek? Yalan söyleyeceğimi mi sanıyorsun?”

Essie eldivenlerini kaptı.

“Gitme” dedi Tony, ayağa kalkarken. “Ben giderim. Niyetim seni kutlamalardan uzaklaştırmak değildi. Bugün kulübün ve diğer her şey için çok çalıştığını biliyorum. Ve iyi zaman geçirmeni istiyorum. Lütfen.”

Essie, elini sepetin sapından çekmeden hareketsiz kaldı ve Tony’nin gözlerine bir kez bile bakmadı.

“Yemek için teşekkürler, Essie. Uzun süredir hiç bu kadar güzel şeyler yememiştim. İyi akşamlar.”

Tony şapkasını başına yerleştirdi ve arkasına bir kez bile bakmadan tepeden aşağı inmeye başladı.

Essie, battaniyeyi havaya savurarak kırıntıları ve toprağı temizledi. Yemeğini asla Tony'yle paylaşmamalıydı. Tanrı'yla baş başa kalmayı severdi ve düzgün bir yemek yiyecek parası yok diye O'nun yerine bir adamı geçirmeye niyeti yoktu.

Battaniyeyi önce ikiye, sonra dörde katlarken uzaklaşmakta olan Tony'ye baktı. Tepenin altına ulaşmıştı ve nal atma oyunu oynayan bir gruba doğru yürüyordu. Bu kadar uzaktan bakarken bile, pahalı giysileri Essie'nin dikkatini çekmişti.

O giysiler, tatil için alınmış yeni şeyler değildi. Fırçalanmış ve iyi bakılmış olmasına rağmen, ceket omuzlarında eski bir dost gibi duruyordu. Ancak pahalı giysiler giymeye alışkın bir adam bu giysiler içinde böylesine rahat hareket edebilirdi.

Kızının düğününe New York'tan gelen bir takım elbiseyle katılan Bay Zimpelman'ı ve yünlü pantolonun paçalarından ucu görünen iş çizmelerini hatırladı. Ceketin eteği fazla uzun, yeleği fazla yüksekti. Yakasını çekiştirip durmuş, pantolonunun paçalarına takılmış ve kirletmişti.

Battaniyenin katı boyunca uzanan kırıksıkları düzeltti. Tony, kendi pahalı giysilerinin farkında bile değilmiş gibiydi. Doğal bir kayıtsızlıkla sanki onların içinde doğmuş gibi taşıyordu.

Bir kez daha Tony'nin ailesinin kimler olduğunu ve neden yanında olmadıklarını merak ederek iç çekti. Bu adam her kimse kesinlikle düşmüş biriydi.

Belki de ona karşı daha duyarlı davranmalıydı ama Tony'yi yoluna gönderdiği için pişman değildi. Daha geçen hafta babası, halası ve dayısıyla otuz dördüncü doğum gününü kutlamıştı. Romantik hayaller peşinde koşmaya hiç niyeti yoktu.

Tony ceketini başka bir adama verdi, gömleğinin kollarını sıvadı ve bir at nalı aldı. Essie durduğu yerden baktığında, Tony'nin kazığa ne kadar mesafede kaldığını göremiyordu ama diğer adamların Tony'nin sırtını sıvazlamasına bakılırsa oldukça yakın atmış olmalıydı.

Onu biraz daha inceledi. Kasabalılar genellikle yeni insanları aralarına kabullenmekte çok seçici davranırdı. Patlama yaşanmasına rağmen, göçmenlerle Corsicana yerlileri arasında belirgin bir mesafe vardı. Ama Tony, Bayan Lockhart'ı, Bisiklet Kulübü'ndeki kadınları kazanmıştı ve nal atma oyunu iyi giderse yaşlılardan bazılarını da kazanacak gibi görünüyordu.

Sepetini eline alırken Tony'yi kafasından attı, zihnini babasının çalışma odasında kendisini bekleyen bir yığın işe odakladı ve evinin koruyucu ortamına doğru yürümeye başladı.

Uzun zamandır beklenen Dört Temmuz dansı başladığında hava çoktan kararmıştı. Kalabalık alacakaranlıkta kamelyaya doğru yürüyordu ama Tony, müzisyenlerin çaldığı yüksek tempolu melodiler karşı konulmaz hâle gelene kadar bekledi.

İçeri daldı. Japon tarzı lambalar her yere asılmıştı ve ortamı ışığa boğarken Corsicana'daki bütün böcekleri çekiyor gibi görünüyordu. Tony, insanların çoğunu tanımadığı bir ortamda dans etmeye alışkın değildi.

Kenarda durmaya çalışıyordu ama her yer dans edenlerle doluydu. Kendini müziğe kaptırmış bir çift dönerek geçerken Tony, onların yolundan çekilmek için sıçramak zorunda kaldı.

Onların arkasından, yaşlı bir adam rahat hareketlerle ve partnerinin beline dolayamadığı koluyla piste girdi; yanındaki yaşlıca hanım, uzun boylu olduğu kadar şişmandı da. Bir baba, kucağında kız bebeğiyle dansçıların ortasında duruyor, müzikle sallanıyordu. Midesi gün boyunca içtiği birayla dolu genç bir adam, kollarında çevirdiği kırmızı yüzlü genç bir kıza sarılmaya çalışıyordu.

“Güçlü bir Morgan” yerine sıradan bir petrol işçisi olmak, hem rahatsız edici hem de yeni bir şeydi. Tony’nin isimsizliği, ona daha önce hiç deneyimlemediği bir bakış açısı sağlıyordu. Yine de, ailesini ve onu yıllardır tanıyan arkadaşlarıyla komşularını özlüyordu.

“İyi akşamlar, Bay Bryant.”

Tony, Bayan Lockhart’a gülümseyerek baktı, şapkasının gölgeliğini çekti ve yanında yaşlı kadına yer açtı. “Hanımefendi.”

“Bayan Spreckelmeyer ile birlikte yemek yediğinizi duydum.”

Tony’nin neşesi biraz kaçtı. “Evet, hanımefendi.”

“Nasıl gitti?”

“İyi değil. Beni yanından kovaladı, kutlamalardan tek başına ayrıldı ve geri dönmedi.”

“Neler oldu?”

“Pek emin değilim.” Tony başının arkasını kaşıdı. “Rahat bir şekilde sohbet ederken aniden sıcak tavadaki bir kurbağa gibi öfkелendi.”

“Bana tam olarak ne söylediğinizi söyleyin.”

“Tam olarak hatırlayamıyorum.” Tony dansçıları görmeyen gözlerle izlerken Essie’yi kızdıran şeyi tam olarak hatırlamaya çalıştı. “Sadece incir turtasından bana düşen payı istedim ve bana bağırmaya başladı.”

Bayan Lockhart, çok derin düşünceli bir hâlde parmağını bastonuna vurdu. “Yarın akşam yemeğinden sonra evime gelin. Size kahve ve şekerleme ikram edeceğim; bakalım nerede yanlış yaptığınızı bulmak için parçaları birleştirebilecek miyiz?”

“Şekerleme mi? Şey, hanımefendi, kesinlikle kabul ediyorum.” Tony şapkasını çıkararak eğildi. “O zamana kadar, bu dansı bana lütfeder misiniz?”

Bayan Lockhart bastonunu koluna astı, Tony’nin kollarına girdi ve gözlük camlarının arkasından onun yakışıklı yüzüne baktı. “Bana yetişmeye çalış.”

Bunu söyledikten sonra Tony’yi pistte sürüklemeye çalıştı ama Tony sert bir bakış ve kaskatı kollarla onu bir an azarladık-tan sonra kahkahalara boğuldu ve Bayan Lockhart ona uymayı tercih etti.

“Lütfen girin” dedi Bayan Lockhart, kapıyı ardına kadar açarak.

Kırıışıklarının arasında görünen pudra tozlarını belirginleştiren bir şekilde gülümsedi. Boynunda işlemeli akikten bir broş vardı. Üzerindeki inci beyazı elbise eskiydi ama çok kaliteli altın işlemleri hâlâ göz kamaştırıyordu. Elbisenin uzun kolları dardı ve bir bileğinde bilezikler vardı. Bastonu ortalıkta görünmüyordu.

Şapkasını başından çıkaran Tony, ortama uygun görüldüğü için sessizce şükretti. Bayan Lockhart’ın kendisini ağırlarken

ağır bir tarz tercih edeceğini düşünerek, görünüşüne özellikle önem vermişti. Sonra giysilerini fırçalamış, ayakkabılarını boyamış ve lekesiz kol manşetlerini, yakasını ve mendilini yerlerine yerleştirmişti.

Tony yaşlı kadının elini tutarak dudaklarına götürdü. “Bu akşam çok güzel görünüyorsunuz, hanımefendi.”

Bayan Lockhart onun şapkasını alıp süslemeli bir askıya astıktan sonra, Tony’ye içeri girmesini işaret etti. Tekrar Tony’ye döndüğünde, Tony bir tarlatanın* iki yana salındığını fark ederek şaşırdı. Bunlardan giyen birini en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu.

Kabul salonuna girdiklerinde, süslemeleri, bibloları ve bir sürü aleti gördü. Çerçevesiz fotoğraflar, duvar kâğıdı gibi bütün duvarları kaplıyordu. Salonun uç köşesinde bir piyano ve iki tarafında birer kitaplık duruyordu.

Kadın, Tony’ye kaliteli döşemeli iki koltuktan birini işaret etti. Koltuğun yanındaki sehpanın üzerinde porselen fincanlar ve iki küçük tabakta gösterişli kek dilimleri vardı. Bayan Lockhart ona bir fincan doldurdu ve Tony, kadının karşısına oturdu.

“Çalıyor musunuz, Bayan Lockhart?” diye sordu Tony, piyanoyu işaret ederek.

“Kesinlikle. Ama bu akşam böyle bir şey yapmayacağım. Üzerinde konuşmamız gereken çok daha ciddi şeyler var.” Gülmüş bir şeker maşasını alarak Tony’ye baktı. “Şeker? Krema?”

“Şeker, lütfen” diye cevap verdi Tony, sohbetin gidişatını ona bırakmaya karar vererek. Kadının Tony’nin kim olduğunu bildiği açıktı ve bu ziyarette Tony’nin amacı, başka kimsenin bunu öğrenmemesini garantilemektir. Kimliğiyle ilgili olarak

* 1800’lü yıllarda hanımların eteklerini kabarık göstermek için giydiği yastık, metal ve kemikten oluşan iskelet. Ç.N.

kadını sessiz kalmaya ikna etmek için Essie'ye nasıl yaklaşması konusunda bir nutuk dinlemeye tahammül etmesi gerekecekse bu o kadar da kötü bir bedel sayılmazdı.

“Önce” dedi Bayan Lockhart, “Sanırım artık bir şeyleri açığa çıkarma zamanı geldi.”

Tony öne eğilerek fincanı ve kek tabağını kabul etti. “Evet, adım Tony Bryant Morgan. Blake ve Leah Morgan’ın oğluyum.”

Kadının yüzü gevşedi ve biraz yumuşadı. “Peki, neden başka biriymiş gibi davranıyorsunuz?”

“Babanı beni mirasından mahrum etti. Bu yüzden ben de onun adını bıraktım ve anneminkini aldım. Başka biriymişim gibi davranmıyorum.”

“Babanızın adından vazgeçmek, sizi daha önce olduğunuzdan daha az Morgan yapmaz.”

Tony’nin çene kasları seğirdi. “Benim için yapar.”

Bayan Lockhart kahvesine biraz krema ekledi. “Bunu kimler biliyor?”

“Burada olduğumu mu? Annem, kız kardeşim ve Beaumont’taki en iyi arkadaşım.”

“Burada kimse bilmiyor mu?”

“Hayır, hanımefendi. Siz söylemediyseniz tabii.”

Kadın başını iki yana salladı. “Hayır, hayır. Tek kelime bile etmedim.”

Tony rahatlayarak gevşemeye başladı. “Sakıncası yoksa böyle kalmasını tercih ederim.”

“Ama sonunda öğrenilecektir.”

“Zaman içinde belki. Ama şimdilik gizli kalmak istiyorum.”

Bayan Lockhart bir kaşık alarak kahvesini karıştırdı ve son-

ra kaşığı fincanın kenarına vurarak silkeledi. “Pekâlâ. Bunu daha sonra konuşuruz. Şimdi bana Essie’yle tam olarak neler olduğunu anlatın.”

Tony tereddüt etti. “Aslında hepsi bir hataydı. Bu konuda konuşmasak daha iyi olur.”

“Saçmalık. Neler oldu?”

Tony derin bir nefes aldı. “Essie’nin yemek sepetini genellikle kiminle paylaştığını biliyor musunuz?”

“Evet, elbette. Bunu bütün kasaba biliyor. Ve kimse yüzüne bir şey demese de, arkasından çok şey konuşuluyor.”

Bayan Lockhart’ın sözleri, Tony’nin koruyuculuk dürtüsünü beklenmedik şekilde harekete geçirmişti. Essie’nin Tanrı’yla pikniğe gitmesini kendisinin sıra dışı bulması başka bir şeydi; bütün kasabalıların bu konuda onun arkasından alay etmesi bambaşka bir şeydi.

“Ama yemeğini sizinle paylaşmış olması gerçeği de kimse-nin gözünden kaçmadı” dedi Bayan Lockhart.

“Ne kadar zamandır kutusunu açık artırmaya koymuyor?”

“Üç... hayır, sanırım dört yıl oldu. Ama konu bu değil. Ben sizi neden yanından uzaklaştırdığını öğrenmek istiyorum.”

“Dün akşam size söylediğim gibi, gerçekten emin değilim. Önemi de yok zaten.” Tony kekinden bir dilim aldı.

“Bir şey mi söylediniz veya yaptınız?”

Tony omuz silkti. “Tatlının çoğunu yemesi konusunda ona biraz takıldım, sonra da incirli turtanın kalanının onun için değerinin ne olduğunu sordum. Hatırlayabildiğim sadece bu.”

“Ahhhh. Eğer bir tür bedel öderse turtanın kalanını ona vereceğinizi mi ima ettiniz?”

“Böyle bir şeyi asla söylemedim.”

“Hayır. Elbette söylemediniz. Ama bu tür oyunlar tehlikeli bir kumardır. Örneğin, *Keyfi Tövbe*’yi ele alın; hani Bay Flexmore, zekice oyunlarla Bayan Kite’in masumiyetini bozar. Belki de Essie sadece temkinli davranıyordu.”

Tony gözlerini kırıştırdı. “Anlayamadım? Bay Bilmemkim ne yapmış?”

“Bay Flexmore. Bayan Bertha Clay’in dediğine göre, kimse hayranlık duymadan bakmadığı bir yüzü varmış; erkekleri, kadınları ve çocukları karşı konulmaz bir şekilde kendisine çeken bir yüz. Ve o yüzü utanmazca kullanırmış.”

Tony, üzerinde kek kırıntıları kalmış boş tabağı sehpa üzerine bıraktı. “Bay Flexmore kim?”

“İngiltere’deki en köklü ailelerden birinin başı.”

“Essie’ye bir şey mi yaptı?”

Bayan Lockhart gözlerini devirdi. “Hayır. Ah, Tanrı aşkına, o kurgusal bir karakter!”

Tony alnını ovaladı. “Siz tam olarak neden söz ediyorsunuz, hanımefendi?”

Yaşlı kadın yerinden kalkmak için kıpırdandı. Tony hemen fırlayıp onun kalkmasına yardım etti.

“Gelin” dedi Bayan Lockhart. “Size göstereyim.”

Tony’yi karşı duvardaki kitaplığa götürdü ve parmaklarını kitapların sırtları üzerinde gezdirmeye başladı. Belli bir cildi ararken bileğindeki bilezikler şıngırdıyordu. Tony başlıklardan bazılarını inceledi. *Leydi Damer’ın Sırrı. Aşkla Kaplı. Ateşli Bir Mücadele.*

O kadar şaşırmıştı ki yapabildiği tek şey bakmaktı. Bütün kitaplık sıra sıra aşk romanlarıyla doluydu. Tek bir klasik, bir araştırma kitabı, bir diyalog veya felsefe kitabı bulabilmek için

bakındı ama *Evelyn'in Aptallığı, Çatallı Yol, Bir Çift Mavi Göz* gibi başlıklardan başka bir şey göremedi.

"Ah" dedi Bayan Lockhart, raftan bir cildi çekerken. "İşte. *Keyfi Tövbe*." Kitabın sayfalarını taradı ve üçte birine geldiğinde durup kitabı Tony'ye uzattı. "İşte. Gördünüz mü?"

Tony kadının omzunun üzerinden baktı ve bölümün başlığını okudu. *Büyüyü Oluşturmak*.

"Bay Flexmore burada etkileyciliğini kullanarak Bayan Kite'in ilgisini çekiyor." Bayan Lockhart bir sonraki bölüme geçti.

Daha Derine, Daha Derine.

"Burada, kızın anne ve babasının ikisini ayırma çabasının bencilce olduğuna onu ikna ediyor." Bir sonraki bölüme geçti, iç çekti ve başını iki yana salladı. "Burada da Bayan Kite'in felaketi gerçekleşiyor."

Planın Başarıya Ulaşması.

Bayan Lockhart kitabı kapadı. "Gördünüz mü? Genç bir hanımın kendini bu tür şeylerden koruyabilmesi için, daima uyanık davranması gerekir." Kitabı tekrar raftaki yerine koydu. "Essie akıllı bir kızdır. Çok dürüst ve vicdanlıdır. Böyle dalavereleri gördüğü anda, hiç şüphesiz adamın yaklaşımını hemen keser."

Tony durduğu yerde doğruldu. "Beni Bay Flexmore'a mı benzetiyorsunuz?"

"Hayır, hayır" dedi kadın, elini havaya doğru sallayarak koltuğuna geri dönerken. "Sadece Essie'nin benzetmiş olabileceğini söylüyorum."

"Essie, *Keyfi Tövbe*'yi mi okudu?" diye sordu Tony, şaşırarak.

Bayan Lockhart koltuğuna yerleşti ama tarlatanı arkasına

yaslanmasını engelliyordu. “Korkarım hayır.” Pişmanlıkla başını iki yana salladı. “Ona kitaplarımı sık sık ödünç veririm ama hiç okumaz. Bay Dumas ve Bay Twain gibi şatafatlı yazarları tercih eder. Ama o yazarların kendisine insan kalbi hakkında hiçbir şey öğretmediği açık; yoksa şimdiye kadar çoktan evlenmiş olurdu.”

Tony’ye bir fincan kahve daha doldurdu. “Hayır, benim kitaplarım bilettir. Ve Essie bu otoriteleri dinlemeyeceği için siz dinlemelisiniz. Aksi takdirde onun için bütün umutlar söner.”

Tony oturduğunda kitaplar bir kez daha dikkatini çekti. Yüzlerce! Yüzlerce kitap vardı!

“Bence yapmanız gereken şey, Bay Mor... Bryant, Essie’nin babasından kendisiyle çıkmak için izin istemek.”

Az önce fincanı alarak bir yudum içmiş olan Tony, ağzındaki tükürürken dilini yaktı. “Onunla çıkmak mı?”

“*Silahtar’ın Sevgilisi*’nde olduğu gibi” dedi kadın. “Silahtar, Leydi Carline’a âşık olur; ama aslında silahtar fılan değildir. Gerçekte, doğuştan soylu biridir ve pozisyonu veya tahtı için değil, sadece kişiliği için sevilmek istemektedir. Bu yüzden silahtar rolüne bürünür. Sizin gibi.”

“Benim gibi mi?” Tony bu sohbeti sürdürmekte zorlanıyordu.

“Sizin yaptığınız da bu tür bir şey değil mi? Bir Morgan’sınız ama bir göçmen gibi davranıyorsunuz.” Bayan Lockhart bu çıkarımdan memnun kalarak başıyla onayladı. “Evet. Mükemmel. Mümkün olan en kısa sürede Sullivan’dan izin istemelisiniz.”

Tony ne diyeceğini bilemiyordu. Bir Latince öğretmeninin Cicero’dan bahsedeceği gibi, aşk romanlarından klişeler aktarıyordu. Ama Essie’nin babasından böyle bir izin istemeyi kendi-

sinin de düşünmüş olduğunu itiraf etmeliydi.

Kendi işini kurmak yerine bu kadınla evlenerek hedeflerine daha çabuk ulaşabileceği gerçeği gözünden kaçmamıştı ama niyeti bu değildi. Ama Essie onun kimliğini öğrenirse niyetini tamamen yanlış algılayabilirdi. Ve özellikle bu nedenle, ona karşı duyduğu ilgiyi kesinlikle bastırmalıydı.

“Korkarım bu işe yaramaz, Bayan Lockhart” dedi Tony. “Essie’yle çıkmak için yeterince param yok. Daha önce söylediğim gibi, babam beni mirasından mahrum etti.”

Bayan Lockhart uzandı ve Tony’nin dizine vurdu. “Bunun için çok üzgünüm, Bay Bryant. Bir gün açık varırken ertesi gün bir hiç olmak, zor olmalı.”

Tony bir kaşını kaldırdı. “Kendimi henüz ‘bir hiç’ olarak değerlendirdiğimi sanmıyorum.”

“Çünkü derinlerde hâlâ bir Morgan’sınız. Bu arada, genç bir hanımla flört etmek için para harcamaktan başka yollar da vardır. Bay Kent, Bayan Awdrey’le parkta uzun yürüyüşlere çıktı, verandada zaman geçirdi ve pazar günleri onun ailesiyle birlikte yemek yedi.”

“Şimdi evliler mi?”

“Ah, evet, elbette! Hem de çok mutlu olduklarını söylemeliyim.”

“Corsicana’da mı yaşıyorlar?”

“Hayır, hayır. Bayan Barrie’nin *Bir Adam Bekârsa* adlı romanındaki iki karakter onlar.”

Tony boğazını temizledi. “Anlıyorum.” Kahvesini bitirerek ayağa kalktı. “İçecekler ve... eee, şey, aydınlatıcı sohbet için teşekkürler, hanımefendi. Ama korkarım artık gitmem gerekiyor.”

Tony kadının kalkmasına yardım etti. Tony kapıdan çıkmadan önce, Bayan Lockhart kitaplığa giderek bir kitap aldı.

“Essie’yle para harcamadan flört etmeniz son derece kolay.” Kadın onu antreye götürdü ve şapkasını verdi. “Yapmanız gereken tek şey, balığa gitmeyi teklif etmek; hemen kalbini kazanırsınız. Bu arada” dedi, romanı Tony’nin eline tutuştururken “Bay Chester’ın beşinci bölümdeki konuşmasını inceleyip üzerinde düşünmeniz işinize yarayacaktır.”

Tony sadece kibar davranmak adına kitabı kabul etti. Kaldırıp inip caddeye çıktığında başlığına baktı.

Yalancı Diller Konuştuğunda.

Babası sofraya duasını etti, kendine patates püresi aldı ve mutfak masasında Essie'ye katıldı.

"Tony Bryant seninle flört etmek için benden izin istedi" dedi.

Essie patates kâsesini masanın üzerine bıraktı. Babası onunla ilgilenmeden, bu gece ayın nasıl olacağından söz etmiş gibi doğal bir tavırla yemeğine devam etti.

"Anlayamadım?"

"Dediğimi duydun."

"Sen ne cevap verdin?"

Babası tabağındaki biftekten bir lokma kesti, çatalını batırdı ve ağzına attı. "Sana bağlı olduğunu söyledim."

"İyi o zaman." Essie buzlu çayını yudumladı. "Ona ilgilenmediğimi söyleyebilirsin."

"Bunu ona kendin söylemen gerekecek." Babası ekmeğini yemeğin suyuna bandı.

Essie başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Artık bu tür konularda kendi başına karar verecek kadar büyüdün" dedi babası, ağzında lokmasıyla. "Bu adamların artık

izin almak için bana gelmesine gerek yok. Ve Bryant'a da tam olarak bunu söyledim. Bu yüzden, sanırım izin isteyeceği sıradaki kişi sensin. Ona kararını o zaman söyleyebilirsin."

"O bizim emrimizde çalışıyor."

"Evet."

Essie bardağını bıraktı. "Baba, bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun."

Babası ilk kez onun gözlerine baktı. "Geçmiş geçmiştir, Essie. Bırak artık. Ve bu arada, bu gençlerin kalbini kırmak için artık fazla yaşlı ve fazla yumuşağım. Eğer çok istiyorsan, bunu kendin de yapabilirsin."

"Benimle ilgili kalbi kırılan birini hiç hatırlamıyorum."

"Fark etmez, ben kararımı verdim."

Essie kucığındaki peçeteyi tutup sıkıştırdı. "Ama anlamıyor musun? Hiç cevap vermemekle aslında ona izin vermiş oluyorsun."

"Ona hayır dersen, ben de arkanda dururum."

"Ben arkamda durmanı istemiyorum, *önümde* durmanı istiyorum. Bu türde talepleri geri çevirmek babanın görevidir, kızın değil."

Babası başını iki yana salladı. "Tam olarak söylemek gerekirse babanın işi kızı için en doğru olanına karar vermektir. Bu yüzden, cevabı benim vermemi istediğinde, kararı da bana bırakmış olursun ve sen bu kararımdan hoşlanmayabilirsin."

"Bu şantaj!"

Güneş batarken arka bahçedeki petrol iskelesinin bir gölgesi odaya vurmuş, hafif bir şekilde peçetesine geçirdikten sonra yemeğine devam eden babasını bir an karanlıkta bırakmıştı.

"Baba, artık yaşıma çok ilerledi. Bay Bryant gibi genç ve yakışıklı bir adamla çıkarsam bütün kasaba bana güler."

“Evet.”

Essie’nin ağız açık kaldı ve babasının kendisine karşı çıkmamasına içerledi. “Buna aldırıyor musun?”

“Hayır. Ve bence işine geldiğinde sen de aldırıyorsun. Pantolon giymek veya tek başına New York’a gitmek istediğinde, kasabalıların bu konuda ne dediğiyle hiç de ilgileniyor gibi görünmüyorsun. Bu yüzden, pantolon giyen her şeyden korkuyorsun diye sakın benimle tartışmaya kalkma.”

Essie sandalyesini geri itti. “Ben korkmuyorum.”

“Öyle mi? O zaman neden kaçıyorsun?”

Essie gözlerini kırıpıştırdı. “Bütün bu sözler iştahımı kaçırdı, hepsi o.”

“İstemiyorsan yemek zorunda değilsin ama yanımda kalıp bana eşlik etmeni istiyorum. Tek başıma yediğimde kendimi yalnız hissediyorum.”

Essie derin bir nefes aldı. Pantolon giymek ve tek başına New York’a gitmek, bir erkekle çıkmakla kesinlikle kıyaslanamazdı. Babası elmalarla portakalları kıyaslıyordu. Ama şımarık bir çocuk gibi odasına kaçarak onu gücendiremezdi. Sandalyesini yerine çekti, çatalını aldı ve masanın diğer tarafına baktı.

Babası kibarca gülümsedi. Fikrini değiştirmeyeceği açıktı. Gerçekten de, Tony’yi geri çevirme işini kendisine bırakacaktı.

Tony bileği taşından başını kaldırdı ve sahada bütün çalışmanın durmuş olduğunu gördü. Kulenin tepesinde adamlar hareketsiz duruyor, gözlerini batıdan parlayan güneşe karşı siyer ediyordu ve yerdekiler de işlerini bırakmış, kuleye doğru koşuyordu. Tony geri çekilerek ellerini başının üzerine koydu ve neler olduğunu görmeye gitmeden önce etrafına bakındı.

“Neler oluyor?” diye sordu, arka taraftaki bir adama.

“Birinin Tarrant Caddesi’ndeki kuleden düştüğünü söylüyorlar.”

“İyi miymiş?” diye sordu Tony ama kimse cevabı bilmiyor gibiydi.

Büyük Baba’nın alnını kirli mendiliyle sildiği yere doğru yürüdü.

“Kimmiş?” diye sordu Tony, Büyük Baba’ya.

Büyük Baba kaşlarını çatı. “Sharpley” dedi, “Tarrant Caddesi’ndeki vinç görevlisi. Dengesini kaybetmiş ve çifte tahtalardan aşağı uçmuş.”

O sırada Jeremy, Sharpley’in kulesinin bulunduğu yönden koşarak geliyordu. Büyük Baba’nın yanına geldiğinde soluklanmak için durdu.

“Ölmüş mü?” diye sordu Büyük Baba.

“Hayır” dedi Jeremy, başını iki yana sallayarak. “Ama düşüşünü görenler, bacağının böyle yerinden fırladığını söyledi.” Kolunu bacağının üzerine koyarak çirkin bir kırığı işaret etti. “İşi durdurdular ve Moss onu arabayla bu tarafa getiriyor.”

Biraz sonra, şirket görevlilerinden birinin kullandığı araba gıcırdayan tekerlekleriyle ve arkada acılar içinde kıvranan Sharpley’le göründü.

Tony onu iyi göremiyordu ama çocuğun iniltilerini duyabiliyordu. Moss yoldaki bir tümseğe çarptığında, çocuk korkunç bir çığlık attı. Aynı tümsek, daha önce Essie’nin bisikletiyle dengesini kaybetmesine neden olmuştu ve adamların uzun zaman önce ona verdiği takma adı güçlendirmişti: Maceraperest Essie.

Birkaç dakika sonra, Essie bisikletinin üzerinde kendini düzeltmeyi başarmıştı. Etekleri pedalların üzerinden savrulurken

makinenin üzerinde kalabilmiş ve pedallara asılmıştı.

Adamlar yine durmuştu ama Essie onlara aldırmamıştı. Boynuna kurdelelerle tutturulmuş ve sırtında sekip duran hasır şapkasıyla yoluna devam etmişti. Çukurun etrafından dolaşırken uzun sarı saçları omuzlarına çarpıyordu.

Tony, Brianna'yı kurtarmaya gidişlerini ve kızı hayatta tutmak için Essie'nin neler yaptığını çok iyi hatırlıyordu. Şimdi burada olsa, Sharpley için de aynı şekilde çabalayacağından emindi.

Tony, kalabalığın ve toz dumanın arasında gözden kaybolana kadar Essie'nin arkasından bakmıştı.

“İyileşecek” dedi Büyük Baba, Tony'nin omzunu sıkarak.

Tony, adamın Sharpley'den söz ettiğini anlayarak düşüncelerinden sıyrıldı. Ama Tony vinç görevlisi için olduğu kadar Essie için de endişeleniyordu. Çocuğun yaralanması onu çok etkileyecekti ve Moss'un onun yanında olması Tony için yeterli değildi.

“Sharpley'in burada ailesi var mı?” diye sordu Tony.

“Bildiğim kadarıyla yok” dedi Büyük Baba. “Ama Sprecelmeyer ailesi adamlarına iyi bakar. Onun için endişelenmeye gerek yok.”

Tony, Sullivan Petrol'de daha yüksek bir pozisyona ulaşma kararını güçlendirdi. Arabayı kullanan yetkili kendisi olsa çocuğu götürür, iyileşmesini sağlar ve Essie'yi rahatlatırdı.

Essie tokmağıyla kürsüye vurarak Bisiklet Kulübü'nün acil durum toplantısını başlattı. Kasabalılardan toplantıya katılım çok fazlaydı ve sandalyeler yeterli olmadığı için beyler kenarlarında ayakta duruyordu.

Sadece Bayan Lockhart toplantı için giyinecek zaman bulabilmişti. Kadınların çoğu basit hasır şapkaları ve günlük giysileriyle gelmişti. Erkekler kot pantolonluydu. Essie de yüzüne su çarpmaktan ve saçlarının topuzunu düzeltmekten fazlasını yapmamıştı. Herkes birbiriyle konuşuyor, kalabalıktan muazzam bir uğultu yükseliyordu.

Kendisine dikkatle bakan tek kişi, öyle bakmasını istemediği tek kişiydi: Tony Bryant. Beyaz gömleğinin üst düğmesini açmış hâlde, elinde şapkasıyla arka tarafta duruyor ve Essie'yi izliyordu. Üç gün önceki Dört Temmuz kutlamalarından beri Essie onu ilk kez görüyordu.

Bakışlarını kaçırdı ve ahşap kürsüye tekrar vurdu. "Bayanlar ve baylar. Lütfen."

Herkes birbirini susturdu ve bunu yaparken konuşmalarından daha güçlü bir uğultu yükseldi ama sonunda herkes sessizleşip yerine yerleşti.

"Bildiğiniz gibi" diye başladı Essie, onlara seslenerek, "Bu akşam Corsicana Petrol ve Gaz Bisiklet Turnuvası için toplandık. Turnuvaya bir ay var ve kulüp olarak, Sullivan Petrol'ün bisikletçisi Bay Lucas Sharpley'i seçmiştik."

Salonda onaylayan mırıltılar duyuldu.

"Bu sabah Bay Sharpley çalıştığı kuleden düştü ve bacağıyla üç kaburgasını kırdı. Bay Sharpley, Bay ve Bayan Blanchard'ın evinde iyileşirken Yardımseverler Derneği belli bir ziyaret düzeni ayarladı. Hanımlar, henüz adınızı yazdırma fırsatı bulamadıysanız, toplantıdan sonra lütfen Bayan Whiteselle'e başvurun."

Essie saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sullivan Petrol, Bisiklet Kulübü'nden yarışçısını değiştirmesini istedi. Ve Bay Sharpley'in durumuna saygısızlık etmek istemekle birlikte, kararımızı bir gün bile geciktiremeyiz yoksa takımımız yarıştan çekilmek zorunda kalabilir."

Yaşlı Dul Yarbrough elini kaldırdı. “Oğlum Finis, Bay Sharpley’in yerini alabilir.”

“Finis Yarbrough altmış yaşında” dedi arka taraftaki adamlardan biri. “Diğer petrol şirketlerinin göndereceği genç bisikletçilerle boy ölçüşemez.”

Kalabalıktan onaylayan sesler yükseldi.

Essie kürsüye vurdu. “Öneriniz için teşekkürler, Bayan Yarbrough. Ayrıca yorumların sadece Bisiklet Kulübü üyelerine ait olduğunu belirtmek isterim.” Kalabalığın gürültüsü arasında, Finis’in adını bir karatahtaya yazdı. “Üzerinde düşünebileceğimiz başka bir isim önerisi olan var mı?”

Victoria Davis ayağa kalktı; genç ve güzel bir kızdı. “Peder Wortham’a ne dersiniz?”

Victoria, iki yazdır Ewing’den hoşlanıyordu ve onun yaşındaki erkeklerin birçoğu kendisine ilgi duymasına rağmen, kız kendini pederden alamıyordu.

Bayan Bogart, gözlerinin üzerindeki deri, yanakları ve boynu sarkık bir hâlde zorlukla ayağa kalktı. “İmkânsız” dedi, ya öfkeden ya da ayağa kalkmanın çabasından nefes nefese bir hâlde. “Buna ne yaşlılar ne de cemaat izin verebilir. Peder Wortham’ın adının listeden çıkarılması için ısrar ediyorum.”

Kiliseyi emekli Bay Bogart’tan devralmış olan Ewing öne çıktı. “Aday gösterilmekten onur duymakla birlikte, korkarım bulabileceğim bütün boş zamanları toplumun daha yararına olacak şeylere harcamalıyım.”

Essie, Ewing’in adını listeden sildi. Victoria, pedere gülümseyerek baktıktan sonra yerine oturdu.

Birkaç isim daha önerildi ama üyeler, her öneride bir kusur buldu. Söz konusu kişi ya fazla yaşlı, ya fazla genç, ya uygunsuz, ya umursamaz, ya tembel, ya yabancı, fazla içkici ya da başka bir şeydi.

Essie tam vazgeçmek üzereyken Bayan Lockhart ayağa kalktı. “Bay Bryant’a ne dersiniz?”

Herkes oturduğu yerde dönüp Tony’ye baktı.

Tony şaşkınlıktan donakalmıştı.

“Corsicanalı bile değil” diye bağırdı biri.

“Bay Sharpley de değil” dedi Bayan Lockhart. “Ama Bay Bryant artık burada yaşıyor, Sullivan Petrol’de çalışıyor, mükemmel bir fizik kondisyonu var ve anladığım kadarıyla bisiklete binmeyi iyi biliyor.”

Üyeler -özellikle hanımlar- tek tek bu öneriyi beğendiklerini ifade etmeye başladı. Burunlarının önünde olanı gösterdiği için Bayan Lockhart’a teşekkür ettiler ve Tony’yi kulübü temsil etmesi için teşvik ettiler.

Essie paniğe kapılmaya başlamıştı. Doğru, Tony şimdiye kadar önerilen en iyi adaydı ama kulüp yarışçı olarak onu seçerse Essie’nin onu çalıştırmasını bekleyeceklerdi. Haftada beş akşam. Zamanında hazır olmasını istiyorsa daha da fazla.

Bayan Lockhart gülümsedi. Essie homurtusunu bastırdı. Yaşlı kokona, bir çay kaşığını dolduracak kadar bile mantığı ve sağduyusu olmayan umutsuz bir romantikti.

Essie başka ve daha uygun bir aday bulabilmek için hızla düşündü ama aklına kimse gelmedi.

Tony’nin gözlerinde yaramazca pırıltılar vardı. Bütün boş zamanlarını Essie’yle geçirmek zorunda kalacağını o da mı anlamıştı?

Etrafındaki adamlar Tony’yi kürsüye doğru iterek adaylığı kabul etmesi için zorluyordu. Tony kalabalığın arasından do-laştı ve öne geldi.

Platforma çıkarak kalabalığa döndü. “Corsicana Petrol ve

Gaz Bisiklet Turnuvası'nda Corsicana Bisiklet Kulübü ve Sullivan Petrol'ü temsil etmekten büyük onur duyacağım. Tabii kimsenin itirazı yoksa?"

Bu sorusunu Essie'ye yöneltmişti. Essie ne söyleyebilirdi ki? Şirkette çalışan biri olduğunu mu? Sharpley de öyleydi. Fiziksel açıdan uygun olmadığını mı? Gözü olan herkes gerçeği görebilirdi. Egzersiz seansları sırasında yanında yaşlı bir refakatçi bulunmasını istediğini mi? Evde kalmış bir sersem olduğunu düşünür ve arkasından gülerlerdi.

Heyecanlı sesler ortamı kapladı.

"Oylama yapın Bayan Spreckelmeyer" dedi Bayan Lockhart, gürültünün arasında sesini duyurmaya çalışırken bastonunu yere vurarak. "Ve Bay Bryant'ın adıyla başlayın. Listede çok fazla devam etmek zorunda kalmayacağınızı hissediyorum."

Sessizlik giyotin bıçağı gibi indi.

Essie boğazını temizledi. "Başka adaylar var mıydı?"

Hafif mırıltılar yükseldi.

Essie yutkundu. "Pekâlâ. Bay Tony Bryant'ın Corsicana Petrol ve Gaz Bisiklet Turnuvası'nda Sullivan Petrol'ü temsil etmesini isteyenler, lütfen el kaldırsın."

Kadınların hepsi el kaldırdı; şey, neredeyse hepsi. Bayan Yarbrough hâlâ oğlunu destekliyordu. Ve erkeklerin çoğu da Tony'nin tarafındaydı.

Essie kürsünün kenarlarını tuttu. Kimşenin -özellikle de Bayan Lockhart ve Tony'nin- yaşadığı huzursuzluğu anlamasına izin vermemeliydi.

Yüzünde bir gülümsemeyle Tony'ye döndü. "Tebrikler, Bay Bryant. Görünüşe bakılırsa yeni yarışçımız sizsiniz."

Essie, Tony'yi Sharpley'i olduğundan iki kat daha sıkı çalıştırıyordu. İki kat fazla tur attırıyor, iki kat fazla mekik ve sınav çektiriyor, iki kat fazla ağırlık kaldırtıyor, iki kat fazla koşturuyor, iki kat fazla ip atlatıyor, her şeyi iki kat fazla yapıyordu.

Çalışmalar bittiğinde kendisinin peşinden koşacak enerjisinin kalmamasını garantilemek için her şeyi yapıyordu.

Tony söylenenleri hiç sızlanmadan yapıyordu. Sabahtan akşama kadar kuyuda çalıştıktan sonra antrenman yapmak için hâlâ nasıl gücü kaldığını Essie anlayamıyordu. Ama Tony hepsinin altından kalkabiliyordu.

Günler geçtikçe ve Tony'nin yüksek dayanıklılığını gözlemledikçe, Essie'nin umutları artmaya başlamıştı. Bisiklet yarışında gerçekten dereceye girme şansları olabilirdi. Birinci olamayabilirlerdi ama kesinlikle ikinciliğin veya üçüncülüğün peşine düşebilirlerdi.

Tony'nin ayaklarını yere bastırarak, üç yüz mekiğin sonuncularını saydı. "Beş-dört-üç-iki-bir."

Tony sırtüstü devrilerek kollarını yukarı kaldırdı. Kolsuz gömleği terden sıırıslıklam olmuştu ve göğsü hızla kalkıp iniyor-

du. İnce kumaş vücuduna yapışmış, altındaki şekli vurgulamıştı. Gevşemiş hâlde yatarken bile kasları açıkça görünüyordu.

Koltuk altlarındaki siyah tüyler matlaşmıştı. İki yana açtığı kollarının altta kalan kısımları, teninin diğer yerlerinden daha açık tondaydı. Parmakları rahat bir şekilde kıvrılmıştı.

Essie onun ayaklarını bıraktı. Tony, birçok erkeğin egzersiz yaparken giymeyi tercih ettiği taytları istememişti ve bu Essie'yi rahatlatmıştı. O taytlar hayal gücüne pek yer bırakmıyordu.

Essie bir su matarasının kapağını açarak ona uzattı. Tony doğrulup oturdu ve matarayı ağzına götürdü. Ağzının kenarlarından süzülen damlalara aldırmadan sıvıyı içti. Damlalar çene-sinden ve boynundan süzülerek gömleğine aktı.

“Yavaş ol, Tony” diye uyardı Essie. “Hastalanmanı istemiyorum.”

Tony, matarayı indirip koluyla ağzını silerken göğsü hâlâ hızla kalkıp iniyordu. Koyu kahverengi gözlerinin güzelliği Essie'nin bir kez daha dikkatini çekmişti.

Dört Temmuz'da yedikleri yemekten sonra olanlar veya Tony'nin, Essie'nin babasına söyledikleri hakkında tek kelime bile konuşmamışlardı. Ve bir şeyler söze dökülmemesine rağmen Essie, onu bakmaması gereken yerlere bakarken yakalamıştı. Tony bu davranışını gizlemeye çalışmış ama özür dilememişti.

“Futbol çalışmasına hazır mısınız?” diye sordu Essie.

Tony hafif uzamış sakalını kaşıdı. “Bayılmadan maç yapmayan bir kadınla top koşturmakla harcayacak zamanım olduğundan emin değilim.”

Tony ve Sharpley'in yanında yaşadığı utanç verici olaydan sonra Essie, egzersizlerde daha uygun giysiler giymeye dikkat ediyordu. Ama Tony ona takılmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

“Dikkatli ol, bayım. Kibrin aptalların hiç değişmeyen tuzağı olduğunu bilmiyor musun?”

Tony ayağa kalkarak elini uzattı. “Biz kibirli değilsek başkalarının kibriyle ilgili sızlanmamız da gerekmez.”

Essie onun kendisini kaldırmasına izin verdi ve topu aldı. Başlangıçta ileri geri paslar verdiler ve Essie’nin ısınması için zaman tanıdılar.

“M.C. Baker yarın üç treniyle geliyor” dedi Tony. “İstersen gelip seni evden alabilirim.”

Essie arkaya doğru kaykılarak topu havalandırdı. Tony, topu diziyle yakalayıp yere indirdi ve geri pasladı.

“İyi olur” dedi Essie.

“O hâlde seni ikide alırım.”

“Biraz erken olduğunu düşünmüyor musun?”

“Moss’a, yolda bazı aletleri demirciye bırakacağımı söyledim.” Tony aniden topu çevirerek Essie’nin arkasına doğru gönderdi ve koşmaya başladı.

Sonraki on beş dakika boyunca binada bir aşağı bir yukarı koşturarak avantaj yakalamaya çalıştılar. Essie yetişmeye çalışmasına rağmen, Tony sadece ayak oyunlarında daha iyi değildi ayrıca irilik ve hız açısından da üstündü. Dördüncü golünü attığında kollarını havaya kaldırarak yerinde zıpladı.

Essie ellerini beline dayadı. “Bu hiç centilmence değil. Kazanan kişi saygılı ve mütevazı davranmalıdır.”

Tony yavaşça kollarını indirdi. “Saygılı ve mütevazı mı? Biraz önce gol attığında dil çıkaran kimdi?”

“Ben böbürlenmiyordum. Rüzgârın ne yöne estiğini anlamaya çalışıyordum.”

Tony yavaşça gülümsedi. “Bu ambarda mı?”

“Burası ambar değil, Bay Bryant. Bir bisiklet kulübü binası.”

“Ve maçımız sırasındaki aşırı canlılığınız, Bayan Spreckelmeyer, her açıdan uygunsuzdu.”

Essie topu alarak her zaman saklandığı sepete attı. “Eh, belki öyleydi. Ama bu gece neredeyse sana iki sayı yaptım. Formdan düşüyorsun, bayım.”

Tony hiç sormadan Essie’ye ipleri, ağırlıkları, sopaları ve bisikletini kaldırmasında yardım etti. Bay Sharpley bunu hiç yapmazdı.

Işıkları söndürdükten sonra, Tony şalını Essie’nin omuzlarına örttü ve onunla birlikte kapıdan çıktı. Kapıyı kilitleyip anahtarı Essie’ye uzattı.

Eve yürüyüşleri, Essie’nin akşamları en çok hoşlandığı kısımdı. Başlarda itiraz etmişti ama Tony itirazların hiçbirini kabul etmemişti. Essie kabul etsin ya da etmesin, onunla yürüyordu.

“Yılan tarafından ısırılan bir çocuğun yardıma ihtiyacı olabilir” demişti Tony. “Ve orada bıçaksız kalakalırsın.”

“Evet ama genellikle yanımda tabanca taşıyorum, unutma” diye takılmıştı Essie.

“Yılan ısırılan birine tabancanın pek yararı olmaz.”

Böylece Essie teslim olmuş ve bir süre sonra da Tony’nin refakatinden zevk almaya başlamıştı. Bu da Bay Sharpley’in hiç önermediği bir şeydi.

Haftanın başlarında Avrupa’ya giden Amerikalılarla dolu transatlantiklerden söz etmişlerdi. Önceki gece sohbet konusu, Napoleon’un yüz yıl önceki Mısır işgaliydi ve görünüşe bakılırsa Tony’nin çok iyi bildiği bir konuydu. İspanya’ya karşı savaştaki en son gelişmelerle ilgili sık sık konuşuyorlardı ama Tony taktik ve stratejiden söz etmeye başladığında, Essie’yi unutuyordu.

Bu gece, Essie'nin yakın zamandaki bir konferansı için seçtiği konudan konuşmaya karar vermişlerdi: Thomas Stevens'in bisikletiyle 1884 yılında başladığı ve üç yılda tamamladığı dünya turu.

"Hayal edebiliyor musun?" dedi Essie. "Bisikletler o zaman ne kadar hantal ve ağırmış."

"Ve yollar da hiç uygun değilmiş."

"Ama erkek olmak ne kadar güzel" dedi Essie, iç çekerek. "Böyle bir maceraya atılmak. Prenslerle tanışmak. Taç Mahal'i görmek. Üç yüz develik bir kervanın yanında bisiklet sürmek."

Tony başını iki yana salladı. "Malzemelerinin çoraplar, bir yedek gömlek ve hem çadır hem de yatak olarak kullandığı bir muşambadan ibaret olduğunu unutuyorsun."

"Yine de, öyle bir şey yapabilmek için her şeyimi verirdim."

Essie'nin oturduğu eve geldiler ve Tony elini bahçe kapısının sürgüsüne koydu. "Her ne olursa olsun, Essie, bir erkek olmadığın için memnunum."

Essie hayallerinden sıyrıldı. Tony ona yakın duruyordu. Fazla yakın.

Tony kapıyı açarken menteşeler gıcırdadı. "Seni saat ikide alacağım. Unutma."

"Unutmam." Essie, Tony'nin yanından geçerek eve doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Tony daha çalmaya fırsat bulamadan, Bayan Lockhart kapıyı açtı. Tony'nin üzerindeki egzersiz giysilerine bakarak kaşlarını çattı.

"Çabuk" dedi. "Biri seni görmeden."

Tony karanlık antreye girdi. Bayan Lockhart onun elini tuttu

ve bir koridordan geçirerek başka bir yere götürdü. Kendisi olduğu yerde durup beklerken Bayan Lockhart bir lambayı yaktı.

Işık kare biçimli bir masaya yayılırken örgü halısı, odunlu ocağı ve köşedeki su pompasıyla tipik bir mutfak gözler önüne serildi. Ocağın üzerinde kaynayan kahvenin kokusu içeriyi doldurmuştu. Hemen yanında, iki kahve fincanı duruyordu.

Bayan Lockhart bir havlu kaparak fincanlara kahve doldurdu. Üzerinde siyah bir bluz ve etek vardı; yüzünde makyaj ya da pudra yoktu. Saçlarını başının üzerinde topuz yaparken o kadar çekiştirmişti ki tellerin altından pembe kafa derisi görünüyordu.

Su pompasının üzerinde taş gibi asılı duran kırmızı ekose perdeler baktı; pencerenin hiç esinti geçirmediği belliydi. Perdeler dışarıdan gelecek ışığı ve meraklı gözlerin içeri bakmasını da engelliyordu.

“Bütün bu gizlilik neden?” diye sordu Tony.

Bayan Lockhart kendi fincanına şeker, Tony’ninkine krema kattı. “Bu saatte eve gelen bir beyefendi? İnsanlar ne der?”

Tony kadına arkasından yaklaşarak yanağına bir buse konurdu. “En gözde sevgilime kur yaptığımı.”

Bayan Lockhart kızarak Tony’yi itti ve oturmasını işaret etti. “Hemen konuya girin.”

Fincanları alıp yürürken Tony de onun peşinden masaya gitti ve Bayan Lockhart’ın oturması için sandalyeyi çekip tuttu.

“Mesajınızı aldım” dedi Bayan Lockhart, yerine yerleşirken. “Neler oldu?”

Tony yaşlı kadının karşısına oturdu ve gömleğinin kolunu tutup alnındaki ter damlasını sildi. “Gelmeden önce temizlenmeye zaman bulamadığım için üzgünüm.”

Bayan Lockhart elini havaya doğru salladı. “Doğru olanı yaptınız. Bayan Potter’ın yerine geri dönüp, temizlenip süslendikten sonra tekrar çıksaydınız, kesinlikle birilerinin dikkatini çekerdiniz. Şimdi, bu geç saatte sizi buraya getiren nedir, söyleyin bakalım.”

Tony kahvesini yudumladı. “Sizi güzellik uykunuzdan alıyorkoyuyor muyum?”

Bayan Lockhart öne doğru eğildi ve Tony’ye parlayan gözlerle baktı. “Bay Dubois, Lord Wynton’ın kızıyla kaçtığından beri bu kadar eğlenmemiştim.”

Tony gülümsemesini bastırdı. “Ne şaşırtıcı! Bu hainlik ne zaman oldu?”

“Birkaç yaz önce, *Genç Bir Kızın Aşkı*’nda.”

Tony sandalyesinin iki ayağı üzerinde arkaya yaslandı. “*Yalancı Diller Konuştuğunda*’yı okudum.”

Bayan Lockhart neşeyle gülümserken bir an on yıl daha gençleşmiş gibi göründü. “Bay Chester’in konuşmasıyla ilgili ne düşündünüz?”

“Adam aptalın tekiydi.”

“Demeyin!”

“Sadece çenesini kapalı tutsa, bütün planını gerçekleştirebilirdi. O konuşmayla kendi işini kendi bozdu.”

Bayan Lockhart itiraz eden bir tavırla bir parmağını kaldırdı. “Ama ya Bayan Laura?”

Tony alaycı bir tavırla güldü. “Bayan Laura mı? Kadın Bay Chester’ı burnuna halka takılmış bir boğa gibi sürüklüyordu. Böylesine şımarık bir kızda ne buldu ki zaten? Ama Neville’s Cross’taki Bayan Neville...” Tony hayranlıkla gülümsedi. “İşte kadın diye ona derim.”

Bayan Lockhart şaşkınlıkla bakakalmıştı. “Çok aldanıyor-

sunuz, Bay Bryant. Her şeyi tam tersine algılamışsınız. Böyle düşüneceğinizi bilseydim kitabı okumanızı asla..." Birden duraksadı ve sonra yavaşça gözlerini kıstı. "Benimle dalga geçiyorsunuz."

Tony kahvesini yudumladı.

Bayan Lockhart güldü. "Çok kötü bir adamsınız, Bay Tony Bryant Morgan."

Tony sandalyeyi tekrar yere indirdi ve fincanını masaya koydu. "Annemden bir mektup aldım."

Bayan Lockhart ciddileşti. "Ne oldu?"

Tony, son kez tereddüt ederken sırlarını Bayan Lockhart'la paylaşmanın akıllıca olup olmadığını düşündü. Şimdiye kadar birçok kez evine gelmişti ve kadının, aile durumuyla ilgili olarak sandığından çok daha fazlasını bildiğini anlamıştı. Ama kızının Anna'nın bu kadar yakın arkadaşı ve damadının da Morgan Petrol'de yetkili olduğu düşünülürse bu o kadar da şaşılacak bir durum değildi.

Derin bir nefes aldı. "Darius, Anna'nın matem giysilerinin hepsini gardırobundan alıp yerine gelinlik çağında bir kızın giyeceği giysiler getirmiş. Anna sürekli odasında kalmak istemiyorsa onları giymekten başka çaresi yok."

"Böyle bir şeyi neden yapmış ki?"

"Onu evlendirmek istiyor."

"Neden?"

"Zenginliğini artırmak ve pozisyonunu güçlendirmek için."

"Ama Morganlar zaten zengin ve oldukça güçlü bir aile."

"Anlaşılan ona yetmiyor. Annem, Darius'un Anna'yı senatörlerle ve demiryolu sahipleriyle tanıştırdığını söylüyor." Tony eliyle saçlarını sıvazladı. "Yaşlı Norris Tubbs dâhil."

Bayan Lockhart gözlüğünü çıkardı. “Anna bir yıl daha evlenemez. Bu bir skandal olur.”

“Katılıyorum. Ama benden başka kimsenin Darius’a meydan okuyacak cesareti ve gücü yok. Bense ne yapacağımı bilemiyorum. Dışlerini eline vermek çok tatmin edici olurdu ama kesinlikle hiçbir şeyi çözmezdi.”

Bayan Lockhart gözlerini ovaladı. “Peki, ya Anna’yı buraya, Corsicana’ya getirirseniz?”

“Nasıl? Ben kendi karnımı bile zor doyuruyorum. Ve onu buraya getirirsem, Spreckelmeyerlar bir Morgan olduğumu öğrenir ve ben de işimi kaybederim.” Tony başını iki yana salladı. “Sadece bu değil, Darius da kardeşimi mirastan mahrum etmenin ve hepsine el koymanın bir yolunu bulur. O zaman Anna’ya ne olur?”

“Adım adım gidelim. Önce, Yargıç Spreckelmeyer mantıklı bir adamdır. Ve Blake’i iyi tanır, bu yüzden sizin durumunuzu anlayacaktır.”

Tony sarardı. “Babamı tanıyor muydu?”

“Ah, elbette. Demiryolları Teksas’a ilk gelmeye başladığında, babanız nüfuzunu kullanarak Yargıç Spreckelmeyer’ın karşı çıktığı bazı tüzükleri kongreden geçirmeye çalışmıştı.” Bayan Lockhart gözlüğünü dudaklarına götürüp camlarına nefesini üfledi ve bir peçeteyle ovalamaya başladı. “Yargıç, babanız kadar zengin değildi ama birleştiğinde oldukça büyük bir güç oluşturabilecek taraftarları vardı. Detayları hatırlamıyorum ama sonuçta babanızın istediği tüzüklerin kongreden asla geçemediğini biliyorum.”

Tony dirseklerini masaya dayadı ve yüzünü ellerine gömdü. “Spreckelmeyer biliyor. Öyle olmalı. Ben babama çok benzerim.”

Bayan Lockhart gözlüğünü tekrar taktı. “Bence bu konuda

haklı olma olasılığınız çok yüksek.”

Tony aniden başını kaldırıp yaşlı kadına baktı. “Sizce Essie biliyor mu?”

Bayan Lockhart başını iki yana salladı. “Bundan şüpheliyim. Duygularını gizlemek konusunda babası kadar becerikli değildir. Eğer kim olduğunuzu bilseydi, size çok daha düşmanca davranırdı.”

“Peki, sizce Spreckelmeyer neden hiçbir şey söylemedi?”

Bayan Lockhart bu soruyu düşündü. “Bunu kendisine sormalısınız.”

Tony yumruğunu dudaklarına dayadı. “Hiç mantıklı değil. Spreckelmeyer kim olduğumu biliyorsa neden Essie’yle çıkma izin versin ki?”

Bayan Lockhart gülümsedi. “Essie’yle çıkıyor musunuz? Kimse bu konuda tek kelime etmedi!”

“Çünkü henüz onunla dışarı çıkmadım. Bu konuda hâlâ kararsızım.”

“Neden? Essie bence her erkeğin isteyeceği bir kadın.”

“Mesele bu değil.”

“Nedir o hâlde?”

Tony bakışlarını indirerek parmağını fincanının ağzında dolaştırdı. “O, Spreckelmeyer’in tek varisi.”

“Eee?”

“Blake Morgan’ın mirasından mahrum ettiği oğlu aniden Teksas’taki en büyük petrol üreticisinin evde kalmış kızıyla ilgilenmeye başlarsa sizce bu biraz şüphe uyandırmaz mı?”

Bayan Lockhart dudaklarını büzdü. “*Kur ve Evlilik*’te, Bay Tayne, Leydi Conyngham’ın peşindeydi. O da evde kalmış bir

kızdı ve Essie kadar da çekiciydi. Ama bütün İngiltere bu evliliğe karşı çıktı; yeni baronun ikinci oğlunun bu evlilikle ailesinin topraklarını ve servetini artırmanın peşinde olduğunu söylüyorlardı. Ama aslında ikisi de birbirini seviyordu ve Bay Tayne bir-iki ejderhayı öldürdükten sonra – metafor olarak tabii ki...”

“Tabii ki” dedi Tony.

“...sevgi galip geldi ve genç çift evlenip mutlu, huzurlu bir yaşam sürdü.”

Tony kahvesini bitirdi. “Bütün bunlar çok güzel, Bayan Lockhart. Ama sadece Bay Tayne, Leydi Bilmemkim’le çıktı diye Essie’yle çıkamam.”

“Conyngham.”

“Her neyse.”

“Ya her şeyi yargıca itiraf edip onu yaklaşımınızda dürüst olduğunuza inandırırırsanız?” diye sordu Bayan Lockhart.

“Neden? Bana zaten Essie’yle çıkmam için izin verdi. Sayılır.”

“Ne demek ‘sayılır’?”

Tony ensesini ovaladı. “İzni Essie’nin kendisinden almamı ve eğer o kabul ederse kendisinin de ses çıkarmayacağını söyledi.”

Bayan Lockhart gözlerini devirdi. “Petros aşkına. Doreen öldükten sonra o adam çok değişti.” Fincanları alıp bulaşıklığa götürdü. “Söylesenize, Bay Bryant. Niyetinizde gerçekten dürüst müsünüz?”

Tony bir an gerildi, sonra iç çekti. “Essie’yle evlenmenin avantajları dikkatimden kaçmadı. Ama ona olan... ilgimin... bununla hiçbir ilgisi yok. Hayattaki pozisyonumu kendim kazanmak istiyorum; evlilik ya da mirasla bana verilmesini istemiyorum.”

Bayan Lockhart başıyla onayladı. “Eh, o zaman size önerim, onunla planladığınız gibi çıkın. Eğer ilerleyen zamanda servetle kadının kendisinden daha çok ilgilendiğinizi fark ederseniz, nazik ve onurlu bir şekilde geri çekilirsiniz.”

“Bu Essie’ye haksızlık olur.”

“Yanlış nedenlerle evlenmekten daha iyidir.”

Tony başıyla onayladı. “Peki, ya Anna?”

Yaşlı kadın lambayı aldı ve peşinde Tony’yle mutfaktan dışarı, salona yöneldi.

“Bence bu konuda bir hamle yapmak için henüz çok erken” dedi Bayan Lockhart. “Şimdiye kadar resmî bir şey açıklanmadığına göre, hâlâ zamanınız var.” Raftan bir kitap aldı. “Şimdi, bunu okumanızı istiyorum. Bir dahaki görüşmemizde üzerinde konuşacağız.”

Tony kitabın adına baktı. *Marjorie’s Fate*.

“Bayan Lockhart, gerçekten...”

“Talihsiz kontun, kötü yürekli ağabeyinin sevgilisini elinden kapma planlarını boşa çıkarmak için uyguladığı stratejiye özellikle dikkat etmenizi istiyorum.”

Bayan Lockhart, Tony’ye şapkasını verdi. Tony şapkayı alırken kadının verdiği kitabı okuyacağını biliyordu; başka bir nedenle olmasa bile sadece kendisinin kim olduğunu bilen ve yine de ondan hoşlanan biriyle tekrar zaman geçirebilmek için.

Kadının dirseğini hafifçe sıkarak kulağına fısıldadı. “Bir daha sefere arka kapıdan geleceğim.”

Bayan Lockhart’ın gözleri mutlulukla parladı ve sonra lambayı söndürüp Tony’yi kapıdan çıkardı.

Essie, Bay Baker üzerinde olumlu bir etki yaratabilmek için Worth elbisesini ve en sevdiği uzun yürüme şapkasını seçti. Ama kafasında olan şey, Bay Baker'ın vereceği tepki değildi.

Aynada kendine baktı. Basma kumaştan elbise üzerine kılıf gibi oturuyordu ve zemindeki bordo renk harika bir etki yapıyordu. Zevkli ve dikkat çekiciydi.

Tony, babasından izin istediğinden beri bir hafta geçmişti. Ama flörtleri hakkında Tony tek kelime bile etmemişti. Yoksa fikrini değiştirmiş miydi?

Kaşlarının arasında yeni oluşmuş, daha önce görmediği bir çizgi dikkatini çekti ve parmağını üzerine sürerek iç çekti. Tony'yle daha fazla zaman geçirdikçe, onun varlığından, zekâsından ve onunla her şeyi konuşma isteğinden giderek daha çok hoşlanıyordu. Konu politika, gaza karşı elektrik veya Bay Ford'un motorlu araçları olabiliyordu.

Nazik, çalışkan ve çekici bir adamdı. Üstelik bisiklete çok iyi biniyordu. Hepsinden öte, artık Essie'nin bağımsız tavrına aldırıyor gibi görünüyordu. Eğer gerçekten kendisiyle çıkmak istiyorsa bunda ne sakınca olabilirdi?

Ama ne sakınca olabileceğini benliğinin derinliklerinde biliyordu. Asıl soru, bu riske değip değmeyeceğiydi. Kasabada söylentiler başlatmaya değer miydi? Savunmasını indirmeye değer miydi? Reddedilme riskine değer miydi?

Saat ikiyi vurdu. Yanaklarını çimdikleyip kızarttıktan sonra merdivenden aşağı indi. Antreye ulaşırken Tony'nin verandaya girdiğini gördü. Üzerinde ipek bir yelek, gri pantolon ve yazlık ceket vardı. Tel kapıdan birbirlerine baktılar.

"Bu kapıdan seni ilk gördüğümde tırabzandan kayıyordun" dedi Tony.

"Şşşş!" Essie omzunun üzerinden bir bakış attıktan sonra hemen kapıyı açtı. "Babam seni duyabilir."

"Ayağında pantolon ve başında da şuraya kadar inen bir şapka vardı." Tony parmağını burnuna doğru tuttu. "Sonra bana baktın ve o anda, hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğunu düşündüm."

Essie bir kaşını kaldırdı. "Babamla evli olduğumu sandın."

"Ve onu kıskandım."

Essie'nin yüreği hopladı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Tony.

"Evet. Babamın çalışma odasına uğrayıp ona gideceğimi söyleyeyim."

Essie antreye döndüğünde, Tony kapıyı açık tutarak duruyordu. Essie verandaya çıktı ve evin önüne park edilmiş bir Studebaker faytonu görünce şaşırdı. Ahşap kaplamalı ve yeşil kumaş döşemeli iki koltuğu vardı.

"Yürümüyor muyuz?" diye sordu Essie.

Bütün kasabada bu kıyafetlerle yürümek, açıkça çıkmak gibi görünecekti ve Essie, çalışanların veya kasabalıların ikisinin

dışarı çıkış nedenini farklı yorumlamasını istemiyordu.

“Demirciye bazı aletler götürüyorum” dedi Tony. “Ayrıca M.C.’nin bagajı olacak. Faytonun işe yarayacağını düşündüm.”

Essie aracın zeminine baktı. Gerçekten de ikinci koltuğun arkasına bir alet kutusu sıkıştırılmıştı. Başka bir yol olmadığını anlayarak, Tony’nin kendisine kaldırımdan eşlik edip arabaya bindirmesine izin verdi.

Eteğini düzeltirken Tony’nin çamurlu iş çizimleri yerine pazar çizimlerini giydiğini fark etti. Wellingtons marka, pahalı türde kovboy çizimleriydi.

Bir kez daha, Tony’nin nasıl olup da durumunun değiştiğini merak etti. İş arkadaşlarıyla arada bir kâğıt oynamaktan zevk aldığını biliyordu ama bütün servetini kumarda kaybedecek birine benzemiyordu. Ama görünüş, nezaket ve etkileyicilik aslında hiçbir şeydi. Önemli olan, kişinin kendi içinde ne olduğuydu.

“Baş döndürücü görünüyorsun, Essie. Şapka yeni mi?”

Essie ona baktı. “Hayır. Aslında yeni değil. Sadece pek sık giymiyorum.”

“Yine de çok güzelmiş.”

Essie elinde olmadan mutluluk duydu. Yüksek tüyleri, bordu saten kurdelesı ve krem rengi danteliyle gerçekten bu şapkayı çok seviyordu.

Yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı. Güneşin yakıcı ışınlarını engelleyecek bulutlar yoktu ama sürekli bir esinti insanı rahatlatıyordu.

Bay Drake’in yüksek ceviz ağacı -çocukken dallarının gölgesinde saatlerce kitap okuduğu ağaç- bahçesinin dışına, yolun üzerine doğru taşmıştı. Meksika Körfezi’ni geçtikten

sonra kasabaya ulaşan ötleğenler ve diğer ötücü kuşlar birbirlerinin sesini bastırmaya çalışırcasına ötüşüyordu. Bayan Davis'in gül bahçesi beyaz, sarı ve pembe güllerle dolmuştu.

Çok geçmeden demirciye ulaştılar. Tony arabadan atlayarak Essie'ye yerinde kalmasını söyledi ve kutuyu içeri götürdü. Biraz sonra geri döndü.

İkiyi on geçiyor olmalıydı. Trenin gelmesini bekleyecekleri elli dakika boyunca ne yapacaklardı?

Tony arabayı güneye çevirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Biraz boş zamanımız var. Ben de İki Parça Deresi'ne gidebileceğimizi düşündüm."

"Neden?"

Tony ona baktı. "Neden olmasın?"

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim, hepsi o."

"Neden?" diye sordu Tony, atların yönünü değiştirmek için hiçbir hamle yapmadan.

"Çünkü oraya ulaşabilmek için bir sürü kuyudan geçmek zorundayız ve adamlar bizi birlikte görecektir."

"Eee?"

"Şey" dedi Essie, açıkça görüneni ifade etmek için uygun bir yol arayarak. "İnsanlar konuşabilir."

"Nasıl konuşabilir?"

"Nasıl konuşacaklarını biliyorsun."

Tony şapkasını arkaya doğru iterek arkasına yaslandı. "Evet, hanımefendi. Sanırım biliyorum."

Bu da ne demek şimdi? "Şey, insanların konuşmasını istediğimden emin değilim."

Tony güldü. “Essie, kasabada geleneklere senden daha çok meydan okuyan bir kadın daha yok. Kendi işin var. Babanla başka bir işi yönetiyorsun. Pantolon giyiyorsun. Kendi başına New York’a gidiyorsun ve adın gazetelere manşet olmuş bir hâlde geri dönüyorsun. O bisikletle bütün Corsicana’da dolaşıyorsun ve bu kasabanın kadınları için haftalık toplantılar düzenliyorsun. Şimdi de İki Parça Deresi’ne yapacağımız bir yolculuğun seni rahatsızedeceğine inanmamı mı bekliyorsun?”

Ulu Tanrım! Böyle düşününce, Essie bile tuhaf görüldüğüne hak vermişti. Ama bazılarının tuhaflık olarak algıladığı şeyler, başkaları için çok farklı anlamlara gelebilirdi.

“Bu, hafifmeşrep olduğum anlamına gelmez, Tony” dedi Essie, eteğinin katlarını düzeltirken.

Tony aniden dizginleri çekerek atları durdurdu. Tam Beşinci Cadde’nin ortasında. Essie öne doğru savrulup arabadan düşmek için sıkıca tutunmak zorunda kalmıştı. Caddenin iki yanına bakındı ve kimsenin gelip gitmediğini görünce rahatladı.

Tony dizginleri sağ yumruğuyla tutarken kol kasları gömleğinin kolunu zorluyordu. “Yüzüme bak.”

Essie bakışlarını Tony’nin gözlerine kaldırdı.

Tony’nin kahverengi gözlerinde tam bir memnuniyetsizlik vardı. “Asla ama asla, bir an bile, saygın bir kadın olduğundan başka bir şey düşünmedim ben.”

Essie yutkunarak başıyla onayladı.

“Dahası” diye devam etti Tony, “Seni İki Parça Deresi’ne götürmek istememin nedeni uygunsuz bir amaç değildi. Trenin gelmesine daha neredeyse bir saat var ve elbisenle, eldivenlerle ve şapkanla o kadar güzel görünüyorsun ki seni biraz gezdirmek istedim.”

Essie bir karşılık vermek için ağzını açtı ama Tony henüz sözlerini bitirmemişti.

“Bir şeyi daha bilmek ister misin?” diye sordu Tony, şapkasını başından çıkarırken. “Bana kafamda olmayan amaçlar yapıştırmaktan bıkip usandım. Önce dürüstlüğümü sorguladın. Şimdi ahlak değerlerimi sorguluyorsun.” Oturduğu yerde dönerek Essie’nin gözlerinin içine baktı. “Sana aksini neyin düşündürdüğünü bilmiyorum ama inan bana, patronun kızını baştan çıkararak işini kaybetme riskini göze alacak biri değilim.”

Essie sindirilmeyi reddederek dudaklarını ıslattı. “Anlıyorum. Ya patronun kızı olmasaydım? O zaman beni baştan çıkarmaya çalışır mıydın?”

“Ağzından çıkanlara dikkat et, kadın!” ‘Tony’nin çenesindeki bir kas seğirdi. “Bazen beni o kadar kızdırıyorsun ki içimden o güzel boynunu sıkmak geliyor. Ve hayır. Hiçbir kadını laf olsun diye baştan çıkarmak gibi bir hedefim olmadı benim. Patronun kızları. Çiftçinin kızları. Herhangi birinin kızları. Fark etmez. Anladın mı?”

Tony’nin birçok açıdan kendini aşağılanmış hissettiği gerçeği, Essie’nin birçok endişesini yatıştırmıştı. “Evet. Anladığımı sanıyorum.”

“Güzel.” Tony şapkasını sertçe başına geçirdi. “Şimdi. Her adımda bir yanlış bulmadan İki Parça Deresi’ne gidebilir miyiz sence?”

Essie yanağının içini ısırды. Daha önce hiç kimseden böylesine düşmanca bir davet almamıştı ve Tony’nin bu tavırları, gerçekten de gizli bir amacı olmadığını düşündürüyordu. “Düşüncelerimi olabildiğince olumlu tutmaya gayret edeceğim.”

“Güzel.” Tony dizginleri vurdu ve araba tekrar hareket etti. “Bunu yap.”

Atlar itiraz belirten bir ifadeyle başlarını salladı ve birkaç metre sonra yavaşlayarak rahat bir yürüme temposu tutturdu.

Essie'nin zihni geriye doğru gitti ve Tony'nin öfkesini süzerek söylediklerinin altında gerçekte yatan mesajı düşündü.

“Elbisenle, eldivenlerinle ve şapkanla o kadar güzel görünüyorsun ki seni biraz gezdirmek istedim.”

Bu sözlerin içine yerleşmesine izin verdi. Daha önce başka biri benzer şeyler söylediğinde, Essie o kişinin sadece nazik davrandığını düşünürdü.

Ama Tony basmakalıp iltifatlar yağıdarmıyordu. Söylediklerinde ciddiye. Essie'den hoşlanıyordu ve onunla gezmek istiyordu. Bu kadar basitti... aynı zamanda da bu kadar karmaşık.

Kendisi de Tony'yi çekici bulduğunu kendine çoktan itiraf etmişti. Ama şimdiye kadar bunu pek fazla düşünmemeye çalışmıştı.

Dizginleri gevşek bir şekilde tutan ellere baktı. Mavi damarlar bronz tenin altında zikzaklar çiziyor, biçimli parmaklar, boğumlar ve -ovalanmasına rağmen- hâlâ hafif petrol lekesi taşıyan tırnaklar Essie'yi etkiliyordu.

“Öfkелendiğim için özür dilerim” dedi Tony.

Essie, yerinden kurtulmuş bir buklesini tekrar şapkasının altına itti. “Sorun değil. İnsanlar üzerinde bu etkiyi yaptığımı görüyorum.”

Tony gözlerini kısarak ufuk çizgisine baktı. “Benim üzerimde yaptığın etki hakkında hiçbir fikrin yok.”

Essie bakışlarını kaldırdı.

Tony zorlukla yutkunurken boynundaki Âdem elması kalıp indi. “Seninle çıkmak istiyorum, Essie.”

Essie'nin nefesi kesildi.

“Babandan izin istedim ama doğrudan sana sormamı söyledi.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Ama bana söylediği buydu.”

“Hayır, yani, benimle neden çıkmak istiyorsun?”

Tony kaşlarını çattı. “Bu ne biçim soru? Sonuçta bir erkek bir kadınla neden çıkmak isterse ondan.”

“Erkekler neden kadınlarla çıkar?”

Tony’nin kafası karışmıştı. “Çünkü.”

“Çünkü ne?”

“Çünkü... öyle.” Tony arabayı batıya çevirerek, Sullivan Petrol’ün kuyularından uzak kalacakları uzun yolu seçti.

Essie oturduğu yerde dengesini koruyabilmek için sıkıca tutundu. “O zaman doğru şekilde tekrar sorayım: Niyetin ne?”

“Beni özellikle mi kızdırmaya çalışıyorsun? Sana son kez söylüyorum. Niyetim tamamen dürüstçe ve onurlu.”

Essie iç çekti. “Ne *tür* bir niyetin olduğunu değil, niyetinin *ne* olduğunu bilmek istiyorum. Bana söylemezsen cevabım hayır olacak.”

Tony bir parmağını yakasına sokarak hafifçe çekiştirdi. Essie onun rahatsızlığının farkındaydı ama sorduğu şeyi yanlış anlamak ya da yanlış yorumlamak istemiyordu. Hayatının bu noktasında, bir erkekle çıkmayı kabul etmesi ancak bir nedenden olabilirdi ve bu neden de sadece evlilikti.

Tony cevap vermekte geciktikçe, Essie cevabını aldığını giderek daha iyi anladı.

“Sorun değil, Tony” dedi. “En iyisi bu konuyu açtığını unuttalım.”

“Hayır” dedi Tony, panik yansıtan bir sesle. “Sadece ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bu çok basit bir soru.”

“Değil.”

Kasabanın dışına geldiklerinde, Tony atları yoldan çıkardı ve dereye uzanan kıvrımlı bir patikaya soktu. Kumlar ve çimenler atların nal seslerini boğuyordu. Tekerlekler gıcırdayarak dönüyordu.

Tony sırtını dikleştirdi. “Seni yakından tanıyabilmek için daha yakın ortamlarda daha sık görmek istiyorum.” Ve nefesini üfledi.

“Her gece baş başa kalıyoruz zaten.”

“Bu farklı. Çalışıyoruz. Egzersiz yapıyoruz. Sen bana emirler yağdırıp duruyorsun.” Tony başını iki yana salladı. “Seni bir yerlere götürmek istiyorum. Balık tutmaya, bir şeyler içmeye... Benim için sadece benim için en iyi hâlinle hazırlandığını bilerek seni evinden almak istiyorum. Patron veya antrenörün olmadığı bir yere gitmek istiyorum. Sadece sen ve ben olabileceğimiz bir yere.”

Ağaçlar sıklaşıyordu. Akan suyun sesi kulaklarına ulaşmaya başlamıştı.

Essie eldivenli parmaklarını oynattı. “Ve bu” diye fısıldadı, “Bizi nereye götüreceksin?”

Kenarlara vuran dalgaları ve görünmeyen bir hedefe doğru devam eden akıntısıyla dere görünmüştü.

Tony arabayı durdurdu, dizginleri bağladı ve kolunu koltuğun sırtlığına koyarak Essie’ye döndü. “Şey, ideal olarak, sanırım bu evliliğe gider. Ama bazen kalp kırıklığı da olabilir.”

Essie başıyla onayladı. “Tony?”

“Hmın?”

“Tam şu anda, sadece kalp kırıklığına götüreceğini bilseydin. Benimle hâlâ çıkmak ister miydin?”

Tony şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “İlişkimizin kalp kırıklığıyla

sonuçlanacağından bu kadar emin olmanın nedeni ne?”

“Çünkü” dedi Essie, derin bir nefes alarak, “Şu anki duyguların bana evlenme teklif edeceğin bir noktaya ulaşırsa sana benimle ilgili fikrini değiştirmene neden olabilecek bazı gerçekleri açıklamak zorunda kalırım. Ve o zaman kalp kırıklığıyla sonuçlanır.”

Tony’nin yüzünde bir an şüpheci bir ifade belirdi ama sonra Essie’nin ciddi olduğunu anladı. Bir an sonra eliyle ağzını sıvazladı. “Bunu bana şimdi söylemek ve geride bırakmak ister misin?”

Essie ellerini birleştirdi. Bir erkek kendisine son kez çıkma teklif ettiğinde, Essie daha fazla ilerlemeden önce geçmişteki bütün hatalarını masanın üzerine koymuştu. Ama artık eskisi gibi değildi.

Son dört yılda bekârlığı benimsemişti. Bundan zevk almış, gurur duymuştu.

Bayan Lockhart’ın Tony’ye söyledikleri zihninden geçiyordu.

“Evde kalmışlığının arkasına sığınıyor... İnsanların ne düşüneceği konusunda endişeleniyor... Emrinde çalışan biriyle çıkmak istemeyecektir.”

Derenin yüzeyinde bir balık sıçradı ve tekrar evinin güvenliğinde gözden kaybolmadan önce, güneş ışığı bir an gümüşü pullarından yansıdı. Essie, başka balıkların da sıçramasını bekleyerek yüzeyi taradı ama başka balık göremedi.

Kendisi de öyle miydi? Güvenli olduğu için yüzeyin altında mı kalıyordu? Güneş ışığına çıkma riskini asla göze almadan?

“Essie?” dedi Tony, bir parmağını çenesinin altına dayayıp onu kendisine bakmaya zorlayarak. “Şansımızı denemeye ve nasıl gideceğini birlikte görmeye ne dersin?”

Essie dudağını ısırıldı.

“Sorun değil. Eğer ilişkimiz ilerlerse senin bana sırlarını açman ve benim de sana kendi sırlarımı açıklamam için zamanımız olacak.”

Essie, Tony’nin kahverengi gözlerine baktı ve orada dürüstlüğü gördü.

Uzun zaman önce, erkeksiz de olsa bütün bir insan olduğunu öğrenmişti. İhtiyacı olan sadece Mesih İsa’ydı. Bunun mutluluğuna vararak Tanrı’yı konunun dışına mı itmişti? O’nun yerine, her şeyi kendisiyle ilgili mi kılmıştı? Bekâr ve başarılı olmasıyla ilgili?

Kocası olmayan bir adama umursamazca hediye ettiği erdemini düşündü. Tanrı’nın bağışlayıcılığını aldıktan sonra farkında olmadan etrafında hiçbir erkeğin aşamayacağı bir duvar mı örmüştü? Ya Tanrı ona gerçekten birini göndermişse?

İstedğin bu mu, Tanrım?

Essie bekledi ama Tanrı cevap vermedi. Düşüncelerinin ne olduğu konusunda bir işaret bile vermedi. Kalp atışları hızlanmıştı. O’nun o duvarı yıkmasına izin vermeli miydi?

Tony başparmağını Essie’nin çenesinde gezdirdi. “Ne diyorsun, Essie? Teklifimi kabul edecek misin?”

Bu bir riskti. Büyük bir risk. Ama derinlerde, ona evet demek istiyordu. Yine de, bu kez Tanrı’nın tarzıyla bunu yapacaktı.

Bana o duvarı nasıl yıkacağımı gösterecek misin, Tanrım? Bir erkekle nasıl flört edeceğimi gösterecek misin?

Ama bunun için cevaba ihtiyacı yoktu. O’nun kendisini yalnız bırakmayacağını biliyordu.

Derin bir nefes alarak başıyla onayladı. “Evet, Tony. Evet, alıyorum.”

Tony'nin yüzünde harika bir gülümseme belirdi. Parmakları Essie'nin çenesini nazikçe ama daha sıkı kavradı.

Beni öpecek.

Ama hafif bir tereddütten sonra Tony onu bıraktı ve cebinden saatini çıkardı. "Geri dönmemiz gerek. Duruş kalkışlarımız ve uzun yoldan gelişimiz, tahmin ettiğimden çok daha uzun sürdü."

"Tamam."

Tony ona yandan bir bakış attı. "Geri dönerken doğrudan yolu kullanırsak bütün kuyuların önünden geçeceğiz."

Essie'nin avuçları terledi.

"Birlikteliğimizi ilan etmek için daha kolay bir yol düşünmüyorum" dedi Tony. "Sen ne dersin?"

Essie eteğini düzeltirken başını iki yana salladı.

"Pekâlâ, o hâlde. şu işi resmîleştirelim."

Tony, arabayı petrol kuyularının bulunduğu merkezin ortasından geçirdi. Kuyuların çoğu Sullivan Petrol'e aitti.

Adamlar işlerini bıraktılar. Şapkalarını çıkarıp el salladılar. Sonra bağırarak selam verdiler ve bir Tony'ye, bir Essie'ye meraklı gözlerle baktılar.

Tony, durumun açıkça anlaşılması için bir kolunu koltuğun sırtlığına koymuştu. Essie sağa sola bakmadan, kızarmış bir yüzle, gözlerini yoldan ayırmadan kaskatı oturuyordu.

Dere kıyısındaiken bir an için Tony, onun kendisinin reddeceğinden korkmuştu. Essie'nin geçmişte, kendisinin geri çekilmesine neden olabilecek ne türde bir sosyal yanlış yaptığını merak ediyordu. Gazete manşetlerinde adının çıkmasına neden olacak kadar cüretkâr bir kadın, en azından birkaç kez bütün dikkatleri üzerine çekecek şeyler yapmış olmalıydı.

Ama evlilik teklifi yapacağı bir noktaya geldiğinde, gözmezden gelemeyeceği kadar kötü bir günahın ne olabileceğini tahmin edemiyordu. Ne kadar kötü olabilirdi ki?

Ayrıca kimliğiyle ilgili söylediği yalanla kıyaslandığında bütün sırlar önemsiz kalırdı. Bir Morgan olduğunu açıkladığında

Essie'nin nasıl bir tepki vereceğini tahmin etmek mümkün değildi. Bir tren yolculuğu ötede, kendi kanından ve canından olan bir ailenin Sullivan Petrol'ün en zorlu rakibi olduğunu açıkladığında?

Dizginleri şaklatarak atların temposunu yükseltti. Gerçekten de gidip ona söylemesi gerekecekti. Ama şimdi kim olduğunu öğrenirse nedenlerini sorgulayabilirdi. En azından bir süre daha kimliğini gizlemek zorundaydı. Ama zaman tükeniyordu. Bayan Lockhart ve muhtemelen Yargıç Spreckelmeyer gibi, M.C. de onun kim olduğunu biliyordu. Sadece M.C.'yi kimliğini gizli tutmaya ikna edebilmeyi umuyordu.

Kasabaya ulaştıklarında, Essie daha da huzursuz olarak kıvrandı. Göçmenler onlara sadece kaçamak bakışlar atıyordu ama yerli halktan olanlar aniden oldukları yerde durarak ağızları açık hâlde bakıyor, Tony'ye bile kendini rahatsız hissettiriyorlardı. Herkesin nesi vardı böyle?

Kolunu Essie'nin arkasından çekti ve atları hızlandırdı. "Deeeh!"

Nihayet tren istasyonuna ulaştıklarında kendini bir düellodan çıkmış gibi hissediyordu. "Bu lanet olasıca şey de neydi böyle?"

"Ne?" diye sordu Essie, kendisini dirseklerinden tutarak koltuktan kaldıran Tony'nin omuzlarına ellerini koyarken.

"Fark etmediğini söyleyemezsin" dedi Tony, başıyla kasabanın yönünü işaret ederek.

"Ah, o." Essie bir adım geri çekildi. "Eh, ne bekliyordun ki? Kasabanın evde kalmış kızıyla çıkıyorsun."

Tony yüzünü buruşturdu. "Kendine böyle deme."

"Ama doğru. Ve bundan utanmıyorum."

“Eh, yine de söylemeni istemiyorum. Duydun mu?”

Essie omuz silkti ve tren platformuna doğru yürümeye başladı.

Tony onun dirseğini yakaladı. “Dur bakalım. Biz birlikteyiz. Hatırladın mı? Yani benim yanımda olduğun sürece, koluma girmeden hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Gündüzleri bile mi?”

“Özellikle gündüzleri.” Tony kolunu uzattı.

“Neden özellikle?” diye sordu Essie, Tony’nin koluna girerken.

“Çünkü bir erkeğin gündüzleri bir hanıma kolunu vermesinin sadece üç nedeni vardır: Yakın bir akrabası olabilir, hanımın güvenliği bunu gerektirebilir ya da birlikte olduğu kadındır.”

Essie yutkundu. “Anlıyorum. Eh, endişelenmene gerek yok! Sokaklarda nasıl davranmam gerektiğini gayet iyi bilirim.”

Tony bu sitemi görmezden geldi. Essie görgü kurallarını biliyor olabilirdi ama uzun zamandır kendi başınaydı. Bu bağımsızlıktan ne kadar isteyerek vazgeçecekti acaba?

Yaklaşan lokomotif yeri sarsarken bir tren düdüğü havayı yarıyordu. Kondüktör frene asılırken metal gıcırtısı duyuldu ve yalın odun kokusu yayıldı.

Parlak bakır tutacaklarıyla, gümüşü yol donanımıyla ve süslü boynuzlarıyla, mavi-yeşil bir buharlı lokomotif onlara doğru yaklaşırken bacasından zifır gibi siyah dumanlar yükseliyordu.

Tony, Essie’yle tanıştırmadan önce bir şekilde M.C.’yle yalnız kalmalıydı. Adamın kazayla kendisini ele vermesini istemiyordu.

Bakışları, gökkuşağı rengindeki vagonları taradı. Önce bordo kargo vagonu arkasında daha güzel kompartımanların bulunduğu kırmızı bir vagonu sürükleyerek geçti. Sarı bir va-

gonda ekspres yolcuları vardı ve zenci bölümü arkada parlak yeşil bir vagonda geliyordu.

Tren dumanlar saçarak durdu. Corsicana'nın tren istasyonu, Tony'nin daha önce gördüğü tren istasyonlarının aksine, rayların yanındaki toprak alan yerine ahşap bir platforma sahipti. Erkekler, kadınlar ve çocuklar, sevdiklerini ve arkadaşlarını arayarak vagonlardan döküldü.

Tony, ekspres vagonundan inen M.C.'yi gördü. Üzerine çok büyük gelen, kolları neredeyse parmak boğumlarına kadar inen, bol ve hazır dikim bir takım elbise giymişti. Kısa sarı saçları, açılmaya başlamış başında rastgele yönlerde dimdik dikilmişti.

“Sen burada bekle” dedi Tony, Essie'ye. “Ben hemen döneceğim.”

Kalabalığın arasından kendine yol açarak M.C.'ye doğru ilerlerken adamın dikkatini çekti.

“Tony! Seni görmek ne güzel. Bıyıkların hangi cehenneme gitti?”

Tony tokalaşırken M.C.'nin omzuna vurdu. “Tıraş ettim. Ne diyorsun?”

“Doğru görünmüyor. Hiç doğru görünmüyor. Ve ayrıca baban için üzgünüm.”

“Teşekkür ederim.” Tony, M.C.'nin hangi gözüne bakması gerektiğinden emin değildi, çünkü biri doğruya, diğeri batıya dönüktü ve hangisinin kendisine baktığını kestirmek mümkün değildi. “Babamdan söz etmişken senden bir iyilik istiyorum. Beni mirasından mahrum ettikten sonra Morgan adını bıraktım ve annemin kızlık soyadı olan Bryant'ı kullanmaya başladım.”

M.C. çenesini kaşıdı. “Şey, babanın yaptığı şeyi duydum ve açıkçası pek inanmadım. Tuhaf bir şey olduğu açık.”

“Ne olursa olsun, Sullivan Petrol bölgesinde Morgan soyadını taşımanın birine güven kazandırmayacağını tahmin edersin. Bu yüzden kimse kim olduğumu bilmiyor ve bu şekilde kalmasını istiyorum.”

“Benimle dalga geçiyorsun.”

“Kesinlikle çok ciddiylim.”

“Nasıl bilmezler? Ona çok benziyorsun.”

“Babamın Corsicana’ya pek sık geldiğini sanmıyorum.”

“Şey, ne diyebilirim ki?” M.C. başını iki yana salladı. “İnsanları kandırmak fikrinden pek hoşlanmadığımı söylemeliyim, Tony. Tanımadıklarımı bile. İçinde Tanrı korkusu olan biriym ve bu bana hiç uygun gelmiyor.”

“Beni mirasından mahrum etti, M.C. Kendi açımdan, artık babam değil ve bu yüzden kimseyi kandırıyor olmayacaksın.”

“Baban Blake Morgan, evlat. Bunu hiçbir şey değiştiremez.”

“Ben onu kabul etmek zorunda değilim.”

“Seni öğreneceklerdir. Öyle bir sırrı çok uzun süre tutamazsın. Fazla büyük.”

“Katılıyorum. Ama olabildiğince geç öğrenilmesini istiyorum. Dilini tutacak mısın?”

M.C. iç çekerek omuzlarını sarkıttı. “Eh, pekâlâ. Durduk yerde insanlara bir şey söylemem ama biri açıkça sorarsa da, yalan söylemem.”

“Anlaştık. Teşekkür ederim, M.C. Gerçekten. Şimdi, sandığın nerede?” Tony etrafına bakındı ve Şerif Yardımcısı Howard’ı Essie’yle konuşurken gördü.

“Sanırım kargo vagonunda olmalı.”

“Ne? Ah, evet! Şey, sen oraya git. Ben Spreckelmeyer’in kı-

zını almaya gidiyorum.”

M.C aniden Tony’ye döndü. “Kızı mı? Gazetelere çıkan mı?”

“Sözlerine dikkat et, dostum. Kızla birlikteyim ve aşağılayıcı imaları hoş karşılamam.”

Adamın kaşları kalkarken sağ gözü Tony’nin yüzüne dikildi. “Senin kim olduğunu biliyor mu?”

“Henüz değil.”

M.C. alçak sesle ısıklık çaldı. “Ona bu sırrı açıklarken senin yerinde olmak istemezdim.”

“Sırrımı koruman için en önemli neden de bu. Şimdi yürü. Birazdan yanına gelirim.”

Herkesin başının üzerinden görebilecek kadar uzun boylu olan Tony, Essie ve şerif yardımcısından gözünü ayırmıyordu. Adam, Essie’ye görgü kurallarının izin vereceğinden çok daha yakın duruyordu ve Essie geri adım attığı her seferinde, Howard bir adım ilerliyordu.

Tony hâlâ konuşulanları duyamayacak kadar uzaktaydı ama Essie’nin keyifsiz olduğu açıktı. Sevdikleriyle kavuşan insanların arasından kendine yol açan Tony sonunda onlara ulaştı.

“Dayının bundan haberi var mı?” diyordu Howard.

Essie o anda Tony’yi gördü ve boğuluyormuş da yakındaki tek can simidi oymuş gibi baktı. Howard omzunun üzerinden bir bakış atarak kaşlarını çatı.

“Araya girdiğim için özür dilerim, Essie ama konuğumuz geldi.” Tony kolunu Essie’nin beline sardı ve şapkasının ucuna dokundu. “Şerif yardımcısı, izninizle.”

Bir cevap beklemeden Essie’nin belini hafifçe iterek onu

kargo vagonuna yönlendirdi. “Sen iyi misin?”

“Evet. İyiyim.”

“Ne istiyordu?”

“Hiçbir şey. Bizi kasabadan arabayla geçerken görmüş ve neden o kadar ‘sıcak’ göründüğümüzü bilmek istemiş. Kullandığı kelime buydu.”

“Sen ne dedin?”

“Benimle çıkmak için izin aldığını söyledim.”

“O ne dedi?”

“Memnun olmadı.”

Tony kaşlarını çatı. “Neden?”

“Çünkü birkaç ay önce onun çıkma teklifini reddetmiştim. Ama seninkini kabul ettiğimi açıkça söyledim. Gerçekten. Yani beni kendine bu kadar yakın tutmana gerek yok.”

“Bunu daha sonra konuşuruz” dedi Tony, elini Essie’nin belinden çekmeden. Şerif yardımcısı izliyorsa Tony onun, rüzgârın hangi tarafa estiğini iyice anlamasını istiyordu.

Essie, M.C. Baker’dan hemen hoşlanmıştı. Melvin dayısıyla yaklaşık aynı yaşlardaydı -babasından daha genç ama kendisinden daha yaşlıydı- ve babası yerine Sullivan Petrol’ü kendisinin temsil etmesinden rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

M.C.’nin sandığını Ticari Otel’in resepsiyon masasına bırakmışlardı ve şimdi büyük yemek salonunda yemek yiyorlardı. Essie eskiden oradaki herkesi tanıyordu ama son birkaç yılda kasaba iyice büyüdüğünden, devamlı müşterilerin çoğu ona yabancıydı.

Mc son kızarmış pirzolasını aldı ve dişleriyle sıyırdı. “Üretimiz ne kadar?”

“’96’da sadece bin dört yüz varil ürettik” dedi Essie, ağzını peçeteyle silerken. “Ama geçen yılın sonunda yaklaşık altmış altı bine ulaştık; hepsi şehir sınırları içinde.”

“Daha sonra kasabanın dışına yayılmışlar” dedi Tony. “Ve kuyularının sayısını üç yüz kırk ikiye çıkarmışlar.”

“Hepsi kablolu mu?”

“Evet.” Tony kızarmış tavuk bonfilesinden bir lokma kesti. “Ve hepsi pompasız üretim.”

M.C. kaşlarını kaldırdı. “Petrol ne derinlikte?”

“İki yüz yetmiş ila üç yüz altmış metre arasında” dedi Essie. “Ama petrolle aramızda siyah, killi toprak ve yumuşak kayalar var. Dolayısıyla ulaşmak biraz zaman alıyor.”

M.C. ekmeğiyle tabağını temizledi. “Benim sistemim petrole çabucak ulaşır. Ve taşan suyu borudan dışarı attığımızda her şey daha da hızlanır.”

“Bunun ne yararı olur ki?” diye sordu Essie.

“Su borudan bize geri döner ama kayaları ve çamuru da beraberinde getirir.”

Essie adamın düşüncesindeki mantığı kavrarken çayını yudumladı. “Bir kuyu kazmak sizce ne kadar sürer?”

M.C. peçetesiyle ağzını sildi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. “Altı yüz dolar karşılığında, otuz altı saat içinde size üç yüz metrelik bir kuyu kazabilirim.”

Essie ve Tony birbirlerine baktılar. Essie’nin daha önce görmediği bitkin tavırlı bir kadın tabakları aldı ve yerlerine puding bıraktıktan sonra başka bir müşterinin masasına yürüdü.

“Bana ne zaman sunum yapabilirsiniz?” diye sordu Essie.

“Üçte bir peşinata ve Tony’nin yardımına ihtiyacım var. Bu sorun olur mu?”

Essie başını iki yana salladı.

“Pekâlâ. Bana yerini gösterin de bir ekip getirir getirmez her şeyi kurmaya başlayayım.”

“Harika olur.”

İş görüşmesi sonuçlandıktan sonra sohbet daha kişisel konulara geldi. M.C., Tony’ye Beaumont’tan son haberleri verdi. Görünüşe bakılırsa Tony daha önce Morgan Petrol’de çalışırken iki adam bir hayli yakınlaşmışlardı.

“Dün Bayan Morgan’ın Norris Tubbs’la nişanlandığını duydum.”

Tony aniden başını kaldırırken ağzına doğru götürdüğü kaşık havada kalakaldı.

“Onu hatırlarsın” dedi M.C. “Eski patronun kızı. Sanırım adı Anna’ydı. Tanıyor musun?”

Tony gözlerini kıstı. “Sanırım bir-iki kez karşılaşmıştım.”

M.C. başıyla onayladı. “Düğün bir ay içinde gerçekleşecekmiş.”

Tony sarardı ve tepkisi Essie’nin dikkatini çekti.

“Ama bu ay evlenemez” dedi Tony. “Babası gömüleli daha altı hafta olmadı.”

“Darius’u bilirsin...” M.C. bir sır paylaşıyormuş gibi Tony’ye doğru eğildi. “Artık yeni patron o.”

Tony ciddi bir yüzle bakarak başıyla onayladı.

“Sonuçta geleneklere pek aldırın biri olduğu söylenemez.”

Tony’nin çenesindeki bir kas seğirmeye başladı. “Bu bir toplum kuralından çok daha ciddi. Anna’yı aşırı çabuk bir şekilde ve üç katı yaşında bir adamla evlendiriyor.”

“Öyle görünüyor.”

Tony kaşığını masaya bıraktı. Kızın adını bu kadar rahat kullanması Essie’yi şaşırtmıştı. Acaba daha önce sevgili miydi-

ler? Tony'nin kalbini mi kırmıştı? Beaumont'tan bir referans bile almadan ayrılmasının nedeni o muydu?

"Ama insanların ağzını açık bırakan bu değil." M.C. başını iki yana salladı ve kaşığıyla puding kâsesinin kenarını kazıdı. "Hayır. Asıl haber şu ki Finch Morgan'ın yeni karısı öldü."

Tony oturduğu yerde donakaldı.

Essie bir Tony'ye, bir M.C.'ye baktı. Finch Morgan da kimdi?

M.C. bakışlarını kaldırdı. "Ölüm nedenini bilmek istemez misin?" Peçetesini yakasına sıkıştırdığı yerden çekip çıkardı. "Mide kanaması."

Tony'nin ağzı açık kaldı.

M.C., Essie'ye döndü. "Bir yıldan biraz uzun bir süredir bu ikinci."

Essie kaşlarını çattı. "Önceki karısı da mı öldü?"

"Evet, hanımefendi."

Essie üzgün gözlerle baktı. "Doğumda mı?"

"Hayır, hanımefendi. Mide kanaması."

Essie gözlerini kırıştırdı. "*İkisi* de mi?"

"Ne yazık ki." M.C., kaşığını Tony'ye doğru salladı. "Sanırım bu arkadaşımız aileyi tanıyordu, değil mi, evlat?"

Tony burnunun altındaki deriyi ovaladı. "Ne zaman ölmüş?"

"Geçen hafta."

Essie peçetesini katlarken Tony'nin Morgan ailesiyle yakınlığına hayret etti. Önce Anna, sonra Finch, şimdi de ölmüş bir eş?

"Finch Morgan kim?" diye sordu Essie.

“Aileyle tam bağlantısından emin değilim” dedi M.C. “Ama Tony biliyordur.”

Tony parmaklarıyla saçlarını taradı. “Darius Morgan’ın büyük kuzeni.”

“Anne tarafından mı, baba tarafından mı?” diye sordu M.C., gözleri yaramazca bir tavırla parlayarak.

“Baba” dedi Tony.

“Anlıyorum” dedi Essie. Ama aslında anlamıyordu. Tony’nin Morgan ailesiyle ilgili bu kadar detaylı bilgi sahibi olmasını anlamıyordu. Onları ilk isimleriyle tanıyacak ve kimin kimle ne şekilde akraba olduğunu bilecek kadar yakın görünüyordu.

Sonra aklına daha rahatsız edici bir düşünce geldi. Anna, Darius Morgan’ın kardeşiye Morgan Petrol’ün de varisi demekti. Essie de aynı şekilde Sullivan Petrol’ün varisiydi.

Kalp atışları hızlandı. Tony, bir tür servet avcısı mıydı? Kendisiyle evlenecek kadar saf birini bulana kadar petrol krallarının kızlarını sıradan mı geçiriyordu?

Babası, Morganlar kadar zengin olmayabilirdi – ve dolayısıyla bir petrol kralı değildi – ama Teksas’ta, Sullivan Petrol şimdiye kadar en büyük üreticiydi.

Tony’nin solgun yüzünü inceledi. Kesin olan bir şey vardı. Anna Morgan, Tony için eski patronunun kızı olmaktan öteydi.

Tony, Bayan Lockhart'ın mutfak kapısını yumrukladı. Alacakaranlıkta arka bahçenin ön taraf kadar bakımlı tutulmadığını görebiliyordu. Her tarafta yaban otları büyümüş, arka verandanın boyaları dökülmüş korkuluklarına sarmaşıklar tırmanmış ve verandanın zemin tahtalarından bazıları gevşemişti.

Kapı ardına kadar açıldı. "Burada ne işiniz var?" diye sordu Bayan Lockhart, Tony'yi içeri alırken. "Bisiklet yarışı için egzersiz yapıyor olmanız gerekmiyor muydu?"

"Önce buraya uğramaya karar verdim. Kötü bir zamanda mı geldim?"

"Hayır, hayır. İçeri girin. Yemek yediniz mi?"

"Evet, hanımefendi. Castle'ın yerinde yedim."

Bayan Lockhart başını iki yana salladı. "Oturun. Size meyveli kek vereyim." İkisine de birer parça kek keşti, iki fincan kahve doldurdu ve masada Tony'ye katıldı. "Şimdi, sorun nedir?"

"Kızınızdan haber aldınız mı?"

"Tanrım, Tony, cevap verecek kadar zaman olmadı. Neden?"

"Darius'un kız kardeşim ve Norris Tubbs'ın evliliğini ayarladığını öğrendim."

“Ne? Norris Tubbs da kim?”

“H&TC Demiryolları’nın ortaklarından. Hem babam hem de Darius, bir süredir onu kontrol altına almaya çalışıyordu. Adam, Anna’nın büyük babası olacak yaşta.”

“Kız kardeşinin bu evliliğe sıcak bakma olasılığı var mı?”

Tony kaşlarını çattı. “Adama tahammül edemiyor bile.”

Bayan Lockhart parmaklarını masaya vurdu. “Eh, paniğe kapılmayın. Babanız gömüleli daha iki ay bile olmadı. Anna’nın nişanı zaten yeterince büyük bir skandal ama en azından on ay kadar daha evlenemez.”

“Bu ay içinde evlenecekler.”

“İmkânsız! Nereden öğrendiniz?”

“Bugün M.C. Baker adında birinden duydum.”

Bayan Lockhart eliyle ağzını kapadı. “Ulu Tanrım!”

“Bir şeyler yapmam gerek.” Tony yerinden fırlayarak ayağa kalktı. “Ama onu kaçırmak dışında aklıma bir şey gelmiyor.”

“Ulu Tanrım!” Bayan Lockhart, endişeli bir yüzle Tony’nin bir aşağı bir yukarı yürüyüşünü izledi. “*Genç Kadının Şehitliği*’nde Leydi Charlewood bir manastıra kapanmıştı. Belki...”

Tony aniden yaşlı kadına döndü. “Bu saçma sapan bir aşk romanı değil. Sözünü ettiğimiz kişi benim kız kardeşim ve konuya hak ettiği ciddiyeti gösterirseniz minnettar kalacağım.”

Yaşlı kadın aniden sırtını dikleştirdi. “Siz benimle nasıl bu tonda konuşursunuz, bayım?”

Tony’nin omuzları sarktı. “Bayan Lockhart, lütfen. Gücendirmek istemedim. Sadece vurgulamaya çalıştığım şey...”

“Yardı mı mı istiyorsanız, hem tarzınıza hem de ağzınızdan çıkanlara dikkat etseniz iyi olur.”

Tony bir şey söylemedi.

“Oturun.”

Tony sandalyesine geri döndü.

“Romanlarımı geri getirdiğinizi görüyorum” dedi Bayan Lockhart, Tony geldiğinde masanın üzerine bıraktığı iki kitaba bakarak.

“Evet, hanımefendi.”

“*Marjorie'nin Kaderi*'ni okudunuz mu?”

“Evet, hanımefendi. Okudum.”

“Ne sonuç çıkardınız?”

“Dr. Letsom'ın bir alçak olduğu sonucunu.”

“Anlıyorum.” Bayan Lockhart ellerini masanın üzerinde birleştirdi. “Sizi bu sonuca götüren neydi?”

“Kendinden başkasını sevmiyordu. Sonuçlarını düşünmeden hareket ediyordu. Sevdiğini iddia ettiği kadının hayatını mahvetti.”

Bayan Lockhart kahvesini yudumladı. “Peki, ya Bayan Marjorie?”

“Kullanıldı. Onun gibi genç ve saf bir kadın, adamın neyin peşinde olduğunu nereden bilebilirdi ki?”

“Doğru ve yanlış arasındaki farkı biliyordu. Toplum kurallarını çiğnediğini biliyordu. Anne ve babasına yalan söylediğini biliyordu.”

Tony arkasına yaslandı. “Ne diyorsunuz siz? Onun hatası mıydı yani?”

“İkisinin de kötü tercihler yaptığını söylüyorum.”

“Pekâlâ. Bunda hemfikiriz.”

“Güzel.” Bayan Lockhart bir peçeteyle ağzını sildi. “Şim-

di, kız kardeşinize gelince. Kızıma telgraf çekeceğim ve yarınki trenle Beaumont'a gideceğimi bildireceğim. Bu arada, bundan iki gün sonra sabah saat onda Pearl Caddesi'ndeki Birinci Baptist Kilisesi'nde benimle buluşması için Anna'ya haber gönderebilir misiniz?"

Tony öne doğru eğildi. "Ne yapacaksınız?"

"Anna'nın bu evlilikle ilgili ne düşündüğünü kendisinden öğreneceğim. Söylediğiniz kadar isteksizse ona şimdilik yerinde kalmasını ama siz veya ben haber gönderir göndermez harekete geçmeye hazır olmasını söyleyeceğim. Bu arada, kendim biraz araştırma yapacağım."

"Araştırma mı?" diye sordu Tony. "Neyi araştıracaksınız ki? Aşk romanlarınızı mı?"

"Kesinlikle."

Tony öfkesine hâkim olmaya çalışarak gözlerini ovaladı. "Daha önce Anna'yla hiç karşılaştınız mı?"

"Elbette ama çok kısa süre."

"O hâlde size ona iletmeniz için bir mektup vereceğim. Şimdi, kızınızın eşi, Archie ne olacak? Darius'un sağ koludur o."

Bayan Lockhart kaşlarını çatı. "Archie kimsenin sağ kolu filan değil. Sadece Morgan Petrol'de çalışıyor. O kadar."

"Archie'nin uygunsuz bir şeye dâhil olduğunu ima etmedim."

"Bence de etmemelisiniz. Yine de, işini tehlikeye atmak istemediğim gibi sadakatini sınamaya da niyetim yok. Bu yüzden, kesinlikle çok sessiz hareket edeceğim." Bayan Lockhart ayağa kalktı. "Şimdi, araştırmama başlayabilmek için sizden izin istemek zorundayım."

"Bayan Lockhart, aşk romanlarınızın..."

Yaşlı kadın, Tony'ye şapkasını verdi. "Yarın sabah beni alabilir ve bavulumu tren istasyonuna taşıyabilirsiniz. O zamana kadar üzerinde düşünmenizi istediğim birkaç seçenek var."

Tony kararsız bir tavırla ayağa kalktı. Başka ne seçeneği vardı ki? Tek başına Beaumont'a gidip Darius'la yüzleşebilirdi ama bu hiçbir şeyi çözmezdi. Ağabeyi, Norris Tubbs'la bağlantısını korumak için her şeyi yapardı; Tony'nin kız kardeşini korumak için her şeyi yapacağı gibi.

Ama Darius üstün durumdaydı. Anna'nın yasal hamisi oydu ve Tony'yi iş iştenden geçene kadar ona veya annesine yaklaştırmayabilirdi. Darius, Tubbs'ın gücünü ve desteğini de arkasına alırdı.

Ama Bayan Lockhart'tan asla şüphelenmezdi. Tony, Darius'un kadının kim olduğunu bildiğini bile sanmıyordu. Ama kokuyu alırsa...

Tony kadının kolunu hafifçe sıktı. "Çok dikkatli olmalısınız. Darius kötü biri değildir ama çok açgözlüdür. Sizi fark ederse ne yapacağını kimse kestiremez. En azından, Archie işini kaybedebilir."

Bayan Lockhart başıyla onayladı. "Dikkatli olacağım."

"Önce bana danışmadan bir şey yapmayacaksınız, değil mi?"

"Elbette."

"Pekâlâ, o zaman." Tony şapkasını giydi. "Yarın sabah ilk iş olarak size geleceğim."

Bay Baker kasabadayken Essie, Tony'nin bisiklet egzersizini atlamak zorunda kalmıştı. Bunun yerine babası, Baker, Melvin dayı, Verdie yenge ve Peder Wortham'la birlikte yemek yiyorlardı. Babası, artık resmi olarak çıktıklarına göre Tony'nin de

katılmasını istemişti ama Essie, kendisi yanında olmasa bile Tony'nin egzersizine devam etmesini tercih etmişti. Ama gerçekte istediği şey, Tony olmadan Bay Baker'la konuşma fırsatı yakalamaktı.

Büfede bir elmalı turtayı dilimledi ve altı tabağa servis yaparak masaya koyması için Verdie yengesine verdi. Şerifin karısı, sarı saçları ağarmaya başlamış güzel bir kadındı. Hiç çocukları olmadığından, her kadının imrendiği güzel formunu koruyordu; üstünde ve altında son derece cömert kıvrımları olan incecik bir beli vardı.

“Ekibim birkaç gün içinde burada olur” dedi Bay Baker, “Ve sonra başlarız.”

“O hâlde yarın sizi kuyulara götürürüm” dedi babası. “Artık şehir sınırlarının dışında kazmaya başladık.”

“Tony de öyle diyordu.”

Essie sandalyesine geri döndü. “Bay Bryant'ı uzun zamandır mı tanıyorsunuz?”

Bay Baker bir an Essie'ye şaşkın bir yüzle baktıktan sonra yüz ifadesi normale döndü. “Ah, Tony'yi mi? Şey, sanırım bu ‘uzun’ derken ne kadar süreyi kastettiğinize bağlı. Birkaç yıldır Beaumont'a gidip geliyorum.”

“Gidip gelmek?”

“Evet, hanımefendi. Kardeşim ve ben eyaletin her yerinde kuyular kazıyoruz ama ailelerimiz Beaumont'ta. Bu yüzden işlerin arasında her seferinde oraya dönüyoruz. Tony'yle o şekilde tanıştım.”

“Anlıyorum.” Essie çatalıyla turtadan bir lokma aldı. “O hâlde ailesini tanıyor musunuz?”

“Ah, kim olduklarını biliyorum ama kendileriyle hiç kişisel bağlantım yok.”

Essie kaşlarını çattı. Tony'yi tanıyıp ailesini nasıl tanımazdı ki? Bu hiç mantıklı değildi; özellikle de Beaumont gibi küçük bir kasabada. Ama böyle bir soruyu nezaketsizce sormak için bir yol düşünemiyordu.

“Morgan Petrol'ün sizi tutmamasına şaşırdım” dedi Melvin.

“Şey, açıkçası su işimizle o kadar meşgulüz ki Pennsylvania'da döner sistem kullandıklarını duyana kadar bunu petrol işinde denemeyi hiç düşünmedik. Ama çok başarılı sonuçlar alındığını eklemeliyim. Ama bunu öğrenir öğrenmez doğruca Tony'ye gittik.”

“Peki, Bay Bryant hizmetleriniz için sizinle anlaşma yaptımı?” diye sordu peder.

“Hayır, efendim. Herhangi bir plan yapmaya fırsat bulamadan, Bay Morgan vefat etti. Ve şimdi, şey, yeni patron hâlâ neyin ne olduğunu anlamaya çalışıyor.”

“O hâlde Tony, Morgan'ları iyi tanıyor” dedi Essie.

Bay Baker kızardı. “Bunun doğru bir tahmin olduğunu söyleyebilirim, hanımefendi.”

“Oh?”

Bay Baker yutkundu. “Evet, hanımefendi. Şey, onlar için çalışıyordu.” Önce yargıca, sonra tekrar Essie'ye baktı. “Bunu biliyordunuz, değil mi?”

“Ah, elbette” diye cevap verdi Essie. “Malzeme alımlarıyla kendisinin ilgilendiğini söylemişti.”

Bay Baker belirgin bir şekilde rahatladı. “Bu doğru. Döner sistemle ilgili bu yüzden kendisine gittim.”

“Ya siz? Siz Morgan'ları tanıyor musunuz?”

“Hayır, hanımefendi. Sadece...” Bay Baker devam edemedi.

“Sadece ...?” diye sordu Essie.

“Sadece uzaktan, hanımefendi.”

Essie peçetesiyle ağzını sildi. “Bay Bryant, Bayan Morgan’ın Bay, eee, Tubbs’dı sanırım, onunla nişanlanmasına üzülmüş gibiydi?”

Bak Baker ne tarafa bakacağını bilemedi. Ne tarafa bakıyordu ki? “Öyle mi?”

“Kesinlikle öyle. Bayan Morgan’la yakın mıydılar?”

İri ve şişkin parmağıyla adam son tatlı lokmasını çatalına geçirdi. “Sanırım okula birlikte gitmişler.”

Essie sorularına devam edemeden, Verdie araya girdi.

“Turta çok lezzetliydi, hayatım” dedi. “Annenin yaptıkları kadar güzeldi.”

Masadaki diğerleri de beğenilerini ifade ettiler ve Essie gülümseyerek teşekkür etti.

Babası boynundan peçetesini çekip aldı. “Bay Baker? Peder? Melvin? Birlikte puro içer miyiz?”

Bay Baker sandalyesini geri itti. “Büyük zevk duyarım, efendim.” Essie’ye döndü. “Yemek harikaydı, hanımefendi. Gerçekten çok güzeldi.”

Essie adama teşekkür ederek ayağa kalktı ve erkekler verandaya çekilirken sofrayı toplamaya başladı. Tony ve Morgan’larla ilişkisi hakkında sorularının birçoğunun, Tony çıkmak için izin istemeye geldiğinde babası tarafından sorulabileceğini fark etti.

Ama babası konuyu ona bırakmıştı ve şimdi soruşturmaya başlamak için biraz geç gibi görünüyordu. Belki de değildi. Artık resmi olarak çıktıklarına göre, Tony’nin ailesi, geçmişi ve Morgan Petrol’le bağlantısı hakkında bilgi edinmek istemesi doğaldı.

“Kafanda bir şeyler mi var, kızım?” diye sordu Verdie.

Essie, pencereden dışarı bakarak saati tahmin etmeye çalıştı.

“Tony’yi düşünüyordum. Belki bulaşığı çabucak yıkarsak, bisiklet kulübünde işini bitirmeden ona yetişebilirim.”

Yengesinin yüz ifadesi yumuşadı. “Hemen gidip onu gör. Bulaşıkları ben hâllerim.”

“Ah, hayır. Bunu yapamam.”

“Benim için zevk olacak.”

Essie başını iki yana salladı. “Hayır, gerçekten. Bana doğru gelmiyor.”

Verdie daha fazla tartışmadan sofrayı topladı ve Essie bulaşıkları çabucak hâlettirdi. Tam işini bitirirken Ewing ve Bay Baker’ı pencereden gördü. Ön taraftan arka bahçeye geçmişlerdi ve hararetli bir şekilde konuşuyorlardı.

Bay Baker’ın gergin olduğu belliydi. Ewing, adamın omzuna elini koyarak onu durdurdu. Peder kaşlarını çatarak eve bir bakış attıktan sonra Bay Baker’a bir şey söyledi. İki adam da başlarını eğdi.

Essie kulüp binasına ulaştığında Tony’yi daha sopalarla uğraşırken bulunca şaşırdı. Onlarla işi çoktan bitmiş olmalıydı ama işi Sharpley’den çok daha iyi beceriyordu.

Anna Morgan’la ilgili düşüncelerini bir kenara atan Essie, yaklaşan yarışın heyecanını hissetti. Keşke Tony’yi hazırlamak için daha fazla zamanı olsaydı.

Kulübü kurduğundan beri, dört yıldır yarışçıları çalıştıyordu. Yarışları başlangıçta sadece yeni üyeler kazanmak için önemsiyordu ama yarış ve eğitim konusunda bulabildiği her şeyi okuduktan sonra Sullivan Petrol, kulüp ve kendisi için zafer kazanmayı istemeye başlamıştı.

Tony sopaları alıp sepetlerine geri attıktan sonra sınav çek-

mek için yere uzandı. Essie gölgelerde kalarak onun yüz sınavı tamamladığını görmeye karar verdi. Ama ilk on beş taneden sonra Tony'nin vücudunun görüntüsünden ve hareketlerinin mükemmelliğinden etkilenince dikkati dağıldı.

Hızlı ve güçlü hareketlerle kendini yerden kaldırıp duruyordu. Kolları ve bacakları gerilip gevşiyordu. Lambaların ışığında tenindeki ter damlaları parlıyordu. Son bir homurtuyla yere indi ve hiç kıpırdamadan yüzükoyun yattı.

Essie gölgelerden çıktı.

“Essie” dedi Tony, başını kaldırarak. “Geldiğini duymadım.” Yattığı yerden kalktığında, ahşap zeminde vücudunun ıslak bir izi kalmıştı.

Kollarını iki yanına sarkıtarak ağırlığını bir kalçasına verdi. Essie, bakışlarını ve düşüncelerini uygunsuz yerlerden geri çekerken Tony'nin dikkatli bakışlarını fark etti.

“Ben...” diye başladı Essie. “Biz... babam ve Bay Baker... şey, onlar, verandaya çekildiler ve ben de seni görmek istedim.”

Binanın sessizliğinde duyulan tek şey Tony'nin nefesleriydi. “Bunu yaptığına sevindim.”

Essie yutkundu. “Şimdiye kadar işinin neredeyse bitmiş olacağını sanıyordum.”

“Biraz geç başladım.”

“Oh?”

“Gelirken Bayan Lockhart'a uğradım.”

Essie şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Bayan Lockhart mı?”

“Arka bahçesini gördün mü hiç, Essie? Berbat durumda. Sanırım o yokken gidip temizlesem iyi olur.”

“Yokken mi? Evine uğradığında yok muydu?”

“Ah, henüz değil. Yarın kızını ziyarete gidiyor.”

Essie başını iki yana salladı. “Anlamıyorum. Neden Bayan Lockhart’ın evine uğradın ki sen?”

Tony omuz silkti. “Senin konferansından beri birkaç kez ona uğradım. Oldukça yaşlı ve kasabada hiç akrabası yok.”

Essie bu bilgiyi hazmetti. Bayan Lockhart o kadar uzun zamandır toplumda bir sütun oluşturunuyordu ki yaşlı kadının kendini yalnız hissedebileceği hiç aklına gelmemişti. Ama kasabaya yeni gelen birinin onu nasıl görebileceğini şimdi anlıyordu.

“Ah” dedi. “Çok düşüncelisin. Ve hayır, arka bahçesinin de ön bahçesi kadar bakımlı olduğunu sanıyordum.”

“Şey, öyle değil. Ama ben ilgileneceğim.”

Essie düşüncelerini toparlamaya çalışırken dalgın bir tavırla başıyla onayladı. “Şimdiye kadar ne yaptın?”

“Egzersizlerimden bazıları ve üç set tur. Şimdi son setimi yapacaktım.”

“Anlıyorum” dedi Essie, bir adım gerilerken. “Devam et. Seni engellemeyeyim.”

Tony başıyla onaylayarak bisikletini duvara yaslandığı yerden aldı, seleye yerleşti ve çalışmasına başladı. Tekerlekler önce yavaşça dönerken her turda hızlanmaya başladı. Tony hızlandıkça, ata binen bir jokey gibi bisikletin üzerinde o kadar eğiliyordu.

Essie çok geçmeden kendini çalışmaya kaptırdı ve daha hızlı gitmesi için tezahürat yapmaya başladı. Tony son turunu tamamlayarak hayali bitiş çizgisini geçtiğinde, Essie neşeyle bağırdı. Bu, Tony’nin şimdiye kadarki en iyi koşularından biriydi.

Tony gidonu bırakarak selenin üzerinde doğruldu ve gülümsedi. Ellerini birleştirerek bir şampiyon gibi havaya kaldırdıktan

sonra, Essie'nin yanında durmadan önce bir tur daha attı.

"Ah, keşke kronometrem yanımda olsaydı!" diye bağırdı Essie. "Harikaydın!"

Tony ayaklarını iki yana koyarak selenin üzerinde oturdu. "Sen burada beni izlediğinde daha iyi performans çıkarıyorum." Sesi kısık ve keyifliydi.

"Şey, seni izlemenin hiç zor olmadığını itiraf etmeliyim."

Tony'nin yüzü hemen değişti. Uzanıp Essie'nin elini tutarak kendine çekti. Eteği Tony'nin bacağına sarmıştı ve bisikletin orta demiri Essie'nin kalçasına dayanmıştı.

"Harika kokuyorsun. Kurabiye gibi" dedi Tony, Essie'nin elini dudaklarına götürürken.

Essie ürperdi. "Kurabiye mi?"

"Bilirsin, karanfilli olanlar." Tony, Essie'nin elini çevirdi ve dudaklarını avucuna gömdü. "En sevdiğimdir."

Essie, kendi beyaz parmaklarıyla Tony'nin bronz parmakları arasındaki farka ve tırnaklarına sürünen hafif uzamış sakallarına baktı.

"Ne yazık ki ben bisiklet yarışına hazırlanıyor gibi kokuyorum."

Essie, Tony'nin yüzünde beliren hüznü gülümsemeyi ve gözlerinin kenarındaki çizgileri izledi. Ve çok çalışmış bir adam gibi kokmasına rağmen, Essie kokuyu hiç de itici bulmuyordu. Yine de bunu dile getirmemek için kendini tutmayı başardı.

"Balığa gitmek ister misin?" diye sordu Tony.

"Şimdi mi?"

Tony'nin gülümsemesi yayıldı. "Çekici bir fikir ama ben Pazar günü kiliseden sonra diye düşünmüştüm."

Essie kızardı ve geri çekilmeye çalıştı ama Tony bir elini onun beline koyarak engelledi.

Essie bakışlarını indirdi. "Evet, teşekkür ederim. Balığa gitmek isterim."

Tony gözlerini kapadı ve Essie'nin avucuna bir öpücük kondurdu. "O hâlde Pazar günü."

Essie elini çekerek karnına koydu; bunu öpücüğü saklamak için mi, yoksa içindeki titremeyi bastırmak için mi yaptığını bilmiyordu.

Essie bir adım geriledi. "Geç oldu. Artık paydos etsek iyi olur. Sen bisikletle ilgilenirken ben de ışıkları söndürmeye başlayayım."

Tony başıyla onayladı ve Essie karşı duvara doğru yürürken Tony'nin yerinden kıpırdamadan kendisini izlediğinin farkındaydı.

O gece geç saatte eve dönüp yatağına girdiğinde, ona ailesi ve Morgan'larla ilgili sorular sormayı unutmuş olduğunu fark etti.

Yüzükoyun dönerek yastığına sarıldı. Endişelenmeye gerek yoktu. Balığa gittiklerinde bunu yapmak için yeterince zamanları olacaktı.

Essie, en son ne zaman bir kuyunun açılışının böylesine heyecan yarattığını hatırlamıyordu. Sahadaki göçmen işçilerin hepsi bir gözünü işinde, bir gözünü Baker'ın harikasında tutuyordu.

M.C.'nin gelişinden iki gün sonra kardeşi C.E. kuyu inşaatı ekibiyle Corsicana'ya gelmişti. Essie onları hayranlıkla izliyordu. Bunlardan daha sert, daha güçlü ve daha disiplinli adamlar bulunamazdı.

Whiteselle Kereste Fabrikası hazır keresteler göndermişti ve M.C.'nin adamları onlara bir piknik sepetine üşüşen karıncalar gibi saldırmıştı. Öylesine hızlı ve etkili çalışıyorlardı ki etraftaki bütün adamları utandırıyorlardı.

Becerikli, hızlı ve inanılmayacak kadar güçlü olan bu adamlar bir iskele zemini hazırlamış, sonra da iskelenin bacaklarını çivilemeye başlamışlardı. Adamların etrafında öyle bir toz bulutu havalanıyordu ki Essie izlerken görebilmek için bazen gözlerini kısmak zorunda kalıyordu.

Essie geldiğinde, Sullivan Petrol çalışanları hiç değişmez bir şekilde işlerine ara verirdi ama M.C. Baker'ın adamları ona aldırmıyordu bile. Hatta kendisinin orada olduğunu fark ettiklerinden bile emin değildi.

İskele yükselirken adamlar kerestelerini ‘palanga direği’ denen bir makara sistemiyle kaldırıyordu. Kaslar geriliyor, emirler yağıyordu ve kimse bir adım bile kaçırmazken iş inanılmaz bir hızla yürüyordu.

Essie, iskelenin bir köşesinde tahtalardan birini üç hızlı darbeyle yerine çakan ter içindeki bir adamı izledi. Adam çekiç yerine uzun saplı, yuvarlak başlı bir el baltası kullanıyor, önce sağ, sonra sol elini kullanarak çivi üzerine çivi çakıyordu.

Tony adamın altında duruyordu. Sonra yukarıyı işaret edip bağırarak bir şey söyledi ama Essie söyleneni anlayamadı. M.C.’nin gelişinden sonra babası Tony’yi pozisyonundan almış ve onu döner sistemli kuyuların başına geçirmişti. Bu arada Moss, kablolu kuyulardan sorumlu olmaya devam edecekti.

Tony aletlerini çok iyi tanıyordu ama Essie onun böylesine yüksek bir pozisyonu hak ettiğine inanmıyordu. Sonuçta işe daha yeni başlamıştı ve daha uzun süredir çalışıp daha fazla hak eden başka adamları vardı; kalifiye olmasalar bile.

Ayrıca, insanların kendisiyle olan ilişkisi yüzünden Tony’nin bu pozisyonu aldığını düşünmesini de istemiyordu ama bunun babasının kararı üzerinde gerçekten etkili olabileceğini düşünüyordu. Ve Morgan Petrol’de neler yaşadığını ve Anna Morgan’la nasıl bir ilişkisi olduğunu anlayana kadar, en azından sahadayken Tony’yle patron-işçi ilişkisini korumaya kararlıydı. Ama bu kolay olmayacaktı.

İskelede çalışan adam aşağıdaki Tony’ye seslenerek bir şey söyledi ve Tony başını arkaya atarak kahkahalara boğuldu. İkisi gülümserken Tony iskeleden döndü ve o anda Essie’yi gördü. Yüzünde önce şaşkınlık, sonra panik ifadesi belirdi.

Önce Essie’nin yakınında biri olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. Sonra kaşlarını çatarak Essie’ye yaklaştı. “Senin ne işin var burada?”

“Anlayamadım?” dedi Essie.

“Beni duydun.” Tony şapkasını başından çekip çıkardı. “Burada ne işin var?”

Tony’nin öfkesi Essie’yi şaşırtmıştı.

“Yeni kuyunun inşaatını izlemek için buradayım, Bay Bryant. İhtiyacınız olan bir şey mi vardı?”

Tony şapkasını sallayarak Essie’ye gitmesini işaret etti. “Gitmene ihtiyacım var. Burası kadınlara uygun bir yer değil ve çocukların dikkatini dağıtıyorsun.”

“Bu çocukların dikkatini dağıtabilecek bir şey düşünemiyorum. Ve dağıtsam bile ben şirketin sahibiyim. Yani istediğim her yere gidebilirim ve bunun için bir neden belirtmek zorunda da değilim.”

“Kısık sesle konuş” dedi Tony. Essie’nin dirseğini yakaladı ve onu sahanın kenarında bisikletini bıraktığı yere doğru sürükledi. “Adamların önünde otoriteme meydan okumanı istemiyorum.”

Essie kolunu çekip kurtarmaya çalıştı. “Bırak beni. İnşaatı izlemek istiyorum.”

Tony genç kadının kolunu daha sıkı tuttu. “Korkarım bu söz konusu bile olamaz.”

“Sen kim olduğunu sanıyorsun?”

Caddeye ulaşmışlardı. Tony bisikleti dayandığı yerden aldı. “Ben döner sistemli kuyuların başındaki kişiyim. Ve hiçbir kadının sahaya girmesine izin vermiyorum; şirket sahibi olsalar bile.”

“Sen benim emrimde çalışıyorsun, Tony. Ben senden emir almıyorum. Bana nereye gidip nereye gidemeyeceğimi söyleme yetkin yok.”

“Sahada tam yetkim olmadığı sürece bu pozisyonu kabul

etmeyeceğimi babana söyledim. Şartlarımı kabul etti. Bu konuda bir sorunun varsa onunla konuş. Ama şimdilik, güzel ponu bu bisikletin selesine koyacaksın ve buradan gideceksin.”

“Hayır!”

Tony gözlerini kıstı. “Seni omzuma atıp ön kapıya kadar taşımamı istemiyorsan, o zaman sana hemen bu bisiklete binip buradan gitmeni öneririm.”

“Cesaret edemezsin.”

Tony, Essie’ye doğru eğildi. “Denesene.”

Essie bisikleti ondan almak için bir hareket yapmadı.

“Ona kadar sayıyorum. Bir... iki...”

Tony’nin bunu gerçekten yapacağına inanamıyordu. Ama belki de yapardı. Ve yaparsa bütün kasabalılar bunu konuşurdu ve yıllar boyunca kazandığı saygınlık bir anda buhar olup uçardı.

“Yedi... sekiz...”

Essie bisikletin gidonunu kavradı. “Hemen gidip babamla bu konuyu konuşacağım. Bakalım kim patron, kim değil. Me-sain biter bitmez ofise geleceksin.”

Tek kelime daha etmeden bisiklete bindi ve bütün saygınlığını toparlamaya çalışarak evin yolunu tuttu.

Babası evde değildi. Mahkeme binasında da yoktu. Hatta avukatın bürosunda da değildi. Onu aramaya devam ettikçe öfkesi de artıyordu. Tony’yi, kendisine danışmadan terfi ettirmişti. Baker kardeşlerle görüşmelerde Essie’yi dışarıda bırakmıştı. Daha birincisinin nasıl çalışacağını bile görmeden üç döner sistemli kuyu için anlaşma yapmıştı.

Hapishanenin önünde durarak bisikletten atladı ve ön basa-

makları tırmanıp kapıdan girdiğinde Şerif Yardımcısı Howard'a tosladı.

“Oh, sakın ol kızım” dedi Howard, düşmemesi için Essie'nin beline sarılırken. Ağzından ve burnundan yayılan sıcak hava Essie'nin yanağına geldi.

Essie adamı itti. “Bırak beni!”

Howard alaycı bir teslimiyet ifadesiyle ellerini kaldırdı. “Ah, bu güzel yaz gününde seni bu kadar öfkeliendiren ne?”

“Genel olarak erkekler. Özel olarak da sen.” Essie etrafa bakındı ve babasıyla dayısını şerif masasının yanında kendisine şaşkın gözlerle bakarken buldu.

Yanlış davrandığını biliyordu ama öfkesini kontrol altına alamıyordu. “Her yerde seni arıyordum, baba.”

“Eh, buradayım işte. Bir şey mi oldu?”

“Felaket denebilecek bir şey değil. Sadece netleştirmek istediğim birkaç nokta var.”

“Biraz bekleyebilir mi? Şerif Yardımcısı Howard, öğleden sonra Austin'e gidiyor ve Melvin'le benim o gitmeden önce birkaç şeyi bitirmemiz gerek.”

“Austin mi? Neden?”

“Yıllık Teksas Şerifliği Dernek Toplantısı, pazartesi günü başlıyor ve Melvin, kendi yerine Howard'ı gönderiyor.”

“Oh.” Essie çenesinin altındaki kurdeleyi çekiştirdi ve şapkasını çıkardı. “Pekâlâ. Beklerim.”

Howard kapıdan uzaklaştı. “Sanırım, o kayıtları şimdi almak yerine tren istasyonuna giderken alsam daha iyi olur.”

“Anlaştık” dedi Melvin ve yargıca döndü.

Howard, Essie'ye yaklaşarak göz kırptı. Essie sağa çekilerek aralarındaki mesafeyi açtı.

“Yeni açılış cümlesini öncekinden daha çok beğendim” dedi Melvin. “Sence talep şimdi yeterince güçlü ifade edildi mi?”

“Ah, bence bir hayli güçlü. Soru şu ki Dernek bunu destekleyecek mi?”

Essie masaya yaklaştı. “Nedir o?”

“Bir bak” dedi Melvin ve belgeyi Essie’nin görebilmesi için çevirdi. “Tennessee’deki gazete editörünün körüklediği linç karşıtı kampanyaya destek vermek istiyoruz. Billy John, Dernek’teki üyelere bu talebi imzalatabilirse eyalet kongresi, eyaletimizde linçten sorumlu tutulanlara uygulanacak bir ceza kanunu tasarisını geçirmek zorunda kalacak.”

Essie masanın üzerindeki kâğıtlara baktı ama daha önce gördüğü kartpostalı bulamadı. “Bütün halkı tutuklayamazsınız, değil mi?”

“Hayır” dedi Melvin. “Ama elebaşlarını tutuklayabilir ve ibret olsun diye cezalandırabiliriz.”

Babası cep saatine baktı. “Şey, bana daha fazla ihtiyacın yoksa Melvin, Essie’yle konuşsam iyi olur.”

“Hayır, hayır. Siz işinize bakın. Billy John ve ben geri kalanını hâlleriz.”

Babası Essie’yi kapıdan çıkarıp bisikletine götürdü. “Şimdi, bütün bunlar neydi bakalım?”

Tony’nin tavırlarını hatırlayınca Essie yine öfkelenmişti. “Tony, kuyu inşaatçıları izlememi engelledi. Beni bisikletime binip oradan ayrılmaya zorladı.”

“Ah, çok üzgünüm hayatım. Sana oraya gitmemen gerektiğini söylemeyi unuttum.”

“Ne?” Essie bisikletini itmeyi bırakarak durdu ve babasına döndü. “Önce benimle konuşmadan mı onun şartlarını kabul ettin?”

Yargıç omuz silkti. “Zaman yoktu. Ayrıca, şimdi sahayı o yönetiyor. Orada kadınları istemiyorsa o zaman bu da onun kararı.”

Yürümeye devam ettiler. “Ben herhangi bir kadın değilim. Şirketin ortağımı ve onun patronuyum.”

“Öyle olabilir ama onu anlamalısın, Essie. Sahalar giderek daha tehlikeli hâle geliyor. Tony senin işi böldüğünü ve adamların dikkatini dağıttığını söylüyor. Neyin ortasında oldukları düşünülürse bu gerçekten çok tehlikeli olabilir.”

“Ne diyorsun sen? Yani bir daha asla kuyulara gidemeyecek miyim?”

Yargıç güldü. “O kadar uzun boylu olacağını sanmıyorum. Sadece, Tony yeni pozisyonuna alışana kadar biraz ortalıkta görünme.”

Essie nefesini üfledi. “Keşke böyle bir karar vermeden önce bana danışsaydın. Doğru dürüst düşünmeden Tony’yi terfi ettirdin. Bu pozisyon Büyük Baba’ya veya adamlarımızdan diğer bazılarına teklif edilmeliydi.”

“Bu konuda neden bu kadar öfkелendiğini anlayamıyorum. Moss’un yerine onu getirseydik haklı olabilirdin.” Yargıç başını iki yana salladı. “Döner sistemli kuyular için bir yetkiliye ihtiyacımız vardı ve Tony’dan başka hiçbir adamımız daha önce döner sistemi görmedi bile. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, adam bu iş için en uygun olan kişi.”

Essie iç çekti. “Bu doğru olabilir ama bir şeyler yerine oturmuyor. Ne olduğunu bir türlü bulamıyorum ama Morgan Petrol’den çok ani ayrılmış ve Morgan ailesini başlangıçta belli ettiğinden çok daha yakından tanıyor.”

“Yani bize yalan söylediğini mi düşünüyorsun?” diye sordu habası, şaşırarak.

“Belki bir şeyleri gizliyor. Aile hakkında o kadar çok şey

biliyor ki kişisel ilişkilerinin olmaması mümkün değil.”

Sekizinci Cadde’ye dönerlerken babası bu sözleri düşünüyordu. “Hınm, bunu bir de farklı yönden düşünelim. Moss veya eve gelen diğer bütün adamlar, bizim de özel hayatımız hakkında çok şey biliyor.”

Essie babasının haklı olduğunu düşündü. Ama Bay Moss, herhangi bir sohbet sırasında Essie’den söz edecek olsa, Tony’nin Bayan Morgan’la ilgili yaptığı gibi ilk adını kullanırmıydı? Böyle bir şey yapabileceğini sanmıyordu. Daha yakın bir dostlukları olmadığı sürece.

Hayır, Bay Moss ona Bayan Spreckelmeyer yerine başka bir şey diyecek olsa, bu ancak bir tür takma isim olurdu. Neyse ki öyle sevimsiz bir durumdan paçayı kurtarmıştı.

Essie, Tony’yi çalışma odasına götürdü. Mesaiden sonra eve geleceğini unutmuştu. Ona bunu yapmasını söylediğinde, canı istediği zaman kuyulara gidebileceğini üstüne basa basa söylemeye niyetliydi. Konuyla ilgili yenilgiyi kabul etmek istemiyordu.

Tony banyo yapmak ya da üzerini değiştirmek için zaman ayırmamıştı. Giysileri çamur içinde ve yüzü toz toprakla kaplıydı. Ama kahverengi gözleri her zamanki gibi parlak bakıyordu.

“Oturmanı söyledim ama... şey...”

Tony gülümsedi. “Anlıyorum. Sen keyfine bak.”

Babası evde değildi; bu yüzden Essie masanın arkasındaki patron koltuğuna oturdu.

Tony pencereye yaklaşarak sırtını pervaza dayadı. “Yargıç bana güneydeki bir arazi için ihaleye katılacağınızı söyledi.”

“Doğru.”

“Oraya gidip bir göz attım. Çok verimli görünüyor.”

“Bence de.”

“İhaleyi kazanıp kazanmadığınızı ne zaman öğreneceksin?”

“Her an olabilir.”

Aralarında huzursuz bir sessizlik oldu.

Tony boğazını temizledi. “Kuyu inşaatçıları bir-iki gün içinde iskeleyi bitirir ama bu balığa gitme planımızı bozacak. Randevumuzu gelecek pazar gününe atmamızda bir sakınca var mı?”

Essie dudaklarını ıslattı. Balığa gittiklerinde Tony’ye Anna Morgan’la ilgili sorular sormak istiyordu ve merakını gidermek için bir hafta daha bekleyebileceğinden emin değildi. Belki o zamana kadar başka bir fırsat doğardı.

“Hayır, elbette sakıncası yok” dedi. “Gelecek pazar daha iyi olur.”

Tony tereddüt etti. “Babanla konuşma fırsatı bulabildin mi?”

“Evet” dedi Essie, kelimeyi vurgulayarak.

“Güzel. O hâlde sana maskelerden söz etmiştir?”

“Maskeler mi?”

“Evet. Gaz maskeleri.”

“Gaz maskeleri mi?”

“Babanla konuştuğunu sanıyordum?”

“Konuştum ama daha çok senin beni sahadan uzak tutma isteğinle ilgili konuştuk.”

Tony başıyla onayladı. “Bu konuda üzgünüm. Sadece kadınların...”

Essie bir elini kaldırdı. “Eğer senin için fark etmeyecekse konuyu bir daha değmeyeceğim. Şimdi, şu maskelere dönelim.”

“Kuyuları temizlerken çıkan sülfür gazı o kadar güçlü ki birini rahatlıkla devirebilir. Kuyu teknisyenini aşağı indirmeden önce gazın dağılmasını beklerken çok fazla zaman kaybediyorduz. Bu yüzden, belki şu kuzeydeki fabrikalarda kullandıkları gaz maskelerinden kullanabileceğimizi düşündüm. Onları giyebiliriz ve birinin rahatsızlanmasıyla ilgili endişelenmemiz gerekmez. Bu bize çok zaman kazandırır.”

Essie arkasına yaslandı. “Biliyor musun, Tony, daha önce para harcamak için senin kadar çok yaratıcı yöntem bulan başka birini daha tanımadım. Babamla üç döner sistemli kuyu inşaatı için daha yeni konuştun ve şimdi de benden maske siparişi vermemi mi istiyorsun?”

“Sıradan maskeler değil. Gaz maskeleri. Bilirsin, şu domuz burnuna benzeyenlerden.”

“Domuz burnu.”

“Evet. Ağız ve burnu kapatarak zehirli gazların boğaza ve ciğerlere girmesini engeller. Bize çok zaman kazandıracaklarından eminim.”

Essie iç çekti. “Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama sülfür gazı gerçekten söylediğin kadar tehlikeli olsaydı, o zaman bütün Pennsylvania’da gaz maskeleri kullanılıyor olurdu. Ne var ki onları kimse kullanmıyor. Kimse. Sadece gaz yayılmaya başladığında geri çekiliyorlar.”

“Yani cevabın hayır mı?”

“Maskelerin yararını ve kullanılabilirliğini değerlendirmek zorundayım” diye açıkladı Essie. “Ve adamların nefes almasına yardımcı olsa da, göçmen işçileri onları takarken hayal edemiyorum. Çok rahatsız ve terletici olduklarını düşüneceklerdir.”

“Sürekli takmayacaklar ki. Sadece gaz yayılmaya başladığı zaman.”

Essie başını iki yana salladı. “Sadece geri çekilmeleri yeterli. Üzgünüm. Emrimde çalışan herkes için maske alımı yapamam.”

“Herkes için değil. Sadece sondaj işçileri için.”

“Üç yüzden fazla sondaj işçimiz var, Tony. Hepsi için maske alamayız. Ayrıca, işe yarayıp yaramayacaklarını bile bilmiyoruz.”

“Evet, biliyoruz. Bir tane getirtip denettim bile. Çok iyi sonuç veriyor.”

Essie kaşlarını çattı. “Nereden buldun?”

“Nereden geldiğinden emin değilim. Baban sipariş etti.”

Essie’nin ağzı açıldı. “Bunu ne zaman yaptı?”

“Birkaç hafta önce.”

“Ulu Tanrım!”

“Eh, ne diyorsun?”

“Diyorum ki son dört yıldır onlar olmadan da gayet iyi çalıştık. Bunu yapmaya devam edeceğiz diyorum.”

“Maliyetlerini bile bilmiyorsun ve kullanılışlarını görmedin.”

“Korkarım onları kullanılırken zaten göremeyeceğim Bay Bryant çünkü artık kendi kuyularıma yaklaşamıyorum.”

Tony’nin yüzü asıldı. “Bütün mesele bu mu? Burnun sürüldüğü için öfkелisin ve sırf gururun yüzünden adamların sağlığını tehlikeye mi atacaksın?”

Essie yerinden fırladı. “Yeter artık! Benimle bu şekilde konuşabileceğini nereden çıkardığını bilmiyorum ama bunu yapamayacağını bil.”

“O maskeler ölüm-kalım meselesi anlamına gelebilir.”

“Hiç sanmıyorum. Daha önce belirttiğim gibi, Amerika’da-

ki her petrol kuyusu onlarsız gayet iyi iş çıkarıyor.”

“Baban onları satın almayı reddettiğini biliyor mu?”

“Hemen gidip ona söyle. Görünüşe bakılırsa bunu alışkanlık hâline getirmişsin zaten. Ama sana garanti veriyorum ki bu kez kararın sadece bana ait olduğunu söyleyecek.”

Tony şapkasını giydi. “Eh, o zaman bir bakalım, değil mi?”

“Kesinlikle. Bu arada, bu gece egzersizin olduğunu unutma. Bir hayli ağır bir çalışma olacak.”

“Endişelenmeyin, Bayan Spreckelmeyer. Yapmamı isteyeceğiniz her şeyin altından kalkabilirim.” Tony olduğu yerde hızla dönerek ofisten çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapadı.

20

Essie bir teneke kutuya tatlı kurabiye doldururken yağlı koku her yeri sarmıştı. Kapının açıldığını duyunca omzunun üzerinden arkaya baktı.

“Ewing” dedi, gülümseyerek. “Mutfak kapısından gelmeye-
li uzun zaman olmuştu. Ve kurabiyelere tam zamanında yetiş-
tin. Biraz ister misin?”

Peder şapkasını askıya asarken başıyla onayladı. “Memnu-
niyetle.”

Pederin kızıl kumral saçları dağınık bir şekilde alnına dö-
külmişti ama siyah rahip kıyafeti iyi dikilmiş bir giysi gibi üze-
rine tam oturuyordu.

Essie kutuyu ona verdi. “Babam çalışma odasında. Seni ora-
ya götürürdüm ama kulübe gitmem gerekiyor.”

Wortham kutuyu masaya bıraktı. “Aslında, ben babanı gör-
meye gelmedim. Seni görmeye geldim.”

“Beni mi?”

“Evet.”

Essie pencereden dışarı baktı. “Ziyaret etmek isterdim ama
Tony beni bekliyor.”

Wortham bir sandalye çekerek Essie'ye işaret etti. "Bekleyebilir."

Essie yavaşça önlüğünün iplerini çözerek fırın kapağının sapına astı. "Sorun nedir?"

"Lütfen, otur." Wortham'ın yüzü gerilmişti.

Essie eteğini düzelterek Wortham'ın gösterdiği sandalyeye oturdu ve pederin karşısına oturuşunu izledi.

"Uzun zamandır arkadaşız" diye başladı Wortham.

"Tanrı aşkına, Ewing. Yüzünü bu kadar asacak ne oldu?"

Wortham derin bir nefes aldı. "Tony Bryant'ı ne kadar iyi tanıyorsun?"

Essie gözlerini kırıştırdı. "Bu ne biçim bir soru? Tanrı aşkına, onunla çıkıyorum."

"Evet." Wortham boğazını temizledi. "Ama anlamaya çalıştığım şey, eee, onun hakkında ne kadar çok şey bildiğin."

"Kim soruyor?" dedi Essie, başını yana yatırarak. "Pederim mi, arkadaşım mı yoksa eski talibim mi?"

Wortham kızardı. "Pederin demek isterdim ama öyle olduğundan emin değilim."

"O zaman hangisi?"

"Arkadaşın. Arkadaşın soruyor. Ancak, eski talibin olmasaydım konunun beni bu kadar sıkıntıya sokacağını sanmıyorum."

Essie bu dürüstlüğü hazmetti ve sonra kurabiye kutusunu Wortham'a doğru itti. "Bilmem gerektiğini düşündüğün bir şey öğrendin. Ve her neyse, hoş bir şey değil. Haklı mıyım?"

Wortham başıyla onaylarken bir kurabiyeyi ikiye böldü ve ağzına attı.

"Eh, duyalım bakalım."

Wortham lokmasını çiğneyip yuttu. "Tony Bryant aslında

Tony Morgan. Morgan Petrol'ün sahibi Morgan'lar gibi."

"Ne?" dedi Essie, kaşlarını çatarak. "Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki o, rahmetli Blake Morgan'ın küçük oğlu."

Essie şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışırken bir düşünce hepsinin üzerine çıktı. *Demek Anna Morgan onun kardeşi.* Bir anda içi rahatlarlarken gözlerini kapadı.

"Ah, Ewing. Morgan'larla bağlantısının belli ettiğinden daha yakın olduğundan şüpheleniyordum ama onu Anna Morgan'ın eski taliplerinden biri sanmıştım ve benimle çıkmasında yanlış nedenler olabileceğini düşünmüştüm." Essie başını iki yana salladı. "Ve şimdi Anna'nın onun kardeşi olduğunu öğrenince..."

Essie kendi aptallığına gülümsedi ama Wortham'ın yüzünde rahatlama belirtisi yoktu.

"Resmin tamamını görebildiğini sanmıyorum, Essie. Sana yalan söyledi. Bütün kasabaya yalan söyledi."

"Oh, bunun gayet mantıklı bir açıklaması olduğundan eminim. Baksana, tıpkı Anna gibi bir petrol şirketinin varisi olduğumu düşünerek onun bana ilgisini yanlış yorumladım; oysa kız onun kardeşiymiş."

"Bilmiyorum. Yani, doğal eğiliminin önce insanların iyi yönlerini görmek olduğunu ikimiz de biliyoruz, hatta iyi olmasalar bile."

Wortham ona anlamlı bir bakış attığında, Essie onun birkaç yıl önce ciddi şekilde yanlış tanıdığı birinden söz ettiğini anladı.

"Ayrıca" diye devam etti Wortham, "Neden bir Morgan, bir şeyin peşinde değilse kendini hiç kimseymiş gibi gösterebilir ki?"

Essie ona şüpheli bir bakış attı. "Ne gibi?"

Wortham alnını ovaladı. "Sullivan Petrol'de yüksek bir pozisyon gibi."

Essie tereddüt etti. “Üzerinde düşününce, kendi şirketi varken neden Sullivan Petrol’de yüksek bir pozisyon istesin ki?”

Wortham, Essie’nin gözlerinin içine baktı. “Belki de bu arada rakibinin güçlü ve zayıf yönlerini birinci elden gözlemliyordu.”

Sükûneti yerini içinde yükselen korkuya bırakırken Essie zorlukla yutkundu.

Wortham, dirseklerini masaya dayayarak ellerini birleştirdi ve çenesini yumruklarına dayadı. “Ve bunu, şirketin sahibinin kızıyla çıkararak ve şirketin en yüksek ve en savunmasız seviyelerine sızarak yapmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?”

Essie afallamıştı. Açıkça görülen şeyi düşünmemeye çalışıyordu ama şimdi her şey açıkça önüne seriliyordu.

“Bundan kesinlikle emin misin?” diye sordu.

“Nedenleri ve amaçlarıyla ilgili emin olamam. Sadece gerçek adının Tony Morgan olduğunu biliyorum.”

“Ne kadar zamandır biliyorsun?”

“Birkaç gün önce öğrendim” dedi Wortham, ellerini indirirken.

“Kim söyledi?”

“Fark eder mi?”

Essie yüzünü buruşturdu. Wortham bunu işgüzarın birinden duymuşsa o zaman kim bilir kaç kişi Essie Spreckelmeyer’a bir kez daha yanlış nedenlerle yaklaşıldığı konusunda arkasından konuşuyor olabilirdi? “Kimler biliyor?”

“Sanırım sadece ben ve bana söyleyen kişi.”

“Ama bunu söylentilerden duyduğunu sandım?”

“Böyle bir şey demedim. Bana bu bilgiyi dışarıdan biri çok gizlice söyledi. Sana söylemeye hakkım olup olmadığı konusunda ne kadar tereddüt ettiğimi bilemezsin.”

“Başka kimse bilmiyor mu?”

“Bilen varsa bile tek kelime duymadım. Ve bence öyle olsa sen de duyardın. Bu öyle önemli bir konu ki kasabadaki herkesin ağzına sakız olurdu.”

Essie, Tony’nin gerçek kimliğinin kaçınılmaz bir şekilde keşfedileceği zamanın korkusuyla başıyla onayladı. Sadece kasaba halkının dedikodularında baş malzeme olmakla kalmayacak, aynı zamanda aldatılmaları karşısında da hoş tepki vermeyeceklerdi. Özellikle de bir Morgan tarafından.

Wortham pencereden dışarı baktı. “Sahte bir isim kullanmasında kötü bir amaç olup olmadığını merak ediyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

Wortham omuz silkti. “Şey, kimse kimliğini iyi bir nedenle gizlemez, orası kesin.”

Essie kaşlarını çatarak ayağa kalktı. “Sen doğru olanı yaptın, Ewing. Bunu en son ben öğrenseydim çok korkunç olurdu.”

“Ben de sonunda bu karara vardım” dedi Wortham, ayağa kalkarken. “Ne yapacaksın şimdi?”

“Babamla konuşacağım.”

“Seninle gelmemi ister misin?”

“Hayır. Kendim yapsam daha iyi olur.” Essie uzanıp Wortham’ın elini tuttu. Ewing onun elini kavradı.

“Teşekkür ederim” dedi Essie.

“Sen iyi misin?”

Essie başıyla onaylayarak dudağını ısırdı. “Üstesinden gelirim.”

“Bana cesur görünmeye çalışmana gerek yok.”

“Biliyorum.”

El ele kapıdan çıktılar.

Wortham şapkasını aldı. “Şey, kurabiye için teşekkürler. Ve unutma, ben senin pederinim. Bir omza ihtiyacın olursa...”

Essie arkadaşını yanağından öptü. “Bir omza ihtiyacım olursa Peder Wortham’ı değil, arkadaşım Ewing’i ziyaret etmek isterim. Tabii senin için de uygunsa.”

“Uygun olduğunu biliyorsun.”

Wortham kapıyı arkasından kaparken Essie kırgınlığını yutmaya çalışıyordu. Bunu daha sonraya saklayacaktı. Şimdi gidip babasıyla konuşması gerekiyordu.

Essie babasının çalışma odasının kapısını vurdu ve başını içeri uzattı. “Girebilir miyim?”

Yargıç başını yazı yazdığı kâğıttan kaldırmaya gerek duymadan ona girmesini işaret etti. Beyaz saçları sıra sıra sürülmüş gibi görünüyordu. Daha bu düşünce Essie’nin aklından geçtiği anda, babası parmaklarıyla saçlarını sıvazladı.

Ceketini koltuğunun arkasına asmıştı. Kravatı masasının üzerinde duruyordu. Beyaz gömleğinin kol ağzlarına mürekkep bulaşmıştı.

Essie, onun karşısındaki koltuklardan birine oturdu. Birkaç dakika sonra babası kalemi hokkasına bıraktı. “Bu gece bisiklet antrenmanınız yok mu?” diye sordu, yazdığı şeyi gözden geçirirken.

“Evet ama önce seninle konuşmak istedim.”

“Şey, yine Tony’yi terfi ettirmemle ilgili konuşmak istiyor-
san buna pek hevesli değilim” dedi yargıç, kalemine uzanıp mürekkep hokkasına batırırken.

“Hayır, o değil.”

“Nedir o hâlde?”

“Az önce rahatsız edici bir haber aldım.”

Yargıç kâğıdın altına bir şeyler karaladı. “Söyle.”

“Tony Bryant aslında Tony Morgan’mış. Blake Morgan’ın küçük oğlu.”

Babası aniden durdu ve başını kaldırdı. Bir yargıç olarak, duygularını gizlemekte çok başarılıydı. Ama kızı onu iyi tanıyordu ve babasının gözlerinde bir an parlayıp sönen şaşkınlık pırıltılarını görmüştü.

“Nasıl öğrendin?” diye sordu yargıç, kalemi yerine geri koyarken.

“Bana Ewing söyledi.”

“Ewing nasıl öğrenmiş?”

“Söylemedi.”

Babası arkasına yaslanırken koltuğun kahverengi deri döşemesi gıcırdadı. “Başka kim biliyor?”

“Sanırım henüz kimse bilmiyor.”

“Şey, biri biliyor olmalı, yoksa Ewing öğrenemezdi.”

“Bilgiyi sır olarak saklamasını isteyen dışarıdan biri olduğunu söyledi.” Essie tereddüt etti. “Acaba Bay Baker mıydı? Onları akşam yemeğine geldikleri gece bahçede konuşurlarken görmüştüm.”

“Ama pederimizin çenesini kapalı tutamadığını öğrenmek o kadar da güven verici değil, değil mi?”

Essie gerildi. “Sadece beni korumaya çalışıyordu. Böyle bir durumda bir sırrı açıklamak, iki kötülükten daha küçük olanı. Üstelik, Tony’yi ve bu konuyu konuşmamız gerekirken neden Ewing hakkında konuşuyoruz?”

Babası ağzını sildi. “Bu konuda bir şey yapmayı planlamıyorum.”

“Ne?”

“Ondan hoşlanıyorum. Daima hoşlandım. Çalışkan bir adam. Bilgili. Yenilikçi. Ve seninle flört etmek konusunda çok mantıklı davrandı.”

Essie parmaklarını birbirlerine kenetledi. “Baba. Burada satır aralarını okuyabildiğinden eminim. Benimle çıkmasının nedeni bana karşı bir şeyler hissetmesi değil. Şirketimizde yükselmek için bunu yapıyor.”

“Hiç sanmıyorum, Essie. Ve senin böyle düşünmen beni rahatsız ediyor.”

“Ama mantıklı olan tek şey bu. Başka neden olmadığı biri gibi davransın ki?”

“Ben onun rol yaptığından tam olarak emin değilim.”

Essie bir kaşını kaldırdı.

“Babası onu mirasından mahrum etti. Tamamen. Ona bir metelik bile vermedi. Karısıyla kızına sadece hayatlarını sürdürecektir kadar para bırakıp, geri kalan her şeyini büyük oğluna verdi.”

“Ah, baba. Bu doğru olamaz. Bay Morgan’ın bir sürü parası vardı. Birini mirasından mahrum etmesi hiç mantıklı değil; özellikle de kendi oğlunu.”

“Doğru ama yaptığı buydu.”

Essie kaşlarını çatı. “Bütün bunları sen nereden biliyorsun?”

“Blake’in vasiyetinin içeriği, bulunduğum çevredeki herkes tarafından biliniyor.”

Essie, babasının anlattıklarını kavramaya çalıştı. “Ama

Tony'nin mirastan mahrum edilen oğul olduğunu nereden biliyorsun?"

"Küçük oğlu o."

"Nasıl emin olabilirsin?"

Babası derin bir nefes aldı. "Daha ilk gün ofisime girdiğ andan itibaren onun kim olduğunu biliyordum."

"Ne? Sana söyledi ve sen bana söylemedin mi?"

"Hayır, hayır. Bu konuda tek kelime bile etmedi. Ama babasını tanıyordum, Essie. Bir zamanlar geçirmek istediğim bir kanun teklifinde karşı taraflardaydık. O zamanlar sen daha küçüktün. Çok parası olan sert bir adamdı. Karar benim lehime olduğunda, bunu kişisel olarak algıladı ve farkında olmadan büyük bir düşman kazandığımı anladım."

"Ama bu senin Tony'yi nasıl tanıdığını açıklamıyor."

"Morgan erkekleri birbirlerine çok benzer. Tony de babasına çok benziyor. Ve babası da kendi babasına. Yanılmam mümkün değildi. Ve hiç şüphem olmasa bile, Bryant soyadını kullandığını öğrenince hiç tereddüdüm kalmadı."

"Neden?"

"Annesinin kızlık soyadı Bryant. Kadının babasıyla tanışıklığım yıllara dayanıyordu. Morgan'lardan nefret ediyordu ve Blake'e kızıyla çıkma izni vermek istememişti. Ama Blake hâlâ o kanun teklifiyle ilgili öfkeliydi ve ikinci kez hayır cevabı almayı kabul etmiyordu. Böylece kaçıp evlendiler."

"Ulu Tanrım!"

"Ve bu yetmezmiş gibi kız daha okuldan yeni mezun olmuştu ve Blake ondan yirmi yaş büyüktü. Üstelik de ilk karısının yasını tutuyordu."

"Ne diyorsun?"

“Aşk evliliği değildi; en azından Blake açısından. Henüz bebek olan oğluna bakacak bir kadın ve bir eş... şey, kendi için bir eş istiyordu. Dürüst olmak gerekirse bence Leah’yı seçmesinin en büyük nedeni de, Alfred’in ona kızıyla evlenemeyeceğini söylemesiydi.”

“Ah, zavallı kız.”

Yargıç omuz silkti. “Uzun zaman önceydi. Zaman içinde Leah ona bir oğul daha ve sonra bir de kız verdi. Ama Blake, servetini ve işini büyük oğlu Darius’a bırakırken Tony’yi mirasından mahrum etti.”

“Neden? Tony babasının öfkesini çekecek ne yaptı?”

“Aşksız bir evliliğin meyvesi olma talihsizliği. Blake, ne Leah’yı ne de Leah’dan doğan çocuklarını umursuyordu.”

Essie böylesine dehşet verici bir şeyi kavrayamıyordu; özellikle de söz konusu çocuklar adamın kendi etinden ve kanından olunca.

“Bayan Morgan ve Anna’ya ne oldu?”

“Leah ve Anna’ya marjinal bir şeyler bıraktı ama Darius şimdi bütün gücü ve serveti elinde tutuyor.”

“Ama bu, Tony’nin olmadığı biri gibi davranmasını açıklamıyor.”

“Sana şunu sorayım: Onun Blake Morgan’ın oğlu olduğunu bilseydin, iş verir miydin?”

“Onu zaten işe almak istememiştim ki.”

“Kesinlikle. Bir petrol kuyusunda iş bulmak istiyorsa Tony Morgan olmamak zorundaydı.”

Essie alnını ovaladı. Tony, sevgilisi olan Tony, Blake Morgan’ın evlatlıktan reddedilmiş oğlu muydu? Kendi babasının onu evlatlıktan reddettiğini düşünüyordu da sadece bunun

kırgınlığı ve ihanetin acısı bile yeterince yıkıcı olurdu.

“Neden bana anlatmadın?” diye sordu Essie.

“Onun bir Morgan olmasına aldırmadım. Sadece babası bana saygı duymadı diye ona düşman olamazdım. Ayrıca nedenleri sorguya açık olabilir diye, elimi çok erken göstermek istemedim. Bu yüzden oturup, olacakları izlemeyi tercih ettim.”

“Peki, benimle çıkmak istediğini söylediğinde? Çıkacağım adamın gerçek kimliğini bilmek isteyeceğim aklına gelmedi mi?”

“Sana söylemeyi düşündüm. Ama bu konuda dua ettim ve Tanrı bana beklememi söyledi. Ben de öyle yaptım. Sen de burada olanları gayet çabuk keşfedecektin zaten.”

Essie kaşlarını çatı. “Bunu neden söyledin?”

“Darius Morgan’ın güneydeki araziyle ilgili ihalede bizi saf dışı bıraktığını öğrendim.”

“Hayır! Bunda ciddi olamazsın. İlgilendiğini bile bilmiyordum.”

“Ben de öyle.”

“Kaybettik mi?” Essie’nin yüzü asıldı. “Buna inanamıyorum. Ve sadece bu değil, üstelik şimdi kendi arka bahçemizde iş yapan Morgan Petrol’le de uğraşmamız gerekecek.”

Babası omuz silkti. “Onun da bunu yapmaya bizim kadar hakkı var.”

“Ama... ama buraya önce biz gelmiştik!”

Yargıcın gözleri parladı. “Beaumont’taki mineral madenlerinden bazılarını alırsam haksızlık duygun biraz yatışır mı?”

Essie bunu bir an düşündü ve gülümsedi. “Aslında, sanırım yatışır. Bunu ister misin?”

Babası güldü. “Göreceğiz. Bu arada, Morgan’ın adamları yakında kasabaya akın etmeye başlar ve bulabildikleri herkese ‘Tony’nin gerçekte kim olduğunu söylemekten mutluluk duyacaklarından eminim.”

Essie dudağını ısırıldı. “Tony, onun bir Morgan olduğunu senin bildiğini biliyor mu?”

“Bu konuda bir fikri olduğunu sanmıyorum.”

“Yani gerçekten sadece iş istediğini mi düşünüyorsun?”

“Evet. Gördüğüm ve duyduğum her şeye dayanarak, onun kaliteli biri olduğunu söyleyebilirim. Ondan çok etkilendim.”

Essie babasının haklı olmasını umuyordu. Ah, gerçekten bunu diliyordu! “Morgan Petrol’ün buraya gelme planları olduğundan haberi var mı sence?”

“Sanmıyorum. Onlarla bağlantısının tamamen kesildiğini tahmin ediyorum. Ayrıca, kendim de daha birkaç saat önce öğrendim.”

“Melvin dayıma Tony’den söz ettin mi?”

“Daha çocuk geldiği gün.”

Essie ellerini koltuğun dirsekliklerine koyarak ayağa kalktı. “Pekâlâ. Ben kulübe gidiyorum. Tony benim nerede kaldığımı merak ediyordur.”

“Ne yapacaksın?”

“Önce antrenmanına devam edeceğim. Sonra açıkça kim olduğunu soracağım.”

Tony bacakları ve ayakları üzerinde top sektiriyor, topu ne kadar uzun süre havada tutabileceğini görmeye çalışıyordu. Kulüp binasının kapısının açıldığını duyunca topu yakalayarak durdu.

“Neredeydin?” diye sordu.

Essie şalıyla şapkasını çıkarıp, kapının yanındaki askıya astı. “Bir işim çıktı ve çabuk kaçamadım.”

Tony gözlerinin önüne düşen saçlarını itti. “Bana hâlâ kızgın olduğun için mi?”

“Neyle ilgili?”

Tony tereddüt etti. Essie, kuyulara yaklaşması konusunda tartışmalarını devam ettirmek istemiyorsa Tony de konuyu açacak kadar aptal değildi. “Pantolon giymemişsin.”

Essie kahverengi eteğine ve beyaz gömleğine baktı. “Üzerimi değiştirecek zamanım olmadı.”

“Nedir bu? Neler oldu?”

“Güneydeki ihaleyi kaybettik.”

“Dalga geçiyorsun.” Tony kaşlarını çatı ama yaklaşırken Essie’nin kalçalarını izlemekten kendini alamadı. “Kim kazanmış?”

“Morgan Petrol.”

Tony donup kaldı. “Morgan Petrol mü? Navarro County’deki bir ihaleye katılmayı neden istesinler ki?”

Essie onun önünde durdu ve topu aldı. “Sen söyle.”

Tony eliyle ağzını sıvazlayarak etrafına bakınırken Essie’nin söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı. “Hiçbir fikrim yok. İlgilendiklerini bile bilmiyordum.”

“Öyle mi? Yine de bunu duyduğuma sevindim.”

Tony ona sert bir bakış attı. “Bu da ne demek şimdi?”

“Hiçbir şey” dedi Essie, duvarın dibindeki sepete yaklaşarak topu içine atarken. “Bütün çalışmalarını yaptın mı?”

“Yaptım.”

“Bütün antrenmanın bitti mi yani?”

“Futbol maçımız dışında.”

“Eh, bu gece maç yapmayacağız.” Essie dönüp ona baktı ve ellerini önünde birleştirdi. “Bana gerçek adının Tony Morgan olduğunu ne zaman söylemeyi düşünüyordun?”

Hoppala! M.C.’nin adamlarından biri ağzından bir şey kaçırmış olmalıydı. Tony de bundan korkuyordu. Essie’yi elinden geldiğince çabuk bir şekilde kuyulardan uzaklaştırmıştı ama anlaşılan yeterince hızlı davranamamıştı.

“Tam olarak bilmiyorum” dedi Tony. “Sen nasıl öğrendin?”

“Bunun pek önemi yok, Tony.”

“Hayır, bence de yok.” Tony boğazını temizledi. “Bir süredir sana söylemeyi düşünüyordum.”

“Neden söylemedin?”

“Nedenlerimi sorgulamandan korkuyordum.”

“Neyle ilgili?”

“Sullivan Petrol’de çalışmamla ilgili. Ve...” yutkundu, “Seninle çıkmamla ilgili.”

“Nedenleriniz nedir peki, Bay Morgan?”

Tony ona doğru bir adım attı ama Essie bir elini kaldırdı. “Olduğunuz yerde kalın bayım ve sorumu cevaplayın.”

“Bu aslında uzun bir cevap. Ofisine gidip oturabilir miyiz?”

“Sanmıyorum. Bana kısa şekilde anlatın.”

Tony ensesini ovaladı. “Sana karşı ilgimde samimiyim, Essie. Kesinlikle. Ve sana çıkma teklif etmek kesinlikle hafife aldığım bir konu değildi.”

Essie’ye karşılık vermesi için zaman tanıdı ama Essie sessizliğini korudu. Lambalar yüzünü aydınlatıyordu ve o yüz tamamen ifadesizdi.

“Sürekli seni düşünüyorum” diye devam etti Tony. “Seninle birlikte yapmak istediğim şeyleri düşünüyorum. Ama sonra param olmadığını hatırlıyorum. Geleceğim güvende değil. Artık gerçek bir adım bile yok.” Nefesini üfledi. “Sonra seni nasıl geçindireceğimi düşünerek endişeleniyorum. Kim olduğumu öğrenmeden, babanın işinde yükselebilmek için seni kullanacağımı düşünmeden korkuyordum. Ama bunu yapmıyorum. Yemin ederim ki öyle değil.”

Essie ciddiyetini korudu. “O hâlde ne yapıyorsun, Tony?”

“Sadece petrol sektöründe öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye çalışıyorum. İş kısmıyla ilgili çok şey biliyorum ama günlük saha çalışmasıyla ilgili çok fazla bilgim yok. Bu yüzden buraya geldim. Teksas’taki en büyük petrol üreticisinde iş bulursam, neyin ne olduğunu öğrenebileceğimi düşündüm.”

“Ama hiyerarşik basamakları oldukça hızlı tırmandın, değil mi?”

Tony, Essie'nin kendisini uzak tutma çabalarına aldırmadan ona yaklaştı. "Pozisyonlarımı hakkımla kazandım" dedi. "Sahadaki başarımın ikimizle hiçbir ilgisi yok."

"Ben Sullivan Petrol'ün ortağı ve tek varisiyim. Elbette ki ikimizle ilgisi var. Beni aptal mı sanıyorsun?"

Tony, Essie'nin kollarını tuttu. "Yapma, Essie. Lütfen, en kötüsüne inanma."

"Seni gördüğüm ilk andan itibaren yalan söylemekten başka bir şey yapmamışken sana inanmamı nasıl beklersin?"

"Bu adil değil. Her konuda yalan söylemedim. Sadece adım. Ve bu sadece bir isim."

Essie kollarını kurtardı. "Bana üstünlük taslama. Konu bir isimden fazlası ve bunu sen de biliyorsun."

"Pekâlâ. Yalan söylemekle hata ettim. Ve bunun bir süredir farkındayım. Zamanı geri döndürüp kapını ilk kez kendim olarak, gerçek kendim olarak çalmayı ne kadar dilediğimi bilemezsin."

Essie yutkunurken yüzü ifadesizliğini kaybetti ve gözlerindeki endişe açıkça belirdi.

"Neden sadece açıklamadın?" diye sordu. "En azından çıkmaya başladığımızda. O zaman söyleyemez miydin?"

Tony tekrar ona uzandı ama Essie yüzünü buruşturdu ve Tony sadece onun kollarını hafifçe okşamakla yetindi.

"Bunu yapmayı istedim" dedi Tony, "Ama anlamıyor musun? Sana o zaman söyleseydim beni hemen gönderirdin. Bunu yapacağını biliyorsun."

Essie bakışlarını kaçırdı ama Tony dayanamayarak onu kendine çekti. O kadar güzel, o kadar yumuşaktı ki. Buram buram zencefil ve şeker kokuyordu.

Tony, genç kadının saçlarını kokladı. “Bana inanmıyorsan, Bayan Lockhart’a sor.”

Essie aniden geri çekilerek Tony’nin kollarından kurtuldu. “Bayan Lockhart mı? *Bayan Lockhart!* Onun konuyla ne ilgisi var?”

“Şey, kim olduğumu biliyor” diye cevap verdi Tony, Essie’nin tepkisine şaşırarak.

“Bayan Lockhart’a kim olduğunu söyledin ama bana söylemedin mi?” diye bağırdı Essie.

“Kasıtlı olarak değil. Kadın kendi anladı. Ne yapabilirdim ki?”

Essie onun yüzüne daha fazla bakmak istemeyerek olduğu yerde döndü. “Ooooooh, bütün bunların olduğuna inanamıyorum.”

“Bayan Lockhart’ın kim olduğumu bilmesinde bu kadar kötü olan ne?”

Essie yüzünü ellerine gömdü. “Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu anlamıyor musun? “Zavallı Essie Spreckelmeyer, Corsicana’nın evde kalmış kızı, Teksas’taki en büyük petrol şirketinin ortağı ve varisi olduğu için nihayet bir koca bulabildi.”

“Ah, bir dakika” dedi Tony, Essie’yi tutup kendine çevirerek. “Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey ve kimse buna inanmaz. Sen akıllısın, güzelsin ve başkalarının ancak hayal edebileceği bir yaşam sürüyorsun. Kısacık hayatında, birçoklarının iki ömürde yapabileceğinden çok daha fazlasını başarmışsın. Başka birinin hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmaktan çekinmiyorsun. Ve hayatımda yediğim en iyi mısırlı börekleri yapıyorsun. Seninle kıyaslandığında o petrol şirketi hiç kalır.”

Essie’nin ağzı açık kalmıştı. “Sen mısırlı böreğimi ne zaman yedin?”

“Dört Temmuz’da.”

Essie şaşkın gözlerle Tony’ye baktı. “Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Bu ne biçim soru? Mutlaka bir aynan vardır; güzel ve çekici olduğunu kendin göremiyor musun?”

Essie’nin yüzü yavaş yavaş yumuşamaya başladı. “Teşekkür ederim.” Tony’yi baştan aşağı süzdü. “Ben de senin güzel olduğunu düşünüyorum.”

Tony kaşlarını çattı. “Erkekler güzel olmaz.”

Essie gülümsedi. “Tony Bryant güzel ama” dedi, fısıldayarak.

Essie’nin kendisine yem atmadığını, sadece şakalaştığını anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti. Ve gülümsüyordu. Artık öfkeli değildi.

Tony rahat bir nefes aldı ve Essie’nin saçının bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı. “Adım Tony Morgan. Tony Bryant Morgan.”

“Ahhh. Bu doğru. Unutmuşum. Tony Bryant *Morgan* güzel.”

“Değil.”

“Güzel.”

Essie’nin gözleri parladı ve yanakları kızardı.

“Özür dilerim” dedi Tony. “Sana şu sözü veriyorum: Bundan sonra sana karşı daima açık ve tamamen dürüst olacağım.”

Essie’nin neşesi yavaşça yerini kırılğanlığa bıraktı. “Bir daima olacak mı, Tony?”

Tony kollarını Essie’nin beline dolayarak onu nazikçe kendine çekti. “Eğer bu konuda söz hakkım varsa, evet.”

Eğilip Essie’yi öptü; yapmak istediği şekilde değil, olması gerektiği şekilde. Essie’yi kendine daha sıkı bastırdı ve kokusu-

nu içine çekerek vücudunu hissetti. Yaptığı diğer her şeyde olduğu gibi hevesle öpücüğüne karşılık verirken Essie'nin kolları boynuna dolanmış, ensesindeki saçları okşuyordu.

Tony aniden bütün benliğini kaplayan arzuyu hissederek geri çekildi. Essie'nin gözlerinde gördüğü istek ona neredeyse kararını değiştirtiyordu. Homurdanarak yüzünü Essie'nin boynuna gömdü ve teninin tadına baktıktan sonra genç kadını nazikçe itti.

“Sanırım evlerimize gitsek iyi olur Essie” dedi, nefesi kesilmiş bir hâlde Essie'nin yüz ifadesinin netleşmesini beklerken. Bu olduğunda, Essie nazikçe gülümsedi. Ne kendi tutkusundan ne de Tony'ninkinden utanmıştı.

Sonraki iki hafta boyunca, Tony antrenmanlarda Essie'yi nadiren gördü. O zaman bile, bisiklet yarışının tarihi yaklaşırken Essie'nin bütün enerjisi ilişkilerine değil, egzersizlere odaklanmıştı ama Tony arada bir ondan bir-iki öpücük koparmayı başarıyordu.

Yine de, bisikletliler geçit töreninde başı çekecek kişiyle ilgili organizatörler arasında bir tartışma patlak verdiğinde, Essie balığa gidecekleri randevularını iptal etmek zorunda kaldı. Bazıları vali, diğerleri bir bisikletçi olması gerektiğini düşünüyordu.

Tony, onu bir şeyler içmeye götürmek istedi ama Essie zamanı olmadığını söyledi; yarış merkezinin kurulması gerekiyordu. Cumartesi günü konuk ağırlama komitesi konukları Ticari Otel'in kapısında punch ve büyük pastalarla dolu beyaz porselen bir küvetle karşılamayı önerdi. Peder bu tekliften hiç memnun olmadı.

Soğuk bir tavırla Tony'ye başıyla selam verdi. Tony onun selamına karşılık vermeye dikkat etmesine rağmen, bir Morgan

olduğunu öğrendiklerinden beri bazılarının eskisi kadar dostça davranmadığını fark etmekten kendini alamamıştı.

“Cemaatim, halkın önünde bir küvet kullanılması fikrin-den hiç hoşlanmadı” dedi Wortham, Essie’ye.

“Ama küvet mükemmel bir tercih” dedi Essie. “Aksi takdir-de uğraşmamız gerekecek onca kâsenin yeniden doldurulması sorununu düşünsene.”

“At yalağı kullanmaya ne dersin?”

“At yalağı mı? Konuklarımızdan atlarının kullandığı bir ya-laktan içmelerini nasıl bekleyebilirim?”

“Tabut?”

“Ewing, ciddi olur musun?”

“Ciddiyim. Yaşlılar ensemde boza pişiriyor ve küvet kullan-makta ısrar edersen sonunda beni tabuta koyacaklar!”

“Dinle, eğer bu konuda böylesine endişeleniyorsan, beni bu kadar sıkıştırmak yerine yaşlılarla birlikte Rosenburg Salonu’nun önüne gidip birkaç ruhu kurtarmayı denesenize!”

Sonunda Essie kazandı ama Ewing’le arası gerginleşti ve kilisenin üyelerinden bazıları Pazar sabahı onu göreve çağırdı. Ama bu Essie’yi endişelendirmiş gibi görünmüyordu.

Tony artık kimliğini gizlemek zorunda kalmadığından, daha önce tatmadığı türde bir özgürlük duygusu hissediyor-du; birkaç Corsicana yerlisinin tavırlarına rağmen. Yargıç Spreckelmeyer, Moss’a Tony’nin bir Morgan olduğunu başın-dan beri bildiğini ve çocukların onu kimliği yerine becerile-riyle değerlendirmesinin daha doğru olacağını düşündüğünü söylemişti.

Birkaç gün boyunca Sullivan Petrol çalışanları arasında bir gerginlik olmuştu ama M.C.’nin ekibinin bu tür sıkıntıları

yoktu. Sahadaki diğer adamlar onlara hayranlıkla baktığından, ekibin gösterdiği saygı da Tony'nin sahadaki duruşunu belirgin şekilde düzeltmişti.

Bayan Lockhart, birkaç hafta sonra Beaumont'a yaptığı ikinci ziyaretinden döndü ve Castle'in dükkânında Tony'yi buldu.

"Sizinle konuşmam gerek" dedi Bayan Lockhart.

Tony kadının bisikletinden inmesine yardım etti, gidonu tuttu ve caddede bir aşağı, bir yukarı bakındı. "Yürüyelim mi?"

Konuşmalarının duyulamayacağı bir yere geldiklerinde Bayan Lockhart durdu. "Anna işbirliği yapmıyor. Manastıra girmeyi reddediyor. Bir korsan tarafından denizlere kaçırılma fikrini hiç hoş bulmuyor. Ve Darius'a karşı durabilecek tek akrabasının siz olduğunuzu söylüyor."

"Bir korsan mı buldunuz?" diye sordu Tony, şaşkınlıkla.

"Şey, hayır. Ama bulabileceğimden eminim."

Tony gözlerini kırıştırdı. "Anlıyorum. Şey, Anna'nın bu konuda hakkı var. Manastırlar ve korsanlar, benim de izlemesini isteyeceğim yollar olmaz. Ve büyük babamız yıllar önce ölmeseydi onu yanına alırdı."

Bisikleti Bayan Lockhart'ın evine doğru döndürdü ve tekrar yürümeye başladı. "Annem nasıl? Anna bir şey söyledi mi?"

"Anneniz yatağına yatırılmış. Hiçbir şekilde yardımı olamayacak."

"Hayır. Bu beni şaşırtmadı."

"Ve korkarım bir kötü haberim daha var."

Tony yaşlı kadına baktı. "Nedir?"

"Morgan Petrol bisiklet yarışına katılıyor."

Tony durdu. "Bizim bisiklet yarışımıza mı?"

"Aynen."

“Ama Morgan Petrol daha önce daveti hiç kabul etmemişti. Sadece nezaket icabı davet edilmiştik. Kabul etmeyeceğimizi herkes biliyordu.”

Bayan Lockhart bir şey söylemedi.

Tony gözlerini kıstı. “Darius açıkça burnunu sokuyor. Sadece Sullivan Petrol adına yarışacağımı bildiği için katılıyor.”

“Anna da böyle düşünüyordu.”

“Belirlenmiş bir düğün tarihi var mı?”

“On üç ağustos.”

Tony’nin çenesinde bir kas seğirmeye başladı. “Haydi. Sizi evinize götüreyim. Önce bu yarışı atlatmam gerek. Ama sonra Anna’yla ilgileneceğim. Ve Darius’la da.”

Tony yarım saat sonra bisiklet kulübüne daldı. Hanımlardan oluşan büyük bir grup daire hâlinde oturmuş, geçit törenine katılacaklar için mavi-beyaz kuşaklar hazırlıyorlardı.

Tony aniden içeri girince sohbetleri bölündü ama Tony’nin umurunda bile değildi. Doğruca Essie’ye yaklaştı ve dikmekte olduğu kuşağı elinden aldı.

“Benimle geliyorsun” dedi.

“Ne oldu?”

“Bir bisiklet yarışı için ikinci kemancı olmaktan bıkip usan-dım. Gidip bir şeyler içmek istiyorum ve bunu hemen istiyorum.”

Essie kuşağı tekrar kucağına çekti. “Gülünç olma. Cumartesi’ye kadar muhtemelen bitiremeyeceğim kadar işim var. Ben şimdi kalkıp...”

Tony uzanıp onu ayağa kaldırdı ve kirpiklerini sayabileceği kadar yakına eğildi. “O kuşağı hemen bırak, Esther Spreckel-meyer.”

Essie gözlerini kısıtı. “Bana emir vermeye kalkma. Bana ihtiyaçları varken kulüp üyelerini bırakıp gitmeyeceğim.”

“Bahse girmek ister misin?”

Shirley Gillespie yanlarına gelerek kuşağa uzandı. “Sen git, Essie. Hepimizden on kat daha fazla çalıştın. Gidip bir şeyler içmek sana çok iyi gelecek.”

Essie kuşağı daha sıkı tuttu. “Ben gitmek istemiyorum. Kuşakları bitirmek istiyorum.”

Shirley, Essie’nin parmaklarını kumaştan ayırmaya başladı. “Bizi merak etme. Değil mi, kızlar?”

Kızlardan, Essie’yi gitmeye teşvik eden onaylar yükseldi. Tony artık bunun bir gurur meselesine dönüştüğünü görebiliyordu ve her şey bir yana, Essie gerçekten çok gururluydu.

Dudaklarını Essie’nin kulağına yaklaştırarak fısıldadı. “Bir öpücük istiyorum ve bir dakika daha beklemiyorum. Bu yüzden, ya dışarı gelersin ya da seni burada herkesin ve Tanrı’nın önünde öperim.”

Essie hemen kuşağı bıraktı. “Ulu Tanrım!” Arkadaşlarına bakındı. “Hanımlar, korkarım ben...”

“Git, hayatım” dedi Bayan McCabe. “Bu genç bayla biraz ilgilen.”

“Doğru” dedi Bayan Bunert. “Erkek bir aslan gibi kükreyip kasılır ve kendini ormanın kralı ilan eder. Ama hiç endişelenme. Asıl kontrolün dışı aslanda olduğunu hepimiz biliyoruz.”

“Yani bütün işi yapan dışı aslandır” dedi Bayan Gulick. “Kral” yayılıp yatarken ve yemeğinin öldürülüp, yakalanıp, pisirilip ayağına getirilmesini beklerken.”

Shirley onları nazıkçe kapıya doğru itti. “Belki de hepiniz gitseniz iyi olur.”

Tony etrafına bakındı. “Aslında, fikrimi değiştirmeyi ve kuşaklara yardım etmeyi düşünmeye başlayacağım. Sohbet bir hayli... aydınlatıcı oldu.” Bayan Zimpelman’a bakarak göz kırptı.

Kadınlar gülüştü. Onun bir Morgan olduğunu öğrendiklerinde şaşırđıysalar bile, kasaba halkı bu konuda yanlış bir şey söyleyecek olsa hemen onu savunmaya geçmişlerdi. Sadakatlerini kazanmak için ne yaptığını bilmiyordu ama bunu başardığına seviniyordu.

Yine de zaman harcamadı. Essie’nin elini tutarak onu kapıdan dışarı, basamaklardan aşağı ve binanın yan tarafına doğru sürükledi.

Essie’nin sırtını duvara yaslayarak dudaklarını dudaklarına bastırdı. Uzun, ıslak ve şehvetli bir öpüşmeydi.

“Beni bir şeyler içmeye götüreceğini sanıyordum” diye mırıldandı Essie, Tony’nin dudaklarına.

“Götürüyorum.” Tony, Essie’nin yüzünü iki elinin arasına alarak tekrar öperken başparmaklarını çenesinde, kulaklarında ve boynunda gezdirdi. “Seni özledim.”

“Mmmm.”

Şehvet sağduyuyu etkisiz hâle getirmeye başladığında, Tony parmaklarını Essie’nin saçlarına gömerek geri çekildi ve alnını onunkine dayadı.

“Sadece bir tane ısmarlayabilirim” dedi. “Coca-Cola mı yoksa Dr. Pepper mı tercih edersin?”

Essie gülümsedi. “İkisini de severim. Benim için fark etmez.”

“Gidelim o hâlde.” Essie, Tony’nin koluna girdi ve birlikte kasabaya yöneldiler. İki pipetli bir bardak meşrubatı paylaşacaklardı.

Tony kaldırımında yürürken şapkasının ucunu çekiştirerek, iki kadının yanından geçmesi için yol verdi. Kasaba her zaman kalabalıktı ama ertesi günkü geçit töreni ve yarış yüzünden oteller, sokaklar ve restoranlar hıncahınç doluydu.

Bir bisikletçi, yaklaşan bir faytonla yük arabasının arasından fırlayıverdi. Sürücüler küfrederken atlar kişnedi ama bisikletli onlara aldırmadı bile. Güneye dönerek sokağın köşesine ve doğruca Tony'ye yöneldi.

Tony kaldırıma sıçrayarak adamın yolundan çekilirken kazayla bir çiftçiye ve oğluna çarptı.

“Özür dilerim.”

Adam karşılık vermeye fırsat bulamadan kalabalığın hareketine kapıldı. Bisikletçi yanından geçip gitti.

Tony, herkesin başının üzerinden görmeye çalışırken yolun bir blok ötesinde Ticari Otel'i fark etti. Belediye Binası'nın bitişiğinde, Essie'nin kulübü yarışa katılacak petrol şirketlerinin temsilcileri için bir resepsiyon veriyordu. Tony annesinden bir telgraf almıştı. Kendisi, Anna ve Darius resepsiyona katılacaktı. Neyse ki Anna'nın nişanlısı Beaumont'ta kalmayı tercih etmişti.

Tony yolun iki tarafına baktıktan sonra at pisliklerine ve trafiğe dikkat ederek caddeye indi. Otele çıkan basamaklarda

ceketinin önünü ve omuzlarını silkelemek için duraksadı. Mirastan mahrum edildiğinden beri ailesini ilk kez görecekti.

“Sorun nedir? Bir saha işçisini partiye almayacaklarından mı korkuyorsun?”

Ağabeyinin sesini hemen tanıyan Tony, omzunun üzerinden ani bir bakış attı. Yeni bıraktığı bakımlı ve biçimli top sakalıyla Darius basamakları tırmanıyordu. Ama Prens Albert takımı üzerinde biraz bol duruyordu. Biraz kilo vermiş gibiydi. Annesi kolunda dul giysileriyle duruyordu. Tony’ye sempatik bir tavırla gülümsemeden önce Darius’a çatık kaşlarla baktı.

“Tony!” dedi Anna, heyecanla, Tony’nin dikkatini çekerek. Beyaz-sarı renkleriyle annesinin siyahlarına tam bir kontrast oluşturunuyordu.

Kardeşi kollarına atılmadan önce hepsini gözlemlemeye ancak fırsat bulabilmişti. Dik durmaya çalışırken kardeşini kollarıyla sıkıca sardı ve Anna’nın ayakları yerden kesildi.

“Sana söz veriyorum” diye fısıldadı kardeşinin kulağına, “Tubbs ya da istemediğin başka hiç kimseyle evlenmeyeceksin.”

“Ah, Tony” diye karşılık verdi Anna, çatlayan sesiyle.

Tony onu güven veren bir tavırla sıktı.

“Bayan Lockhart’a kesinlikle hayran oldum” dedi Tony’nin kulağına, sakince. “Onu gönderdiğin için teşekkürler.”

“Anna” diye tısladı annesi. “Lütfen, en azından görgü gereği hareketlerine biraz dikkat eder misin? Aşağı in. Tony, onu hemen bırak.”

Tony onu yere bıraktı ve annesinin eldivenli elini dudaklarına götürerek tanıdık lavanta kokusunu içine çekti. “Çok güzel görünüyorsunuz, hanımefendi.”

Ama sözleri düşünceleriyle çelişiyordu. Kasvetli siyah giysi-

leri keyifsizliğini ve renksizliğini daha da vurguluyordu. Kullandığı pudra bile gözlerinin altındaki halkaları gizleyemiyordu. Babasının ölümüyle ilgili acısından mı yoksa devamında gelen olayların yarattığı sıkıntıdan mı kaynaklanmışlardı?

“Eğer becerebilirsen, it kemiği” dedi Darius alaycı bir tavırla, “Uslu çocuk ol ve birkaç adım arkamızdan gel. Birinin birlikte olduğumuzu düşünmesini istemiyorum.”

“Yeter artık” dedi annesi.

Darius onu dirseğinden tutarak basamaklardan yukarı yönlendirdi.

Tony ikisinin yanından geçişlerini izledikten sonra Anna'ya baktı.

Anna gözlerini devirirken Tony'yi geri tutarak Darius'un uzaklaşmasını bekledi. “Bu adam tam bir canavar. Öyle ki bir süredir babamın beni de mirasından mahrum etmiş olmasını diliyordum. O zaman bu sevgili ağabeyimize sürekli katlanmak zorunda kalmazdım.”

Essie bir an için Tony'nin bir gecede top sakal bıraktığını sandı. Sonra karşısındakinin Tony değil, ağabeyi olduğunu anladı. Otelin resepsiyon salonunun kapısında durmuş, solunda Vali Whiteselle ve sağ tarafında onun eşiyle birlikte konukları karşılıyordu. Birçok konuk çoktan gelmişti ve salonda keyifli sohbet uğultuları yayılıyordu.

Darius'u incelemeye kendini o kadar kaptırmıştı ki kadın konuşana kadar önündeki kişiyi fark edemedi.

“Nasılsınız?”

Essie aniden önüne döndü. “Hanımefendi. Geldiğiniz için çok teşekkürler. Corsicana Petrol ve Gaz Bisiklet Turnuvası'na hoş geldiniz. Ben Essie Spreckelmeyer.”

“Bayan Spreckelmeyer, nihayet. Sizinle tanıştığımıza çok sevindim. Hakkınızda çok şey duydum.”

Essie yüzünün kızardığını hissederken içinden gazete manşetlerine sövdü. Bu türde yaklaşımlara nasıl cevap vereceğini hiç bilemezdi. Teşekkür etmek uygun görünmüyordu ama yorumu aldırmamak da kabul edilebilir bir şey değildi.

“Hanımefendi. Siz kimsiniz?”

“Leah Morgan. Tony’nin sizinle çıktığını duydum?”

Essie’nin ağzı açık kaldı. Bu Tony’nin annesi miydi? *Ulu Tanrım!* Kesinlikle Essie’nin anne ve babasından çok daha gençti ama yorgun ve bitkin görünüyordu. Kendisini asla sevmemiş bir adam için yas mı tutuyordu? Babasının annesi için yas tuttuğu gibi mi?

Bayan Morgan’ın elini tutarak sıktı. “Evet, hanımefendi. Tony ve ben gerçekten çıkıyoruz. Sizinle tanıştığımıza çok sevindim. Daha sonra müsait olursanız sizi ziyaret etmeyi çok isterim. Şimdilik lütfen sizi valimizin eşiyle tanıştırmama izin verin.”

Tanıştırmaları yaparken Bayan Morgan’ın siyah ipek elbisesinin ağır tarzda olmasına rağmen gayet şık olduğunu fark etti.

“Şuna bakar mısınız?” dedi Tony’nin ağabeyi, Essie’nin dikkatini çekerek. “İçeceği küvette servis yapmışlar.” Dönerek Essie’ye gülümsedi. “Ne tuhaf!”

Gözleri Tony’ninkiyle aynı renkti. Aynı geniş omuzlara sahipti, aynı boydaydı, saçları aynıydı ama gamzesi yoktu.

“Siz Bay Morgan olmalısınız” dedi Essie. “Corsicana Petrol ve Gaz Bisiklet Turnuvası’na hoş geldiniz. Ben Bayan Spreckelmeyer.”

“Ah, Bayan Spreckelmeyer!” dedi Darius, bir adım geri-leyerek Essie’yi baştan aşağı süzerken. “Kuzeydeki bir bisiklet

yarışmasına katılmasıyla ünlenen şu Bayan Spreckelmeyer mı?”

İlk bakışta Tony’ye benzeyebilirdi ama teninde sarımsı bir ton vardı ve bu ona sağlıksız bir görüntü veriyordu. Sesindeki sıcaklık da gözlerindeki soğukluğa uymuyordu.

“Ama daha da önemlisi” diye devam etti Darius, “Üvey kardeşimin çok yakından ilgilendiğini duydum şu Bayan Spreckelmeyer mı?”

Essie grubun gerisine baktı. Tony ve güzel bir genç kadın, valiyle sohbet ediyordu. Ama Tony, Essie’nin kendisine baktığını hissetmiş olmalıydı çünkü dönüp bakarak göz kırptı.

Essie’nin ihtiyacı olan destek de buydu. Tekrar Darius’a dönerek gülümsedi. “Çok haklısınız, bayım. Gerçekten de kardeşinizle çıkıyorum.”

“İtiraf etmeliyim ki” dedi Darius, Tony’yle bakışmalarını fark ederek, “Biraz şaşırdım. Tony genellikle okuldan yeni çıkmış kızlarla ilgilenir. Aniden daha olgun biriyle ilgilendiğini görmek ilginç. Siz ne dersiniz?”

Essie bir an afalladı ama sonra Darius’un kendisini özellikle sinirlendirmeye çalıştığını anlayınca gülümsedi.

“Şey, Bay Morgan” dedi ona doğru eğilerek, “Ne dediklerini bilirsiniz... zevkler ve renkler tartışılmaz.”

Darius kaşlarını kaldırdı.

“Lütfen, sizi valinin eşiyle tanıştırmama izin verin.”

Darius’u Bayan Whiteselle’e teslim etti ve sonra Tony’yle yanındaki genç kız valiyle işini bitirirken onlara döndü.

Tony ona uzandı ve eğilip yanağından öperken Essie’nin elini tuttu.

“Muhteşem görünüyorsun” dedi Tony.

Sen de öyle, diye düşündü Essie. Siyah alpaka ceketini giy-

mişti ama taktığı şal desenli kravatı Essie daha önce görmemişti.

Essie, evden uzak geçirdiği yazdan sonra ailesinin Tony'de ne gibi değişiklikler gördüğünü hayal etmeye çalıştı. Omuzları ve göğsü, saha çalışmaları ve antrenmanlar sırasında iyice şişmişti. Güneş tenini daha da bronzlaştırmıştı ve takımının altın-da ince beli fark edilmemesine rağmen, yarınki yarışta açıkça belli olacaktı.

Birden bütün benliğini kaplayan gururu hissetti. Bu yakışıklı, harika adam, *onun* sevgilisiydi.

“Seni kardeşim Anna’yla tanıştırmak istiyorum” dedi Tony.

Genç kadın gülümsedi ve Essie nefesini tuttu. Kusursuz bir ten, iri kahverengi gözler, uzun, upuzun kirpikler ve gür kumral saçlar, tek kelimeyle mükemmel bir görüntü oluşturunuyordu. Ve bunlar da yetmezmiş gibi, beyaz kenarlıklı, sarı çiçekli ve mavi kurdeleli muhteşem bir şapkaıyla bütün bunları vurgulamıştı.

“Seninle tanıştığımıza ben de çok sevindim, Anna. Corsicana Petrol ve Gaz Bisiklet Turnuvası’na hoş geldin.”

“Teşekkür ederim. Bayan Lockhart senin hakkında çok güzel şeyler söyledi.”

Essie, önce Tony’ye sonra tekrar Anna’ya baktı. “Bayan Lockhart’ı tanıyor musun?”

“Ah, evet. Çok yakın arkadaşız. Sana kitaplarından ödünç verdi mi hiç?”

Essie kaşlarını çatarak sesini kısıtı. “Ah, hayatım. Umarım o korkunç şeylerle sana işkence etmemiştir. Biraz fazla açık saçık ve bir hayli de saçmalar.”

“Öyle mi düşünüyorsun? Hiç fark etmedim. Sen ne dersin, Tony?”

Tony omuz silkti. “*Dikenler ve Turuncu Sürgünler* fena değildi.”

Essie şaşkınlıkla Tony'ye baktı. Ama neden Bayan Lockhart'ın kitaplarını okuduğunu sormaya fırsat bulamadan, sıradaki kişiyi önünde buldu.

“Ve cenaze levazımatçısı da der ki ‘Evet, efendim, şerif. Çok zor bir işti.’” Vali gülerek etrafındaki adamlara döndü.

Tony gülümserken neden bu adamın böylesine çok sevildiğini anlıyordu. Yargıç Spreckelmeyer, şerif ve Alamo Petrol'den Mudge adında bir adam gülüştü.

Otelin salonundan yükselen güçlü bir erkek kahkahası dikkatlerini çekti.

“Anlaşılan kardeşin Hoş Geldin Resepsiyonu güzeli seçildi” dedi yargıç, Tony'nin omzunu sıvazlayarak.

Tony içkisini yudumlayarak kadehinin üzerinden baktı ve etrafı erkeklerle sarılmış Anna'yı gördü. Daha küçük petrol şirketlerinden gelen birkaç bisikletçi, Peder Wortham ve Şerif Yardımcısı Howard, bütün dikkatlerini Anna'ya odaklamışlardı.

“Korkarım çabaları etkili olamayacak” dedi Darius, onlara katılırken.

“Oh?” dedi Spreckelmeyer, ona yer açmak için gerileyerek. “Neden?”

“Nişanlı da ondan.”

“Nişanlı mı?” diye sordu Dunn. Tony, şerifin zihninden babasının ölümünden beri sadece üç ay geçmiş olduğunu saydığının farkındaydı.

“Evet. Norris Tubbs'la.”

“Norris Tubbs mı?” diye haykırdı Spreckelmeyer. “H&TC'deki Tubbs mı?”

“Ta kendisi.”

“O adam benim yaşımda.”

Darius ceketinin kollarını çekiştirdi. “Öyle.”

şerif, yargıç ve vali birbirlerine baktıktan sonra Tony’ye döndüler ama Tony bir şey söyleyemedi, Harley onun ceke-tini çekiştirdi.

“Hey, Bay Tony!”

“Hey, nasılsın Harley? Nereden çıktın sen?”

“Birkaç arkadaşla birlikte Bayan Essie’ye yardım ediyoruz. Arkadaşlarıma Bri’nin ısırdığı gece olanları anlattım ve bıçağınızı göstermek istedim. Sakıncası var mı?”

“Elbette yok.” Tony bıçağını cebinden çıkarıp çocuğa verdi ve okul arkadaşlarından oluşan küçük bir gruba doğru koşarken onu izledi. Pazar günü kıyafetlerini giymiş çocuklar yakalarını çekiştiriyor, kolalı göğüslerini kaşıyor, içecek ve yiyecek masasının yanında bekliyorlardı.

“Ah, görünüşe bakılırsa Finch nihayet geldi” dedi Darius.

Tony kapıya baktı. Essie ilgilendiğı gruptan ayrılarak yeni gelen konuğunu karşıladı. Finch yerlere kadar eğildi ve Essie’nin elini dudaklarına götürdü.

Hiç de ikinci karısının yasını tutan bir adama benzemiyordu. Essie elini zarıfçe geri çekmeye çalışmasına rağmen Finch onun elini olması gerekenden uzun süre tuttu ve sonra genç kadına doğru eğilerek bir şeyler fısıldayıp kendi sözlerine güldü.

Essie elini çekti ve açıkça eteğine sildi.

Etrafına bakınarak salonu taradı, Tony’yi görerek gülümse-di ve Finch’i gruba doğru sürükledi. Finch, kol ağızları dantelli siyah bir takım giymişti. Her zaman biraz süslü görünürdü.

“Baylar” dedi Essie, “Sizi Bay Finch Morgan’la tanıştırayım. Blake Morgan’ın yeğeni.” Adamı babasıyla, şerifle, valiyle ve

Alamo Petrol'den gelen Bay Mudge'la tanıştırdı. "Ve siz, elbette bu ikisini tanıyorsunuz."

Tony elini uzattı. "Rebecca'yı duyduğuma üzüldüm."

Finch onunla tokalaştı. "Teşekkür ederim. Gittiğine hâlâ inanamıyorum."

"Ben de aynı duyguları hissediyorum."

Finch bir okuma gözlüğü çıkarıp taktı ve Tony'ye daha dikkatli baktı. "Şu iğrenç bıyığından nihayet kurtulmuşsun. Ne zaman yaptın bunu?"

"Mirastan mahrum edildiği gün" dedi Darius. "İkisi de yükünü biraz hafifletti değil mi, it kemiği?"

Essie'nin ağzı açık kaldı ve arkasından huzursuz bir sessizlik çöktü.

Tony dudaklarının üzerini ovaladı. "Böylesine parçam olmuş bir şeyin bu kadar kolayca fırlatılıp atılabilmesi ilginç. Artık yokluğunu bile fark etmediğimi söyleyebilirim."

Finch gülerek elini ceket cebine soktu ve gümüş bir sigara tabakası çıkardı. Kapağını açıp mekanik bir tavırla etrafındaki erkeklere uzattı. Darius ve Mudge birer tane aldılar ama diğerleri geri çevirdi.

"Eh, izninizle baylar." Essie'nin üzerinde belinde gerçekten geniş bir kuşağı olan ve vücut kıvrımlarını vurgulayan mavi bir elbise vardı. Tony o elbiseyi ilk kez Essie'nin kulüpte konferans verdiği gece görmüştü ve en sevdiklerinden biriydi.

İzin isteyip uzaklaşmadan önce Tony'nin açıkça hayranlıkla bakan gözlerini görünce Essie'nin yanakları kızardı.

Finch duvara bir kibrit çaktıktan sonra Darius'un, Mudge'ın sigaralarını ve kendi sigarasını yaktı.

"Korkarım bu önceden sarılmış sigaralarla ilgili ne yorum

yapabileceğimi bilemedim” dedi vali. “Sizce lezzeti, fazladan maliyetine değer mi?”

“Ben el yapımı olanlardan daha kaliteli olduklarını düşünüyorum” diye cevap verdi Finch. “Sen ne dersin, Darius?”

“Oh, teklif edildiğinde onları geri çevirmem ama açıkçası, sigara sigaradır. Flepsi benim gözümde aynı. Kadınlar gibi. Değil mi, Tony? Ne kadar yaşlı olurlarsa olsunlar, kadınlar da senin gözünde aynı gibi görünüyor.”

Spreckelmeyer ellerini ceplerinden çıkardı. Şerif yavaşça sırtını dikleştirdi.

Darius geldiğinden beri Tony’yi kızdırmaya çalışıyordu. Tony ağabeyinin oyunundan emin değildi ama ne olduğunu anlayana kadar öfkesini kontrol altında tutacaktı. Yine de, Darius dikkatli olmazsa Spreckelmeyer’in gazabıyla karşılaşır ve Darius davranışlarına devam ederse bunun için pek fazla beklemesi gerekmeyecek gibi görünüyordu.

Harley, Tony’nin yanına geldi ve bıçağı ona verdi. “Teşekkür ederim. Arkadaşlarım gerçekten çok sevdi.”

“Ne zaman istersen, Harley.”

“Hey, oldukça ilginç bir bıçakmış, Bay Morgan” dedi Mudge. “Ben de görebilir miyim?”

Tony bıçağı ona verdi.

“Şuna bakın, vali” dedi Mudge, bıçağı diğerlerine göstererek. “Tepesi köpek kemiği gibi biçimlendirilmiş gösterişli bir kabzası var.”

Spreckelmeyer ve şerif de daha iyi görebilmek için eğildiler.

“O eski şeyi hâlâ taşımana şaşırdım, Tony” dedi Darius. “Babamın sana verdiği zamanı hatırlıyorum.” Güldü. “Şimdi, işte size eğlenceli bir hikâye...”

Jeremy Gillespie, üstü başı çamurla kaplı hâlde salona daldı ve aniden durdu. Çabucak odayı taradı, Tony'yi buldu ve ona yaklaştı. Tam grubun yanına ulaşmıştı ki Darius'u fark etti.

"Bu ağabeyin mi?"

"Evet. Sorun nedir?"

Jeremy dikkatini Tony'ye çevirdi. "İskacı."

"Ne olmuş ona?"

"Şey, çamur kutusunun tepesine bir çuval bağladık ve gerçekten yavaş bir şekilde aşağı salarken sülfür gazı yayılmaya başladı. Hepimiz geri çekildik ama İskacı biraz sabırsızlandı. Ona sülfürün kendisini bayıltacağını anlatmaya çalıştım. Ama hemen geri döndü ve boğazına dolan gaza aldırmadan temizlemeye başladı."

Tony başını iki yana salladı. "Onun daha akıllı olduğunu sanırdım."

"Ah, vidalarının ne kadar gevşek olduğunu bilirsin."

Essie onlara katıldı ve Tony onun dirseğini tuttu. "Wilson iyi mi?"

Jeremy şapkasını çıkararak Essie'yi selamladıktan sonra tekrar Tony'ye döndü. "Bir süre dayandı. Hatta dizleri bükülüp yere yığılırken bile hâlâ çalışmaya çabalıyordu."

"Oh, hayır. Siz ne yaptınız?" diye sordu Essie.

Jeremy omuz silkti. "Tony'nin aldırıldığı gaz maskesini kap-tım." Başını iki yana salladı. "İskacı'yla uğraşırken o şeyi takmaya çalışmamı görmeliydiniz; bir yandan onu uzaklaştırmaya, bir yandan boğazına dolan gazı boşaltmaya çalışıyordum."

"O nerede şimdi?" diye sordu Tony.

"Hâlâ orada yatıyor. Ama nefes alıp veriyor."

Tony, şerife baktı. "Doktoru bulup benimle Agarita kuyu-

sunda buluşmasını söyler misiniz?”

“Howard’la ben onu ararız ama bu kargaşada nerede olduğunu kestirmek zor. Karanlık basmadan önce onu doktorun evine götürseniz iyi olur. Orada buluşuruz.”

“Ben seninle gelirim, Tony” dedi Yargıç Spreckelmeyer.

“Hayır, efendim. O sülfürün yakınında olmanızı istemiyorum. Ve siz de doktoru ararsanız bize daha çok yararınız dokunur.”

Yargıç başıyla onayladı ve Şerif Dunn’la birlikte uzaklaştı.

“Jeremy, gidip Ewing’i bul” dedi Tony. “Şu sarı-beyaz elbiseseli kadın benim kız kardeşim; Ewing onun yanında.”

“Pedere ihtiyacın olacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu Essie, endişeli bir sesle.

“Sadece hazırlıklı olmak istiyorum. Her iki şekilde de, bu gece eve uğrar ve sana durumu bildiririm. Harley, sen sahadan uzak duracaksın, anlaşıldı mı? Senin de gaza yaklaşmanı istemiyorum.”

Tam gidecekken Essie onun elini tuttu.

“Dikkatli ol, Tony. O sülfür...” Essie yutkundu.

Bakışlarında sadece endişe yoktu. Daha büyük, daha derin bir şey vardı. Muhtemelen Tony’nin karşı koyamayacağı daha tatlı bir şey.

Ve tam orada, ağabeyinin, kuzeninin ve bütün Teksas petrol endüstrisi temsilcilerinin önünde, Tony genç kadının çenesini yakalayarak dudaklarından hırsıyla öptü. “Dikkatli olacağım.”

Essie nihayet eve yöneldiğinde neredeyse gece yarısı olmuştu. Hoş Geldin Resepsiyonu'nda, kulüp üyelerinden bazıları küçük bir otomobil taraftarı grubun planlarını keşfetmişti. Yarın atsız arabalarıyla bisiklet geçidini bozmayı düşünüyorlardı.

Essie, büyük bir çabayla bu grubu araştırmış ve ellerinde sadece bir tane otomobil olduğunu öğrenmişti. Ama kullanmaya kesinlikle kararlıydılar.

“İlerlemeye kesinlikle inanan biriyim, Bay Roach” demişti Essie. “Otomobillerinizin yavaş ve bozulmaya açık olduğunu düşünsem de, bir gün sokaklarda atlı arabalar kadar yaygın olacaklarına inanıyorum.”

“Kesinlikle” demişti adam, çiğnediği tütünden bir tomarı ayaklarının dibine tükürürken.

“Barış yapmayı öneriyorum.”

Adam gözlerini kıstı. “Dinliyorum.”

“Aracınız konvoyun arkasından gelebilir ve siz geçtikten sonra kalabalık arkanıza takılır ve yarış parkuruna kadar sizin peşinizden gelir.”

“Hayır, hanımefendi. Ben önde olmak istiyorum.”

“Korkarım bu imkânsız. Bütün olay bisikletlere odaklandı ve öyle kalmak zorunda. Ancak, şehirdeki konsey üyelerimizden birini aracınıza bindirebiliriz. Böylece aracınız parlak ve güçlü geleceğimizi simgeleyen büyük finalimiz olur.”

Adam göğsünü kaşıyarak bunu bir an düşündükten sonra elini uzattı. “Anlaştık, küçük hanım.”

Sonraki bir saat boyunca hâlâ uyanık olan ve araca binmek için geçit törenini izlemekten vazgeçebilecek bir konsey üyesi bulmaya çalışmıştı.

Evinin bahçe kapısını açarak içeri girdi. Şehir, bütün hafta sonu sürecektir organizasyonda akşam saatleri olabildiğince fazla ışık sağlamak için ayın dönümünü izlemişti. Şimdi dolunayın ışığı altında Tony Bryant Morgan, ön verandanın basamaklarında oturuyordu. Essie aniden yorgunluğunu unuttu.

Essie yaklaşırken Tony tek kelime bile etmeden sadece yanındaki yere elini vurdu.

“Bay Wilson nasıl... şey, yani Iskacı?” diye sordu Essie, basamağa otururken.

“Birazdan” dedi Tony. Sonra Essie’yi kollarına alarak öptü.

Sandal ağacı ve tıraş sabunu kokusu Essie’nin burun deliklerine doldu. Tony bir elini Essie’nin sırtına attı ve diğerini beline doladı. Essie ona biraz daha yaklaşmaya çalıştı ama pozisyonlarının izin vereceği kadar yakınlardı zaten.

“Buraya gel” dedi Tony, kolunu Essie’nin bacaklarının altından geçirirken.

Ama Tony onu kucağına alamadan, Essie ellerini Tony’nin göğsüne yapıştırdı. “Kesinlikle hayır.”

Tony donup kaldı ve Essie gülümseyerek sözleriyle onu yu-

muşattı. “Ben de çok isterim ama bunun uygunsuz olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“Bir şey olmaz” diye mırıldandı Tony, Essie’ye daha rahat sarılabilmek için ağırlığını diğer kalçasına verirken.

Essie başını iki yana salladı ve şapkasının kenarı Tony’nin alnına çarptı.

“Lütfen en azından şapkanı çıkarır mısınız?”

Essie geri çekildi. “Şapkamdan hoşlanmadın mı?”

“Şapkanı sevdim ama ayak bağı oluyor.”

“Aslında bu da iyi bir şey.”

Tony parmak boğumlarını Essie’nin yüzüne sürttü. “Aynı zamanda gözlerini benden gizliyor ve ben gözlerine bakmak istiyorum.”

Essie geri çekilmeye çalıştı ama Tony izin vermedi.

“Yapma” dedi.

“Uzağa gitmeyeceğim. Sadece basamağın öbür tarafına; en azından kalp atışlarım biraz yavaşlayana kadar.”

Tony başını Essie’nin şapkasının altına soktu ve çenesine öpücükler dizdi. “Bunun sana yararı olmaz. Ben de peşinden gelirim.”

“Tony eğer durmazsak hareket etmeden kalmakta zorlanacağım. Bu yüzden, ya aramıza biraz mesafe koyalım ya da içeri gireyim ve Iskacı’yla ilgili yarın konuşalım.”

Tony iç çekti ve ellerini Essie’nin sırtından yüzüne kaydırды. “Pekâlâ. Sadece bir tane daha. Sonra konuşacağız.”

Ve ne öpücüktü. Sonunda Tony ayağa kalktı ve aralarına biraz mesafe koydu. Sırtı Essie’ye dönük şekilde biraz geride ayakta durdu ve başını gökyüzüne kaldırdı.

Simsiyah gökyüzünde milyonlarca yıldız parlıyordu. Tanrı

vaatte bulunduğunda Hz. İbrahim'in gördüğü de bu muydu? O'nun gücüyle ilgili hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kadar parlak ve çok sayıdaki yıldız mı?

"Benimle evlenir misin, Essie?"

Essie aniden dönüp Tony'ye baktı. Tony ona dönmüş, ellerini ceplerine sokmuştu.

"Ne?" dedi Essie.

Tony ona doğru bir adım attı, bir dizinin üzerine çöktü ve Essie'nin elini ellerinin arasına aldı. "Karım olarak beni onurlandırır mısın?"

Essie'nin kalp atışları hızlandı. Elleri yapış yapış olmuştu ve gözleri dolmuştu.

Cevap dilinin ucundayken Tony'nin daha önce kendisine duygularını hiç açıklamamış olduğunu fark etti. Hiç. Bir kez bile. Ah, Tony'nin kendisiyle birlikte olmaktan hoşlandığını ve kendisine çekim duyduğunu biliyordu. Ama daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını.

"Neden?" diye sordu Essie.

Bu soru Tony'yi şaşırtmış gibiydi. "Çünkü seni seviyorum. Sen beni sevmiyor musun?" Tony'nin elleri gevşedi ve geri çekilmeye başladı. "Ben sanmıştım ki..."

Essie onun ellerini sıkıca yakaladı ve karşısında diz çöktü. "Seviyorum, Tony. Seni çok seviyorum. Ve evet. Kesinlikle eşin olmak istiyorum."

Tony mutlulukla sırıttı. Essie'yi kendine çekip sarılarak tekrar öptü. Essie kollarını onun boynuna doladı ve aynı istekle karşılık verdi.

Tony nihayet geri çekildiğinde, ikisi de nefes almakta zorlanıyordu.

“Şimdi şapkanı çıkarır mısın?”

“Hayır” dedi Essie, gülümseyerek. “Henüz değil. Nikâh kıyılana kadar değil.”

Tony homurdandı. “Ya o kadar bekleyemezsem?”

Essie onun çenesine bir buse kondurdu ve geri çekilerek basamaktaki yerine geri döndü. “Şimdi... Iskacı nasıl?”

Doğal bir tonla konuşuyor olmasına rağmen, heyecanını ve coşkusunu yatıştıramıyordu. Bekâr geçirdiği onca yıldan sonra tam ölene kadar böyle kalacağını düşünürken Tanrı’nın ona en beklemediği zamanda bu adamı göndermiş olması, Essie’nin soluğunu kesmişti.

Tony kaldırıma oturarak ona döndü. “Durumu iyi değil, Essie. Uyandı ve nefes alıp verebiliyor ama göremiyor.”

Essie nefesini tuttu. “Ne demek istiyorsun? Kör mü oldu yani?”

“Evet ama geçici olmasını umuyoruz. Doktor gözlerine patates bastırdı ve onu karanlık bir odada yatırıyor. Iskacı’nın yakınları gelir gelmez, doktor onu Galveston’a göndermeyi düşünüyor; orada gözleri açık şekilde okyanusta yüzebilmesi için.”

“Bu onu iyileştirir miymiş?”

“Öyle diyorlar. Ama bunu ancak zaman gösterecek.”

Essie elini ağzına kapadı. “Seni dinlemeliydim. O gaz maskelerinden almış olsaydık bunların hiçbirisi olmazdı.”

“Hayır, bunun gaz maskeleriyle ilgisi yok. Iskacı da diğerleri gibi geri dursaydı, şu anda yatakta olmazdı. Bence maskesi olsaydı bile, muhtemelen takmazdı.” Tony başını iki yana salladı. “Kendinden başka kimseyi suçlayamaz.”

Yine de Essie kendini suçlu hissediyordu. “Doktorların benimle konuşmasını sağlayacak mısın?”

“Sağlarım.” Tony bacağını uzattı ve ayak parmaklarını Essie’ninkilere vurdu. “Eve dönmek çok uzun sürmüş.”

“Son dakika detayları.”

Tony esnedi.

“Tanrım!” dedi Essie, ayağa fırlayarak. “Hemen yatağa girip biraz dinlenmen gerek. Yarınki yarışta zinde olmanı istiyorum.”

Tony ayağa kalktı ve sırtını silkeledi. “Endişelenmeyin, hanımefendi. Hazır olacağım.” Tony verandada ona katıldı. “Sana bir yüzük getirdim, Essie.”

Yüzük mü? Essie ellerini birbirine kenetlerken geçit töreninin detaylarıyla uğraşırken bir saat içinde nişanlandığına hâlâ inanamıyordu.

Tony elini cebine soktu ve bir kumaş parçası çıkardı. Avucunun içinde kumaşı açtı ve verandanın gölgeleri arasında zorlukla seçilebilen elmas bir yüzüğü ortaya çıkardı.

“Yüzüğe ihtiyacım yok, Tony” dedi, boğazında bir şeyler düğümlenirken.

“Evet, var. Bütün Morgan kadınları elmas takar.” Uzanıp Essie’nin sol elini tuttu. “Bu benim büyük annemindi.”

Essie kaşlarını çatı. “Mirastan mahrum edildiğini sanıyordum?”

“Annemin annesine aitti; babamın annesiyle ilgisi yok.”

Tony yüzüğü genç kadının parmağına takmayı denedi ama Essie, Tony’nin elini tuttu.

“Sence beklememiz gerekmez mi?”

“Ne için?”

“Şey, babamla konuşmak için. Ve aslını istersen, hâlâ konuşmamız gereken bazı şeyler var. Bisiklet yarışı sona erip ortalık sakinleştikten sonra.”

Tony kaşlarını çattı. “O zamana kadar beklemek istemiyorum. Teksas’taki herkesin senin bana ait olduğunu bilmesini istiyorum ve bunun herkes kasabadayken öğrenilmesini istiyorum.”

Essie tereddüt etti. “Ben de, Tony. Ama konuşana kadar olmaz.”

“Neyle ilgili?”

“Bazı şeyler.”

“Şey, gelin olmak için pek de heyecanlı gibi görünmüyorsun. Bunu yapmak istediğinden emin misin sen?” Tony’nin ses tonu kırgındı.

“Heyecanlıyım. Ne kadar heyecanlı olduğumu tahmin bile edemezsin.”

Tony bir şey söylemedi.

“Tony, mesele şu ki... şey...”

“Benimle evlenecek misin, evlenmeyecek misin?”

“Evleneceğim.”

“O zaman elini ver bana.”

Essie dudağını ısırarak sol elini yavaşça kaldırdı. Tony yüzüğü onun parmağına geçirdi.

“Mükemmel uydu” diye fısıldadı Essie. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Ama Tony’nin sesi soğuktu.

“Gerçekten heyecanlıyım, Tony. Ve yüzük çok güzel.”

“Göremiyorsun bile. Çok karanlık.”

“Görmeme gerek yok. Sadece senin vermiş olman bile benim için yeterli.”

Tony bir an kaskatı durdu. “Eh, o hâlde iyi geceler.”

Essie, Tony’nin elini yakaladı. “Seni seviyorum.”

Tony bir an tereddüt ettikten sonra Essie'yi kendine çekti. "Ben de seni seviyorum. O kadar ki beni korkutuyor."

Essie'yi yine iştahla öptü ve alnını şapkanın kenarına dayadı.

"Sorarken bu kadar sarsak davranmak istememiştim, Essie. Soru ağzımdan kendiliğinden çıkıverdi."

"Mükemmeldi."

"Bir erkek, sevdiği kadına sadece bir kez evlenme teklif edebilir. Çiçekler göndermesi, şiirler okuması gerekir. Yüzüğünü yanımda taşıyor olmamın tek nedeni, annemin bu gece resepsiyonda bana vermiş olması."

"Öyle mi?"

Tony başıyla onayladı. "Yanımda getirmesini istemiştim."

Essie donup kaldı. "Ne zaman?"

"Seninle evlenmek istediğime karar verdiğimde."

"Ne zamandı bu?"

"Biraz oldu."

Essie elini Tony'nin göğsüne koydu. Parmağındaki elmas ay ışığında parladı. "Teklifinden de, yüzükten de çok hoşlandım. İkisi de benim için sonsuza dek değerli olacak."

Tony, Essie'nin elini dudaklarına götürdü ve avucunu öptü. "İyi geceler, sevgilim."

"İyi geceler, Tony."

Elmas çok büyüktü ve güzeldi. Ve onundu.

Essie geceliğiyle yatağının kenarında diz çöktü ve parmağını ileri geri oynatarak taşın mum ışığında parlayışını izledi.

Güneş ışığında duvarlara gökkuşağı renkleri yansıtıp yan-

sıtmayacağını merak etti. Büyük annesinin ön penceresinde asılı duran kristal prizmaları vardı. Küçük bir kızken Essie, güneş batmaya başlarken onlara vurur sonra da duvarlara, yere ve hatta kendi üzerine yansıttığı renkleri izlerdi.

Tony yüzüğü ona annesinin verdiğini söylemişti. Resepsiyonda tanıştığı ve masum bir şekilde Tony'nin kendisiyle çıkıp çıkmadığını soran o solgun kadın; oysa yanında getirdiği aile mirasını gecenin sonunda başka bir kadına teslim edeceğini başından beri biliyordu. Hiç tanımadığı bir kadına.

Essie onu çabucak valinin karısına teslim ettiğinde, kadın ne düşünmüştü acaba? Essie küvetteki punchı tazelemekle meşgul olduğu için düzgün bir şekilde yanına gelip oturamadığında? Essie'nin otuz dört yaşında olduğunu, bir bisiklet kulübü yönettiğini ve Morgan Petrol'ün en büyük rakibinin ortağı olduğunu biliyor muydu?

Tony'nin daha önce itiraflarını dinlemeyi reddedişini düşündü. Aynı zamanda, bu konuyu onunla paylaşmasının ne kadar önemli olduğunu merak etti. Günahını Tanrı'ya itiraf etmişti bile. Tanrı onu bağışlamış ve temiz olduğunu işaret etmişti.

Yani nişanlısından özür dilemesi gerekmiyor muydu? Tanrı'nın bağışlaması, hem kendisi hem de Tony için yeterli miydi? Belki de Tony'ye bir şey söylemezdi. Belki gerek yoktu.

Ellerini birleştirdi.

Ulu Tanrım, bana Tony'yi verdiğin için teşekkürler. Onu seviyorum. Onu yaşamın kendisinden daha çok istiyorum. Ama onu, seni istediğimden daha çok istemiyorum. Bana yol göster. Bana ne yapmam gerektiğini göster.

Gözlerini açarak yüzüğe bir kez daha hayranlıkla baktıktan sonra mumu söndürüp yatağa girdi.

G eçit töreninin yapılacağı sabah hava açıktı ve gökyüzünde sadece birkaç bulut vardı. Essie, bisiklet kıyafetinin üzerine büyük kırmızı düğmeleri olan beyaz bir ceket giydi. Ödül kazanan kıyafetini giymeyi düşünmüştü ama sonra fikrini değiştirmişti; o talihsiz olayla ilgili başka soru duymak istemiyordu.

Ayrıca kadınların pantolon giymesine hâlâ ters yaklaşanlar vardı. Kısaltılmış beyaz eteği ve uygun renkteki tozlukları kitleler tarafından çok daha yaygın kabul görüyordu.

En son siparişini kutusundan aldı, dantelli beyaz şapkasını başına yerleştirdi ve inci başlı iğnelerle tutturdu. Aynada görünüşünü inceledikten sonra kırmızı ipek kenarını, kırmızı kurdele güllerini ve tepesinden sarkan beyaz devekuşu tüylerini düzeltti.

Ama ışıktaki parlayarak tekrar tekrar dikkatini çeken, yüzüğüydü. Elini indirerek öne uzattı. Hassas el işçiliğiyle, platin altlığı sekiz minik taşla çevrelenmiş gül kesimli bir elması taşıyordu. Bu yüzüğün kendisine ait olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Duvar saati dokuzu vurdu. Hemen yanaklarını çimdikleyip merdivenden aşağı indi. Tony salonda bekliyordu.

Rüzgârdan dağılmış saçları ve elinde beresiyle duruyordu. Üzerindeki yeni yarış kıyafeti uzun, atletik vücudunu sarıyordu ve görüntüsü Essie'nin nefesini kesmişti.

“Günaydın” dedi Tony, sıcak bir sesle. “Şapkan yeni mi?”

Essie başıyla onayladı.

“Sevdim.” Tony onu baştan aşağı süzdü ve ellerine baktı. “Biri eldivenlerini unutmuş.”

Essie ellerini gizlemek için arkasına koydu. “Yüzüğümü gizlemek istemedim.”

Tony'nin bakışları ısındı. “Parmağında görmekten hoşlandım.”

“Ben de.”

“Baban gördü mü?”

“Bu sabah kahvaltıda.”

“Ne dedi?”

“Senin çok beklediğini söyledi.”

Tony rahat bir nefes alarak gülümsedi.

“Geldiğinde sana bir şey söylemedi mi?” diye sordu Essie.

“Hayır. Sadece kapıyı açtı, bana ‘iyi şanslar’ dedi ve seni salonda beklememi söyledi. İyi şanssı yarış için mi yoksa seninle mi ilgili söylediğini anlayamadım.”

Essie güldü. “Muhtemelen ikisi de.”

“Ona, sana teklif edeceğimi söylemiştim; annemden yüzüğü getirmesini istediğim dönemde. Ama şimdi bundan hoşlanmamış gibi görünüyor. Sence fikrini değiştirmiş olabilir mi?”

“Hayır. İnan bana, onaylamıyor olsaydı bunu bilirdim. Bence onun sıkıntısının nedeni, evlendiğimizde artık ona değil, sana ait olacağımı anlaması.”

Salonda birbirlerine bakarlarırken Essie'nin son sözlerini ve taşıdığı anlamı düşünüyorlardı. Essie'nin kalbi deli gibi atıyordu. Gerçekten olacaktı. Gerçekten bu adamla evlenecekti.

“Bizi son derece uzun ve hareketli bir gün bekliyor” dedi Tony.

“Evet.”

“Bu gece geç saate kadar muhtemelen bir daha yalnız kalamayacağız.”

“Muhtemelen.”

“O hâlde şimdi seni öpmemin bir sakıncası var mı?”

Essie'nin bakışları saate kaydı.

“Erken olduğunu biliyorum, Essie ama...”

Essie bir parmağını kaldırarak ona susmasını işaret ettikten sonra salon kapısını arkasından kapadı ve sırtını yasladı. Tony zorlukla yutkundu.

Essie bekledi ama Tony aralarındaki mesafeyi kapamak için bir hareket yapmadı. Görünüşe bakılırsa saat dokuzda öpülecek olsalar Tony izin istemekte sakınca görmezdi ama buna başlamaya niyeti yoktu.

Essie kapıdan uzaklaşarak Axminster halısının üzerinden yürüdü ve ellerini Tony'nin omuzlarına kaydırды. “Şapkamı mahvetme.”

Uzun bir öpücükten sonra Tony, onu kol mesafesine itti. Yüzü kızarmış, nefesi sıklaşmış, gözleri koyulaşmıştı.

Essie gülümsedi. “Artık gitsek iyi olur sanırım?”

Tony başıyla onayladı.

Essie salondan çıktı.

İki kişilik bir bisiklet beyaz çitlere dayanmıştı. Essie neşeyle çığlık atarak verandanın basamaklarını indi.

“Tony, bak! Bu senin mi? Nereden geldi?”

Tony onun elini tutarak geri çekti. “Benim değil. Flyerlardan ödünç aldım. Reklam için geçit töreninde kullanmamıza izin verdiler. Konvoy lideriyle ilgili ikilemine mükemmel bir çözüm olacağını düşündüm. Zamanında geldiği için memnunum.”

“Ama ikilem fılan yok ki. Konvoy lideri vali olacak. Buna çoktan karar verildi zaten.”

“Karar verilmiş olabilir ama üyeler arasında hâlâ karışıklık var. Senin tarafını tutan hanımlar konvoy liderini sadece sen kendilerinden istediğin için kabul ettiler.”

Tony kapıyı açtı.

“Kafandaki ne?”

“Vali bir koltukta, güzel eşi -ve Corsicana Bisiklet Kulübü’nün önde gelen bir üyesi- diğerinde oturuyor.”

“Ah, Tony, bu mükemmel” dedi Essie, elini makinenin kırmızı iskeletinde dolaştırarak. “Ben bunlardan birine hiç binmemiştim. Ya sen?”

“Buraya gelirken bindim ve bir eş olmadan binmenin bir hayli utanç verici olduğunu söylemeliyim.”

“Ah, bunu hiç düşünmemiştim.”

Tony gidonu tuttu ve elini uzattı. “Hanımefendi?”

Essie arka seleye özlemle baktı. “Sen dümene mi geçiyorsun?”

“Beyefendinin görevi bu. Ayrıca etrafı daha iyi seyredebilirsin. Ben sadece şapkanın üzerinden görebilmeyi umuyorum.”

Essie, Tony’nin elini tuttu ama sonra tereddüt etti. “Ben başlayacaksam sen nasıl bineceksin? Ayrıca ben dümene geçemem. Bunu nasıl yapacağız?”

“Görgü kuralları uzmanı sensin.”

Essie dudağını ısırıldı. “Birlikte başlamaktan başka bir yol göremiyorum.”

Tony caddenin iki tarafına baktı ve Essie’nin dudaklarına bir buse kondurdu. “Bence de.”

Arkada olmak Tony’ye sadece dümeni bıraktırmakla kalmamış ayrıca ona pek sık göremediği bir manzaranın tadını çıkarma fırsatını da vermişti. Essie’nin uzun boynunu, hafifçe sarkan omuzlarını ve ince belini iştahla inceliyordu. İncelemesi devam etti ve Essie’nin eteği rüzgârda dalgalanmasına rağmen, Tony keşfettiklerinden memnun olacak ölçüde bazı şeyleri görebilmişti.

Kasabaya yaklaşırlarken hareketlilik arttı ve çukurlara düşmemek veya birini ezmek için Tony çevresine odaklanmak zorunda kaldı. Arkadaşlar selam veriyordu. Diğerleri durup işaret ediyor, sıra dışı makineye hayranlıkla bakıyordu.

On Üçüncü Cadde’den itibaren bütün Jackson Caddesi boyunca, daha geçit töreninin başlamasına bir saatten fazla zaman olmasına rağmen Corsicana halkı beklentiyle toplanmıştı. Tony ve Essie kahverengi erkek takımlarından ve beyaz kadın elbiselelerinden oluşan bir denizde ilerliyordu. İkinci kat pencerelerinden bayraklar sarkıyor, kırmızı-beyaz-mavi sancaklar binalar boyunca uzanıyordu. Petrol şirketleri yaklaşan yarışta kendilerini temsil edecek yarışçılarının işaretlerini asmıştı. Tony, Sullivan Petrol işaretinin üzerindeki Morgan adını görünce gülümsedi.

Başlangıç noktasına ulaştıklarında, geçit konvoyunun büyük bölümü çoktan toplanmıştı. Tony bisikleti yavaşlattı ama duramadan, Essie atladı ve organizasyona girdi.

Şehrin konseyinin ve Corsicana Ticaret Odası’nın üyeleri-

ne, sokakları boşaltmalarını ve halkı geçiş yolunun iki yanına sıralamalarını söyledi. Bayan McCabe'den grup başlarına beyaz ördek şapkalarını ve kulüp üyelerinin hazırladığı mavi-beyaz kuşakları dağıtmasını istedi.

Bandoculara trompetlerini ısıtmalarını söyledikten sonra kulübün geri kalanını bisiklet markalarına göre düzenlemeye başladı. Bay Sharpley, bacağı kırmızı-beyaz-mavi sargılarla sarılmış hâlde, bisikletin çektiği bir arabayla geldi. Essie diğer işleriyle ilgilenmeden önce onunla biraz zaman geçirdi.

Binicisi yerden iki buçuk metre yüksekte oturan üç tekerlekli bir 'zürafa' bisikleti yerleştirirken Jeremy Gillespie'in başını çektiği, kadın pantolonları giymiş yirmi kadar genç adamdan oluşan bir grup ortaya çıktı.

Essie ellerini beline koydu. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsanız?" diye sordu, etrafındaki insanların kahkahaları arasında.

"Geçit törenine katılıyoruz" dedi Jeremy. "Sakin bizi durdurmaya da kalkma. Kendimize Pantolon Tugayı diyoruz ve kadınların pantolon giymesine karşı çıkanlara hadlerini bildirmek bizim görevimiz!"

Essie, Jeremy'nin hevesini kıramadı ve New York'taki olaylardan sonra yapmak istenen şeyin gerçekten haklı olabileceğini düşündü. Jeremy'yle diğerlerini konvoyun devamına gönderdi. Çocuklar gözlerini kırıpıştırarak ve tiz seslerle izleyenlere seslenerek yerlerini aldı.

Çoğu kişiyi istediği yere yerleştirmişti ve Corsicana Bisiklet Kulübü'nün kadın üyelerini sıranın önüne diziyordu. Tam o sırada Shirley Gillespie bir çığlık attı. Herkes aniden sessizleşti.

"Essie! Bu da nedir böyle?!" Essie'nin sol elini tutarak önüne çekti.

Hareketlilikten zaten kızarmış olan Essie, daha da kızardı ve eli-

ni Shirley'den kurtardı. Shirley etrafına bakındı, Bayan Lockhart'la göz göze geldi ve Essie'nin elini tekrar tutup kaldırdı.

“Baksanıza!”

Elli metrelik bir çemberdeki bütün kadınlar, erkekler ve çocuklar dönüp Essie'nin parmağına baktı. Kulübün kadın üyeleri çılgık çılgıca etrafına toplanarak daha yakından görmek için eğildi. Gözleri iri iri açılmış hâlde tek tek dönüp Tony'ye baktılar.

Tony diğer beş yarışçıyla birlikte duruyor, beresini çekiyordu. Kadınların soran bakışlarının yerini gülümsemeler aldı ve liderlerine sarılmak için döndüler. Tam o anda otomobil kornasını çalarak ve bütün konvoyu dağıtarak gelince, Essie kendini kurtaracak fırsat bulabildi.

Nihayet Tony'nin yarış grubuna yaklaşımadan önce herkesi yeniden dizmek, Essie'nin yirmi beş dakikasına mal oldu.

“Başlamaya hazırız, baylar” dedi Essie, yüzünün alev alev yandığını hissetmesine rağmen Tony'yle göz göze gelmemeye dikkat ederek. “Eğer bandonun arkasında olursanız, o zaman yarış parkuruna ilk siz ulaşırsınız ve öğleden sonraki yarıştan önce dinlenme şansınız olur. Sorusu olan?”

Yoktu. Tony'ye kısa bir bakış attı. Tony göz kırptı. Essie yine kızardı ve bando ekibine dönerek başlama işaretini verdi.

Bay Mitton'un yarış parkuru, Teksas'taki en iyi bir millik pistlerden biriydi. Normalde Navarro County Jokey Kulübü tarafından yönetilirdi ve yıllık bisiklet yarışı için petrol şirketlerine kiraya verilirdi.

Kapının dışındaki çimenliklerde dolaşırken Tony çeşitlilik karşısında şaşırmıştı. Bisiklet üreticileri her türde bisikleti sergiliyordu: Sosyal amaçlılar, üç ve dört tekerlekli, Warthog'lar, Spaulding'ler ve Panterler.

Ağırlığını kontrol etmek için yeni bir yarış bisikletini aldı ve tekerleklerin ayarını kontrol etmek için pedalları çevirdi.

“Ülkenin hiçbir yerinde bundan daha iyi bir makine bulamazsınız” dedi satıcı.

Tony tırnağıyla çelik kadroya vurup dinledi.

“Bay Tony!” Harley Vandervoort koşarak yanına geldi. “Nasılsınız?”

Çocuğun dudaklarında yediği meyvelerden mavi boya kalmıştı ve Bay Mitton’ın safkanlarının yanında biraz fazla zaman geçirmiş gibi kokuyordu.

“Sen nasılsın? İyi zaman geçiriyor musun?”

“Kesinlikle. Bugün Bayan Essie için yarışı kazanacak mısınız?”

“Deneyeceğim.”

“Ona evlenme teklif ettiğinizi duydum. Doğru mu?”

“Öyle” dedi Tony, gülerek. Sonra etrafına bakındı. “Senin kiler nerede?”

“Annem orada diğer kadınlarla birlikte halı satıyor ve babam da Erkekler İncil Grubu için bir şeylerle uğraşıyor. Siz burada bu bisikletle ne yapıyorsunuz?”

“Sesini dinliyorum.” Tony tırnağını tekrar vurdu. “Şunu duydun mu? Bu donuk ses, kadronun kaynaksız yapılmadığını, yuvarlanıp lehimlenmiş çelikle yapıldığını gösterir.”

Satıcı öksürdü.

Tony şapkasının ucunu çekiştirerek selam verdi ve Harley’i uzaklaştırdı. “Kaynaklanarak yapılmış kadrosu olan bir bisiklet istemezsin.”

Brianna dondurmali krepıyla koşarak geldi. “Nasılsınız Bay

Bryant?”

“Bay Morgan” diye düzeltti Harley.

“Ah, evet. Hep unutuyorum.”

“Bay Tony iyi” dedi Tony. “Yılan ısırığının tamamen geçti mi?”

“Ah, evet efendim. Ama ayak bileğimde diş izleri kaldı.” Brianna etrafına bakındı ve Tony’ye doğru sokuldu. “Okulda beş sente çocuklara gösteriyorum. Şimdiden altmış beş sent kazandım bile.”

Tony kaşlarını çatı. “Bileklerini o şekilde göstermenin doğru olduğunu sanmıyorum, küçükhanım. Bu hiç hoş değil.”

“Ah” dedi Harley. “Daha çocuk o. Üstelik herkesin görmesine de izin vermiyor. Önce ben onay veriyorum.”

Başka bir çocuk Harley’e seslendi ve iki arkadaş Tony’ye karşılık verme fırsatı bırakmadan koşarak uzaklaştı. Brianna’nın bir annesi olmadığını hatırlayınca, bu konuyu Brianna’yla konuşması için Essie’ye bir ara çıtlatmaya karar verdi.

Amerikan Bisikletçiler Birliği, Tony’yi stantlarına çağırdılar ve daha iyi yollar isteyen bir dilekçeyi imzalamaya ikna ettiler; ayrıca kendilerine karşı amansız bir savaş başlatmış olan faytoncuları ve yük arabacılarından bisikletçileri koruyan kanunlar da istiyorlardı.

Yerel halk ve tüccarlar sebze, meyve, ekmek ve bal, tarım malzemeleri, çizmeler, ayakkabılar, koşumlar ve deri satmak için tezgâhlarını kurmuştu.

Bayan Zimpelman’ı yelek zincirleri, cep saatleri ve kemer tokaları satan bir tezgâhta bulunca şaşırdı. Daha önce kocasıyla hiç tanışmadığından, bir demirciyle evli olduğunu bilmiyordu. Ama gidip selamlamaya fırsat bulamadan bir müşteri yaklaşıp kol düğmesi sordu.

Tony, M.C. Baker'ın standının yanından geçerken el salladı ama meraklı izleyicilere döner sistemleriyle gösteri yapan kardeşlerin işini bölmedi. Döner sistem, Corsicana'nın killi toprağını delmekte o kadar başarılı olmuştu ki sistemlerine "Balçık Düşmanı" adını takmışlardı.

Anheuser-Busch tezgâhının önündeki birkaç çocuk, kendi payına düşenden fazlasını alan bir arkadaşlarını bastırmaya çalışıyorlardı. Şerif Yardımcısı Howard, onları kenara iterek suçluyu yakaladı ve onu birkaç metre öteye götürüp, Howard'ın Haydut Arabası olarak bilinen arabaya kilitledi. Tony, mobil hapishanenin içinde başkalarının da olduğunu gördü.

Bir otomobil kornası, geçit konvoyunun sonunu haber verdi. Arkasında birkaç izleyici yürüyordu. Tony piste geri dönerken her petrol şirketinin standına tek tek uğradı; hatta Morgan Petrol'üne bile.

"Eh" dedi Darius, Tony yaklaşırken "Bu bizim 'ne iş olsa yaparım' diyen kaçağımız değil mi?"

Tony ona aldırmadan elini Morgan Petrol'ün yarışçısına uzattı. "Duckworth, seni tekrar gördüğüme sevindim."

"Morgan." Adam bir jokey gibi ufak tefekti ama bir kadın beli kalınlığında bacakları vardı.

"Dün egzersizini izledim" dedi Tony. "İyi bir yarış olacak."

Duckworth cevap veremedi, Darius araya girdi.

"Kutlamalar yolda" dedi, el sarımı sigarasından derin bir nefes çekerken.

"Doğru."

Darius külleri yere silkti. "Ne yaptığını biliyorum" dedi, ses tonu ve kelimeleriyle daha önceki yapmacık sıcaklığını silerek.

"Neymiş yaptığım şey, Darius?" diye sordu Tony, iç çekerek.

“Horozunu kaldırıp namlunu bana çevirerek saldırmaya hazırlanıyorsun.” Darius sigaranın dumanını burnundan üflledi. “Ama sana zamanını boşa harcadığını söylemeliyim. Sullivan Petrol’de çabucak yükseldiğini itiraf etmeliyim. Babam seninle gurur duyardı; tabii seni umursasaydı.”

Tony uzaklaşmak için döndü ve Finch’e çarptı. Adam arkasından yaklaşmış ve yolunu kesmişti. Kuzeni yumuşak biri gibi görünmesine rağmen, o süslü giysilerinin altında bir Morgan fiziği vardı.

Tony izin istemedi. Finch’e çekilmesini de söylemedi. Sadece dik dik gözlerinin içine baktı.

Finch sonunda geri adım attı. “Sigara?”

Tony ona aldırmadan, Essie’yi bulmayı umarak konaklama çadırına yöneldi. Yarıştan önce bisikletini bir kez daha gözden geçirmek istiyordu.

Şerifin yanında yürürken Harley, babasının bunları duymaması için dua ediyordu. Yakasından tutularak bütün panayır alanında sürüklenmesi zaten yeterince kötüydü ama babası öğrenirse bir de üzerine dayak verdi.

“Crook?” dedi şerif, Harley’i sürükleyerek standa yaklaşırdı. “Sakıncası yoksa bir kalıp sabuna ihtiyacım var.”

Ama masaya yaklaşan kişi Bay Crook değildi; lanet olasıca Bayan Crook’tu. Son zamanlarda pek ortalıkta görünmüyordu. İkizlerle uğraşmaya başladığından beri. Ve Harley onu kesinlikle özlememişti.

Masal kitaplarında okuduğu cadılara benzemiyordu. Kocaman siğilli bir burnu filan yoktu. Darmadağınık saçları, kötü bir kahkahası, sivri bir şapkası veya üzerine binerek uçtuğu bir süpürgesi de yoktu. Hatta yaşlı bir kadın için fena birine de benzemiyordu... ta ki onu tanıyana kadar.

“İstedğin belli bir şey var mı, Şerif?” diye sordu kadın, ikisine bakarak.

“Herhangi bir şey olur; tadı pek iyi olmadığı sürece.”

Kadın dudaklarını o biçiminde büzdü. “Anlıyorum. Hemen getireyim.”

“Anne?”

Harley, annesinin yanına koşan Mae Crook’un sadece başının tepesini görebildi. “Şeyif neden şabun yemek istiyoy ki?”

“Bu onun için değil, Mae. Harley için” dedi kadın, tentenin arkasına doğru yürürken.

Dört yaşındaki kız masanın kenarını tutarak parmaklarının ucunda yükseldi ve iri kahverengi gözleriyle baktı. “Meyan kökü şekeyi daha iyi olmas mı, Harley?”

“Bugün değil, Mae” dedi Harley, olabildiğince rahat bir sesle konuşmaya çalışarak. “Bugün babanın en pahalı sabunlarından tadacağım. Şerif ısmarlıyor.”

Şerif, Harley’in yakasını bükerek onu nefessiz bıraktı. Mae, masayı bırakıp annesinin sandalyesine tırmandı.

“İki kaydeşim oldu benim” dedi kız. “Cheşie ve Chaylie.”

“Bir çift dolandırıcı daha.”

Harley’in yakasını tutmaya devam eden şerif, diğer eliyle Harley’in omzuyla boynu arasındaki hassas noktayı sıktı. Canı çok yanmıştı ama Harley yüzünü bile buruşturmadı.

“İşte, buyurun Şerif” dedi Bayan Crook, sarı bir sabun kalıbıyla birlikte bir bardak suyu tezgâha bırakırken.

Şerif masanın üzerine beş sent bıraktı.

Bayan Crook parayı geri itti ve Harley’e ölümcül bir yılankinden daha soğuk gözlerle baktı. “Bu bizden.”

Harley sabunu alıp havaya atarak yakaladı. “Teşekkürler, Bayan Crook. Çok iyi bir komşusunuz. Değil mi, Şerif?”

Şerif parayı cebine attıktan sonra su bardağını aldı. “Gidelim.”

Harley bunu gözden uzak bir yerde yapmayı umuyordu

ama Şerif Dunn onu tentenin hemen arkasına götürdü ve bardağı eline tutuşturdu. Hiç şüphesiz sabunu iyice köpürtmek istiyordu.

Mae Crook tentenin arka tarafını kaldırarak, köpek yavrusu gibi başını uzattı. Daha dört yaşında olabilirdi ama Harley onun önünde bunu yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdi. Başını havaya kaldırıp suyu ağzına döktü ve suyu şerifin ayağının kenarına saçacak şekilde bardağı savurdu.

Şerif Dunn, Harley'in yanaklarını yakalayarak sıktı. "Dilini çıkar."

Harley gerçekten de dilini çıkarmak istiyordu ama cesaret edemiyordu. Ağzını açtı. Şerif, Harley'in ağzını ve dilini sabunlarken ona hiç acımadı.

Şerif ovaladıkça, Harley böğürmemek için kendini zor tutuyordu. Sabunun kokusu kötüydü ama tadı daha da berbatı. Sonunda daha fazla dayanamayarak böğürmeye başladı.

Şerif onu bıraktı ama su vermedi. Harley öne eğilerek elinden geldiğince tükürdü.

"Bir daha küfredecek misin?" diye bağırdı şerif.

"Hayır, içine sıçayım, etmeyeceğim!"

Şerif fırladı. Harley az önce ne dediğini anlayarak elini ağzına kapadı ama çok geç kalmıştı.

Dunn onu yakalayıp bütün ağzını tekrar sabunladı. Şerif onu nihayet bıraktığında, Harley böğürerek ve kusarak elleri ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Bir erkek, kötü sözler söylemeden de fikrini savunabilir" dedi Dunn. "Babanın yarısı kadar bir adam olmak istiyorsan davranışlarına dikkat etsen iyi edersin. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

Dunn suyun kalanını döktü ve uzaklaştı. Harley topuklarının üzerine oturdu ve sabunu çıkarabilmek için tırnaklarıyla dilini kazımaya başladı. Sabun tortuları boğazından aşağı süzülerek, daha önce yediği meyve ve şekerlemelerle karıştı. Midesi altüst olmuştu.

Bir çift küçük ve parlak boyalı bot, görüş alanına girdi. Harley yüzünü buruşturarak gözlerini sınıksı kapadı.

“Şana şu getiydim, Hayley” dedi Mae.

Harley gözlerini açıp suyu aldı ve bütün bardağı bitirene kadar ağzını çalkalayıp tükürdü. “Teşekkürler.”

“Şeyif şana bunu ni’ye yaptı?”

Harley ayağa kalktı ve bir ağacın gölgesine doğru yürüdü. Küçük kız da peşindeydi. “Annen burada olduğunu biliyor mu?”

“Bebekleyle eve gitti.”

“Baban? Tentenin altında olmadığını biliyor mu?”

Kız başıyla onaylarken siyah bukleleri yay gibi kalkıp indi. “Bunlayı ondan istedim.” Yumruğunu açtı. Avucunda iki parça meyankökü vardı. “Bunlayı şevdi’ini biliyoyum.”

Harley, kızın kendisi için babasından izin istediğine şaşırarak onu süzdü. “Paylaşmak istediğinden emin misin?”

“Paylaşmıyoyum ki, Hayley, şana veyiyoyum.” Yumuk yumuk küçük elini uzattı.

Kendisi olsa, meyanköklerini kimseyle paylaşmaz, bir yere kilitleyip saklardı.

Şekerlerden birini aldı. “Diğerini sen ye, Mae. İkisini birden almam haksızlık olur.”

Şekerleri ağızlarına atıp emdiler. Hâlâ ağzında bir tat kalmış olsa da, şekerler sabunun sevimsizliğini ortadan kaldırmakta bir hayli etkili olmuştu.

Zevklerini olabildiğince uzun sürdürebilmek için emmeye devam ederlerken dört adam, birkaç metre ötedeki bir şapkacı tentesinin arkasına süzüldü. Harley fark ettirmeden bakınca, birinin sinsice hareket ettiğini gördü. Parmağını dudaklarına bastırarak Mae'ye sessiz olmasını işaret etti, ağaç gövdesinin arkasından ikisine yaklaştı ve köşeden baktı.

Biri Bay Tony'nin ağabeyiydi. Herkes onların birbirlerine ne kadar benzediğinden söz ediyordu ama Harley buna katılmıyordu. Bu adamın, Harley'e şerifin ofisindeki Aranıyor afişlerini hatırlatan bakışları vardı ve tokalaştığında elleri soğuk, nemliydi. Bay Tony'ye hiç benzemiyordu. Diğer üç adamın üzerinde yarış giysileri vardı ve geçit törenine katılmışlardı. Birinin siyah, birinin mavi, üçüncüsünün de sarı kuşağı vardı.

“Bunu yapmak istediğimizden hâlâ emin değiliz, Bay Morgan” dedi siyah kuşaklı olan. Cılız ve ufak tefek biri değildi ama Bay Morgan'ın yanında öyle görünüyordu. “Etrafta soruşturdum. Kardeşiniz bu civarda çok seviliyor.”

“Sadece o değil” dedi diğeri, “Yargıç da. Şerifin onun kayınbiraderi olduğunu biliyor muydunuz? Sullivan'ın adamına bunu yaparsak, pantolon giyen kızıdan ve kardeşinizden çok daha fazlasını kızdırırız.”

Üçüncüsü başıyla onayladı. “Daha fazla para istiyoruz.”

Bay Morgan adamlara tek tek, acelesizce baktı. “Eminim, Amerika Bisikletçiler Birliği siz üçünüzün Kışkapoo Creek'teki Altı-Gün Yarışı'nın tam parkurunu koşmadığınızı bilmek isteyecektir.”

Adamlar birbirlerine baktılar. Sarı kuşaklı olan şapkasını çıkardı ve daha önce görünmeyen kelinesi kaşdı. “Onlara kendi niyetinizi belli etmeden bunu söyleyemezsiniz.”

“Öyle mi?” Bay Morgan saatini çıkarıp açtı. “Paranın mik-

tarı değişmeyecek. Sullivan Petrol'ün bisikletçisini yarış dışı bırakacaksınız ve planlandığı gibi ödölü aramızda paylaşacağız.”

Kel olan omuzlarını dikleştirip göğsünü şişirdi. “O zaman yapmıyoruz.”

Morgan, kedi gibi çevik bir hareketle adamı yakalayıp kendine çekti.

Mae, Harley'in paçasını çekiştirdi. “Ben çok teyledim. Aca-ba...”

Harley elini küçük kızın ağzına kapayarak başını iki yana salladı ve parmağını kendi dudaklarına vurdu. Kızın gözleri iri iri açıldı ama sustu.

Harley hiç kıpırdamadı ama fark edildiklerine dair bir işaret göremedi. Yine de, bakmaya korkuyordu. Sadece adamlar dağılıp oradan ayrılana kadar Mae'le birlikte o ağacın arkasında kaldı.

Biraz sonra ellerini ağacın gövdesine dayadı ve biraz yana doğru eğildi, sadece görebileceği kadar. Kimse yoktu. Başını dışarı uzattı. Yine kimse yoktu.

Mae'in elini tutarak babasının tentesine doğru sürükledi. “Çok uslu bir kız oldun, Mae. Hatta bir erkek için bile çok iyiydin. Belki biraz daha büyüdüğünde, kız gibi davranmamaya söz verisen seni balığa götürebilirim.”

Mae yerinde zıpladı. “Evet, içine sıcıim! Beni balığa götü.”

Harley olduğu yerde donup kaldı. “Sakın küfretme bir daha, Mae. Bir insan, kötü sözler söylemeden de fikrini savunabilir.” Tentenin ucunu kaldırarak kızı içeri soktu. “Haydi. Ben gidip Bayan Essie'yi bulmalıyım.”

Mae çömeldi ve tentenin altından geçti.

“Mae?” dedi Harley.

Küçük kız başını dışarı uzattı.

“Şeker için teşekkürler.”

“Şimdi, unutma” dedi Essie, Tony’nin kırmızı kuşağının ucunu düzeltirken “Vücudunu bisikletin gövdesine olabildiğince yakın tut. Bacaklar içeri, göğüs aşağı, baş yukarı.”

“Unutmam.”

“Diğerlerinin dönüşlerde seni dışarıda bırakmasına veya dirsekleriyle engellemesine izin verme.”

“Dikkat ederim.”

“Hızını iyi ayarla. Çok hızlı başlama ama birinin arayı çok fazla açmasına da izin verme.”

Tony, Essie’nin elini tutarak sıktı. “Endişelenmeyi bırak, Essie. Her şey yolunda gidecek.”

“Endişelenmiyorum. Sadece sana birkaç şeyi hatırlatıyorum, hepsi o.”

Tony gülümsedi. “Eh, şuna ne dersin o zaman: Bu yarışı senin için kazanmama?”

Essie’nin yüreği hopladı. “Sence şansımız var mı?”

“Şanstan fazlası var. Çok muhtemel.” Tony, antrenörlerinin yanında duran diğer yarışçılara baktı. “Dün onları izlerken Et-hey Petrol’ün yarışçısı yavaş başladı, sonra mermi gibi hızlandı ama çok geçti ve çok fark yaratamadı.”

“Olabilir ama beni endişelendiren Et-hey Petrol’ün yarışçısı değil; El Filon de Madre Petrol veya hatta Tyler Petrol’ün yarışçıları da değil. Asıl rakiplerin Alamo Petrol ve Morgan Petrol’ün yarışçıları olacak.”

“Mudge seri ataklarıyla tanınır ama uzun süre devam ede-

cek bacak gücünden yoksundur. Sonlara doğru arkalara düşmeye başlayacaktır.”

“Belki. Belki de değil. Bazıları, yarışlarda antrenman sırasında gösteremeyecekleri bir performans sergiler.”

“Bu adam onlardan biri değil.”

“Ya Morgan?”

“Duckworth iyidir ama sanırım onu yenebilirim. Hayır, onu yenebileceğimi biliyorum. İzlemek ister misin?”

“Kesinlikle.”

“O zaman tribünlere git, kadın. Sullivan Petrol’e bir yarış, kendime de bolca para kazandıracığım.” Tony, Essie’ye doğru eğilerek fısıldadı. “Bana gerçekten güzel bir öpücük verirsen kazandıklarımın sana bir içecek alabilirim.”

Essie bir kaşını kaldırdı. “Sana gerçekten güzel bir öpücük verirsem muhtemelen aklını kaybedersin ve yaptığın şeye konsantre olamazsın. Şimdi, avarelik etmeyi kes ve gidip bana bir yarış kazandır.”

Essie baktığı her yerde son bahislerini oynayan ve şampiyonlarını izlemek için tribünleri dolduran heyecanlı izleyicilerle karşılaşılıyordu. İzin isteyerek, destekledikleri şirketin renklerinde atkılarını ve şapkalarını kuşanmış erkek, kadın ve çocukların oluşturduğu kalabalığın arasından geçti.

Alamo Petrol’ün turuncu rengini taşıyan bir grup adam şarkı söylüyordu. Anheuser-Busch standını çok fazla ziyaret etmiş gibi kokan başka bir grup, Alamo taraftarlarını yuhaladı ve karşılıklı bağrışmalar yükseldi. Essie, bağrışmalar daha fiziksel bir şeye dönüştüğü takdirde oradan uzakta olmayı umarak hızla yürüyüp geçti.

Sonunda, Corsicana Bisiklet Kulübü'ne ayrılmış stantlara ulaştı. Bayan Zimpelman geri çekilerek Essie'nin öne ilerlemesi için yer açtı.

"Hey, Bayan Morgan" dedi Essie, Tony'nin kardeşini Ewing ve Bayan Lockhart'ın yanında gördüğüne şaşırarak. "Üzerinde Sullivan Petrol'ün renkleri var?"

Kız başına güzel bir şapka geçirmiş, kırmızı bir fularla çenesinin altından bağlamıştı. "Lütfen, bana Anna de. Ve umarım aldırmazsın ama Morgan Petrol taraftarlarının arasında otururken Tony'ye tezahürat yaptığımı görürse Darius'un öfkeleneceğinden korkuyordum."

Essie, Anna'nın elini tuttu. "Yanımızda olman bir zevk ve Tony'nin etkileneceğini biliyorum. Sence annen de öfkelenir mi?"

"Kesinlikle hayır. Ama burada benim yanımda duramayacağı için hiç gelmemeyi tercih etti."

Biri Yıldızlar ve Çizgiler, diğeri Tek Yıldız taşıyan iki sancaktar yarış pistinde yürürken Tüccarlar Operası'nın orkestrası 'Teksas Bayrağı'nı çalmaya başladı. Arkalarında bisikletlerini ellerinde iten altı bisikletçi vardı.

Kulakları sağır eden tezahüratlar yükseldi ve sonra seyirciler orkestrayla birlikte söylerken ayağa kalktılar.

*"Ulusların bayrakları arasında
Bir yer vardır sana da
Dalgalan ey parlak genç sancak
Dalgalan gururla hür ulusunun başında."*

Yarışçıların parlak ipek kuşakları ögle üzeri güneşinde parlıyordu. Alamo'dan gelen adam elini kaldırarak hayranlarını selamladı. Ama Essie'nin dikkatini çeken Tony'ydi. Diğerlerinin arasında dev gibi görünüyordu. Uzun boylu, kendinden emindi ve iyi bilinen şarkıyı gür bir sesle söylüyordu.

Göğsü gurur, zevk ve heyecanla kabardı. Bu yarışlar onun için daima önemli olmuştu ama bu yarış çok daha önemliydi. Sadece Tony, Sullivan Petrol'ün yarışçısı olduğu için değil, aynı zamanda nişanlısı olduğu için.

Şarkı sona erdi ve seyirciler alkışladı. Hakem, bisikletçileri sıraya dizmeye başladı. Essie yavaşça içinde yükselen tatlı beklentiye hissetti. Ne hafta geçirmişlerdi! Çılgınca hazırlıklar. Hoş Geldin Resepsiyonu. Tony teklif ettiğinde kalbinin duracak gibi olduğunu hissettiği an. Parlak, rengârenk geçit töreni. Ve şimdi de son birkaç eşsiz an.

“Tanrı aşkına, Essie” dedi Bayan Lockhart. “Düşmeden önce şu Vandervoort’a el sallla.”

Essie, Bayan Lockhart'ın işaret ettiği yöne baktı ve Harley'i birkaç bölme ötede, bariyerin üzerinden eğilmiş hâlde kollarını çılgınca sallarken gördü. O da el salladı ve parmaklarını kenetledi.

Çocuk pisti göstererek bir şeyler bağıırıyordu ama elbette ki Essie onun söylediklerini duyamıyordu. Tony'yi işaret ettiğini düşünerek gülümsedi ve tekrar el salladı. Çocuğun yüzünde panik ifadesi vardı. Essie'nin yanına gelmek için kalabalığın arasından kendine yol açmaya çalışıyordu ama Katherine Crook'u itince, kadın onu tutup durdurdu.

Essie nefesini tuttu. Harley'in kadınla süregelen bir kavgası vardı ve o kadın söz konusu olduğunda düşünmeden hareket ederdi. Ama Essie'nin buradan yapabileceği bir şey yoktu.

Kalabalık sessizleşti ve Essie dikkatini tekrar piste çevirdi. Yarışçıların her biri sağ bacağını bisikletin kadro demirinin üzerinden atmış, sağ pedalın üzerine dayamıştı. Hakem silahını havaya kaldırdı.

“Bir!”

Essie’nin elleri terlemeye başladı.

“İki!”

Kalbi deli gibi atıyordu.

“Üç!”

BAM!

Ses, Essie’nin bütün vücudunu titretti. Seyirciler bağırıyor ve ıslık çalıyordu. Yarışçılar ileri atıldı ve hemen içe doğru toplandılar. Tony bisikletin üzerinde pozisyonunu alarak önünde uzanan piste odaklandı.

Yarışçılar bir öne geçiyor, bir arkada kalıyordu ama Tony önceden kararlaştırdıkları plana sadık kalıyordu. Erkenden öne geçmişti ve grubun arasında kalıp saldırı üstüne saldırıyla boğuşmaktansa yumuşak bir tempo tutturmuştu.

Morgan ve Alamo Petrol zaman içinde atağa geçecekti. Bu olduğunda, en formda olan kazanacaktı ve Essie, Tony’nin onların arasında olmasını istiyordu.

Yarıya geldiklerinde Morgan ve Alamo Petrol’ün yarışçıları öne geçmeye başladı ve aniden itiş kakış başladı. Essie kimin kimi ittiğini göremiyordu ama hareketleri, sollarında binen Tony’yi bisikletinden düşürecek tehlikeler yaratıyordu.

Morgan’ın yarışçısı Bay Duckworth, Bay Mudge’ı kuşağından yakalayarak makinesinin önüne itti.

Mudge dengesini kaybetti ve zikzaklar çizdi. Bu arada Tony, Bay Duckworth ve diğer üç yarışçı yanından geçip gitti. Geri

kalan beşli grup, yolun dörtte üçlük bölümünü tamamlayana kadar bir hayli yakın kaldı. Yeşil kuşak takmış olan Duckworth öne doğru zorlamaya başladı.

Hazırlan, Tony, diye düşündü Essie. Hazırlan.

Erthey Petrol'ün yarışçısı bir anda hızlanarak hem Tony'nin hem de Duckworth'ün önüne geçti ama bu adamların ikisi de, adamın asla önde kalamayacağını bilerek hızlanmadı.

Gerçekten de, Erthey'in yarışçısı yavaşlamaya başladı ve Tony'nin tam önüne geldi. Ama Tony onun etrafından dolaşmaya fırsat bulamadan, Tyler Petrol'ün yarışçısı Tony'nin hemen sağına yaklaştı.

Hayır! diye düşündü Essie, El Filon de Madre Petrol'ün yarışçısı Tony'nin arkasına yaklaşıırken. Şimdi üç adam Tony'yi kuşatmışlardı. Duckworth dışarıdan hızlanarak en öne geçti.

Tribünler iyice karışmıştı. İzleyiciler bağıyor, bayraklar sallanıyor, ıslıklar havayı yırtıyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Anna.

“Tony'yi kuşattılar” diye bağırdı Essie, öfkeden deliye dönerken. “Diğer yarışçılar Morgan Petrol'e yardım ediyor ve Tony'yi geri tutmak için engelliyor.”

“Ama neden? Böyle bir şeyi neden yapsınlar ki?”

“Her zamanki nedenle” dedi Essie. “Ödülün pay almak için.”

Anna nefesini tuttu. “Hakem bir şey yapamaz mı? Neler olduğunun farkındadır mutlaka.”

“Evet, farkında. Ve bu ahlaksızca olsa da, yasak değil.”

Essie, Sullivan Petrol'ün diğer taraftarları gibi şaşkınlığını ve öfkesini ifade etmek için avazı çıktığı kadar bağıyordu.

“Tony'nin yapabileceği bir şey var mı?” diye sordu Anna.

“Ever” dedi Essie, çaresizce. “Ama çok tehlikeli ve bu konuda egzersiz yapmadık. Böyle bir şeyin olmasını beklemiyordum.”

Essie önündeki bariyer demirlerini tutarak yarışçıları izlemeye devam etti. Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Ve içinde yükselen endişeyle, durum ne olursa olsun bir şeyler yapabileceğini bildiği tek kaynağa seslendi:

Ona yardım et, Tanrım. Lütfen ona yardım et!

Tony öfkelenerek gidonu daha sıkı kavradı. Bir at yarısında bir jokeyin bu durumda kaldığını görmüştü ama bir bisiklet yarışında tekrarlanabileceği hiç aklına gelmemişti.

Ama şimdi yenilgiyi kabul etmeye niyeti yoktu. Bu tuzaktan kurtulmak için serinkanlı düşünmesi gerekiyordu ve zamanı azalıyordu.

Öfkesini bir kenara atarak, etrafındaki adamları çabucak tarttı ve kendini toparlamaya başladı. Sağlığına güvenirse başarabilirdi. Başarmak zorundaydı. Essie daha önce hiç kazanmamıştı ve bu yarışı onun için kazanan ilk adam olmak istiyordu. Tıpkı her anlamda tanıdığı ilk adam -tek adam-olduğu gibi.

Sağındaki Tyler'ın yarışçısı biraz dışarı doğru açılarak bir açık verdi. Ama Tony, o aralıktan geçmeyi düşünürken yarışının hemen aralığı kapatabileceğini ve Tony'i düşürebileceğini fark etti.

Bunun yerine, deli gibi atan kalbine aldırmadan, ön tekerleği Ethey Petrol'ün yarışçısının arka tekerleğine neredeyse değene kadar santim santim yaklaştı. Belli bir hızı koruyan Tony, gidonu çabucak çevirdi ve Ethey'in tekerleğine vurarak onu yolun iç tarafına doğru attı.

Etthey'in yarışçısı, tam Tony'nin tahmin ettiği gibi karşılık verdi ve dengesini korumak için refleksle bisikletli dışarı doğru çevirirken bir an Tony'nin yolundan çekildi. Tony aniden hızlanarak iç taraftan geçti ve kaçtı.

Kalabalık ayağa fırladı. Duckworth omzunun üzerinden baktıktan sonra tekrar önüne döndü. Tony öne eğilerek hedefe odaklandı ve Duckworth'ün arka tekerleğine yaklaştı.

Onu yakalamama yardım et, Tanrım. Bunu Essie için kazanmama yardım et.

Aralarındaki mesafe kısaldı ama bacakları yanıyor, sırtı ağrıyordu ve bitiş çizgisine hızla yaklaşıyorlardı. Islak gömleği vücuduna yapışırken pedalları daha hızlı çevirdi. Artık bitiş çizgisini görebiliyordu. Duckworth tekrar arkasına bakarken Tony'ye kısa bir avantaj daha kazandırdı.

Ön tekerleği, Duckworth'ün arka tekerleğinden birkaç santim gerideydi. Tony dışarı açıldı. *Daha hızlı. Daha hızlı.* Kulağına gelen tek ses, tekerleklerin hışırtısıydı.

Duckworth'ün arka tekerleğini ve pedallarını geçti. Yaklaşıyor, yaklaşıyordu. Neredeyse aynı hızadaydılar. Bitiş çizgisi hızla yaklaşıyordu. Tony sınırlarını iyice zorluyordu.

O kadar yakınlardı ki Tony kimin kazandığını bilmiyordu ve duramayacak kadar hızlıydı. İnsanlar bariyerin üzerinden piste atlayarak iki yarışçıya doğru koştular. Arkada kalanlar bağırıyor, ıslıklar çalıyor, ayaklarını vuruyorlardı.

Hiçbir politik mitingde veya geçit töreninde böyle bir gürültü duyulamazdı. Tribünleri destekleyen ahşap kirişler sarsılıyordu. Tony nihayet duracak kadar yavaşlayabildi. Yeşil renk taşıyan adamlar yanından geçip Duckworth'ü sararken, sırtına vururken, tebrik ederek omuzlarına alırken bisikletinden atladı.

Tony, yaşadığı hayal kırıklığıyla neredeyse olduğu yere çökecekti. Yenilmişti. Buna inanamıyordu. Essie'yi bulmak için kalabalığı taradı ama elbette ki bulamadı.

Bunun yerine Darius'u buldu. Pistte, on metre kadar ötede, sanki kendisi kazanmış gibi insanlarla tokalaşarak tebrikleri kabul ediyordu.

Tony, Darius'un sonucu şansa bırakmayacağını tahmin etmeliydi. İkisi için de risk çok yüksekti. Darius, genel olarak Sullivan Petrol'ün ve özellikle de Tony'nin karşısında üstünlüğünü ilan etmek istiyordu. Tony, Essie ve Corsicana kasabası için kazanmak istemişti.

Haklı olarak kendisine ait olan bir şeyin elinden alınması, Tony'nin bu noktaya kadar sürdürebildiği özdenetimini etkisiz hâle getirmişti. Bir savaş çılgılığı atarak, kırmızı pelerinle haddinden fazla kışkırtılmış bir boğa gibi saldırdı.

Tony'nin yumruğu karnına inmeden önce Darius'un yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi biraz tatmin edici olmuştu. Ama asla yeterli değildi. Tony yere devrilen ağabeyinin üzerine atıldı ve Darius'un çenesine yumruğunu indirdi. Ağabeyinin ağzından kan saçıldı.

Sayırsız yabancıların elleri Tony'yi Darius'un üzerinden alarak ayağa çekti.

Hepsini savurdu. "Geri çekilin!" diye bağırdı. "Bu benimle onun arasında. Geri çekilin dedim!"

Kimse onu aksine ikna eden ilk kişi olmak istemediğinden mi yoksa bahse girecek yeni bir şey bulduklarından mı Tony bilmiyordu ama umursamamıştı da. Önemli olan tek şey, kalabalığın iki adamın etrafında daire olarak Tony'yi ağabeyiyle hesaplaşması için serbest bırakmış olmasıydı.

Darius olduğu yerde doğrulup oturdu ve elini ağzına götürdü. "Bir dişimi kırdın!"

“Daha yeni başladım, ağabey.”

Darius ceket cebinden mendilini çıkararak kırılan dişinin yerine bastırdı.

Tony, Darius’un çizmesini dürttü. “Kalk ayağa. Ve hayatında bir kez olsun, başka birine para ödemek yerine işini kendin yap.”

Darius yavaşça kalkmaya başladı. “Bak, Tony. Onurunla kaybetmeyi öğrenemedin diye seninle dövüşecek değilim.”

Tony, Darius’un ceketinin yakalarını kavrayarak onu kendine çekti. “Ben kaybetmedim! Sen hile yaptın!”

“Ben yasadışı bir şey yapmadım” dedi ağabeyi. “Ve itiraf edelim ki seni böyle öfkeliendiren de bu değil. Bir kez daha benim kazanmış olmam.”

Tony onu sert bir şekilde itti. Darius arkaya doğru sendeledi ve birileri onu tutmasa yere devrilecekti.

“Hilekârlığa başvurduğun için kazandığını bilmeyen tek kişi bile yok” dedi Tony.

Kalabalık Darius’u tekrar ayağa kaldırdı. Darius umursamaz bir tavırla üstünü silkeledi. “Ve senin Sullivan Petrol’de yükselmenin, Essie Spreckelmeyer’in eteğinin altına girmenden kaynaklandığını bilmeyen tek kişi de yok.”

Tony’nin öfkesi patladı. Öne atılarak Darius’a bir yumruk daha attı. Ama tekrar yere yuvarlanan ağabeyinin üzerine atılmadan, güçlü eller Tony’yi yakalayıp geri çekti.

“Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” diye kükredi Şerif Dunn. Tony’yi sertçe sarstı. “Gözümün önünden kaybol, Tony Morgan. Yoksa seni Howard’ın arabasına atıp içeri tıkarım.”

Tony’nin görüşü netleşti. Etrafının farkına varırken arkaya doğru sendeledi. Daha önce çılgınca tezahürat yapan kalabalık şimdi sessizce duruyordu. Finch, Darius’un yanına çömeldi.

Diğerleri, öne ulaşmaya çalışan Dr. Gulick'e yol verdi.

Şaşkın adamların ortasında Essie, Tony'nin büyük annesinin güneş ışığında parlayan yüzüğüyle elini ağzına kapamış hâlde duruyordu.

Tony dönüp uzaklaştı. Yaptığı şeyden uzaklaşmak istiyordu. Darius'tan uzaklaşmak istiyordu. Essie'den uzaklaşmak istiyordu.

Essie, Ticari Otel'de 314 numaralı odanın kapısını vurduktan sonra şalını omuzlarının üzerinde düzeltti. Kapı açıldı.

“Essie” dedi Anna, kapıyı ardına kadar açarken. “İçeri gir.”

Essie içeri girerek etrafına bakındı. Tony'nin annesi siyahlar içinde odanın arka tarafında duruyordu ve penceredeki mavialtın sarısı damasko perdeyi açık tutuyordu. Karanlık manzarayı gizliyordu ve bunun yerine cam, ayna gibi kadının görüntüsünü yansıtıyordu.

Altın sarısı çizgili kanepeler boştu. Bayan Lockhart'ın aşk romanlarından biri, bir sehpanın üzerinde açık ve ters hâlde duruyordu. Yanındaki yüksek sırtlıklı koltuğun minderinde delik vardı.

“Tony burada değil mi?” diye sordu Essie.

“Yarış öncesinden beri onu görmedik” dedi Anna, kapıyı kaparken.

“Darius nasıl?”

“Dudağı yarılmış. Gözü morarmış. Ciddi bir şeyi yok. Daha çok, son zamanlarda başına dert olan mide rahatsızlığıyla ilgili şikâyet ediyordu. Ama kırılan dişiyle ilgili gerçekten öfkeli.”

Essie başıyla onayladı.

“Yani Tony'den siz de mi haber alamadınız?” diye sordu Ba-

yan Morgan, endişesi yüzünden derinleşmiş çizgilerle dolu bir yüzle pencereden dönerek.

“Korkarım hayır.”

“Ah, hayatım.” Anna önce annesine, sonra Essie’ye baktı. “Bir şey ikram edebilir miyim?”

“Üzgünüm. Kalamayacağım. Tony’yi bulmam gerek.”

Bayan Morgan gerildi. “Başı dertte mi?”

“Bildiğim kadarıyla hayır, hanımefendi. Sadece bu gece eve gelmediği için endişelendim. Ben...” Essie yutkundu. “Geleceğini sanıyordum.”

İki kadın ona baktılar.

“Eh” dedi Essie, kapıya doğru gerilerken. “Onunla konuşursanız, kendisini aradığımı söyler misiniz?”

“Elbette” dedi Anna. “Şimdi nereye gidiyorsun?”

Essie cevap vermek için ağzını açtı ama gözleri doldu ve boğazında bir şeyler düğümlendi. Nereye gideceğini bilmiyordu. Bisiklet kulübü dışında birlikte gittikleri ‘özel bir yer’leri yoktu ve Tony orada değildi.

Jeremy’yi gönderip bütün salonları aratmıştı. Tony’nin içmediğini bildiği için Jeremy bunun boşa zaman harcamak olacağını söylemişti ama yine de Essie’nin dediğini yapmıştı. Ama sonuç çıkmamıştı.

Essie önce Tony’nin kaldığı pansiyona sonra Crook’ların dükkânına, Castle’ın yerine gitmiş ve şimdi de buraya gelmişti. Tony hangi cehennemdeydi?

Yutkunarak derin bir nefes aldı. “Sanırım buradan sonra hapishaneyi deneyeceğim.”

“Hapishane mi?” diye haykırdı Bayan Morgan.

“Dayım şerif olduğu için” dedi Essie. “Muhtemelen Tony’nin yerini bilebilir. İyi olduğundan eminim, hanımefendi. Sadece, şey...”

“Üzgünsün” dedi Anna. “Anlayabiliyorum. Elbette ki onu bulmak istiyorsun.” Şapkasını başına geçirip bağladı. “Sana yardım edeceğim.”

“Hayır” dedi Essie. “Buna gerek yok.”

“Saçmalık. Birlikte hareket edersek daha çok yeri daha çabuk araştırırız. Sadece bana hapisneden sonra nereye gitmeyi düşündüğünü söyle.” Anna şalını alıp omzuna attı. “Sen bekleme, anne. Muhtemelen çok geç dönerim.”

Essie’yle birlikte kapıdan çıkıp otelin lobisine indi.

“Nereye gideceğimi gerçekten bilmiyorum, Anna. Ve açıkçası...”

“Hey, hanımlar. Ne güzel sürpriz!”

“Ewing” dedi Essie, olduğu yerde sese doğru dönerek. “Oh, geldiğine çok sevindim.”

Peder kibarca Anna’yı başıyla selamladıktan sonra Essie’ye döndü. “Sorun nedir?”

“Tony’yi hiçbir yerde bulamıyorum. Onu gördün mü?”

“Korkarım görmedim.”

Essie araştırdığı yerleri listeledi. “Melvin dayımın haberi olup olmadığını öğrenmek için hapishaneye gidiyordum. Anna yardım etmeyi önerdi ama saat çok geç ve kışabayı tanımıyor. Onu kendi başına göndermek istemiyorum.”

“Endişelenme” dedi Wortham. “Yardım ederim. Senin evine baktınız mı?”

“Son bir saattir bakmadım.”

“Peki. Bayan Morgan ve ben oraya gidelim, sen de gidip şerifin ofisine bak. Crook’un yerinde buluşuruz.”

Essie, Peg'i şerifin ofisinin önündeki korkuluğa dayadı. Melvin bu kadar geç saatte onu gördüğüne memnun olmaya-caktı; özellikle de kasaba, çok geç saatlere kadar eğlencelere devam eden bir sürü yabancıyla doluyken.

Ama Tony'yi bulmak zorundaydı. Onu sevdiğini ve yarışı umursamadığını söylemeliydi. Tony'nin güvende olduğunu bilmeliydi çünkü Darius, Tony'ye yumruklarla karşılık vermese bile, yine de darbeler indirmişti ve bunu sözleriyle yapmıştı.

Darius'un suçlamalarını hatırlayınca Essie yine yüzünü buruşturdu. En az Tony kadar öfkeli olduğunu de itiraf etmeliydi. Yine de dayısı geldiği için memnun olmuştu.

Ofise girdiğinde, hücrelerden ikisinin birkaç uyuyan adamla dolu olduğunu gördü.

Şerif Yardımcısı Howard sandalyesinden kalktı. "Bak, bak. Bu saatte kim gelmiş?"

"Melvin dayım nerede?"

"Orada burada. Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Tony'yi arıyorum. Onu gördünüz mü?"

Howard masasının etrafından dolaştı. "Sorun nedir? Başka bir erkek daha seni bırakıp gitti diye mi endişeleniyorsun?"

Essie donup kaldı. Bu adam tam olarak neyi ima ediyordu? Tony hakkında Essie'nin bilmediği bir şeyi mi biliyordu? Yoksa geçmişiyile ilgili bilmemesi gereken bir şeyi mi?

"Sadece basit bir evet ya da hayır, Şerif Yardımcısı. Tony'nin nerede olduğunu biliyor musunuz, bilmiyor musunuz?"

Howard, bir kalçasını Melvin'in masasına dayadı. "Hayır, bildiğimi söyleyemem."

"Ya Melvin dayım? Onun nerede olduğunu biliyor musunuz?"

“Hayır.”

“Teşekkür ederim.” Essie gitmek için döndü.

“Gitmeden önce, bir şey daha var.” Howard, elini Essie’nin yıllar önce dayısına hediye ettiği bibloya sürttü ve biblo durduğu yerde sallanmaya başladı. Howard hemen uzanıp düşmeden yakaladı. Ellerinde çevirerek inceledi ve sonra yavaşça, biblonun kalkık kolunun altını kirli başparmağıyla kaşıdı. “Görünüşe bakılırsa ortak bir tanıdığımız var.”

Essie’nin ilk dürtüsü, ona aldırmadan yoluna devam etmekti ama altıncı hissi onu durup dönmeye zorladı.

“Onunla Austin’de Şerifler Derneği Toplantısı’nda tanıştım.” Howard’ın başparmağı biblonun açık yakasını ve çenesini okşadı. “Adı Adam Currington.”

Essie nefesini tuttu. Hücrelerdeki adamlara tekrar baktı. Biri horluyordu. Diğerleri çeşitli pozisyonlarda yatmışlardı ve uyuyorlardı ya da alkolden sızmışlardı.

Şerif yardımcısı başını kaldırdı. “Onu hiç duydun mu?”

Essie cevap vermedi.

“Çünkü o seni kesinlikle duymuş.”

Essie yutkundu ve içinde yükselen panik duygusunu bastırmaya çalıştı. Adam onun en derin, en titizlikle koruduğu sırrına kesinlikle ihanet etmiş olamazdı. Onurlu bir adam olmayabilirdi ama zalim veya duygusuz da değildi.

“Bay Currington şerif mi olmuş?” diye sordu Essie.

Howard güldü. “Hayır, hayır. Ona toplantıda değil, bir... şehirdeyken rastladım.”

“Onu nereden tanıyorsunuz?”

“Onunla sadece o akşam karşılaştım. Yerel mekânlardan birine girip birkaç dost görünüşlü adamla oturdum ve bunlardan

biri Currington'dı. Corsicana'dan geldiğimi öğrendiklerinde, gazetelerde resmi çıkan bisikletçi bir kızı tanıyıp tanımadığını sordular. Ben cevap veremedim, Currington araya girdi ve seni... çok yakından tanıdığını söyledi."

Essie duygularını yüzüne yansıtmamaya çalışıyordu.

Howard bibloyu parmaklarıyla daha sıkı tuttu ve iri parmağıyla göğsünü okşamaya başladı. "Sen ve o bu kadar yakın olduğunuza göre, alkolün dilini biraz gevşettiğinden haberin vardır. Kendine saklaması gereken şeyleri söyleyebiliyor."

Essie iyice endişelenmişti.

Howard parmağını biblonun alt kısmına kaydırarak eteğinin ucunu okşamaya başladı. "Seninle yapmak üzere olduğum hatayı düşünüyorum da." Başını iki yana salladı. "Başka bir adamın senin tuzağına düşmesine izin veremem."

"Tuzağım mı?"

Howard porselen bibloyu masaya geri bıraktıktan sonra bütün dikkatini Essie'ye verdi. "Ah, evet, Essie. Seni biliyorum. Elbette ki söylentileri duymuştum ama Currington, belli ki birkaç yıl önce yolu bu kasabadan geçmiş, duyduğum bütün hikâyeleri doğruladı ve fazlasını anlattı."

Essie'nin ağzı açık kaldı. Adam Currington'ın artık kendisine zarar veremeyeceğini sanıyordu. Ama gerçeğin öyle olmadığını anlarken içinde yeni bir ihanet duygusu yükselmeye başladı.

"Sanırım, aynı yazgıyla karşılaşmaması için nişanlıyı uyararak da benim görevim." Howard ayağa kalkarak pantolonunu yukarı çekti. "Elbette ki beni Currington'ın yalan söylediğine ikna edebilirsen... ya da gerçekten yakın bir zamanda, bu konuyu konuşmak için benimle bir yürüyüşe çıkarsan..."

Essie'nin gözleri iri iri açıldı. "Nasıl cüret edersin?!"

“Ah, merak etme.” Howard sırtıttı. “Her neyse salı günü boşum. Belki gece yarısı evinin arkasında buluşabiliriz.”

Essie kırgınlığını bir kenara atarak durduğu yerde dikildi. “Nefesinizi boşa harcıyorsunuz, Bay Howard. Zorbalığa pabuç bırakmayacağımı göreceksiniz.”

“Öyle mi?” Howard, ofisin ön tarafındaki büyük pencereye doğru yürüdü. “Yargıçlarının ve şeriflerinin kaltağı yanlarında tuttuğunu öğrenince acaba kasabalılar ne der?”

Essie nefesini tuttu.

“Liderleriyle ilgili gerçeği öğrendiklerinde, acaba kulüp üyelerinin kaçısı seninle kalır?”

Essie olduğu yerde dönerek hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. “Bunları dinlemeyeceğim.”

Howard onun önüne doğru kayarak kolunu kapıya uzattı ve Essie’nin önünü kesti. “Dinleyeceksin, seni burnu büyük yosma!”

“Bütün yapmam gereken bunları dayıma anlatmak, siz de işinizi kaybedeceksiniz.”

“Bunu yaparsan daha üç kez adını söyleyemeden bütün ününü kaybedersin.”

“Kimsenin size inanacağını sanmıyorum.”

“Öyle mi? Burada herkes dayının ve babanın yürüdüğü yeri öpmüyor. Onların ününün de bir hayli zarar göreceğinden emin olabilirsin. Sonuçta ikisi de bu güzel kasabanın güven dolu halkının seçtiği kişiler. Nişanlının tepkişini de hiç küçümseme. Kullanılmış mal seven çok fazla erkek tanımıyorum.”

Essie, Howard’ın kolunun altından geçmeye çalıştı.

Howard onu tutarak sırtını duvara çarptı. “Currington’a verdiğinden bir parça da ben istiyorum.”

“Beni hemen bırak! Eğer bir daha tehdit edersen sadece

‘Tony’ye değil, dayıma ve babama da söylerim. İnanmıyorsan izle de gör.”

Howard, Essie’nin kararlılığını tartmak istercesine yüzünü inceledi. “Tony’ye söylersen düğün gününe veda edersin.” Bir parmağını genç kadının kulağından yanağına doğru kaydırđı. “Ayrıca kimseye bir şey söylemeye gerek yok. İstediğim sadece küçük bir yürüyüş, Essie. Currington’a verdiğinden fazlası değil.” Howard onu bıraktı, geri çekildi ve göz kırptı. “Salı günü görüşürüz, tatlını.”

Essie eve yaklaşırken saatin ne kadar geç -veya erken- olduğunu fark etti. şafağın ilk ışıkları gökyüzünde belirmişti ve normalde zevk aldığı bir dizi olayı başlatmıştı. Sarı-pembe bir gökyüzünde yüzlerce kule Corsicana'nın manzarasını oluşturuyordu. tc kuşlar kuleden kuleye, ağaçtan ağaca uçuyor, bugünün Tanrı'nın yarattığı ve herkesin tadını çıkarıp kutlaması gereken bir gün olduğunu ilan ediyordu.

Ama bir şeylerin tadını çıkarmak, Essie'nin kafasındaki en son şeydi. Kendisi, Anna ve Ewing, bütün geceyi Tony'yi arayarak geçirmişlerdi. Ama sonuç çıkmamıştı. Ve bu yeterince büyük bir sorunsu da şerif yardımcısıyla yaşadığı olay daha da canını sıkmıştı.

Essie onun şantajına kanmayı reddediyordu. Ama adamın söylediğini yapmazsa sırrını bütün kaşaba öğrenecekti. Bu olursa, babası ve dayısının karşılaşacağı yıkım çok büyük olurdu; tabii Tony'nin tepkisinin ne olacağı da kestirilemezdi.

O hâlde yapılacak tek şey, Howard'ın blfn görmek ve Tony'ye gerği itiraf etmektir. Bunu ne kadar çabuk yaparsa o kadar iyi olurdu. Ama onu bulamadığı düşünülürse bu pek kolay olmayacaktı.

Tony neredeydi? Anna, onun bu şekilde kimseye haber vermeden ortadan kaybolmasının normal olmadığını söylemişti. Anna'yı düşününce morali biraz yerine geldi. Ne sürpriz olmuştu. Hiç de Essie'nin beklediği gibi şımarık bir zengin kızı değildi. Dikbaşı, tutkulu ve Tony'ye son derece sadık bir kızdı. Onu hiç yorulmak bilmeden aramıştı.

Ve Ewing. Peder Ewing. Essie gülümsedi. Gençken birçok kez günlerini birlikte avlanarak geçirmişlerdi. Avlanarak geçirdikleri o saatler sayesinde yine hızlı ve etkili çalışmışlardı ama Tony'nin yerini bulamamışlardı.

Nerede o, Tanrım? Nerede?

Kasabadan ayrılmış olamazdı. Olabilir miydi? Ama aklına başka açıklama gelmiyordu. Anna ve Ewing'le birlikte Corsicana'da altına bakmadıkları taş kalmamıştı.

Bahçe kapısını açarak yürüme yoluna girdi ve Peg'i verandaya dayadı.

“Neredeydin?”

Essie korkuyla bir çığlık atarak sıçradı. Verandaya baktı ve önce mutluluk, sonra rahatlama, hemen arkasından da öfke hissetti.

“Tony!” Basamakları tırmandı. “Bütün kasabada seni arıyorduk. Neredeydin?”

“Nerede miydim? Ben buradayım. Saatlerdir, sakinleştikten sonra yani. Asıl senin nerede olduğunu merak ediyordum.” Tony ön kapıyı işaret etti. “Pencerene taşlar atıp durdum ve sonunda biri camı kırıp içeri girdi. Öyle bir gürültü herkesi uyandırırды. O zaman senin evde olmadığını anladım. O zamandan beri de seni bekliyorum.”

Hâlâ üzerinde kırmızı kuşağı ve beresi vardı. Saçları darma-dagınıktı. Yüzünde bir gecelik sakal vardı.

“Eh, bu ilginç işte!” dedi Essie. “Her yerde seni aradık ve bütün bu süre boyunca sen evimin verandasında bekliyormuşsun. Anna ve Ewing buraya bakmaya geldiklerinde seni saniyeyle kaçırmış olmalılar.”

“Anna mı? Anna da bütün gece dışarıda mıydı? Hem de Ewing’le? Bunu yapamaz, Essie. Siz ikiniz ne düşünüyordunuz?”

Essie ellerini beline dayadı. “Bana sakın nutuk çekmeye kalkma, Tony Bryant Morgan. Hayatımın en uzun gecesini seni arayarak geçirdim ve bu konuda hiçbir tantana çekmeye niyetim yok. Üçümüzü de endişeden öldürdün.”

“Neyle ilgili?”

“Kendinle ilgili. Nasıl olduğunla ilgili. Nerede olduğunla ilgili.” Essie, Tony’yi baştan aşağı süzdü. “İyi misin sen?”

“Acıktım.”

Essie gülümsedi. “Başka bir şey?”

“Ellerim ağrıyor.”

Essie ona yaklaştı ve sıyrılmış elini dudaklarına götürerek öptü. “İçeri gel de seninle ilgileneyim.” Essie kapıya gidip açtı. “Geliyor musun?”

“Ziyaret için çok erken bir saat.”

“Muhtemelen ama bence bir seferden bir şey çıkmaz.”

Ölesiye yorgun olan Tony, Essie’nin mutfak masasının yanındaki ahşap sandalyeye oturdu. Essie ocağı yaktı, çaydanlığı koydu ve birkaç temiz bez parçasıyla bir şişe tentürdiyot kaptı.

Bezi şişenin ağzına yerleştirerek ters çevirdi ve ıslattı. “Elini göreyim.”

Essie bir sandalye çekip otururken Tony elini onun ellerine bıraktı. Essie nişanlısının kesiklerini ve çürüklerini temizlemeye başladı.

“Özür dilerim, Essie.”

Essie başını kaldırdı. “Beni endişelendirdiğin için mi?”

“Yarışı kaybettiğim için.”

“O saçma sapan yarış umurumda değil, Tony.” Essie dikkatini işine verdi.

Tony bunun bir yalan olduğunu biliyordu ama tartışmak istemiyordu. Essie bezi tekrar ıslattı.

“Anna, Darius hakkında bir şey söyledi mi?” diye sordu Tony. “İyi miymiş?”

“Dişiyile ilgili çok öfkeliymiş ve gözü morarmış ama onun dışında bir şeyi yok gibi görünüyormuş.”

Bezi tekrar tekrar ıslattıktan sonra, Essie nihayet tentürdiyodu bezin üzerine döktü.

“Çocukluğumuzdan beri onunla hiç dövüşmemiştim” dedi Tony.

Essie özellikle hassas bir noktaya dokundu ama Tony herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermeden kendini tuttu.

“Karşılık bile vermezdi” dedi Tony. “Bir kez bile.”

Essie, Tony’nin elinin üzerindeki kurumuş kanı temizledi, bezi bıraktı ve müdahale ettiği yerlere üfledi.

“Keşke bir şey söylesen.”

Essie masmavi gözleriyle ona baktı. “Seni seviyorum.”

Tony zorlukla yutkundu.

Essie şişenin tıpasını yerine taktı.

“Essie?”

“Hmm?”

“Ben de seni seviyorum.”

Essie gülümsedi. Canlı bir gülümseme değildi. Sessiz, küçük bir gülümseme idi. Zaten bildiği bir şeyi duymuş gibi.

Tony eğilerek onun beline sarıldı ve kucağına çekti. “Benimle yakında evlenir misin? Uzun bir nişanlılık dönemi istemiyorum.”

“İstediğin zaman evlenebiliriz.”

Tony, sevgilisini kendine çekerek öptü. Ama bu öpücük, dün sabahki gibi ateşli değildi. Daha yavaştı. Daha nazikti. Daha çok paylaşmaydı. Kalplerini, aşklarını paylaşıyorlardı. Ve bu Tony’yi diğerinden daha çok etkilemişti.

“Essie Spreckelmeyer! *Hemen* o adamın kucağından kalk!”

Essie kıpkırmızı kesilerek ayağa fırladı.

Yargıç Spreckelmeyer üzerinde pijamaları ve paçalarının altından görünen çıplak ayaklarıyla duruyordu. Bir Essie, bir Tony’ye baktı. “Bütün gece burada mıydı?”

“Hayır!” dedi Essie. “Yani, pek sayılmaz. Düşündüğün şekilde değil.”

Tony ayağa kalkarak bezle tentürdiyot şişesini alıp Essie’ye verdi. “Verandanızdaydım, efendim.”

“Bütün gece mi?”

“Evet, efendim.”

“Essie’yle mi?”

“Hayır, efendim. Tek başıma.”

Spreckelmeyer, Essie’ye baktı. “Sen neredeydin? Neden hâlâ üzerinde dünkü giysilerin var?”

“Anna ve Ewing’le birlikteydim. Tony’yi arıyorduk. Burada beni beklediğini bilmiyordum.”

Spreckelmeyer asık yüzle baktı. “Kaç yaşında olduğun ya da nişanlı olmanız umurumda değil. Bütün gece verandada kalması ve ben daha tuvalete gitmeden eve girmesi doğru değil ve sen bunu biliyorsun!”

“Baba...”

“Kesinlikle haklısınız, efendim” dedi Tony, araya girerek. “Özür dilerim. Bir daha asla olmayacak.” Essie’ye döndü. “Daha sonra kiliseye gitmek için seni alırım.”

Essie elindekileri masaya vurdu. “Şimdi, bir dakika. Burada uygunsuz bir şey olmadı, baba. O öpücükle dün sabahtan beri bana ilk kez dokundu. Yanlış bir şey yapmış gibi kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp gitmesine izin vermeyeceğim.”

Tony onun elini tuttu. “Ben yanlış bir şey yaptım, Essie. Baban uyurken ve olmaması gereken bir saatte eve girdim.”

Essie tatlı bir ifadeyle dudaklarını büzdü. “Sana kahvaltı hazırlayacaktım.”

Tony bir an onu kendisine kahvaltı hazırlarken hayal etti. “Bana kahvaltı hazırladığın ilk sabah, Essie, adın Bayan Morgan olacak.” Tony eğildi ve Essie’nin yanağına bir öpücük kondurdu. “Seni her zamanki saatte alırım.” Kemerli kapıya doğru yürürken Spreckelmeyer’ı başıyla selamladı. “Efendim.”

Yargıç yoldan çekildi ve Tony neşeli bir şekilde evden çıktı.

Birkaç saat sonra Spreckelmeyer’ın kapısını vururken Essie’nin kiliseye giderken hangi şapkasını takacağını merak ederek tel kapıdan içeri baktı. Bir kapının çarptığını, sonra da merdivenden aşağı inen ayak seslerini duydu.

Tony şaşkınlıkla izlerken Essie tırabzana atladı, aşağı kaydı ve mutlu, gülümseyen bir yüzle tam önüne indi.

Tony tel kapıyı açarak içeri girdi, Essie'nin beline sarıldı ve bu sabah ayrıldığından beri yapmayı düşündüğü gibi öptü.

“O tırabzandan kaydığını gördüğüm ilk seferinde bunu yapmak istemiştin” diye mırıldandı.

Essie, tırnaklarını Tony'nin ensesinde gezdirdi. “Ama o zaman şimdi alacağın karşılığı alacağını sanmıyorum.”

Tony güldü. “Hayır, muhtemelen almazdım.”

Spreckelmeyer'in çalışma odasının kapısı açıldı ve Tony, Essie'yi bırakarak aralarına uygun bir mesafe koydu.

Essie eldivenlerini giydi. “Tony burada, baba. Sen hazır mısın?” Babası sessiz kalınca Essie başını kaldırıp ona baktı.

Yargıç hazırlanmaya başlamamıştı bile. Üzerinde sadece gömleği, pantolonu ve askıları vardı. Yeleğini giymemişti. Kravatını takmamıştı. Ceketini giymemişti. Şapkasını takmamıştı.

“Baba? Sen iyi misin?”

Tony cevap veremedi, şerif de odadan çıktı. O da kiliseye gidecek gibi giyinmemişti. Aslında, yatağa bile girmemiş gibi görünüyordu.

Kasabadaki kalabalık düşünülürse Tony buna şaşırmasdı. Ama Corsicana'ya geldiğinden beri, şerifin pazar ayinlerini kavrıldığını hiç görmemişti. Bir kez bile.

“Sorun nedir?” diye sordu Essie.

Tony kibar bir şekilde çekilmeyi düşündü ama verecekleri haber her neyse iyi değildi ve aldığında Essie'nin yanında olmak istiyordu.

Spreckelmeyer da bunu tahmin etmiş olmalıydı çünkü dördünün salona girip oturmaları gerektiğini işaret ediyordu.

Tony, Essie'yi yeşil-altın sarısı bir kanepenin etrafından doluşturarak, atlarını dizginlemeye çalışan avcılarının sürek avında

sergilendiği devasa bir tablonun önündeki ikili bir kanepeye oturttu.

Kendisi de onun yanına yerleşti ve Essie'nin elini tuttu.

Spreckelmeyer ve Dunn, onların karşısındaki koltuklara yerleşti. İkiisi de uzunca bir an tek kelime etmedi. Duvar boyunca uzanan beyaz perdeler hafifçe salınıyordu ama esinti odanın içinde hissedilecek kadar güçlü değildi.

"Beni korkutuyorsun baba" dedi Essie, sessizlik devam edince. "Sorun nedir?"

Spreckelmeyer dirseklerini dizlerine koydu ve başını kaldırıp Tony'ye baktı. "Evlat" dedi. "Ağabeyin bu sabah otel odasında ölü bulunmuş."

Essie inledi.

"Ne?" diye sordu Tony, kaşlarını çatarak.

Spreckelmeyer bir şey söylemedi, sadece şefkat ve anlayışla ona baktı.

Tony, şerife döndü. "Anlamıyorum."

"Ölmüş, Tony."

şaşkınlık, şok ve inkâr o kadar hızlı bir şekilde peş peşe geldi ki Tony nereden başlayacağını bile bilemedi. "Nasıl? Sağlığı mükemmeldi."

İki adam birbirlerine baktılar.

Tony paniğe kapılmak üzereydi. "Ulu Tanrım!" Nefesi ke-silmişti. "O yumruktan mı? Ona attığım yumruk yüzünden mi?"

"Hayır, hayır" dedi Spreckelmeyer.

Tony rahatladı ama hâlâ altüst olmuş hâldeydi. "O zaman nasıl? Nasıl ölmüş?"

“Öldürülmüş.”

Tony’nin ağzı açık kaldı. “Öldürülmüş mü? Siz neden söz ediyorsunuz?”

Şerif boğazını temizledi. “Bıçaklanmış.”

“Bıçaklanmış mı?” Tony başını iki yana salladı. “Bu olamaz! Nasıl olmuş? Kim yapmış?”

“Henüz bilmiyorum.”

Essie, Tony’nin elini sıktı. Tony yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. “Annem ve kardeşim? Onlara bir şey oldu mu?”

“Hayır.”

Tony rahat bir nefes aldı. “Darius’a olanlardan haberleri var mı?”

“Evet.”

Tony, Essie’nin elini bırakarak ayağa kalktı. “Gitmem gerek.”

Şerif de ayağa kalktı ve bir elini Tony’nin omzuna koydu. “Onlar iyi. Peder Wortham onların yanında.”

Tony kaşlarını çattı. “Ama Wortham bu sabah kilisede olmalıydı.” Pazar ayinini kimin yöneteceğiyle ilgili duyduğu endişenin saçmalığı kendi kulaklarına bile tuhaf geldi. Ama diğerleri de bunu düşündüyse bile, belli etmediler.

“Bogart onun yerine bakacak.”

Tony düz düz şerife baktı.

“Bogart, Ewing’den önceki rahipti” dedi Dunn. “Birkaç yıl önce emekli oldu.”

Tony başını iki yana sallayarak şerifi geçmek için bir hamle daha yaptı. “Yine de ailemin yanında olmam gerek.”

Dunn, genç adamın omzunu daha sıkı tuttu. “Birazdan. Sanırım önce bütün detayları öğrensen iyi olur. Bu tür konuş-

malarla hanımları rahatsız etmeye gerek yok.”

Tony hâlâ annesini ve kız kardeşini teselli etmek istiyordu ama şerifin sözlerinin haklılığını fark etmişti. Essie’ye baktı.

Essie başıyla onaylayarak yanındaki boş yere elini vurdu. Tony şerifin söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışarak yerine oturdu. Bıçaklanmış mı? Darius bıçaklanmış mıydı? Ölmüş müydü? Ama nasıl? Neden? Kim yapmıştı?

Darius’un düşmanları olduğunu biliyordu. Ağabeyinin hi-leye kurban gidebileceğini biliyordu. Yine de, Darius’un birinin kendisini soğukkanlılıkla öldürmesine neden olacak kadar iğrenç bir şey yapabileceğini aklı almıyordu.

“Hiç şüpheli var mı?” diye sordu Tony.

Dunn yavaşça başıyla onayladı. “Bir tane.”

“Kim?”

Şerif iri eliyle gür beyaz bıyıklarını sıvazladı. “Sen.”

Essie yine inledi.

“Ben mi?” Bu fikir öylesine uçuktu ki Tony’nin zihni kavrayamıyordu bile. “Neden? O aptal yarış yüzünden mi?” Öfkelenmeye başlamıştı. “Aptal bir bisiklet yarışı yüzünden birini -hem de kendi kanımdan olan birini- öldürebileceğimi mi sanıyorsunuz?”

“Hayır. Bunun o yarışla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.”

“O zaman benden şüphelenmek için ne gibi bir nedeniniz olabilir ki?”

“Yani şu anda bütün Morgan servetine ve petrol şirketine sahip olman dışında mı?”

Tony aniden kalakaldı.

“Şimdi kız kardeşini açıkça itiraz ettiğin ama durdurama-

dıgın bir evlilikten kurtarmış olman mı?” diye devam etti şerif.

Şerifin söylediklerinin hiçbiri Tony’nin aklına bile gelmemişti. Ama elbette ki Dunn haklıydı. Tony mirasın yeni sahibiydi. Bütün bu mirasla birlikte, sevdiklerini korumak için ihtiyaç duyduğu güç, kaynaklar ve ayrıcalıklar geliyordu. Ve elbette ki Essie’yi de.

Dunn arkasına yaslandı. Mavi gözleri sert bakıyordu. Algıları açıldı. O gözlerde zekâ pırıltıları vardı. Teksas güneşinde gözlerini kısarak geçirdiği yıllar yüzünden etraflarında derin çizgiler oluşmuştu.

“İstemiyormuş gibi yapmayacağım” dedi Tony. “İstiyorum. Bir kısmının benim olması gerektiğine her zaman inandım.” Kaşlarını çattı. “Ama uğrunda birini öldürecek kadar çok da istemedim. Özellikle de kendi ağabeyimi. Fikir ayrılıklarımız vardı ama asla ölmesini dilemedim. Asla.”

“Melvin dayı” dedi Essie, sakın ve yumuşak bir sesle, “Tony’nin bu korkunç şeyi yaptığını düşündüğüne bir saniye bile inanmam. Düşünsen bile, Morgan servetinin ona kalması suç değil ki. Tamam, özellikle dün ikisi arasında yaşananlardan sonra hoş görünmüyor. Ama onu cinayetle suçlamak için yeterli olduğunu sanmıyorum ve bunu yapmayı düşünmen bile beni yıktı.”

Son birkaç kelimesinde Essie’nin sesi çatlamıştı. Tony onun elini tuttu.

Dunn, gergin bir tavırla dikkatini yeğenine çevirdi. “Gerekirse senin için bir dağı bile yerinden oynatabileceğimi biliyorsun ama bu üzerinde tam kontrolüm olan bir şey değil. Uymam gereken kurallar, izlemem gereken prosedürler var.”

“Onun yaptığını gösteren bir kanıtın yok” dedi Essie, öfke ve kırgınlık dolu bir sesle.

Dunn ve Spreckelmeyer birbirlerine baktılar.

“Essie” dedi Spreckelmeyer, “Darius, köpek kemiği biçiminde sapı olan bir bıçakla öldürülmüş.”

Essie nefesini tuttu.

Tony oturduğu yere geri düştü. “Benim bıçağım mı? Darius *benim* bıçağımla mı öldürülmüş? Babamın bana verdiği bıçakla mı?”

Melvin’in yanakları sarktı ve yüzü daha da asıldı. “Korkarım öyle.”

“Ama ben bıçağımı Cuma gecesi resepsiyonda Alamo’nun yarışçısı Mudge’a gösterdiğimden beri hiç görmedim ki.” Tony doğrulup oturdu. “Siz de oradaydınız. Harley benden ödünç almıştı ve geri getirdiğinde Mudge bakmak için istemişti.”

Melvin, olayı hatırlayıp hatırlamadığını gösteren bir işaret vermedi.

Tony, Spreckelmeyer’a baktı. “Ben geri alamadan, Jeremy geldi ve Iskacı’nın haberini verdi. Ben bıçağı almadan gittim.” Kanepenin kenarına kayarak öne doğru eğildi. “Hemen fark ettim çünkü Iskacı’yla ilgilenirken ihtiyacım olmuştu.”

“Mudge’dan geri istemedin mi?” diye sordu Melvin.

“Elbette istedim. Ertesi sabah onu geçit töreninde gördüğümde. Ama oraya gidip alacağımı düşünerek otelde bıraktığını söyledi.”

“Otele geri döndün mü?”

“Evet ama kimse görmemiş ya da duymamıştı.”

Essie elinden gçldğince sessiz kalıyordu. Babası ve dayısının, Tony’nin ağabeyini öldürdüğünden gerçekten şüphelenmediklerini biliyordu. Ayrıca seçilmiş yetkililer olarak belli kuralları izlemeleri gerektiğini de anlıyordu.

Bu yüzden orada oturup, Tony’yi suçlamalarına, sorgulamalarına ve ölesiye korkutmalarına izin veriyordu. Ama artık yetmişti.

“Ne yapacağız, baba?” diye sordu. “İkiniz de onun yapmadığını biliyorsunuz. Bıçağını herkes almış olabilir.”

Babası alnını kaşıdı. “O kadar basit değil.”

“Basit.”

“Hayır, değil. Ayrıca bu karar bana ait de değil.”

“Otuz Beşinci Bölge Yargıcı’sın. Yeterince kanıt olmadığını söylersen karar verilmiş demektir.”

Spreckelmeyer elini indirdi. “Bu kez değil. Suçlanan kişi müstakbel damadımkken bu olmaz. İkiniz nişanlı olmasanız belki bir şeyler yapabilirdim. Ama şimdi, onu tutuklamazsak kimse Tony’nin masum olduğuna inanmaz. Melvin ve benim gerçekleri istediğimiz şekilde değiştirdiğimizi düşünürler. Ve bu da tam halkı linçe yönlendiren şeydir.”

Essie’nin yüreği ağzına geldi. “Onu tutuklayacak mısınız?” Bakışlarını Melvin’e çevirdi. “Onu gerçekten hapishaneye götürüp bir hücreye tıkmayı mı düşünüyorsun?”

“Dün gece geç saatlerde neredeydin?” diye sordu Melvin, Tony’ye.

Tony’nin çene kasları seğirmeye başladı. “Bu evin ön verandasında oturuyordum.”

“Bu evin verandasında mı?”

“Evet, efendim.”

“Ne kadar süre?”

“Gece yarısından şafağa kadar.”

Melvin, Tony’ye dönmeden önce Essie’ye bir bakış attı.
“Tek başına mı?”

Essie gerildi.

“Evet, efendim.”

“Seni gören oldu mu?”

“Hayır, efendim.”

“Bütün gece mi? Tek bir kişi bile geçmedi mi?”

“Bir-iki kişi geçti ama hava karanlıktı ve ben gölgelerin arasında oturuyordum. Essie’nin adını kötülememek için selam veremezdim.”

Dayısı ayağa kalktı ve şömineye yaklaştı. Sırtı onlara dönük hâlde elini şöminenin mermerine koydu. “Ondan önce neredeydin?”

“Darius’la kavga ettikten sonra sakinleşmek için İki Parça Deresi’ne yürüdüm. Sonra da buraya geldim.”

“Sonra ne yaptın?”

“Essie’nin penceresine taş attım.”

Melvin olduğu yerde hızla döndü. “Ne yaptın?”

“Onu uyandırmaya çalışıyordum. Darius’la kavga ettikten sonra Essie’yi görmemiştim ve onunla konuşmadan rahat uyuyamayacağımı biliyordum.”

“Yani arka tarafa geçip penceresine taş mı attın?”

“Evet, efendim.”

Melvin öne doğru bir adım atarak parmağını salladı. “Bunu bir daha sakın yapma!”

Spreckelmeyer iç çekti. "Melvin, konudan uzaklaşıyorsun."

"Son defasında neler olduğunu unuttun mu, Sullivan?"

"Melvin..." diye gürledi Spreckelmeyer.

Essie ayağa fırladı. "Önce elimizdeki konuya odaklanabilir miyiz?"

Dayısı ona baktı. "Dışarı çıkıp onunla buluştun mu?"

"Evde değildim ki!"

"Daha önce de hiç yaptı mı bunu?"

"Elbette hayır."

"Eğer bir daha yaparsa karşılık vermeyeceğini umuyorum."

Essie koltukların etrafından dolaşarak dayısının üzerine yürüdü. "Elbette ki karşılık vereceğim. Tony, gecenin o saatinde beni uyandırıyorlarsa gerçekten buna değecek kadar umutsuz bir şey var demektir. Ve çağrısına bu kadar basitçe cevap veririm" diyerek parmaklarını şaklattı.

"Umutsuz mu? Ne konuda umutsuz?" diye gürledi dayısı.

Spreckelmeyer ayağa kalktı. Tony hemen kanepenin üzerinden atlayarak Essie'yi arkasına alarak aralarına girdi.

"Dinle beni, Şerif. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa bana söyle ama Essie'yi rahat bırak. Şerif, dayısı veya hayattaki son akrabası olman umurumda bile değil. Kimse sevdiğim kadınla bu şekilde konuşamaz. *Kimse!* Anladın mı?"

"Yoksa ne yaparsın, Morgan? Beni de bıçaklar mısın?"

Essie'nin gözleri iri iri açıldı.

"Yeter!" diye gürledi Spreckelmeyer.

Dayısı ve Tony göğüs göğse duruyor, birbirlerinin gözlerinin içine dik dik bakıyorlardı.

"Kes şunu, Melvin" dedi Spreckelmeyer. "Ciddiyim."

Melvin bir adım geriledi ama duruşunu gevşetmedi.

“Sen de, Tony.”

Tony el yordamıyla Essie’nin elini bulup tuttu. Tony, Essie’yi kısmen arkasında tutarak bir adım geriledi.

“Söylemen gerekenleri söyle, Şerif” dedi Tony. “Ama artık çene çalmaktan sıkıldım.”

Melvin daha sert bir ifadeyle baktı. “Söyleyeceklerimi mi duymak istiyorsun? Tutuklusun, Anthony Bryant Morgan. Ağabeyin Darius Morgan’ı öldürmek suçundan.”

Essie gözyaşları içinde kendini yatağına atarak Tanrı’dan yardım diledi. İlk dürtüsü dışarı çıkıp bir şeyler yapmaktı. Herhangi bir şey. Ama ne yapabiliirdi ki?

Melvin, ceset çıkarılana kadar onun otele gitmesini yasaklamıştı. Anna ve annesinin yanına gidip taziyelerini bildirmesine bile izin yoktu.

Tony, hapishaneye giderken olması gerekenden daha fazla tantana çıkarmak istemiyordu ve Essie’ye geride kalmasını söylemişti.

Babası, başka bir bölgenin yargıcına telgraf çekmeye gitmişti. Babasının müstakbel damadının dâhil olduğu bir davayla ilgilenmesi ahlaki açıdan yanlıştı.

Annesi de elbette ki ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Essie mendilini ağzına bastırdı. *Ah, Tanrım. Anneme ihtiyacım var.*

Verdie yengesi, annesinin ölümünden beri Essie’nin yanında olmaya çalışmıştı ama Essie, Melvin dayısına daha yakındı. Parmağını yastığının Florentine dikişlerinin üzerinde gezdirdi. Ama şimdi dayısına gitmesi söz konusu bile olamazdı; özellikle

de kendisini bu kadar hayal kırıklığına uğratmışken.

Kiliseden ve bisiklet kulübünden çok sayıda bayan arkadaşı vardı ama onlar ne yapabilirlerdi ki? Hiçbir şey. Tek bir şey bile.

O anda, Mesih İsa'nın hâlâ eşi olduğunu hatırladı. Tony'yle evlenmeye karar verdikleri için kendisini terk etmiş olamazdı.

Ama yatağında yatarken dua edecek kelime bulamadı. İncil'den ezberlediklerini hatırlayamıyordu. Hiçbir şey. Bu yüzden sadece Tanrı'ya yalvararak ve aklına gelen tek duayı tekrarlayarak ağladı.

Yardım et. Lütfen, Tanrım. Yardım et.

Çok yorgundu. Kendini bomboş hissediyordu. En son ne zaman yatağa girmişti? Bir ara sızmış olmalıydı çünkü birinin evin kapısını vurduğunu duyarak uyanmıştı.

Kıpırdayamayarak kadar yorgundu ve ziyaretçi istemiyordu; bu yüzden yataktan kalkmamıştı.

Kapı açıldı. "Essie?"

Bir kadın sesiydi.

"Evde misin, hayatım?"

Basamakların gıcırdadığını duydu ama yine de cevap vermedi. Ayak sesleri koridorda yaklaştı ve Essie'nin odasının önünde durdu.

Yattığı yerde dönerken gözlerinden yaşlar süzüldü. "Bayan Lockhart?"

Yaşlı kadın içeri girdi, yatağın kenarına oturdu ve kollarını açtı. Essie kadına sarılıp hıçkırıklara boğuldu. Bayan Lockhart'ın giysilerinden çok hafif bir kâfur kokusu yükseliyordu.

"Tamam, tamam hayatım" dedi, Essie'nin sırtını sıvazlayarak. "İyice ağlayıp rahatla da sonra sana planladığımız şeyi

anlatayım.”

Essie titrek bir nefes alarak geri çekildi. “Plan mı?”

“Şey, elbette. Ama önce ağlamayı bitir. Kendini çok daha iyi hissedersin.”

Essie mendille gözlerini sildi. “Planı duymak istiyorum.”

Bayan Lockhart ayağa kalkarak elini uzattı. “Haydi, önce saçlarını yapalım.”

“Ne için?” Essie bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı.

“Bisiklet Kulübü’ndeki acil durum toplantısı için.”

“Ama ben acil durum toplantısı düzenlemedim ki.” Essie tuvalet masasının taburesine oturdu ve saçlarındaki tokaları çıkarmaya başladı.

Bayan Lockhart fırçayı eline aldı. “Shirley düzenledi. Yarım saat içinde toplanıyoruz.”

Essie üzerinde beyaz bir gömlek, kahverengi etek ve sade görünümlü bir şapka ile Bayan Lockhart’la birlikte Bisiklet Kulübü’ne girdi. Öğle üzeri güneşi, binanın üst tarafındaki pencerelerden içeri süzülüyordu. Görünüşe bakılırsa kadın üyelerin hepsi oradaydı ve hepsi aynı anda konuşuyordu.

Essie’yi önce Bayan McCabe ve Bayan Zimpelman’ı gördü. Kadınlar tek tek susarken sağır edici gürültü de sonunda tamamen kesildi. Essie kendisine şefkat ve endişeyle bakan yüzleri inceledi.

Tanrı’dan yardım istediğinde, pantolon giyen kızlar kılığına girmiş melekler göndereceği aklına gelmemişti. Essie’nin boğazında bir şeyler düğümlendi ve yutkunmasını imkânsızlaştırdı.

Shirley ona doğru yürüyerek elini tuttu. “Ah, hayatım. Tek bir şey için bile endişelenme. Bir şeyler düşüneceğiz.”

Aceleyle, bütün grup Essie'nin etrafına toplandı ve onu rahatlatmaya çalışarak daha önceden hazırlanmış sandalyelere götürdü.

Shirley kürsüye çıkarak tokmağı vurdu. "Sessizlik, lütfen."

Kadınlar oturup dikkatlerini Shirley'e çevirdiler.

"Bildiğiniz gibi, sevgili üyemiz ve Essie'nin nişanlısı hepimizin, tek bir şüpheye bile yer bırakmadan, Bay Morgan'ın asla yapmayacağını bildiğimiz bir nedenden dolayı hapishaneye atıldı."

"Bunu kesinlikle yapmaz."

"Şerif ne sanıyor?"

"Bu kesinlikle bağışlanamaz."

Shirley kürsüye tekrar vurdu. "Bay Morgan'ın Essie'yle olan ilişkisi nedeniyle, şerif ve yargıç benzer şartlar altında her zaman yaptıkları gibi hareket edemiyorlar."

"Ne korkunç bir durum!"

"Zavallı Bay Morgan."

"Onu oradan çıkarmamız gerek."

"Verdie, şerifle ilgili bir şey yapamaz mısınız?"

Verdie yengesi burada mıydı? Essie oturduğu yerde döndü ama kalabalığın arasında yengesini bulamadı.

"Hanımlar!" dedi Shirley, onları yine sessizleştirerek. "Lütfen. Zaman kaybediyoruz."

Kadınlar sessizleşti.

"Şimdi" diye devam etti Shirley, "Bay Morgan'ın yazgısını yabancı bir yargıcın veya daha da kötüsü, Şerif Yardımcısı Howard'ın ellerine bırakmak işe yaramayacak." Shirley başını dimdik kaldırdı. "Bu yüzden, biz Corsicana Bisiklet Kulübü

kadınları olarak, Bay Morgan'ımızı kurtarma görevini üstlenmemiz gerektiğini söylüyorum.”

Essie şaşkınlığı arasında hafif bir endişe duydu. Kurtarmak mı? Tony'yi hapisaneden çıkaracaklar mıydı?

“Onaylıyorum” dedi Bayan Gulick.

“Onay verenler ‘Evet’ desin.”

“Evet.”

“Karşı çıkanlar?”

Essie ağzını açtı ama daha bir şey söyleyemeden kapı açıldı. Anna, Bayan Morgan ve Ewing içeri girdiler.

Shirley gülümsedi. “Bayan Pickens, lütfen girip Bayan Morgan’ları ve Peder Wortham’ı karşılar mısınız?”

Kadın ayağa fırladı ve ikisi de siyahlar giymiş olan Anna’yla annesini, arkasında Ewing’le birlikte boş sandalyelere doğru sürükledi.

“Geldiğiniz için teşekkürler” dedi Shirley. “Ve taziyelerimizi bildiriyoruz. Ancak, sizi uyarmak zorundayım, bugün Bay Morgan’ın ölümünü çevreleyen şartlarla ilgili konuşmalarımız açık, dürüst ve belki sizin açınızdan biraz üzücü olabilir. Kalmak istediğinizden emin misiniz?”

Anna, gözlerini mendiliyle silen annesine baktı ve başıyla onayladı.

“Pekâlâ. O hâlde, herhangi bir itiraz olmadığına göre, oturumumuz açılmıştır. Ancak başlamadan önce, hedefimize ulaşmak için en etkili ve doğrudan yolumuzun Darius Morgan’ı gerçekte kimin öldürdüğünü bulmak olduğunu hatırlatmak istiyorum. Bu yüzden, önce ölümünden kimin kazanç sağlayabileceğini incelemeliyiz.” Seyircileri inceledi. “Sözü Bayan McCabe’e bırakıyorum.”

Adli tabibin karısı ayağa kalktığında, her zamanki neşeli tavırlarından iz yoktu. “Bay McCabe, bugüne kadar pek çok kişiyi inceledi. Bay Morgan’ın tarzında öldürülenlerin çoğu, genellikle şu nedenlere kurban gitmişlerdi” parmaklarını kaldırarak nedenleri saymaya başladı. “Anlık öfke; kâğıt oyununda hile yapmak vs. gibi nedenlerden. Kazalar; silahını temizlerken veya benzeri nedenlerden. Keyif verici madde etkisindeyken umursamazca davranmak. Bazen kıskançlık, genellikle bir kadınla ilgili. Ve çok ender olarak da soğukkanlı cinayet.”

“Cesedi gördükten sonra Bay McCabe’le konuştunuz mu?” diye sordu Shirley.

“Konuştum.”

“Onun görüşü nedir?”

“Önceden planlanmış, soğukkanlı cinayet.”

Salonda fısıltılar yükseldi.

“Sözü Bayan Davis’e veriyorum.”

Genç Victoria ayağa kalktı, Ewing’a bir bakış attı ve kızardı. “Bay Morgan oldukça zengindi. Onun için çalışan veya onunla yaptığı işlerden memnun kalmayan biri, ona düşmanlık duymuş olamaz mı?”

“Mükemmel bir görüş. Bütün bunları kaydediyor musunuz, Bayan Blanchard?”

Kulüp sekreteri, kayıt defterine bir şeyler karalamaya devam ederken başıyla onayladı.

“Söz Bayan Lockhart’ta.”

“*Günahın Gölgesi*’nde” diye başladı yaşlı kadın, bastonunu kullanarak ayağa kalkarken. Etrafindakiler boğuk seslerle homurdandı. “Bay Goodenough, genç karısını Bay Huffstutter’in kollarında bulmuş ve ikisini de uyurken öldürmek için karma-

şık bir cinayet planlamıştı. Elbette ki daha sonra...”

“Teşekkürler, Bayan Lockhart” dedi Shirley, nazıkçe araya girerek. “Bayan McCabe’in de belirttiği gibi, kıskançlık gerçekten de güçlü bir neden olabilir. Bayan Vandervoort? Sanırım el kaldırdığınızı gördüm.”

Essie her kadının fikrini dinledi ve liste uzadıkça iyimserliği zayıflamaya başladı. Olasılıklar sonsuzdu ama öne sürülen fikirler arasında hiçbirisi Tony’ye yakıştırılanlar kadar güçlü görünmüyordu.

“Sonuncusu” dedi Shirley.

Anna Morgan ayağa kalktı. “Sanırım gözden kaçırdığımız bir neden var ve o da benim nedenim.”

Kadınlar sustu.

“Darius beni istemediğim bir evliliğe zorluyordu. Benim de Tony kadar haklı bir nedenim vardı. Ailemi tanıyan herkes, Tony’yle ne kadar yakın olduğumuzu bilir. Darius’a bir şey olursa Tony mirası alacak ve benim bütün sorunlarım çözülecekti.”

Ewing ayağa fırladı. “Bayan Morgan, teorileriniz başlangıçta mantıklı gibi görünse de böyle bir şeyi yapabileceğinize kimse inanamaz. Bu fikir çok gülünç.”

“Tony’nin yaptığına inanmaktan daha gülünç değil.”

Ewing, Shirley’e kaşlarını çatarak baktı. “Bu gülünç varsayımın kayıtlara geçirilmesine izin vermiyorum.”

“Bunu doğru yapacaksak listenin tam olması gerek” dedi Anna. “Kayıtlarda kalsın.”

Essie ikisine baktı.

Shirley boğazını temizledi. “Doğru ya da yanlış varsayım diye bir şey olmaz, Peder Wortham.”

“O zaman ben yaptım!” dedi Wortham, göğsünü yumruklayarak.

Bayan Bogart şaşkınlıkla bakakaldı.

“Saçmalama, Ewing” dedi Anna. “Cuma gününden önce Darius’la hiç karşılaşmadın bile.”

“Eh, şunu söyleyebilirim: Nişanlandığın o yaşlı bunakla evlenmeni istemiyorum. Bu da bana haklı bir neden veriyor, öyle değil mi?”

Anna’nın yüz ifadesi yumuşadı. “Bay Tubbs’la evlenmemi istemiyor musun?”

“Şey, elbette istemiyorum.”

Anna alt dudağını ısırdı. “Şey, ben de artık mecbur kalacağımı sanıyorum.”

Ewing şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Essie gülümsedi.

Shirley kollarını göğsünde kavuşturdu. “İkinizin işi bitti mi?”

Anna hafif bir tereddütten sonra başıyla onayladı ve elini eteğinin altına kaydırarak oturdu. Ewing şaşkın bir hâlde yanına çöktü.

“Şimdi” diye devam etti Shirley, “Bu varsayımlara dayanarak biraz kanıt toplamayı öneriyorum. Bayan Blanchard? Baştan başlayarak değerlendirmelerimizi yapalım.”

Sekreter ayağa kalktı. “Bir. Onun için çalışan veya onunla yaptığı iş anlaşmalarından memnun kalmayan biri.”

Shirley tırnağıyla kürsüye vurdu. “Bu zor olacak. Bay Morgan’ın kişisel dosyalarını ve kayıtlarını incelememiz gerekir.” Anna’ya döndü. “Siz ya da anneniz o kayıtlara bir şekilde ulaşabilir misiniz?”

“Evet” dedi Anna. “O kolay. Beaumont’a gidip Darius’un masasını karıştırmamız yeterli olur. Ama asıl sorun, belgeleri aldığımızda onlarla ne yapacağımız. Ne annem ne de ben nere-

den başlayacağımızı biliyoruz.”

“Essie?” diye sordu Shirley. “Sen yapabilirsin, değil mi?”

“Belki” dedi Essie. “Ama Tony’nin kendisine inceletmememiz için bir neden var mı? Morgan girişimlerini o çok daha iyi tanıyor.”

“Mükemmel bir fikir. Ve işini hücrede yaptırmak, onu daha az suçlu ve daha çok kurban gibi gösterir.”

“Katılıyorum” dedi Bayan Zimpelman. “Doğrusunu isterseniz, Sullivan Petrol için çalışmaya devam etmesini de öneriyorum. Yönettiği adamlar raporları ve görevleriyle her gün onu görmeye gidebilir.”

“Sizce şerif buna izin verir mi, Bayan Dunn?” diye sordu Shirley.

Verdie gülümsedi. “Şerifi bana bırakın siz.”

Ewing ayağa kalktı. “Hepsi iyi güzel de, Bayan Morgan ve annesi kendilerinden isteneni yapamaz. Eğer katil gerçekten bir iş bağlantısıysa bu kadınların kanıtlarla çıkıp gitmesine izin veremeyecektir. Hayır, bu plan fazla tehlikeli.”

“Ah” dedi Shirley, Anna’ya dönerek. “Sana eşlik edebilecek bir kuzenin yok mu?”

Arına başını iki yana salladı. “Finch burada kalmaya kararlı. Şerif Dunn ve Yargıç Spreckelmeyer umurunda değil ve Tony’nin cezasını çekmesini kesinlikle istiyor. Bu yüzden, Finch’ten bize eşlik etmesini isteyemeyiz ve hatta planlarımızı bile duymamalı. Darius’a çok sadıktır.”

“Ama bütün Morgan belgeleri artık kanunen Tony’nin” dedi Essie. “Kuzeninin bu konuda bir seçeneği yok ki.”

“Yine de planlarımızı kendimize saklamamız daha iyi olur.”

“Ben onlarla giderim” dedi Ewing.

Essie kaşlarını kaldırdı.

“Sadece eşlik etmek ve koruma sağlamakla kalmam” dedi Ewing, “Aynı zamanda belgeleri buraya getirmelerine de yar-dım edebilirim.”

“Çok cömertsiniz, Peder Wortham” dedi Shirley. “Teşek-kürler. Bayan Blanchard? Listede bir sonraki neden nedir?”

“Kıskanç koca.”

“Ah, Tanrım.” Shirley kalabalığa baktı. “Bayan Morgan? Siz veya anneniz bu noktaya ışık tutabilir misiniz?”

“Korkarım hayır” dedi Anna. “Darius kimseyle çıkmıyord-u. Görmemesi gereken birini görüyor muydu? Korkarım bu konuda hiçbir fikrim yok.”

Bayan Lockhart ayağa kalktı. “Beaumont’ta bir kızım var. Onunla bağlantı kuracağım ve Bay Morgan’ın oradaki roman-tik bağlantılarıyla ilgili bilgi toplamaya çalışacağım.”

Bir saat dolarken kadınlardan bazılarının araştırmaları için nedenler dağıtıldı. Geri kalanı, Tony’ye yemek götürme işini programlayacaktı.

Toplantı sona ermeden önce, bütün üyeler gizlilik yemini etti. Hatta Verdie ve Ewing bile. Kadınların planlarının engellenmemesi için erkeklere hiçbir şey söylenmemesi gerekiyordu.

Herkes dağılırken Essie yerinde kaldı ve yüzüğüne baktı. Kırk yıldan uzun bir süre boyunca başka bir kadın tarafından taşınmış bir yüzüktü ama yine de pırıl pırıl parlıyordu. Parma-ğının oynatarak elmasın prizmalarından yansıyan güneş ışığını izledi.

Uzun, çok uzun zaman önce, bu taş toprakta gömülü bir parçaydı. Ama sıkı çalışma ve büyük azimle çıkarılmış, temiz-lenmiş, kesilmiş ve cilalanmıştı. Sonra da takan kadın tarafın-

dan değer verilmişti.

Şimdi Tanrı'nın Essie için seçtiği adam onu nişanlısının parmağına takmıştı. İyi bir adam. Dürüst bir adam. Babası tarafından terk edilmiş bir adam.

Ama bu kez terk edilmeyecekti. Essie onu terk etmeyecekti. Arkadaşları onu terk etmeyecekti. Tanrı onu terk etmeyecekti.

Essie ayağa kalktı. Yapılması gereken işler vardı ve kendi üzerine düşeni yapmaya kararlıydı.

M.C. Baker hapishaneye girdi. "Selam, Şerif. Morgan'ı görmeye geldim."

Melvin kalemini masanın üzerine vurarak her tarafa mürekkep saçtı. Tony'nin son iki günde, Melvin'in şerif olarak kariyeri boyunca gördüğü herhangi bir mahkûmdan çok daha fazla ziyaretçisi olmuştu. O kadar çok insanı Tony'nin hücrelerine sokup çıkarmakla uğraşmıştı ki başka bir şey yapamamıştı.

Anahtarları kaparak binanın arka tarafına yürüdü. Tony eski bir masanın arkasında elinde kalem ve mürekkeple oturuyor, gaz lambasında çalışıyordu. Melvin, Verdie'nin kendisini buna ikna etmesine izin verdiğine inanamıyordu. Verdie daha önce onun işine hiç karışmamıştı. Asla. Şimdiye kadar.

Ama Verdie ve kasabanın diğer kadınları, Morgan'a yerel bir Corsicanalı gibi davranıyordu. Ve hepsi, Essie'nin nişanlısı olmasından kaynaklanıyordu. Melvin önce kadınların Essie'yi nişandan vazgeçirmeye çalışacaklarını sanmıştı. Bunun yerine, son otuz yıldır kendilerini güvende tutan adamı, kendisini eleştirmişlerdi.

Ah, Tony'nin cinayeti işlediğine kendisi de inanmıyordu. Spreckelmeyer'in evinde neredeyse kendini kaybediyordu ve bunun sonucu olarak çocuğa biraz sert davranmıştı. Yine de

doğrudan ona işaret eden kanıta aldırılmazlık edemezdi, yoksa kasabadaki ve eyaletin başkentindeki birçok kişi onu eleştirirdi. Ama Corsicana Bisiklet Kulübü'nün kadın üyeleriyle kıyaslandığında, onlar tarafından eleştirilmeyi tercih ederdi.

Parmaklarıyla kalan saçlarını sıvazladı. Cinayeti gerçekte kimin işlediğini bulmak için bir duası varsa o da çalışmak için biraz rahat bırakılmasıydı.

Hücreyi açtı ve mahkûma çatık kaşlarla baktı. "Her dakika şaka kutusundaki maymun gibi kalkıp oturmaktan bıktım. Bu kapıyı açık bırakırsam yerinde kalacak mısınız?"

Ortalama bir kişi, Tony'nin yüzündeki anlık şaşkınlığı kaçırırdı ama Melvin, karşısındaki adamın yüz ifadesindeki anlık nüansları izlemeye alışmıştı.

"Evet, efendim" dedi Tony. "Size söz veriyorum."

Melvin başıyla onayladı. "Anlaştık o zaman." Baker'a döndü. "Gir. Senden başka herkes girdi zaten."

Baker hücreye girdi ve Tony'yle günlük işini yapmaya başladı.

Melvin masasına dönüp notlarını gözden geçirdi. Bisiklet yarışı için kasabaya gelenlerin birçoğu dönmüş, geride yerel halk ve petrol işçileri kalmıştı. Bildiği kadarıyla katil de gelip gitmişti. Ama kesin olarak öğrenene kadar, olanlarla ilgili bulunduğu parçaları birleştirmeye devam etmek zorundaydı. Texas'taki en zengin adamlardan birinin katilinin, arkasında iz bile bırakmadan çekip gitmesine izin veren şerif olarak tanınmak istemiyordu. Eğer suçlu değilse Essie'nin nişanlısının asılmasını da istemiyordu.

Tony'nin bıçağını bıraktığı Hoş Geldin Resepsiyonu'na katılan bütün konukların ve Ticari Otel'in bütün çalışanlarının listesini bir kez daha gözden geçirdi. Resepsiyona katılan adamları, özellikle yarışta Darius'un adamı tarafından geçilen

Mudge'ı sorgulamıştı.

Ama yarıştan sonra Mudge, Rosenburg Salonu'nda hayal kırıklığını bastırmış ve sızmış, bütün geceyi herkesin gözü önünde geçirmişti. Yarıştaki diğer adamlar da gece başka yerlerde olduklarını kanıtlamışlardı. Melvin konuk listesindeki bütün isimleri tek tek tarıyordu. Nedeni olanların fırsatı olmamıştı ve fırsatı olanların da nedeni yoktu.

Ama Ticari Otel'de konuşmak istediği birkaç kişi vardı. Sa-dece resepsiyon gecesi çalışanlar değil, aynı zamanda Darius'un cesedini sabah erken saatlerde odasında bulanlar da. Ayrıca, birinin sorgu sürecinde Darius'un kız kardeşinin veya annesinin girip çıktığını görüp görmediğini de öğrenmek istiyordu.

Baker, Tony'yle vedalaştı ve çıkmadan önce şapkasıyla Melvin'i selamladı. Hava kararmıştı ve küçük ofisin dışında cırcır böcekleri ötüyordu.

Melvin lambasının alevini artırdı. "Eh, ne düşünüyorsun bakalım, Morgan? Ağabeyinle ilgili aklına yeni bir şey geldi mi?"

Tony kâğıtlardan başını kaldırdı. "Ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum, Şerif. Annem ve kız kardeşim bugün Beaumont'tan Darius'un belgelerini getirdi ve onları inceliyorum. Her şey düzenli görünüyor. Orada burada bir-iki çalışanı işten çıkarmış ama birini cinayete sürükleyecek türden bir şey görünmüyor."

"O adamlar ne kadar süre önce kovulmuş?"

"Babamın bu yaz başındaki ölümünden sonra."

Melvin başıyla onayladı. "Eh, bana isimlerinin bir listesini yap da Jefferson County şerifine göndereyim. O da bir baksın."

Howard içeri girdi, hücre kapısını açık buldu ve hemen elini silahına attı. "Neler oluyor?"

Melvin başını iki yana salladı. “Biri yaralanmadan silahını yerine koy. Sadece hücrenin kapısını günde yüz kez açıp kapamaktan bıktım ve açık bırakmaya karar verdim.”

Silahını Tony’ye doğrultmuş hâlde Howard, sinsice ofisin arkasına doğru süzüldü. Tony ellerini kaldırdı.

“Şu şeyi kaldırır mısınız?” diye tekrarladı Melvin.

Howard kapıyı sıkıca kapatıp kilitleyene kadar Melvin’e aldırmadı. Tabancanın horozunu indirdikten sonra kılıfına koydu. “Kapıyı bu şekilde açık bırakmak biraz dikkatsizlik gibi görünüyor, Şerif.”

Melvin omuz silkerek ayağa kalktı. “Nasıl istersen. Artık sen burada olduğuna göre, ben Ticari Otel’e bir ziyaret yapabilirim.”

“Yeni bir şey mi buldun?”

“Hayır. Sadece bakınıyorum. Hemen geri dönerim.” Melvin şapkasını alarak kapıdan çıktı.

Essie şerifin ofisine girdikten sonra Şerif Yardımcısı Howard’ı Tony’yle yalnız görünce kalakaldı. Elleri nemlendi. Son iki gündür, Tony’ye Howard’ın tehditlerinden ve ardında yatan nedenlerden söz edip etmemek konusunda ikilem yaşıyordu. Ama bu, yalnızken konuşmak istediği bir konuydu. Bu şartlar altında bir şeyler yanlış olurdu.

Babasına ve hatta Melvin dayısına söylemeyi bile düşünmüştü ama uzun, çok uzun bir süredir ilk kez, sorunlarını paylaşmak istediği kişilerin onlar olmadığını anlamıştı. Bunun yerine, başka bir adama gitmek istiyordu. Evleneceği adama.

Essie ona sevgiyle gülümsedi ve Tony ayağa kalktı. Gözlerinin altında torbalar oluşmuştu ve bronz teninden biraz renk çekilmişti.

“Sana yiyecek bir şeyler getirdim” dedi Essie.

Howard masasının arkasından dolaştı. “Ah, teşekkürler, Essie. Çok teşekkür ederim.”

Essie gerildi. “Ben Bay Morgan’la konuşuyordum.”

Howard pantolonunu yukarı çekerek ona yaklaştı. “Eh, sanırım o şu anda aç değil. Bisiklet kulübündeki kadınlar onun Navarro County’deki en iyi beslenen adam olması için çabalıyor. Diğer yandan ben, öğleden beri hiçbir şey yemedim.” Howard, Essie’ye çok fazla yaklaşmıştı. “Bana bir şey getirdin mi, Essie?”

“Adım Bayan Spreckelmeyer.”

Howard, sepeti örten peçetenin köşesini kaldırdı. Essie onun eline bir tokat attı.

“Ah, sakın ol. Sadece bakıyordum.” Howard, sesini Tony’nin duyamayacağı şekilde kıstı. “Ama beklemekten rahatsız olmam, Essie. Sonuçta bugün Salı ve bu gece bana sendekileri göstereceksen beklemekten zevk duyarım.”

“Kenara çekilin” dedi Essie.

“Henüz değil, hayatım.” Howard peçeteyi tutup çekti. “İçindekilere bakmadan hücreye sokmana izin veremem. Belki mahkûma silah filan vermeye kalkabilirsin.” Sepeti karıştırdı ve bir şeftali alıp ısırıldı. “Hmm. Çok tatlıymış. Bütün güzel şeylerini ona vermek istediğinden emin misin?”

Essie, Howard’la duvarın arasından çıktı ve dayısının masasına yürüyüp anahtarları kapı.

Howard peşinden gidip bileğinden yakaladı. “Oraya girmenin doğru olacağını sanmıyorum. Mahkûm tehlikeli olabilir ve seni kasabalıların gözünde küçük düşürecek bir şeyler olmasını istemem.”

“Riske girebilirim” dedi Essie, kolunu çekip kurtarıırken.

Howard anahtarları Essie’nin elinden alırken gülümsedi. “Ben de buna güveniyorum, kızım. Ben de buna güveniyorum.”

Tony parmaklıkların kenarında duruyor, ikisini çatık kaşlarla izliyordu.

“Geri çekil” dedi Howard, yaklaşıırken.

Tony hücrenin arkasına çekildi. Howard kapıyı açtı ve Essie girdikten sonra tekrar kilitledi.

Ama masasına dönmek yerine, bir omzunu parmaklıklara dayadı ve parmağını demirlerin üzerinde gezdirdi.

“Bize izin verir misiniz, lütfen?” dedi Essie.

“Bana aldırmayın, Bayan Spreckelmeyer. Ben sadece işimi yapıyorum ve sizi koruyorum. Siz işinize bakın. Bilirsiniz, etrafınızda görebilecek biri yokmuş gibi.”

Howard’ın sözleri havada asılı kaldı ve Essie ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilemedi. Şerif yardımcısı orada dururken Tony’ye Adam’dan söz edemezdi.

“Belki Melvin dayım buradayken tekrar gelsem iyi olur” dedi Essie, Tony’ye.

Tony onun elini tuttu ve masanın diğer tarafına çekti. Sırtını Howard’a dönerek masaya yaslanınca, geniş omuzları Essie’yi şerif yardımcısının gözlerinden gizledi.

“Neler oluyor?”

“Uzun hikâye” diye fısıldadı Essie.

“Yüksek sesle konuşun” dedi Howard. “Sizi duyamıyorum. Tabii size katılmamı istemiyorsanız.” Gülüşü insanın tüylerini ürpertiordu.

Tony bir an Essie'yi inceledi. "Dayın Ticari Otel'e gitti" dedi, kısık sesle. "Buraya ne zaman geleceğini öğren ve o zaman gel. Bundan sonra da sadece o buradayken gel."

Essie omuzlarını sarkıttı. "Gitmek istemiyorum. Daha yeni geldim."

"Fısıldaşmayı kesin" dedi Howard.

Essie kilitte dönen anahtarların sesini duydu. "Al bunları" dedi, Tony'ye yemek sepetini uzatırken. "Daha sonra tekrar gelirim."

Tony onun elini sıktı. "Seni seviyorum."

Howard kapıyı açtı.

Essie masanın etrafından döndü. "Teşekkürler, Şerif Yardımcısı. Artık gitmeye hazırım." Hücrenin kapısından fırladı ve Howard'a yolunu kesme fırsatı vermeden ofisten çıktı.

Essie, neredeyse gece yarısı olana kadar bekledi ve sonra ağaçların arasında kalmaya dikkat ederek şerif ofisine gitti. Hapishanede gece nöbeti sırasının şerif yardımcısında olduğunu biliyordu. Aynı zamanda evin arka tarafında kendisiyle buluşma umuduyla ofisten çıkacağını da biliyordu.

Şansı yardım ederse Howard'ın yokluğu, Tony'ye her şeyi anlatması için Essie'ye yeterince zaman kazandıracaktı. Howard'ın kendisine şantaj yapması. Adam. Geçmiş.

Bana güç ver, Tanrım. Bana doğru sözleri ver.

Hapishaneye ulaştığında her yer karanlıktı.

"Kim var orada?" diye sordu Tony, Essie kapıyı açtığında.

"Benim." Essie bir kibrit çaktı ve Melvin'in masasındaki lambayı yaktı.

Tony darmadağınık saçlarla yattığı yerden kalktı. “Burada ne işin var?”

“Konuşmamız gerek.”

“Bir şey mi oldu?”

“Howard bana şantaj yapıyor.” Essie hücrenin anahtarlarını aldı.

“Hayır” dedi Tony. “Kapıyı açma. Biri gelirse, senin beni buradan çıkarmaya çalıştığını veya daha da kötüsü, adını karalayacak bir şey yaptığımızı düşünmesini istemiyorum. Onları yerine bırak ve parmaklıkların arasından konuşalım.”

Essie anahtarları Melvin’in masasına geri koydu.

Tony elini uzattı. “Buraya gel.”

Essie hücreye koşarak Tony’nin ellerini tuttu. Parmaklıklar vücutlarını ayırıyordu ama kalplerinin arasına giremezdi. Ruhlarını ayıramazdı.

“Seni özledim” dedi Tony.

“Ben de.” Essie kapıya yaslandı. “Senden ayrı kalmaya dayanamıyorum. Ya orada seninle olayım ya da sen burada benimle ol.”

Tony, Essie’nin ellerini dudaklarına çekti. “Bana neler olduğunu anlat. Howard her an dönebilir ve seni burada bulmasını istemiyorum.”

Essie başıyla onayladı. “Howard birkaç hafta önce Austin’e gittiğinde, daha önce Sullivan Petrol için çalışan bir adama rastlamış.” Bir sonra ne diyeceğini bilemeyerek duraksadı.

“Kim o?”

Essie dudaklarını ıslattı. “Sadece bir adam. Kasabadan kasabaya dolaşarak tek bir amaçla kadınları avlayan bir adam. Çok sevimsiz bir amaçla.”

Tony başıyla onayladı. “Anlıyorum. Bunun Howard’la ne ilgisi var?”

“Şey, bu adam Howard’a bazı şeyler anlatmış... özel şeyler... benimle ve kendisiyle ilgili...”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Tony, kaşlarını çatarak.

Essie’nin yüreği ağzına geldi. *Tanrım, yardım et.* Ama sesi çıkmıyordu. Sadece inanılmaz bir utanç ve korku duyuyordu. Söylenmesi gerekenleri söyleyecek nazik bir yol bulamadan, Tony’nin çenesi gevşedi ve gözleri iri iri açıldı.

“Ne diyorsun sen, Essie?” diye fısıldadı.

Essie yutkundu. “Bu adam beni baştan çıkardı ve Howard’a bunları anlatmış. Howard öğrendiklerini bana şantaj yapmak için kullanıyor.”

Tony’nin elleri gevşedi ama Essie’yi tamamen bırakmadı. “Baştan çıkarmak” derken neyi kastediyorsun?”

Essie’nin gözleri nemlerdi. “Beni mahvetti.”

“Zor kullanarak mı?”

Essie yavaşça başını iki yana salladı.

Tony onu bırakarak arkaya doğru sendeledi. “Sen... sen... başka bir adamla mı birlikte oldun?”

“Bir kez. Uzun zaman önceydi. Benim için hiçbir anlamı yok. Aptalcaydı...”

Tony sırtını dönerek iki eliyle masanın kenarını tuttu ve başını eğdi.

“Çok üzgünüm, Tony. Ben, o... şey...”

Tony masanın kenarını sımsıkı tutuyordu. “Neden bana söylemedin?”

Essie ne diyeceğini bilemiyordu. Bunun için uygun zaman

bulamadığını söylemek yeterli görünmüyordu. “Söylemeliydim.”

“Haklısın, söylemeliydin.” Tony’nin sesi boğuk çıkıyordu.

Ah, ağlama, Tony. Lütfen, ağlama.

“Tony...”

“Git buradan.”

“Lütfen. Sana söylemeye çalıştım. Bir kez değil, iki kez. Ama her seferinde...”

Tony aniden dönüp ona baktı. “Daha fazla çabalamalıydın. Daha doğrusu, ısrar etmeliydin; ben o yüzüğü parmağına takmadan *önce*.” Batıyı işaret etti. “O adama bir daha veremeyeceğin bir şeyi verdin, Essie. Benim hakkım olan bir şeyi. Neden bana ait olan bütün önemli şeyler – mirasım, babamın onayı, eşimin erdemi – hep başka birine veriliyor?”

“Tony, ben...”

“Çık buradan!” diye bağırdı Tony. “Hemen çık!”

Essie’nin gözlerinden yaşlar boşandı. “Yani bu kadar mı? Bir açıklama yapma fırsatı bile...”

“Evlilik yatağıımıza kirlenmiş hâlde geldiğin gerçeğini değiştirmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok, Essie.”

Essie nefesini tuttu. “Ah, evet, var.” Tony’nin büyük annesinin yüzüğünü parmağından çıkarıp Tony’ye uzattı. “Eğer bir evlilik yatağı yoksa oraya ‘kirlenmiş hâlde’ gelemem, değil mi?”

Yüzüğü Essie’nin elinden alıp rastgele bir yere fırlattı. Eli Essie’nin parmaklarını hafifçe çizmiş olsa da, tepkisinin etkisi çok daha derinlere iniyordu.

Essie açıklamak, bir şekilde telafi etmek istiyordu ama Tony’nin gözleri kapanmıştı ve aralarında duran birkaç demir parmaklıktan daha aşılmaz bir engel oluşturmuştu.

Essie sakin bir kararlılıkla kendini toparlayarak lambayı aldı ve dayısının masasına bıraktı. Tony'nin bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama dönüp ona bakma isteğine karşı koydu. Alevi üfleyerek odayı karanlığa gömdü. El yordamıyla etrafını yoklayarak kapıya ulaştı.

“Hoşça kal, Tony” diye fısıldadı. “Çok üzgünüm.” Sonra çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Essie, Beaton'ın doğusundaki sokaklardan uzak durarak doğruca Melvin'in evine gitti. Tony onun hafifmeşrep olduğunu düşünebilirdi ama değildi. Essie onun suçlamasını kabul etmek zorunda da olabilirdi ama Howard'ın sapıklığına katlanmaya da niyeti yoktu.

Kapıyı vurdu ve ön verandada çok fazla beklemesine gerek kalmadan Melvin kapıyı açtı. "Essie! Ne oldu?"

"Seninle konuşmam gerek."

"Gecenin bu saatinde mi?"

"Yardımcın bana şantaj yapıyor ve sessizliği karşılığında cinsel isteklerde bulunuyor."

Melvin'in yüzü şaşkınlıkla gerildi. "Ne?"

"İçeri girebilir miyim?"

Melvin kapıyı ardına kadar açtı.

"Mel?" diye seslendi Verdie, üst katta bir yerlerden.

"İş, Verdie" diye karşılık verdi Melvin. "Sen yatağa dön."

Essie, dayısının peşinden mutfığa girdi. Burası, çocukluğunda uzun saatler geçirdiği bir yerdi ve güzel anılarla doluydu.

Melvin bir lamba yakarak yeğenine baktı ve yaşlar içindeki yüzünü gördü. Nefesini tutarken yüzü öfkeden kızardı. “Onu geberteceğim. Onu kendi ellerimle geberteceğim. Otur, bebeğim, ben gidip Verdie’yi getireyim.”

Essie onun koluna dokunarak durdurdu. “Lütfen. Sadece biraz konuşabilir miyiz?”

“Seni incitti ve bunun bedelini ödeyecek. Konuşacak bir şey yok.”

“Onu oyalıyordum. Bir şey olmadı... henüz.”

“Sana dokunmadı mı? Seni incitmedi mi?”

“Hayır.”

“O zaman neden ağlıyorsun? Neden sabahın birinde buradasın?”

“Sabahın birinde buradayım çünkü yardımcın beni bu gece evin arkasında bekleyeceğini söyledi. Eve dönmeye korktum. Ağlıyordum çünkü hapisshanedeydim ve Tony’ye olanları anlattım. Dolayısıyla ona Adam’ı anlatmak zorundaydım. Tony, o, o...” Yine gözyaşları aktı.

Melvin uzanıp yeğenini kollarına aldı. “Ah, hayatım.”

“Artık beni istemiyor. Bana gözünün önünden kaybolmamı söyledi.”

Bunların yine olduğuna inanamıyordu. *Neden, Tanrım? Neden? Yaşadığım onca şeyden sonra. Bekârlığımı kabullendikten ve hayattan zevk almaya başladıktan sonra? Neden Töny’yi önüme attın ve sonra çekip aldın? Yeterince sınanmadım mı?*

Birkaç dakika sonra Melvin onu bıraktı, ocağı yaktı ve çaydanlığı koydu. Essie kollarını masaya koydu ve başını kollarına dayadı.

Biraz sonra Melvin elinde mendille dönerek masada ona katıldı.

“Baştan başla” dedi. “Bana her şeyi anlat.”

Essie'yi güvenli bir şekilde evine bıraktıktan ve etrafı kontrol ettikten sonra Melvin ofisine yöneldi. Her yer karanlık ve sessizdi. Mahkûmu derin uykusundan uyandırmayı umarak lambayı yaktı. Ama Morgan dirseklerini dizlerine ve başını ellerine dayamış hâlde yatağının ucunda oturuyordu.

Bu görüntü bile, Melvin'in öfkesini yeniden alevlendirmeye yetti. Anahtarları kapıp hücrenin kapısını ardına kadar açtı. Tony başını kaldırdığında, yüzündeki lekeler genç adamın yaşadığı yıkımı açıkça gösteriyordu ama Melvin kalbini sertleştirdi. Bu gece yıkılan tek kişi Tony değildi.

"Ne biçim adamsın sen be?" dedi Melvin. "Burada sıradan bir cinayet suçlusu gibi oturuyorsun ama Tanrı'nın bu dünyaya gönderdiği en tatlı meleklerden birini yargılamaktan geri kalmıyorsun. Ve o melek, sen bu hücreye atıldığında seni yargıladı mı? Hayır. Hayır, bunu yapmadı. O kız senden bir an bile şüphe etmedi. Sen nasıl karşılık veriyorsun?" Melvin içeri girdi. "Bir hata yaptı diye aşkını yüzüne çarparak."

"Hata mı?" dedi Tony, inanamayan bir tavırla. "Ne yaptığını biliyor musun?"

"Hepsini biliyorum."

"Ve sen buna bir *hata* mı diyorsun?"

"Evet, aynen öyle diyorum."

"Eh, ben çok daha kötüsünü derdim."

"Öyle mi?" Melvin gözlerini kıstı. "Bak, genç adam, sana bir-iki şey sorayım: Senin hiç günahın yok mu? İlk taşı atabilir misin?"

Tony cevap vermedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Tony'nin çenesinde bir kas seğirdi. "Yani bu her şeyi düzeltecek mi? İnsan olduğum ve günahsız bir hayat sürmediğim için?" Ayağa fırladı. "O benimdi, Melvin. Benim! Ve adı lazım değil, bana ait olan bir şeyi başkasına verdi. Buna hakkı yoktu!"

"Vardı! Yaptığı şeyi savunmuyorum. Onurlu bir şey olduğunu söylemiyorum. Ama bu, ona ait olan bir hediye idi ve verdi. Yüksek yerinden inip onu bağışlayamayacak kadar kibirli misin?"

Tony masanın etrafından dolaştı.

Melvin silahını çekti. "Sakın deneme."

Tony donup kaldı. İkisi de öfkeden kaskatı gerilmiş hâlde birbirlerine baktılar.

"Silahımı kaldıracağım" dedi Melvin, horozu indirerek. "Ama hazır dikkatini çekmişken sana bir şey hatırlatayım. Sahip olduğun her şey, aslında Tanrı'ya aittir. Mirasın. Özgürlüğün. Ailen. Kadının. Hayatın. Bu yüzden, haklı olarak senin olan şeyleri kaybetmenle ilgili sızlanmayı bırak çünkü gerçek şu ki hiçbir şey sana ait değil. Hepsi O'na ait. Bunu ne kadar çabuk anlarsan kendine acımdan kurtulup O'nun, sana bağışlamaya karar verdiği şeyler için şükretmeye o kadar çabuk başlarsın." Başını iki yana salladı. "Ve o bağışlardan biri, evlat, Esther Spreckelmeyer adında çok tatlı bir kız. Tanrı biliyor ya sen onu hak etmiyorsun ama her nasılsa onu aldın. Ve bebeğimi kirli suyla birlikte dökmeden önce uzun uzun düşünsen iyi olur."

Ofisin kapısı açıldı.

Howard içeri girdi, duraksadı ve sonra kapıyı kapadı. "Şerif. Bu ne sürpriz! Burada ne işin var? Her şey yolunda mı?"

Melvin tabanca kemerini çıkarıp olduğu gibi Tony'nin önündeki masaya bıraktı.

Howard kaşlarını çattı. “Ne yapıyorsun? Morgan oradan onlara ulaşabilir.”

Melvin kollarını sıvayarak Howard’a doğru yürüdü. “Bana silahını ver, Billy John. Ve rozetini.”

“Ne?”

“Beni duydun. Ver.”

“Ne diyorsun sen?”

“Kovuldun diyorum. Kasabanın en iyi sakinlerinden birini tehdit ettiğin için seni benzetmeden önce silahını ve rozetini istiyorum.”

Howard güldü. “Haydi, Melvin. Dalga geçmeyi bırak.”

“Sana dalga geçiyormuşum gibi mi göründüm, Billy John?” Melvin, Howard’ın önünde durdu.

Howard, Tony’ye bir bakış attı. “Dinle, Morgan’ın sana anlattığı yalanları bilmiyorum ama ben kimseyi tehdit etmedim.”

Melvin, Howard’ın silahını kılıfından aldı, horozunu kaldırdı ve yardımcısının göğsüne dayadı. “Bana. Rozetini. Ver.”

“Bunu yaparsan Dunn, büyük babama söylerim. Bir bakını karşına almak isteyeceğinden emin misin? Katillere yardım ederek bu kasabanın -ve bütün ülkenin- güvenliğini nasıl tehlikeye attığını ona anlatmamı ister misin?”

Silahın namlusuyla Howard’ın ceketini yana iten Melvin, diğer elini kaldırarak yardımcısının rozetini gömleğinden yırtıp aldı. “Büyük babana istediğini söyle. Şimdi, silah kemerini çıkar.”

Howard bir an tereddüt ettikten sonra kemerini çözdü ve yere bıraktı.

Melvin geri çekildi, silahın şarjörünü açtı ve boşalttı.

“Bana kimi güya tehdit ettiğimi söyleyecek misin?” diye sordu Howard.

Melvin boş silahı masasının üzerine bıraktı. “Elbette. Seni kovuyorum çünkü kasabamdaki bir kadının erdemini tehdit ettin. Ama bu” dedi, Howard’ın karnına sert bir yumruk indirerek, “O kadının benim yeğenim olması hatasına düştüğün için.”

Howard daha gençti ve hızlı yumruklarıyla övünürdü ama Melvin otuz yıllık şeriflik kariyerinde elbette ki bir dövüşte kendini savunmayı öğrenmişti.

Çocuk nefes bile alamadı. Melvin beden iriliği, güç ve deneyim açısından ondan üstündü. Howard yüzünü ve başını kollarıyla koruyarak duvara sindi.

“Yeter artık, Melvin” dediğini duydu birinin. Birinin kendisini geri çektiğini hissetti.

“Bu kadar yeter, Şerif” dedi ses. “Bu kadar yeter.”

Melvin nefes nefese bir hâlde dönüp baktığında, kendisini tutan kişinin Tony olduğunu gördü.

“Bu kadar yeter” diye tekrarladı Tony.

Melvin başıyla onaylarken kendi vücudunda Billy John’ın yumruklarının isabet ettiği yerleri hissetti. Gözü, çenesi, omzu ve kaburgaları.

Tony, Billy John’ın yanına çömeldi. “Howard? İyi misin?”

“Rahat bırak beni” diye hırladı Howard, Tony’yi itip ayağa kalkarken. Şişmeye başlamış gözlerinin arasından Melvin’e bakarak dişlerini sıktı. “Çok büyük bir hata yaptın, Dunn. Çok büyük bir hata.”

“Kasabamdan defol, Billy John” dedi Melvin.

“Gitmeye hazır olduğumda gideceğim. Belki şimdi. Belki de sonra. Ama beni kovamazsın. Hiçbir kanunu çiğnemedim.” Tony’ye bir bakış attı. “Ama sen bunu umursamazsın, değil mi

Şerif? Sen sadece suçluları korursun ve onurlu vatandaşları döversin, değil mi?” Bir cevap beklemeden kapıdan çıktı.

Hapishane penceresinden güneş ışığı süzülüyordu. Leylak kokusu taşıyan bir esinti, Tony'nin masasının üzerindeki kâğıtları titretti. Alnını ovalayarak işine odaklanmaya çalıştı ama büyük annesinin yüzüğü -Essie'nin yüzüğü- dikkatini dağıtıp duruyordu.

Onu hücresinin köşesinde bulmuştu ve masasının üzerine bırakmıştı. Yüzüncü kez eline aldığı anda, sadece Essie dokunduğu için dokunmaktan hoşlandığını fark etti.

Melvin'in sözleri kafasında yankılanıyordu ama kabullenmekte zorlanmıştı. Melvin'in söyledikleri doğruysa o zaman Tony'nin hiçbir şeyi yoktu ve Tanrı'nın her şeyi vardı.

Ve Tony'nin istediği bazı şeyler vardı. Masumiyetini kanıtlayıp hapisten çıkmak istiyordu. Mirasını istiyordu. Babasının kendisiyle gurur duymasını istiyordu. Karısının saf olmasını istiyordu. Hayır, *Essie*'nin saf olmasını istiyordu.

Ama babasının onayını asla alamazdı ve asla *Essie*'nin ilk erkeği olamazdı. Özgürlüğünü de asla kazanamayabilirdi ve dolayısıyla mirasın tadını asla çıkaramayabilirdi.

Bu yüzden, başladığı yere geri dönmüştü. Kendisinin hiçbir şeyi yoktu ve Tanrı'nın her şeyi vardı.

Zaten yeterince şeye sahip değil misin, Tanrım? Bana ait olanları da almak zorunda mısın?

Ama derinlerde, ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun, hiçbir şeyin üzerinde kontrolü yoktu. Tanrı'nın vardı. Ve tek mantıklı yol, O'na teslim olmaktı.

Neden olmasın ki? Daha ne kadar kötüleşebilirdi? İşlerin çok daha kötüleşebileceğini aniden fark ederek yutkundu.

Essie'yi tamamen kaybedebilirdi. Hayatını kaybedebilirdi.

Ama Essie'yi geri alamasa ya da ağabeyini öldürmek suçuyla asılsa bile, en azından kararı kendi başına vermediğini, Tanrı'ya bıraktığını bilmenin huzurunu yaşayabilirdi.

Nefesini üfleyerek sessizce kontrolünden vazgeçti ve Tanrı'ya teslim oldu. Bunu yaparken dünyadaki babasını gururlandıramamış olsa bile, belki Cennet'teki Baba'sını gururlandırabileceğini anladı.

Göğsünde taşıdığı düğüm biraz hafıflemişti. Şerifin ofisine bir gölge süzüldü. Başını kaldırıp baktı.

“Russ!” diye bağırdı, ayağa fırlayarak. “Walker!”

Hücre kapısı açıkken yerinde durması zordu ama bunu yaptı ve adamları önce Dunn'ın karşılamasına izin verdi.

“Şerif” dedi Tony, “Bu bay, Morgan Petrol'ün en iyi ustalarından Russ O'Berry'dir. Yanındaki aile avukatımız Nathaniel Walker.”

Dunn adamlarla tokalaştı. “Silahlarınızı buraya bırakmanızı istemek zorundayım, baylar.”

Tony kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Günlerdir gelip giden hiç kimseden silahını bırakmasını istememişti ve hatta Tony'nin sabahları usturayla tıraş olmasına bile izin veriyordu.

Yine de, şerifin temkinliliğini anlayabiliyordu. Bu adamlar sadece yabancı değildi ayrıca Russ bir devdi. Kuyuda çalışırken kullandığı şapkası ve çizmeleriyle, öküz gibi omuzlarıyla, lokomotif gibi göğsüyle, herkesi biraz duraksatırdı.

Tony gülümsedi. Russ'ı ne kadar özlediğini şu ana kadar hiç fark etmemişti.

Russ tabancasıyla kırbacını teslim etti. Walker'ın silahı yoktu.

“Salonuma gelsenize” dedi Tony, masasının önündeki iki deri sırtlıklı sandalyeyi işaret ederek.

Russ gülerек elini uzattı. “Ben de seni nemli ve karanlık bir hücrede hayal ediyordum. Hâline bak. Hapishane bile seni alçaltamamış. Nasılsın?”

Tony en iyi arkadaşının elini sıktı ve omzuna vurdu. “Şey, daha iyi günlerim olmuştu ama seni gördüğüme çok sevindim.” Walker’a döndü. “Gelmenize çok sevindim, Nathaniel.”

“Bıyığını kesmişsin.”

“Kestim.”

“Şey, evet.” Walker gözlüğünü burnunun üzerine itti. “Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama hazırlanması gereken bir sürü belge vardı.”

“Anlıyorum.”

Üçü oturdular.

Tony, Russ’a baktı. “İva ve çocuklar nasıl?”

“İva her zamanki gibi küstah ve çocuklar da Tony amcalarını özlüyor.”

“Eh, onlara göndereceğim saparna şekerlemelerini almadan sakın gitme. Bugün biraz aldırırım.”

“Buna bayılırlar.”

Tony gülümsedi. “Kuyular nasıl?”

“Bugünlerde kendi başlarına gayet iyi gidiyorlar.” Russ, Tony’ye Beaumont’taki kuyular hakkında bilgi verdi; hangileri ürettiyordu, hangileri kuruyordu ve hangileri kazılıyordu. Sohbet boyunca Walker çantasından bazı kâğıtlar çıkarıp karıştırdı ve boğazını temizledi.

Sonunda Tony ona döndü. “Orada benim için bir şey mi var?”

“Evet, var.” Walker, kâğıtları Tony’ye verdi. “Gösterdiğim her yeri işaretlemen gerek.”

Tony başıyla onayladı. “Onları bugün okuyup sabaha hazırlarım.”

Walker tereddüt etti. “Şey, hepsini hemen alabileceğimi umuyordum.”

“Oh?”

“Evet, ben, şey, Beaumont’a dönmem gerek.”

Tony belgeleri karıştırdı. “Söylediğini yapmak isterdim Nathaniel ama bunları incelemem biraz zaman alacak. Bu gece bitirsem bile, akşam treni çoktan kalkmış olur.”

“Standart belgeler, Tony, her şeyi Darius’tan sana aktarıyor.”

“Anlıyorum. Ama imzalamadan önce yine de okumak isterim.”

“Anlıyorum. Eh” dedi Walker, alındığı belli bir şekilde. “Sarıma sabah ilk iş olarak buraya gelmekten başka seçeneğim yok o hâlde.”

Tony başıyla onayladı. “Anlayışın için teşekkürler. Bu arada, Finch, Ticari Otel’de kalıyor. Seni görmek isteyeceğinden eminim.”

“Tony Bryant Morgan!” Bayan Lockhart, her adımında bastonunu yere vurarak ofise daldı. “Sam Hill’de neler oluyor?”

Üzerinde bisiklet pantolonu vardı ve bir hayli şişkindiler. Ve hapishaneye öyle girerken yelkenlerini açmış bir savaş gemisi gibi görünüyordu.

Adamlar çabucak ayağa kalktı.

Olduğu yerde donup kaldı ve Russ’ı baştan aşağı süzdü. “Bak bak. Gelinini yangından kurtaracak bir adam olduğunuz belli. Evli misiniz siz?”

“Evet, hanımefendi” dedi Russ, Tony’ye yandan bir bakış atarken.

Bayan Lockhart iç çekti. “Ah, elbette evlisinizdir.”

“Bayan Lockhart, size arkadaşlarım Bay O’Berry ve avukatım Bay Walker’ı tanıştıırabilir miyim?”

Bayan Lockhart bastonunu Tony’ye doğru salladı. “Sakın dikkatimi dağıtmaya kalkmayın, genç adam. Essie’nin yüzüğünün nerede olduğunu bilmek istiyorum.”

“Şu anda biraz meşgulüm” dedi Tony. “Belki daha sonra tekrar gelebilirsiniz.”

“Sorun değil, Tony” dedi Russ. “Sakıncası yok. Ayrıca o elmas yüzüğe ne olduğunu biz de bilmek istiyoruz. Değil mi, Walker?”

Walker gözlerini kırptırdı. Tony homurdandı.

Russ bir elini sandalyesinin arkasına koydu ve diğerini Bayan Lockhart’a uzattı. “Lütfen, hanımefendi?”

Bayan Lockhart onun elini tutarak, sandalyeye bir tahtmış gibi oturdu. “Şimdi” dedi. “Yüzük nerede?”

“Masamın üzerinde, tam burada.”

“Kafana bir şey mi düştü? Yüzüğün parmakta olması gerekir. Neden değil?”

“Bayan Lockhart...”

Bayan Lockhart bastonunu yere vurdu. “Bana emretmeye kalkmayın, bayım. *Kırık Aşk Zinciri*’nde, Bay Tittle ve Bayan Vermilyea’nın Bayan Coughenburger’ı nasıl küçümsediğini ama sözlerine biraz dikkat etseler, çektikleri onca acının engellenebileceğini hatırlarsınız. Bana o kısmı hatırladığınızı söyleyin.”

Tony yüzünün kızardığını hissetti. “Evet, hanımefendi. Hatırlıyorum.”

Russ'ın kaşları saç diplerine kadar kalktı.

“O zaman *Tek Günah*'ta, Bayan Klingenfluss'ın ciddi şekilde yanlış anlaşıldığını da hatırlıyor musunuz?”

“Evet, hanımefendi.”

“Bayan Longanecker'ın kendini aklayabilmek için bolca sürünmek zorunda kaldığını?”

“Evet, hanımefendi.”

Yaşlı kadın ellerin bastonunun üzerinde birleştirdi. “O hâlde bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

Russ, Walker ve şerif, Tony'ye baktılar.

Tony boğazını temizledi. “Sürünmek?”

Bayan Lockhart gülümsedi. “Bakın öğrenmeye başladınız.”

Tony başıyla onayladı. Tanrı'yla zaten barış yapmıştı ve şimdi Essie'yle barış yapmayı planlıyordu; hatta Bayan Lockhart gelmeden önce bile. Nişanlısını hâlâ seviyordu ve bu yüzüğü onun parmağında görmek istiyordu. Karısı olmasını istiyordu. Ama acaba Essie onu hâlâ istiyor muydu?

Bisiklet Kulübü en son toplandığından beri beş gün geçmişti. Bu süreçte, Essie'nin üyeleri dedektifçilik oynamaktan çok hoşlanmıştı. Bu kasabada Bay Holmes veya Dr. Watson'a ihtiyaç yoktu; Corsicana Bisiklet Kulübü'nün kadın üyeleri vardı. Ama artık konu ilginçliğini biraz kaybetmişti ve kadınlar kendilerini peş peşe çıkmazlarda buluyordu.

Kara bulutlar sabah güneşini engelliyordu ama kulüp binasının yüksek pencerelerinden serinletici bir esinti süzülüyordu. Üyeler kısık seslerle konuşarak ve asık yüzlerle yürüyerek içeri giriyordu. Shirley toplantıyı başlattı ve kadınlar tek tek ayağa kalkarak Darius'la ilgili bulgularını belirtti; daha doğrusu, neler bulamadıklarını.

Essie eldiveninin parmaklarını düzeltti. Tony'ye yüzüğünü geri verdiğinden beri, sol elinin çıplaklığını belli etmemesini umarak yine eldiven giymeye başlamıştı. Ama fark edilmişti. Essie yüzüğünü özlüyordu. Tony'yi özlüyordu.

Bütün kadınlar, Tony'yle Essie arasında bir sorun olduğunun farkındaydı ama kimse nedenini bilmiyordu. Çoğu, Tony'nin hapiste olmasından kaynaklandığını düşünüyordu ve Essie'nin onun yanında durmamasını eleştiriyordu. Ama gerçekte Tony'nin onu geri çevirdiğini çok az kişi biliyordu.

Ama yüzüğü geri verdiği için üzgündü. Kulüp içinde böylesine bir kargaşa ve gruplaşma yaratacağını bilseydi, bunu yapmazdı. Nişanı atma kararı, Tony'nin masumiyetine inancını yansıtmıyordu.

Bu yüzden, kulüp üyelerinin eleştirilerini azaltmak için hanımlara bunu Tony'ye bir konuda ders vermek için yaptığını açıklamıştı. Başlarını iki yana sallamış ve bunu yapmak için yüzüğü çıkarıp atmak dışında bir sürü yol olduğunu söylemişlerdi ama artık olan olduğuna göre, çok çabuk geri adım atmamasını yoksa her şeyin boşa gideceğini söylemişlerdi.

Dolayısıyla Tony, Harley Vandervoort aracılığıyla haber göndererek en kısa süre içinde Essie'yle görüşmek istediğini bildirdiğinde, Essie kaçamak cevap vermişti. Sadece arkadaşları ondan bunu beklediği için değil, ayrıca Tony'yle tekrar yüzleşmeye hazır olmadığı için.

"Bay Tony sizi görmek istiyor" demişti Harley, Bisiklet Kulübü'ndeki ofisine girerken.

"Öyle mi?" diye sormuştu Essie, kalemini bırakarak.

"Evet. En çabuk şekilde gelmenizi istedi."

Essie kapıya bakmış, yerinden fırlayıp hapishaneye kadar koşarak gitme isteğini bastırmıştı. Ama gittiğinde ne yapacaktı ki? Hiçbir şey değişmemişti ve yanlarında biri olmadan söylenmesi gerekenleri söyleyemezlerdi.

Melvin onu kovduğu için Howard elbette ki orada olmayacaktı ama Essie onun hâlâ kasabada olduğunu duymuştu. Ve kulak verenlere, Essie'nin Adam'la bir ilişkisi olduğunu fısıldamakta gecikmemişti.

Essie kimsenin ona inanmamasını, hikâyelerini işini kaybetmesinden dolayı duyduğu öfkeye bağlamasını umuyordu ama kasabada bu kadar yeni insan varken herkes Essie'yi tanı-

mıyordu. Yani bazılarını gerçekten ikna edebilirdi.

Yine de Essie, konuyu Tony'yle tartışamazdı. Dayısının varlığı bile onu utandıracağı için bu şartlar altında mümkün değildi. Ve Howard söylentileri yayarken hapisanede gece buluşmak için de evden çıkamıyordu.

Ayrıca böylesine tepeden bakan bir tavırla çağrılmak da hoş değildi. Sanki Tony, istediği anda onun her şeyi bırakıp koşmasını bekler gibiydi.

Kalemini tekrar almıştı. "Gidebileceğimden emin değilim, Harley. Yapmam gereken bir sürü işim var."

Çocuğun gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Ama size söylemesi gereken çok önemli bir şey varmış. Gelmezseniz söylemeyecekmiş."

"Yazıp göndersin o zaman."

Bu iki gün önceydi. Tony, Harley'i üç kez daha göndermişti ama her seferinde davet şekli aynıydı. Essie de kibarca ama kararlı bir şekilde geri çevirmişti.

"Bu konuda biraz sinirleniyor artık, Bayan Essie" demişti Harley. "Peşimde siz olmadan geri dönmememi söyledi."

"Peşinde mi?" diye sormuştu Essie, gerilerek. "Beni oraya sürüklemeni mi bekliyor? Söylediği tam olarak bu muydu?"

Harley geri geri ofisten dışarı çıkmaya başlamıştı. "Endişelenmeyin. Size istemediğiniz bir şeyi yaptırmayacağım."

"Kesinlikle yaptırmayacaksın. Ve sana bir tavsiyede bulunayım, ufaklık. Eğer bir gün bir kıza kur yapacaksan bunu nazik bir şekilde ikna ederek yap. Şunu bunu yapmasını emretme ve kesinlikle onu bir yere çekiştirtme."

"İkna etmek ne demek?"

"Birine bir konuda fikrini değiştirtmeye çalışmak."

“İyi de, siz kendisiyle konuşmadan Bay Tony bunu nasıl yapabilir ki?”

Essie gözlerini kırptırmıştı. “Şey, bilmiyorum. Belki nazik bir mesajla? Belki şiirsel bir şeyle? Okuduğu o aptal aşk romanları düşünülürse bence bunu yapabilir.”

Essie iç çekti. Öfkelenmemesi gerektiğini düşünmeliydi. Harley ağzı sıkı biri değildi ve şimdi kasabadaki herkes Essie’nin Tony’nin isteklerini geri çevirdiğini değil, ayrıca romantizm istediğini de biliyordu.

Ne var ki Essie’nin istediği şey romantizm değil, ilahi müdahaleydi. Bu yüzden, dua etmekten vazgeçmemişti. Ya da Tony’yi sevmekten. Ya da gerçek katili bulmaya çalışmaktan.

“O hâlde döngüyü tamamladık” dedi Shirley, gruba. “Ama sonuca Pazar günü olduğumuzdan daha yakın değiliz.”

Essie düşüncelerini dizginledi ve etrafına bakındı ama kimse onun ilgisizliğini fark etmemişti. Bayan Bogart yelpazesini sallıyordu. Genç Bayan Davis, eteğinde gevşemiş bir dikişle oynuyordu. Bayan Owen bir sineği kovalıyordu.

“Belki de çok fazla şeyi hafife alıyoruz” dedi Anna Morgan. Annesi onunla birlikte Corsicana’ya dönmemiş, tekrar yolculuk yapamayacak kadar üzgün olduğundan, Beaumont’ta kalmıştı. Anna da Bayan Lockhart’la kalmaya karar vermişti.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Shirley.

“Tam olarak bilmiyorum” dedi Anna, iç çekerek. “Siz ne dersiniz, Bayan Lockhart? Kitaplarınızdan birinde işlerin görüldüğü gibi olmadığı böylesine korkunç bir durum var mıydı?”

Essie gözlerini kapayarak öfkesini bastırmaya çalıştı. Darius Morgan’ın katilini aşk romanlarını inceleyerek bulamazlardı.

“Şey” dedi Bayan Lockhart, parmağını bastonuna vurarak,

“Kasvetten Çıkış’ta, herkes Bay Bumpus’un boğulduğunu sanırken aslında zehirlenmişti. Ama katil, yetkilileri şaşırtmak için cinayeti boğulma gibi göstermişti.”

Essie ellerini birleştirdi ve ihtiyaç duyduğunda kendisini teselli eden kişinin Bayan Lockhart olduğunu hatırlayarak çenesini kapalı tuttu. Anna’yı evine alan da oydu. Düzenli olarak Tony’ye yemek gönderilmesini sağlayan da oydu. Dolayısıyla Essie sakın kalacak ve tatlı yaşlı kadının kitaplarından istediği kadar söz etmesine izin verecekti.

“Aslında” dedi Bayan McCabe, “Bu konuyu açmanız ilginç. Kocam Bay Morgan’ı gömülmeye hazırlarken doktora cesedin midesinin iltihaplı olduğunu ve teninde sarılık bulunduğunu söylemişti.”

Shirley kaşlarını çatarak başını doktorun karısına çevirdi. “Bu bıçaklanan biri için normal bir durum mudur, Bayan Gulick?”

“Aslında değildir.”

“Dr. Gulick, eşinizin açıklamasına nasıl karşılık vermiş, Bayan McCabe?”

“Şey” dedi Bayan McCabe, “Gülmüş ve şakayla belki de Bay Morgan’ın arsenikle zehirlenmiş olabileceğini söylemiş. Bunu o zaman düşünmemiştim çünkü herkes Bay Morgan’ın bıçaklandığını düşünüyordu. Yani, her yerde kan vardı.”

Bayan Bogart inleyerek sarardı ve baygınlık geçirdi. Yanında oturan kadınlar çığlık atarak ayağa fırladılar ve biri yaşlı kadının başını desteklerken diğeri yelpazesini hızla sallamaya başladı ve üçüncüsü de kadının yanaklarına vurdu.

“Ah, zavallı kadın” dedi Shirley. “Görünüşe bakılırsa konuşmalar Bayan Bogart’ı rahatsız etti. Yanında tuz ruhu olan var mı?”

Sonraki birkaç dakikayı Bayan Bogart’ı ayıltmaya çalışırken

geçirdiler ve bu arada Essie'nin kalp atışları hızlandı. Bayan Lockhart'ın önerisi bir aşk romanına dayansa bile, Essie fikri göz ardı edemezdi. Özellikle de doktorun ve adli tabibin eşlerinin açıklamalarını duyduktan sonra.

“Sadece teori olarak” dedi Shirley, Bayan Bogart henüz tam olarak ayılmamasına rağmen devam ederek, “Diyelim ki Bay Morgan'ın ölümü zehirlenmeden kaynaklandı. Eğer durum buysa neden katil onu bıçaklama zahmetine girişsin ki?”

“Çünkü suçu Tony'nin üzerine atması gerekiyordu” dedi Essie, aniden heyecanlanarak. “Bu yüzden, bıçağı kullandı ve şerifin bulabileceği bir yerde bıraktı.”

Bayan Zimpelman başını iki yana salladı. “O zaman neden sadece Bay Morgan'ı bıçaklamadı ve zehri kullanmaya gerek gördü?”

Bayan Bogart tekrar bayıldı. Bayan Davis, yaşlı kadını bir yandan yelpazeliyor, bir yandan mendille alnını siliyordu.

“Belki de katil ufak tefek bir adamdı” diye önerdi Bayan Pickens. “Bay Morgan çok iri bir adamdı ve bir dövüşte o adamı yenmek bence zor olurdu.”

“Ama birini zehirlemek zaman almaz mı?” diye sordu Shirley.

“Gerekmez” dedi Bayan Gulick. “Walker County'de kadının biri kocasının yumurtalarına arsenik koymuştu. Adam bir saat içinde ölmüştü.”

Salonda bir heyecan dalgası yükseldi.

Shirley tokmakla kürsüye vurdu. “Bayan Pickens? Son zamanlarda dükkânınızdan arsenik alan oldu mu?”

“Şey, doğrusu birçok kişi aldı. Bay Flouty fare zehri aldı. Bay Pennington boya aldı. Şerif Yardımcısı Howard macun

aldı.” Kadın, dükkânını ziyaret eden müşterileri zihninde canlandırmaya çalışarak, böcek gözü gibi iri gözlerini tavan kirişlerine dikti. “Buntingler yeni duvar kâğıdı döşüyor.”

Shirley inledi.

“Ah, hayatım” dedi, ellerini ovuşturarak. “Ben...”

Shirley bir elini kaldırdı. “Sorun değil, hanımefendi. Annem ve babamın Bay Morgan’ı duvar kâğıtlarıyla zehirlemeye kalkışmayacaklarından eminim.” Salonda hafif kahkahalar yükseldi. “Yine de, hatırladıklarınızı detaylıca kaydetmemizde yarar var. Lütfen devam edin.”

Bayan Pickens, en azından yarım düzine isim daha sıraladı ama hiçbirinin Darius’u öldürme olasılığı yok gibi görünüyordu.

“Crook’lara da sormamız gerek” dedi Bayan Vandervoort. “Belki biri onlardan bir şeyler almıştır.”

Bayan Pickens gerildi. “Eğer arsenik alınacaksa eminim ihtiyacı olan kişi Un, Yiyecek ve Alkol Dükkânı’na gelir. Doğrusu şu ki Bay Morgan bile bizden sabun ve şiltesindeki tahtakurularını öldürmek için arsenik aldı.”

Essie’nin ağzı açık kaldı ve salon sessizliğe gömüldü.

“Ne?” diye sordu Bayan Pickens, kendisine bakan kadınlara bakınarak. “Tanrı aşkına, bizim Bay Morgan’ı kastetmedim. Diğerini kastettim.”

“Öleni mi?” diye sordu Shirley, şaşkınlıkla.

“Hayır, hayır. Diğer. Fransız gibi olan.”

“Finch mi?” diye sordu Anna. “Finch Morgan mı?”

“Evet, sanırım adı buydu.”

Anna başını iki yana salladı. “O olamaz. O Darius’un sürekli arkadaşıydı. Kuzenden çok kardeş gibiydiler. Mirasın Tony’ye kalmasını asla istemezdi.”

“Peki, ya Şerif Yardımcısı Howard?” diye sordu Verdie.

“Sevimsiz bir adam olduğu kesin” dedi Shirley “Ama ne gibi bir nedeni olabilir ki?”

“Essie’ye yaklaştığını herkes biliyor” dedi Bayan Lockhart. “Belki de Tony’den kurtulmak istemiştir.”

Kadınlar kendi aralarında mırıldandılar.

Essie boğazını temizledi. “Bay Howard, Tony bu kasabaya hiç gelmemiş olsaydı bile benimle bir şansı olamayacağını biliyordu.”

“Şey” dedi Shirley, “Yarın sabah yine toplanalım. Bu arada Bayan Pickens’tan, birini gözden kaçırmış olabilir mi diye Bay Pickens’a da danışmasını istiyoruz. Ve Bayan Vandervoort? Crook’ları ziyaret edebilirsiniz, size de çok müteşekkir olacağız.” Tokmağını yine kürsüye vurdu. “Toplantı sona ermiştir.”

Essie kapıyı açtığında Harley’i ön verandada buldu. Botları çamur içinde, çoraplarından biri aşağı kadar inmiş hâlde ve şortunun paçalarının altından görünen tozlu dizleriyle duruyordu.

“Bu, sizin için Bay Tony’den” dedi Harley, mesaj kağıdını kirli parmaklarıyla uzatırken.

“Bunu Tony mi yazdı?”

“Evet. Ve sizden başkasına okutmamam için bana yemin ettirdi.”

“Anladım.” Essie parmağını balmumu mührün altına sokarak kırdı ve kâğıdı açtı.

Sevgili Essie,

“Lord Birmingham’ın Kızı” adlı hikâyede

Bayan Dye nişanlısının onu istemediğini düşündü.

“Hiç de öyle değil!” diye bağırdı adam.

Kadın geri döndü ve adam bu kez doğru şekilde davrandı.

Sevgiler, ABM

Essie alt dudağını ısırды ama gülümsemesini bastıramadı.

“O-o” dedi Harley. “Hemen teslim olmayacaksınız, değil mi?”

Essie başını yana yatırdı. “Bunu yapmamı istediğini sanıyordum. Bay Tony’den hoşlanmıyor musun?”

“Ah, evet, hanımefendi! Onu çok seviyorum. Ama eğer onu görmeye giderseniz bana her mesaj için verdiği iki peniyi keseceğini düşündüm ve açıkçası, üç günde on sent kazandım. Ayrıca annem onu kolay affetmemeniz gerektiğini söyledi. Bayan Lockhart’ın kitaplarındaki gibi adamların çabalamak zorunda kaldıklarında daha fazla değer verdiğini söyledi.”

“Ulu Tanrım!” Essie kapıyı ardına kadar açtı. “İçeri gel de ellerini yıka. Tepside yeni fırından çıkmış kurabiyeler var.”

“Peki, hanımefendi!”

Harley mutfağa koşarken Essie de babasının çalışma odasına girip masaya oturdu ve kalemi aldı.

Sevgili Tony,

Şiirini çok beğendim. Ancak Lord Birmingham’ın kızının çok hevesli görünmediğini de biliyorum. Bu kitaba çok değer verdiğine göre, ben de mesafemi koruyacağım ama yeni mesajlarını sabırsızlıkla bekleyeceğim.

“Corsicana’da daha fazla kalmana gerek yok, Russ” dedi Tony, birkaç gün sonra kollarını masaya dayayarak. “Spreckel-meyer gelecek hafta beni duruşma için Fort Smith’e götürmesi gerekebileceğini söylüyor ve o zamana kadar her şeyi toparlamamız gerek.”

“Fort Smith mi?” dedi Russ, sandalyeyi ters çevirip üzerine ata biner gibi oturarak. “Orası Cellât Yargıç Parker’ın yeri değil mi?”

Tony tereddüt etti. “Sanırım öyle. Ama Melvin bundan bahsetmemişti.”

“Bu iyi değil. Darius hâlâ ölü. Senin bıçağınla öldürüldü. Nedeni olan tek kişi sensin. Bu yüzden, sence bu yargıç –ya da herhangi bir yargıç- seni neden serbest bıraksın?”

“Çünkü ben yapmadım.”

“Ama kesinlikle sen yapmışsın gibi görünüyor.”

Tony gözlerini ovaladı. “Darius’un zehirlendiğinden ve bıçağın bir yanıltmaca olduğundan söz ediliyor.”

“Evet, bunu ben de duydum. Ama doğru olmadığını da duydum. Şerifin bu zehirlenme hikâyesini yeğeni için uydurduğunu da duydum.” Russ başını iki yana salladı. “Şu Howard, her yerde Dunn’ın sana bir mahkûm gibi değil, bir konuk gibi davrandığından söz ediyor ve onu dinlemek isteyecek birçokları var.”

Tony etrafına bakındı; yatağının üzerindeki yastıklar ve yorganlar, taburenin üzerinde duran tıraş malzemeleri, kitaplar ve kâğıtlarla dolu bir masa, kadınlardan gelen kurabiyelerle dolu bir sepet, ardına kadar açık duran hücre kapısı. Eksik olan tek şey, parmaklıklı pencereye asılacak perdeler ve ayağının altına konacak bir halıydı.

“Ne öneriyorsun?”

“Bilmiyorum, Tony. Sadece huzursuzum, hepsi bu. Kasa-

bada da huzursuzluk var. Ve Finch de hiç yardımcı olmuyor ki yaptıkları neredeyse Darius'u azizliğe yükseltecek."

Tony iç çekti. "Bu seni şaşırtmamalı."

Dışarıdan gelen ağır ayak sesleri Tony'nin dikkatini çekti. Güneşten derisi sertleşmiş bir petrol işçisi, çamur içindeki çizmeleriyle hapishaneye girdi. Darius'un aldığı yeni arazide çalışması için Beaumont'tan getirilen adamlardan biriydi. Adam içeri yürüyerek şerife bir bakış attı, Tony'yi baştan aşağı süzdü ve Russ'a döndü.

"Patron seni arıyor."

"Finch mi?" diye sordu Russ.

"Evet. Ve burada Bay Darius'un katiliyle oturduğunu öğrenmekten hiç memnun olmayacak."

Russ yavaşça ayağa kalktı. "Finch benim ya da senin patronun değil. Patronumuz Bay Tony Morgan. Ve katil filan da değil. Duruşması sonuçlandığında bu ortaya çıkacak."

"Biz öyle görmüyoruz." Adam elini kaldırarak Russ'ın konuşmasını engelledi. "Şimdi, sana karşı değiliz, Russ. Tony'yle eski arkadaş olduğunuzu biliyoruz ama bunu Tony'nin yaptığı da biliyoruz."

Şerif masasının etrafından dolaşarak geldi ve petrol işçisiyle hücrenin arasına girdi. "Söyleyeceklerini söyledin. Artık buradan gitsen iyi olur."

Adam ağzındaki tütünü diliyle bir yanağından diğerine aktardı. "Çocuklar bundan hoşlanmıyor, Şerif. Bir adamın kendi kardeşini öldürmesi. Bırak ayrıcalıklı bir konuk gibi ağırılanmayı, yaşamayı bile hak etmiyor." Tükürük hokkasını yarım metre ıskalayarak tükürdü. "Buna çok fazla tahammül edeceklerini sanmıyorum."

“Adalet yerine getirilene kadar tahammül edecekler ve onlara bunu benim söylediğimi söyleyebilirsin.”

Adam Melvin’i baştan aşağı süzdü ve yine tükürdü. “Nasıl istersen.” Bakışlarını şerifin omzunun üzerinden Russ’a çevirdi. “Geliyor musun?”

“Birazdan gelirim.”

Petrol işçisi hapishaneden çıkana ve gözden kaybolana kadar Russ ve Melvin kıpırdamadı.

Melvin nefesini saldı.

“Bu ne kadar süredir devam ediyor?” diye sordu Tony.

“Kasabaya geldiğimden beri diyebilirim. Giderek de kötüleşiyor.” Russ, arkadaşına döndü. “Senin için fark etmeyecekse bir süre ortalıkta dolaşmak istiyorum. İşleri izlemem gerek.”

“Beaumont’taki kuyulardan ne haber? Iva’dan?”

“Iva ve çocuklar iyi. Ve Morgan Petrol için de hiç endişelenme. Archie işini biliyor. Evde her şey kontrol altında.”

Sevgili Essie,

Hayal ediyorum büyük şapkalı kızı

Kurbağa ve yılan avlayan ama bırakan sıçanı

Bir kayar ki tırabzandan aşağı

Ziyaret eder mi acaba hapishaneyi

Ve kalır mı güzel bir sohbet için?

Sevgiler, ABM

Essie, Bisiklet Kulübü'nün diğer üyeleriyle birlikte otururken toplantıyı Shirley'in yönetmesinden memnundu. Bir bankacının kızı olarak, genç kadın kasabada daima saygı görmüştü ama şimdi sergilediği özgüvene, Jeremy'yle evlendikten sonra kavuşmuştu.

Gösterişli, fırfırlı, abartılı süslü giysiler gitmiş, yerlerine ağırbaşlı, mütevazı gömlekler ve etekler gelmişti. Bunun kısmen Jeremy'nin kayınpederinden para almayı reddetmesinden kaynaklandığını, bu yüzden Shirley'in daha önce giydiği giysileri artık alamadığını Essie biliyordu. Ama Shirley hayatı boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Ve hâlâ yörenin en güzel kızı olduğu da inkâr edilemezdi.

Essie, yas kıyafetleri içinde yanında oturan Anna'ya bir bakış attı. Shirley'in güzelliğiyle boy ölçüşebilecek biri varsa o da Tony'nin kardeşi olabilirdi. Ama Shirley'den çok farklıydı. Kahverengi saçları ve buğday teniyle, Shirley'in sarı saçlarına ve bembeyaz tenine kontrast oluşturuyordu.

Anna, Essie'ye bakarak gülümsedi. Bu hafta birlikte oldukça fazla zaman geçirmişlerdi. Essie bu süreçte Ewing'in Bayan Lockhart'ın kapısına gelir gelmez, kızın nasıl heyecanlandığını

fark etmişti. Kız orada kaldığı için Ewing'ın yaşlı kadının evini şimdilerde çok daha sık ziyaret ettiği kasaba halkının da gözünden kaçmamıştı. Essie, Anna'nın elini tutarak sıktı.

Belki kız bir gün Essie'nin görümcesi olacaktı. Tabii Essie ve Tony barışırsa. Ve gönderdiği şiirler, Essie'nin içinde bir umut ışığı canlandırmıştı.

Ama Tony onun geçmişteki günahını bağışlasa bile, aşmaları gereken bu cinayet davası vardı. Ya yeni yargıç Tony'yi suçlu bulursa?

Lütfen, Tanrım. Benimle evlenmese bile, onun yapmadığı bir şeyden mahkûm edilmesini istemiyorum. Lütfen gerçek suçluyu bulmamıza yardım et, Tanrım. Lütfen.

Dikkatini tekrar toplantıya verdi.

“Bizim için bir raporunuz var mı, Bayan McCabe?” diye sordu Shirley, ikinci sırada oturan adli tabibin eşine bakarak.

Bayan McCabe ayağa kalktı. “Bayan Gulick ve ben eşlerimizle tekrar konuştuk ve Bay Morgan'ın zehirlendiğinden artık neredeyse eminiz. Tony Morgan'la yumruklaştıklarında, Darius Morgan'ın yaralarıyla ilgilenmesi için Dr. Gulick çağırılmıştı.”

“Bu doğru” dedi Bayan Gulick. “Ama kocam zamanının büyük bölümünü, kavgayla hiçbir ilgisi olmayan şeyleri tedavi ederek geçirdiğini söyledi.”

“Ne gibi?” diye sordu Shirley.

“Her türde şeyler” dedi Bayan Gulick. “Adam ciddi mide kramplarından, ellerindeki ve ayaklarındaki yakıcı acıdan, baş dönmesinden ve kaşıntılardan söz ediyormuş. Kocam başlangıçta ne düşüneceğini bilememiş.”

“Ama öldürüldükten sonra” dedi Bayan McCabe “Ve eşim Percy tenindeki sarılığı ve midesindeki şişliği gördükten sonra, o zaman zehirlenmeden şüphelenmeye başladılar.”

Shirley kaşlarını çattı. “O zaman, arsenik zehirlenmesinden mi ölmüş?”

“Hayır, hayır” diye cevap verdi Bayan McCabe. “Onu öldüren şey bıçak. Ama Dr. Gulick, bıçaklanmasa bile pek uzun süre yaşayamayacağı sonucuna varmış.”

Aniden salonda konuşmalar yükseldi.

“Sizce ikisini de yapan aynı kişi miydi?” diye sordu Bayan Vandervoort, gürültünün üzerinden. O anda herkes sessizleşti.

“Bilmiyorum” dedi Bayan McCabe.

Kadınlar yine aralarında olasılıkları tartışmaya başladı.

Shirley tokmağını vurdu. “Şerif bunu biliyor mu?”

“Biliyor.”

Bayan Blanchard ayağa kalktı. “Arseniğin nasıl kullanıldığını bulmayı öneriyorum. Bu bize maktulü kimin zehirlediği konusunda bir ipucu verebilir.”

Verdie, vücudunun göz kamaştırıcı biçimini vurgulayan sade kesimli elbisesiyle ayağa kalktı. “Bu haftanın başlarında ben de aynı şeyi düşündüm. Melvin benimle işini nadiren konuşur; özellikle de böyle sevimsiz konuları. Ama artık Şerif Yardımcısı Howard ortalıkta olmadığından, hapishanede Melvin’in masasına bir göz atabildim.” Elini eteğinin gizli cebine soktu ve küçük bir defter çıkardı. “Notlarını bulmayı başardım.”

Kadınlardan alkışlar yükseldi.

“Bay Morgan’ın otel odasında bulduğu şeylerin bir listesini yapmış. İçlerinde arsenik bulunabilecek şeyleri çıkarmaya çalıştım. Ne yazık ki bir şey bulamadım. Ne bir fincan, ne bir viski şişesi, ne yiyecek... hiçbir şey.” Verdie parmağını yaladı ve birkaç sayfa çevirdi. “Bulduklarının hepsini okumamı ister misiniz? Liste bir hayli uzun.”

Shirley alt dudağını ısırıldı. “Bunu yapmadan önce, arseniğin bir kişinin vücuduna girebileceği, yutmanın dışında kalan çeşitli yolları düşünelim. Fikri olan?”

“Ya deriden alınmışsa?” diye sordu Bayan Davis. “Yani, katil zehri Bay Morgan’ın tıraş sabununa koyamaz mı?”

“Emin değilim” dedi Shirley. “Siz ne dersiniz, Bayan Glick?”

Kadın başını iki yana salladı. “Korkarım bilmiyorum. Ama solunabileceğini biliyorum.”

Shirley, tekrar Verdie’ye döndü. “Şerifin listesinde koklanabilecek ya da solunabilecek bir şey var mı?”

Verdie, defterin sırtını gererek sayfayı alta katladı. “Bir bakalım. Kül tablasında sigara bulunmuş.”

Shirley’in yüzü parladı. “Biri tütününe arsenik karıştırmış olabilir mi?”

Üyelerden bazıları heyecanla mırıldanırken Essie ve Anna birbirlerine baktılar.

“Hayır” dedi Verdie. “Bu mümkün değil. Sigaraların yeni makine sarımı türden olduğu yazılmış. Onlara zehir katmak mümkün olmaz.”

“Makine sarımı mı?” diye sordu Anna. “Ama Darius normalde makine sarımı sigara içmezdi; en azından Finch ona ikram edene kadar.”

Verdie deftere kol boyu mesafeden gözlerini kısarak baktı. “Şey, Mel’in notlarında sadece kül tablasından değil, bir sandalyenin üzerine atılmış ceketin cebinde bulunmuş bir gümüş tabaka dolusu makine sarımı sigaradan söz ediliyor.” Başını kaldırdı. “Buradaki bilgiye göre, ağabeyinizin ceketiymiş.”

“Ama anlamıyorum” diye devam etti Anna. “Bir tütün kese-

sinden söz edilmediğinden emin misiniz?”

Verdie birkaç sayfa arasında gidip geldi. “Korkarım yok. Doktorun muayenesi sırasında Bayan Morgan ve Finch’in, Bay Darius’un yanında kaldığı belirtilmiş ama hem anneniz hem de Finch, Darius uyumak için yatana kadar yanından ayrılmamış; yani onu en son hayatta görenler ikisi.”

“Affedersiniz” dedi Bayan Zimpelman. “Sigara tabakasının biçimi hakkında bilgi var mı?”

“Ah, evet.” Verdие parmağını sayfadan aşağı kaydırarak durdu. “Şöyle diyor: Gümüş, kabartma yazılı, kalkmış pençesinde balta tutan bir aslan amblemlі.”

Bayan Zimpelman’ın gözleri iri iri açıldı. “Ama bu, bisiklet yarışının yapıldığı gün benim Bay Morgan’a -Bay Finch Morgan’a- sattığım tabaka. Hatırlıyorum çünkü makine sarımı sigara içen kişi sayısı çok az olduğu için elimizde çok fazla tabaka yoktur. Dolayısıyla bir tane almak için tezgâha geldiğinde, bulabilmek için sandıklarımızı araştırmak zorunda kalmıştım.”

“Ama Finch’in kendi tabakası vardı. Neden bir tane daha alsın ki?” dedi Anna. “Ve o tabaka, Darius’un ceket cebinde ne arıyordu?”

Kadınlar önemli bir şey keşfedip keşfetmediklerine karar vermeye çalışarak sessizce oturdular.

“Ya arseniği sigaranın dışına sürerseniz?” diye sordu Bayan Vandervoort. “Bilirsiniz, ağza sokulup içe çekilen kısmına?”

“Bayan Gulick?” diye sordu Shirley.

“Şey, bunun işe yaramaması için bir neden göremiyorum” dedi Bayan Gulick.

“Tozu fark etmez miydi?” diye sordu Anna.

“Fark etmeyebilir.”

“Bay Finch Morgan’ın, Bay Darius Morgan’ı zehirlemiş olması mümkün mü?” diye sordu Shirley.

“Böyle bir şey yaptığını hayal edemiyorum,” dedi Anna. “Tony’yle asla anlaşılamamışlardı. Finch, Tony’nin mirasa konmasını asla istemezdi.”

Essie hayal kırıklığına uğradı ve hemen ardından bunun için kendini suçlu hissetti. Finch Morgan’a karşı kötü duyguları yoktu; sadece gerçek suçluyu bulmak istiyordu.

“Bir dakika.” Anna yavaşça yerinden kalktı. “Şimdi üzerinde düşününce, Finch’in rahmetli eşlerinin ikisi de mide kanamasından ölmüştü.”

“Mide kanaması mı?” dedi Shirley. “İkisi de mi?”

“Evet. Ve hastalıkları Darius’un son aylarda yaşadıklarına benziyordu; baş dönmeleri, baş ağrıları, tende sarılık, mide ağrıları. Bu tür şeyler.”

“Eh!” dedi Shirley, “Siz ne dersiniz, Bayan Gulick?”

“Bana arsenik zehirlenmesini bir hayli düşündürdü.”

“Ama neden?” dedi Anna. “Finch eşlerinin veya Darius’un ölmesini neden istemiş olabilir ki? Darius’la neredeyse yapışık kardeş gibiydiler.”

“Bilmiyorum” diye cevap verdi Shirley. “Ama o tabakadaki sigaralara kesinlikle bir göz atmak isterim. Tabakayı bulma şansınız var mı, Bayan Dunn?”

“Ah, hayır. Melvin her şeyi kilit altında tutuyor. Notlarını ‘kaybettiği’ için zaten yeterince çıldırdı. Onları benim aldığımı anlamasına izin vermeden nasıl geri koyacağımı bilmiyorum. Bay Morgan -Tony Morgan- onları aldığımı biliyor. Elbette ki ben Melvin’in masasını karıştırırken o da oradaydı. Ama tek kelime etmedi.”

“Etmez de” dedi Bayan Lockhart. “Defteri bana verin. Şerife, masasındaki romanları alırken kazayla aldığımı söylerim.”

“Size inanır mı dersiniz?” diye sordu Essie.

“Başka seçeneği var mı?”

Shirley başıyla onayladı. “Pekâlâ, hanımlar. Yaklaşıyoruz. Yaklaştığımızı biliyorum. Bugünkü göreviniz, Bay Darius Morgan’ın makine sarımı sigaralarının nereden geldiğini öğrenmek.” Tokmağını yine kürsüye vurdu. “Toplantı sona ermiştir.”

Sevgili Essie,

Seni seviyorum bütün kalbimle

Söylemek istediğim şeyler var dilimle

Çok büyük anlamın benim için

Af diliyorum senden

Çünkü davrandım bir aptal gibi

Lütfen dön artık bana geri.

Sevgiler, ABM

Rüzgâr ağaçların dallarını savuruyor, Peg’in dengesini bozuyordu ama Essie kararlıydı. Tony’nin karşısına çıktığında en iyi hâliyle görünmek istiyordu ama toplantıdan döndüğünde okuduğu tatlı şiir, onu hemen geri dönüp bisikletine binmeye zorlamıştı.

Kasabaya ulaştığında bulutlar dağılmaya başlamıştı ve rüzgâr saçlarını dağıtıyordu. Eteği bacaklarına vuruyordu. Şapkası iğnelerini zorluyordu. Hızını artırarak başını eğerken yağmur başlamadan şerifin ofisine ulaşabilmeyi umuyordu. Tam bisikletinden indiğinde, koluna bir damla düştü.

Hemen basamakları çıkıp kapıdan içeri daldı ve durdu.

Tony ayağa fırladı. "Essie, geldin!"

Açık hücre kapısından Tony'yi tam göremiyordu. Ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştu. Öylesine uzun boylu. Öylesine geniş yapılı. Ne adam! Saçları dağılmış, gömleği buruşmuştu. Gözlerinin altında yorgunluğunu ve gerginliğini gösteren mor halkalar oluşmuştu.

Birden suçluluk duydu. Daha önce gelmeliydi. Açıklamasının nasıl bir şok yarattığını anlamalı ve ona karşı biraz anlayışlı davranmalıydı; özellikle de yaşadığı bütün bu sıkıntılar düşünülrse.

Tony, masanın arkasından dolaştı ve çekingen bir tavırla kollarını açtı. Essie eteğini kaldırarak ona koştu. Tony sevgilisini sıkıca göğsüne bastırdı ve öptü.

"Geldin" diye fısıldadı. "Geldin!"

"Özür dilerim" dedi Essie.

"Şşş" diye karşılık verdi Tony, onu yine öperken.

Essie'yi yavaşça yere indirdi ama bırakmadı. "Beni bir daha terk etme."

"Asla" dedi Essie. "Terk etmem." Bu kez Essie de onu öptü.

Melvin boğazını temizledi.

Ulu Tanrım! Essie onun orada olduğunu fark etmemişti bile. Dayısına selam verdi. Geri çekilmeye çalıştı ama Tony onu bırakmadı.

"Bize izin verir misin, Şerif?" diye sordu Tony.

Melvin gerildi. "Ama şimdi..."

"Lütfen, Melvin dayı?" dedi Essie, omzunun üzerinden ona bakarak. "Lütfen?"

Melvin kıpkırmızı kesildi. “Essie, ben...” Yeğeninin yüzünü inceledi, iç çekti ve işaret parmağını Tony’ye doğru salladı. “Olması gerektiği şekilde davranacak mısınız?”

“Evet, efendim.”

“Essie?” diye gürledi Melvin, çatık kaşlarla yeğenine bakarak.

“Elbette.”

Melvin bir an tereddüt ettikten sonra başını iki yana salladı, yaklaşp hücrenin kapısını kilitledi ve yanlarından ayrıldı.

Tony sevgilisini kucağına alarak sandalyesine oturdu. Kavuşmalarının ilk heyecanı geçtiğinden, bu kez daha yavaş ve tatlı bir şekilde öpüşüler.

Tony, Essie’nin şapkasındaki iğneleri söktü, şapkasını çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. “Seni özledim.”

“Ben de seni özledim.”

“Söylediğim şeyler için üzgünüm.”

“Şok yaşadın. Anlıyorum.”

“Beni bağışlıyor musun?”

Essie başıyla onaylarken Tony’nin yanağını okşadı. “Sen beni bağışlıyor musun?”

Tony parmaklarıyla Essie’nin saçlarını sıvazladı ve yüzünü ellerinin arasına alarak kendi yüzüne çekip gözlerinin içine baktı. “Evet. Evet, bağışlıyorum, Essie. Artık konu unutuldu ve bir daha açılmayacak.”

Essie’nin gözleri doldu. “Çok üzgünüm.”

“Hayır, asıl ben üzgünüm. Sana taş atmaya hakkım yoktu.”

Essie kollarını sevdiği adamın boynuna dolayarak tekrar öptü. Bütün benliği arzuyla kasıldı.

Tony homurdanarak geri çekildi. “Benimle hâlâ evlenecek misin?”

“Evet.”

Tony masanın üzerine uzanarak kâğıtların arasında duran elmas yüzüğü aldı. Essie’nin parmağına taktı ve elmasın üzerine bir öpücük kondurdu. “Bir daha çıkarmanı istemiyorum. Asla.”

“Çıkarmayacağım.”

Öpücüklerin artık kendisine yeterli gelmeyeceğini anladığında, Essie geri çekilerek ayağa kalktı. Tony’nin gözleri karar-mış, nefesi sıklaşmıştı. Essie, bütün benliğiyle onun kollarına geri dönmek istediğini hissediyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Tony.

“Eğer aramıza biraz mesafe koymazsam, bir daha yapmayacağım söz verdiğim şeyi yapmamakta zorlanacağım; en azından resmî olarak evlenene kadar.”

“O zaman git Ewing’i getir, bu işi bitirelim.”

Essie’nin gözleri iri iri açıldı. “Sonra nerede evlendiğimizi sorduklarında çocuklarımıza ne diyelim?”

Tony gülümsedi. “Senin bir hapishanede hamile kaldığını?”

Essie’nin ağzı açıldı.

Tony gülerek bir sandalye daha kaptı ve kendisinininkinin yanına çekti. “Şaka yapıyorum. Sayılır. Gel de otur.”

“Güvenli mi?”

“Emin değilim” diye cevap verdi Tony.

Essie masanın karşı tarafına oturdu. Tony masanın etrafından dolaşıp onun yanına yerleşti.

“Nasılsın?” diye sordu Tony, Essie’nin elini tutarak. “Bütün bu süre boyunca neler yapıyordun? Bana her şeyi anlat.”

Tony onun elini tutup ağzına götürdü ve parmaklarını tek tek öptü.

“Sürekli seni düşünmemeye çalışıyordum” dedi Essie, “Ama pek başarılı olamadım. Sen?”

“Şiir yazıp duruyordum.”

Essie gülümsedi. “Çok güzellerdi. Onları saklayacağım.”

“Saklamayacaksın. Hepsini hemen atacaksın. Biri görürse petrol kuyularındaki ünümü bir daha toparlayamam.”

“Şey, petrol kuyularındaki ünün Sullivan Petrol’ün verimini doğrudan etkileyeceği için sırrını saklarım.”

Tony tereddüt etti. “Essie, hayatım eğer serbest kalırsam bundan sonra Sullivan Petrol’de çalışamayacağımın farkındasın, değil mi?”

Essie şaşkınlıkla donakaldı. “Ne?”

“Ben artık Morgan servetinin sahibiyim. Artık küçük oğul değilim. Tek oğulum. Beaumont’a dönmek zorundayım. İkimiz de. Sürekli.”

Essie elini çekmeye çalıştı ama Tony bırakmadı.

“Morgan Petrol’ü veya diğer her şeyi buradan yönetemem” diye devam etti Tony. “Bunu anlamalısın.”

“Ama... ama ben bütün hayatımı burada geçirdim.”

“Biliyorum. Ve geri döneceğiz. Sık sık. Sadece bir tren yolculuğu.”

“Babam.”

“Onunla uzun uzadıya konuştuk. Bu durumun kesinlikle farkında ve eğer geriye dönük düşünürsen, biz çıkmaya başladığımızdan beri – yani döner sisteme geçmeye başladığımızda – Sullivan Petrol’ün kontrolünü tekrar ele almaya başladığını görürsün.”

“Dayım.” Essie yutkundu. “Beaumont’ta kimseyi tanımıyorum. Bir yabancı olacağım.”

“Beaumont halkı buradakinden pek farklı değildir. Kendi kasabalarında doğup büyümüş olmanı beklemezler. Yeni insanlar sürekli gelip gider ve hepsi bütün hayatlarını orada geçirmiş gibi kabul edilir.”

“Ama...” Essie’nin gözleri doldu. “Peki ya...” Titrek bir şekilde nefes aldı. “Bisiklet kulübüm ne olacak?”

Tony şefkatli bir yüzle sevgilisine baktı. “Özür dilerim, Essie. Kulüp senin ama yanında götüremezsin. Arkanda bırakmak zorundasın.”

Essie yumruğunu dudaklarına bastırarak gözlerini kırıştırdı. Ama artık gözyaşlarını tutamıyordu.

Tony onun beline uzanıp tekrar kendi kucağına çekti. “Üzgünüm, aşkım. Gerçekten çok üzgünüm.”

Essie ona dönerek hıçkırdı.

“Ama işin aslı şu ki bunların hiçbiri olmayabilir” dedi Tony, Essie’nin saçlarını okşayarak.

Essie yine hıçkırdı. “N-ne?”

“Darius’u öldüren kişinin yerine asılma olasılığım yüksek.”

Essie doğruldu. “Buna inanamazsın.”

“Bu yüksek bir olasılık, Essie. Ve kendini buna hazırlamalısın.”

Essie gözlerini silerek başını iki yana salladı. “Hayır, hazırlamayacağım. Reddediyorum. Sen masumsun.”

“Masum insanlar da sık sık asılıyor.”

“Benim dünyamda olmaz!”

“Yine de, duruşma bitene kadar Beaumont’a taşınmak veya evlilik yemini etmek konusunda endişelenmemiz gerekmiyor.”

Essie’nin vücudu titremeye başladı. “Yani mahkûm edilişen benimle evlenmeyecek misin?”

“Yapamam, Essie. Anlamıyor musun?” Tony, sevgilisini sakinleştirmek için kollarını okşadı. “Asılmasam bile, bir suçlunun karısı olursun. Hayatının geri kalanı boyunca o lanetle yaşarsın.”

“Umurumda değil.”

“Benim umurumda.”

“Ama sen bir şey yapmadın!”

“Mahkûm edilsem bunun bir önemi kalmayacak.”

Tony’yi kaybetme olasılığıyla karşılaştırdınca, Beaumont’a taşınma ve kulübünden vazgeçme düşüncesi aniden önemini kaybetti. Üzerinde düşünmek bile istemeyerek, avuçlarını gözlerine bastırarak kuruladı. “O zaman mahkûm edilmemeni sağlamak zorundayız.” Omuzlarını dikleştirerek konuya odaklandı. “Şimdi, Finch’in Darius’u öldürmesi için herhangi bir neden düşünebiliyor musun?”

“Kuzenim Finch mi?” dedi Tony, şaşkınlıkla. “Darius’un ölümüyle bir şey kazanamaz ki. Sadece ben ölürsem kazanır.”

“Sen mi? Neden sen?”

“Çünkü benden sonraki mirasçı Finch.”

“Finch mi? Peki, ya Anna? Annen?”

Tony başını iki yana salladı. “Vasiyet bu konuda çok net. Babam servetinin bir erkeğin ellerinde kalmasını istedi. Bir Morgan’ın. Anna’yla evlenecek birinin değil. Kocasını sadece bir drahoma alacak ve annem de hayat boyu maaş alacak ama servet ikisine de kalmayacak.”

Melvin içeri girmeden önce kendi ofisinin kapısını -gerçekten- vurdu.

Ama Essie bunu neredeyse fark etmeden ayağa fırladı. “Ulu Tanrım!”

Melvin hücreye yaklaşarak kapıyı açtı.

“Ne oldu?” diye sordu Tony.

“Gitmem gerek, aşkım.” Essie eğilip Tony’nin dudaklarına aceleci bir buse kondurdu.

“Şapkan” dedi Tony.

“Zamanım yok.” Genç kadın hemen kapıdan fırlayıp yağmura çıktı.

Essie yağmurdan sıırıslıklam olmuş bir hâlde Bisiklet Kulübü'ne daldı. Shirley, Eyalet Öksüzler Yurdu'ndan gelen beş kıza bisiklet dersi veriyordu.

Essie'ye bir bakış attıktan sonra tekrar öğrencilerine döndü. "Lütfen beş kez duvardan duvara sürerek binme ve inme egzersizi yapın. Başlayabilirsiniz."

Essie mendiliyle yüzünü silmeye çalıştı ama mendili de kendisi kadar ıslaktı.

"Ne oldu?" diye sordu Shirley, onu ofise çekerek.

Essie raftan bir havlu alıp yüzünü ve boynunu kuruladı. "Sanırım Darius'u Finch öldürdü ve Tony yapmış gibi gösterdi."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Tony'ye bir şey olursa Morgan serveti Finch'e kalacakmış da ondan."

Shirley, Essie'nin söylediklerini hazmetmeye çalıştı. "Yani sence Finch, Darius'u öldürdü ve bunu Tony yapmış gibi göstererek ondan da kurtulmayı planladı çünkü böylece servetin tek sahibi olacaktı, öyle mi?"

"Aynen öyle."

“Bilmiyorum, Essie. Kulağa çok riskli geliyor. Ya bütün bunları yaptıktan sonra Tony suçlu bulunmasaydı?”

“Finch bunun olmasını sağladı.”

“Nasıl?”

“Tony’nin bıçağını kullanarak.” Essie eteğini silkelerken her tarafa su saçtı. “Harley o gece bıçağını Tony’ye geri verdiğinde ve Bay Mudge bıçağı görmek istediğinde, Finch tam onun yanında duruyordu. Tony gittikten ve Bay Mudge elinden bıraktıktan sonra bıçağı kolayca cebine atmış olabilir.”

“Darius bıçaklaması kolay bir adam değildi.”

“Hayır. Ama unutma, Dr. Gulick’e baş dönmelerinden ve başka rahatsızlıklarından şikâyet ediyormuş.”

“Ya arsenik?”

“Anna’nın dediği gibi, Finch ve Darius ‘yapışık kardeşler’ gibiymiş ki Finch’in Darius’un yiyeceklerine, içeceklerine veya bulabildiği diğer her şeyine zehir katmak için yeterince fırsatı olmuştur.”

“Finch’in yatağındaki tahtakurularından kurtulmak için arsenik ve sabun aldığını da biliyoruz” diye ekledi Shirley.

“Üstelik Darius’un ceket cebinde bulunan sigara tabakasını onun satın aldığını da” dedi Essie. “Belki de yarışı kazandığı için bir kutlama hediyesi gibi bir şeydi. Tabii Finch sigaralara arsenik sürmediyse. Darius hediye kabul etti ve yeni sigaralarından birini içti. Zehir onu daha da zayıflattı. Finch, Tony’nin bıçağıyla onu öldürdü ve sonra da bulunabileceği bir yerde bıraktı.”

Shirley bir an ona baktı. “Burada çok fazla ‘eğer’ var. Acele karar vermek ve onu haksız yere suçlamak istemem.”

“Ben de öyle. Ama tutarlı olduğunu itiraf etmelisin.”

“Ne yapacağız?”

“Bence bildiklerimizi Melvin dayıma anlatalım.”

“Katılıyorum” dedi Shirley. “Yarınki toplantıdan sonra mı?”

“Hayır. Bence bunu hemen yapmalıyız. Bugün.”

“Acil durum toplantısı düzenleyelim mi?”

Essie saçlarındaki tokaları çıkarıp, saçlarını havluyla kuruladı. “Bunu yaparsak, Finch’i açıkça itham etmek zorunda kalırım. Ve eğer o yapmadıysa ona büyük bir haksızlık yapmış olurum.”

Shirley derin bir nefes aldı. “Haklısın. Bence suçlamayı şerife bırakmak en iyisi olur.”

Essie, Darius’u Finch’in öldürdüğü konusundaki teorisiyle dayısını ikna etmeye çalışırken Tony hücrelerinden dinliyordu. Essie bütün araçları, nedenleri ve fırsatları açıklamıştı. Tony’nin ilk tepkisi inkâr olmuştu ama üzerinde düşününce, fikir giderek daha mantıklı gelmeye başlamıştı.

Melvin arkasına yaslandı. “Sen ne dersin, Morgan?”

Essie ona döndü. Saçları kurumuştur ama başına yapışmıştı. Ve hava açmış olmasına rağmen, elbisesi ıslak olduğu için on beş kilo daha ağır geliyordu. Tony’nin görebildiği kadarıyla, Essie kendi durumunun farkında bile değildi. Hevesli bir yüzle ve kızarmış yanaklarıyla kendisine bakıyordu. Gözlerinde umut vardı.

Tony parmaklıklara yaslandı. “Aile avukatımız Darius’un ölümünden sonra imzalamam için kâğıtlar getirdiğinde, Finch ondan ben hapisteyken Morgan servetini kendisinin yönetebileceği şekilde değişiklikler yapmasını istemişti.”

“Bu onu katil yapmaz.”

“Hayır ama aynı zamanda iki yıl içinde ölmüş iki karısı da

var. İkisi de mide kanamasından ki bu, karınlarının şişmiş olduğu anlamına gelir. Arsenik de insanın karnını şişirmez mi?"

"Ever" dedi Melvin. "Doğrusu, bunu yapar. Ama Darius bıçaklanmıştı."

"Aynı zamanda da zehirlenmişti" dedi Essie.

"Doğru ama onu öldüren şey bıçaktı. Sence Finch böyle bir şey yapabilecek bir adam mı?" diye sordu Melvin, Tony'ye.

Tony ağzını ovaladı. "Bu beni şaşırtırdı."

"Sigaralar nerede?" diye sordu Essie.

Melvin başını yana yatırdı. "Sigaraları sen nereden biliyorsun?"

Essie yutkundu ve sonra durduğu yerde doğruldu. "Notlarına baktım."

Melvin'in ağzı açık kaldı. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Bu sabah. Bayan Lockhart gösterdi."

Melvin ayağa fırlayarak ona doğru eğildi. "O kadın onlarla ne yapıyordu ve notlarımı başka kimler gördü?"

Essie cevap vermedi.

"Bana cevap ver!"

Dışarıda ayak sesleri duyuldu ve Harley kapıdan içeri hızla daldı, ahşap zeminde kaydı ve Melvin'in masasının önünde durdu. "Bir şeyler yapmalısınız, Şerif! Sorun var!"

Melvin kaşlarını çatı. "Nasıl bir sorun?"

"Linç!"

Essie inledi. Tony gerildi.

"Linç?" dedi Melvin. "Corsicana'nın bütün tarihi boyunca böyle bir şey olmadı hiç."

"Şey, bana inanmıyorsanız pencereden dışarı bakın."

Melvin pencereden geri çekildi. “Ulu Tanrım!”

“Ne yapacaksınız?” diye sordu çocuk.

Melvin hemen Tony’nin hücreğine koşarak kapıyı kapatıp kilitleti. “Harley, hemen kiliseye git ve Peder Wortham’a olanları anlat. Ona bulabileceği kadar çok adam toplayıp hemen buraya gelmesini söyle.”

Harley kapıdan fırlarken Tony’nin yüreği ağzına geldi.

“Ve kalabalıktan uzak dur!” diye bağırdı Melvin, kapı çarparak kapanmadan önce. Tüfeğini kaptı ve masasının üzerinden birkaç fişek aldı. “Hemen buradan çıkmalısın, Essie.”

Essie en üstteki çekmeceyi açarak bir anahtar kaptı ve deponun kapısını açtı. Bir süre ortadan kaybolduktan sonra geri döndü. “Yedek tüfekler nerede?”

“Zaman harcamayı kes, Essie” dedi Tony, parmaklıkları tutarak. “Gitmen gerek. Hemen!”

“Sizi burada böyle bırakamam. Kalabalık buraya geliyor. Tüfekler nerede?”

“O lanet olasıca çatı yine sızdırmaya başlayınca hepsini taşımam gerekti” dedi Melvin. “Şimdi, gidip babanı bul belki henüz olayı duymamıştır. Sullivan Petrol’ün adamlarını toptasın.”

Essie kararsızlıkla durarak Tony’ye baktı.

“Her şey yoluna girecek” dedi Tony.

Melvin onu itti. “Git, kızım.”

Essie, eşikten geçip basamaklardan koşarken Melvin arkasındaki kapıyı sürgüledi.

Tony’yle göz göze geldiler.

“Onları durduramayacağını biliyorsun” dedi Tony.

“Durdururum. Benim mahkûmumu kimse linç edemez!”

Essie tüfeğine birkaç fişek doldurdu. “Bulabileceğin kadar çok kadın bul Shirley ve darağacının yanında benimle buluş.”

“Oraya tek başına gidemezsin” dedi Shirley, Essie’ye kutudan bir fişek daha verirken.

“Kızları toplamakla harcayacak zamanım da yok.” Essie namluya bir fişek sürdü. “Şanslıysak, kalabalık ağaca ulaşamaz. Ama adamlar onları hapishanede durduramazsa diğer tarafta onları bekliyor olmak istiyorum.” Elini arkadaşının koluna koydu. “Beni hayal kırıklığına uğratma, Shirley.”

“Uğratmayacağım, Essie. Hemen arkanda olacağız.”

Tony daha hapishaneye ulaşmadan adamların sesini duydu. Şerif pencerede durarak tüfeğini kalabalığa çevirdi. “Buradalar, evlat” dedi omzunun üzerinden, “Ama endişelenme. Yardım yolda.”

Tony karşılık veremedi bir ses havayı yarı.

“Mahkûmu bize ver, Şerif!”

“Bunu yapmayacağımı biliyorsun, Howard” diye seslendi

Melvin. “Onu koruma emri aldım ve bunu yapmaya kararlıyım. Şimdi, birinin canı yanmadan hepiniz evlerinize dönün.”

“Onu alıyoruz, Şerif. Onu alıyoruz ve adaleti yerine getiriyoruz.”

Kabalıktan tezahüratlar yükseldi.

Melvin silahının horozunu kaldırdı. “Bir adım daha atma Howard yoksa önce sen gidersin.”

“Bu akıllıca olmaz, Şerif. Teksas’lı bir bakanın torununu vurmak?”

Melvin tüfeğin namlusunun üzerinden baktı. “Mahkûmum hiçbir yere gitmiyor!”

Basamaklarda ayak sesleri duyulunca Melvin hem Tony’yi hem de dışarıdaki kalabalığı şaşırtan bir şekilde ateş açtı. Kalabalık bir an geri çekilirken acı içinde kıvranan Howard’ı arkada bıraktı.

Haber hemen yayıldı ve herkes eski şerif yardımcısının vurulduğunu öğrendi. Sonra görünmez bir bayrak inerek bir yarışı başlatmış gibi, adamlar hapis haneye doğru koştu. Bazıları pencerelerden atlıyor, diğerleri kapıdan içeri dalmaya çalışıyordu.

Melvin ateş etti ve adamlar onu omuzlarından tutup silahını elinden alarak geri itmeden önce en azından yarım düzinesini yaraladı.

Tony’nin kulaklarına çığlıklar geliyor, yaralardan kan fışkırıyordu. Tony kalabalığın arasında Melvin’i gözden kaybetmişti ve adamlar, patates çuvalıymış gibi yere düşenlerin üzerinden atlayarak geliyordu.

Önce kalabalığı oluşturanlar yabancıymış gibi geldi ama onu hücrelerinden çıkarırlarken liderlerinin Morgan Petrol’ün bir elemanı olduğunu gördü. Darius’un kirli işlerini yapan

adamlar. Birçoğunun karanlık geçmişleri vardı. Darius o türde adamlara geniş imkânlar sağlamıştı; haklı nedenleri olmasa bile ağabeyine sadık olan adamlardı bunlar.

Tony adamların nefeslerindeki alkolün kokusunu alabiliyordu. Yumruklar ve tekmelerle karşı koymaya çalıştı ama daha sert bir karşılık aldı. Onu hapishaneden dışarı çıkarıp kasabanın yakınındaki ünlü ağaca doğru sürüklediler.

Kalabalığı bekleyen iki silahlı süvari, adamları duraksattı. Tony'nin sol gözü şişerek kapanmıştı ama sağ gözü hâlâ iyiydi ve at sırtındaki adamla kadını gördü. Soldaki, Tony'nin hayatı boyunca sahip olduğu en iyi arkadaşı Russ O'Berry'ydi ve at sırtında otururken bir dev gibi görünüyordu. Bir elinde tabancasını diğer elinde kırbacını rahat bir tavırla tutuyordu. Yanındaki kişi Essie Spreckelmeyer'dı ve dolu tüfeğini Tony'ni tutanların kalplerine nişanlamıştı.

Tony bütün benliğini saran korku dalgasını hissetti. Bu kadın burada ne yaptığını sanıyordu? Kalabalık yavaşça ağacın gövdesine doğru ilerlerken ve bu beklenmedik tehlikeyi değerlendirmeye çalışırken sıra dışı bir sessizlik içindeydi.

Russ kalabalığı taradı. "Horace, Norman, Paddy. Tony'nin duruşmasının henüz tamamlanmadığının farkında mısınız siz?"

Kalabalığın insanları gizlemesi gerekirdi. Belli isimlerin söylenmesi, adamlar arasında homurtulara neden oldu.

"Seninle bir kavgamız yok, Russ" diye bağırdı adamlardan biri, "Seni de asmadan yolumuzdan çekil."

Russ, kırbacını bir yilandan daha hızlı savurarak adamın yanağına indirdi ve kıpkırmızı bir iz bıraktı ama kanatmadı.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum" dedi Russ, atını bacaklarıyla kontrol ederken. "Ve kıpırdamaya kalkan olursa kırbacım biraz daha derine inecek."

Adam alev saçan gözlerle bakarak yanağına dokundu ama sessizliğini korudu.

“Şimdi, mahkûmu bırakın!” Russ’ın sesinde güçlü bir otorite vardı.

Kalabalık dağınık bir şekilde geri çekildi ama Tony’yi tutan adamlar vazgeçmedi.

Arkalardan bir ses duyuldu. “Onu da asın! Kadını da!”

Kalabalık yeni bir ivme kazandı. Tony’nin kalbi deli gibi atıyordu. Melvin’in yardım istediği adamlar hangi cehennemdeydi? İtilip kakılırken birkaç el silah sesi duyuldu ve şapkalar uçtu. Adamlar aniden sessizleşti.

Tony başını kaldırdı. Russ tabancasını kalabalığa doğrultmuştu ve Essie tüfeğini tekrar dolduruyordu.

Ewing kalabalığın arasından öne çıktı. “Bunu hemen kesin!” diye bağırdı. “Ve Morgan’ı bırakın!”

Tahta bir sopanın dibi pederin kafasına indi. Peder yere yuvarlandı. Essie bir an odağını kaybederek inledi.

Kalabalık hemen onun dikkatsizliğinden yararlanarak öne atıldı ve Essie’yi atından aşağı çekti. Russ, onu vurma riskine girmeden ateş edemiyordu. Kırbacını savurdu ve adamlardan birkaçı çılgılık atmasına rağmen, birileri kırbacın ucunu yakalayarak çekti ve Russ’ın elinden tabancayla birlikte alarak atını korkuttu. Yumruklarıyla ve tekmeleriyle biraz can yakabildi ama kendisini eyerinin üzerinden çeken adamlara karşı koyamadı.

“Asalım!” diye bağırmaya başladı adamlar. “Asalım!”

Ortam darmadağınık bir karnaval gibiydi. Eskimiş kot pantolonuyla adamlardan biri devasa ağacın kalın bir dalına bir ip atarken biri de halkayı Tony’nin boynuna geçirdi. Güçlü eller

onu Essie'nin atının sırtına attı. Diğerleri Essie'yi ve Russ'ı tutuyordu.

"Hayır!" diye haykırdı Essie. "Lütfen! O masum! Bırakın onu!"

Russ, tüylerindeki suyu silkeleyen bir köpek gibi etrafındaki adamları savurdu ama hemen ardından başkaları gelerek onu yere yatırdı ve karşı koyamayacak hâle gelene kadar vurdu.

O anda Tony içini saran güçlü korkuyu hissetti. Kendisi için değil, Essie için. Russ için. Ve Russ'a bir şey olursa ailesi için.

Kalabalığın şerife yaptıklarını düşünmemeye çalışıyordu. Çünkü ölümden başka bir şey onu uzak tutamazdı.

Güneş batmaya başlamıştı ve öncekinden daha çok çıldırmış gibi görünen adamların yüzleri daha da korkunç görünüyordu. Tony'yi hiçbir şey kurtaramazdı; ne en iyi arkadaşı ne de sevdiği kadın. Bunu sadece Tanrı yapabiliirdi.

Beni al, Tanrım ama diğerlerini kurtar. Lütfen.

"Sessiz olun!" diye gürledi biri. "Boynunun kırılışını duymak istiyorum."

Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi ve bastırılmış şiddetle yer sarsıldı.

Tony kendini hazırladı. Kalabalıkta tuhaf bir sessizlik vardı. Birkaç saniye sonra Tony, yerin hâlâ sarsıldığını ama bunun öfkeli kalabalıktan değil, başka bir şeyden kaynaklandığını anladı.

Etrafındaki herkesle birlikte başını doğuya çevirdiğinde, yüzden fazla atının hızla yaklaşarak kalabalığı sardığını gördü. Yerden büyük bir toz bulutu kalkmıştı.

Tozlar çökmeye başladığında, silahlarını hazırlamış erkek ve kadınların asık yüzlü silüetleri belirdi. Tony kurtarıcılarına baktı.

Büyük Baba, Jeremy, Moss ve Sullivan Petrol için çalışan daha birçok kişi. Baker kardeşler ve inşaat ekipleri. Morgan Petrol için çalışan ama Darius'a hizmet etmeyen adamlar. Şerif, yargıç ve Corsicana Bisiklet Kulübü'nün kadınları; Shirley, Bayan Lockhart, Bayan Dunn, Bayan Vandervoort ve daha birçokları. Aralarında Anna da vardı. 'Tuttuğu silahı kullanmayı biliyor muydu? Bilsin ya da bilmesin, çatık kaşlı bakışlarını kalabalıktan ayırmıyordu.

"Bayan Spreckelmeyer ve Russ O'Berry'yi hemen bırakın!" diye emretti şerif.

Essie ve Russ'ı tutan adamlar itaat etmedi. Bir anda, çok sayıda silahın namlusu kalplerini nişan aldı. Hemen iki tutsağı bırakarak ellerini kaldırdılar.

Russ hemen kırbacını kaptı. Adamlar etrafında açıldı. Essie, Tony'nin atına tırmandı ve dizginleri alıp tuttu.

Tony ona baktığında, Finch'i ilk kez gördü. Kuzeni kalabalığın arasından kendine yol açarak gelmiş ve atın yanına yanaşmıştı. Tam elini kaldırıp kısrağın kışına vuracakken bir kırbaç havada şakladı ve bileğine dolanarak sertçe çekti.

Bilek kemikleri kırılırken Finch haykırdı ama Russ'ın aslında hayatını kurtardığının farkında değildi çünkü bir sürü silahın, Finch'i mermilerle delik deşik etmesine birkaç saniye kalmıştı.

Kalabalıktaki adamlar, silahlı erkek ve kadınların dikkatini çekmek istemediklerinden sessizleşmişti.

"Corsicana iyi ve huzurlu bir kasabadır" diye gürledi Melvin. "Ve ben, herkesten önce, bir linç olayıyla kasabamın tarihini kirletmenize izin vermeyeceğim!"

"Ama bu adam kendi ağabeyini soğukkanlılıkla öldürdü!" diye bağırdı Finch, kırılmış elini tutarken.

"Burada bunun aksini söyleyen bir düzine hanım var" diye karşılık verdi Melvin.

Kalabalıkta mırıltılar yayıldı.

Tony, adamın Essie'ye yakınlığından hoşlanmayarak bakışlarını Finch'e dikmişti. Göz ucuyla, Yargıç Spreckelmeyer'in atından indiğini ve arkadan Finch'e yaklaştığını gördü.

"Bu hanımlar, Darius'u öldüren kişinin Finch Morgan olduğuna dair oldukça ikna edici kanıtlarla geldiler" diye devam etti Melvin, başını yana çevirip tükürmeden önce. "Ve sadece o değil, üstelik belki iki karısını da kendisi öldürmüştü."

Bu beklenmedik haberin şaşkınlığı kalabalığı sardı. Russ, sakince Tony'ye yaklaşırken Finch ve adamların geri kalanı endişeliydi.

"Yalan söylüyorlar" diye bağırdı Finch, bıçağını çekmek için uzanırken.

Yargıç silahının namlusunu Finch'in sırtına dayadı. "Kaldır ellerini, Morgan. Yavaşça ve sakince."

Finch sol kolunu kaldırdı. "Sağ elimi kaldıramıyorum" dedi, dişlerini sıkarak. "Elim neredeyse koptu."

Spreckelmeyer onun üzerini aradı ve bıçağını bulup aldı. Russ hemen Tony'nin ellerini çözdü.

Kalabalığın kana susamışlığı hedef değiştirmişti. "Finch Morgan'ı asın!" diye bağırmaya başladılar. "Finch Morgan'ı asın!"

Tony boynundaki ipi çıkarıp attan aşağı atladı. "Essie'yi hemen buradan çıkar!" dedi, Russ'a.

Russ, Essie'yi kaptı ama kalabalık çoktan Finch'e yaklaşmaya başlamıştı bile. Russ, Essie'yi kendine çekerek kırbacını hazırladı. Tony de diğer taraftan Essie'nin önüne geçmiş, genç kadını arkadaşıyla arasına almıştı.

Şerif atını öne sürerek tüfeğini havaya kaldırıp ateşledi.

Kalabalık sessizleşti.

“Finch’i duruşma için Fort Smith’e götürüyorum, böylece adaletin yerine getirildiğinden emin olabilirsiniz.”

“Onları zahmetten kurtaralım!” diye bağırdı biri.

Melvin atını sakinleştirdi. “Bu isteğinizi yerine getirmek istesem de korkarım bunu yapmamı engelleyen bir yeminim var. Ama kendinizi daha iyi hissedecekseniz, duruşmayı Cellât Yargıç Isaac Parker yönetecek.”

Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi.

“Ama şimdi, herkesin evine dönmesini ve sakinleşmesini istiyoruz. Gösteri sona erdi.”

Bazıları itiraz etti ama yüz kadar silahlı erkek ve kadınla sarılmış olmak kalabalığın coşkusu bastırdı. Şerifin ve yanındakilerin teşvikleriyle insanlar dağılmaya başladı ve Bay Rosenburg’un bağırisini duyunca yön değiştirdi: “İlk elli müşteriye salonumda bedava içki veriyorum!”

Tony, Essie’ye döndü.

“Ewing” dedi Essie.

“Ben gidip onu bulurum” dedi Russ ve Ewing’i en son gördükleri yere yöneldi.

“Sen iyi misin?” diye sordu Tony, sevgilisine.

“Sanırım” diye cevap verdi Essie, sesi titreyerek. “Ama sen berbat görünüyorsun. Canın çok acıyor mu?”

Tony yanağına ve gözüne dokundu. “Sorun değil. Çok daha kötüsü olabilirdi.”

“Bir yerin kırıldı mı?” diye sordu Essie, Tony’nin göğsünü, kollarını ve ellerini yoklarken.

“Sanmam.” Tony parmaklarını onunkilere kenetledi ve muayenesini durdurdu. “Yanında Russ ve elinde bir tüfekte o kalabalığın üzerine yürümeye nasıl cesaret ettin sen? Ödümü

patlattın.”

“Kadınların en çabuk şekilde geleceğini biliyordum. Sadece onları beklememeye karar vermiştim.” Essie, Tony’nin başından fırlayan bir buklesini düzeltti. “Buraya gelirken Russ’a rastladım ve benimle gelmekte ısrar etti.”

Tony başını iki yana salladı. “Eh, sana şunu söyleyebilirim ki kimse bir daha kendinden küçük bir adamla evlendiğini söyleyemez.”

Essie kaşlarını çatı. “Ne?”

“Seni orada görünce bir anda on yaş yaşlandım. Yani ben şimdi otuz sekiz yaşımdayım, sen otuz dört.”

Essie gülümsedi ama karşılık veremeden yargıç ve şerif araya girdi.

“Essie?” dedi babası. “Sen iyi misin, hayatım?”

“İyiyim” dedi Essie, ikisine de sarılarak.

“Ewing iyi mi?” diye sordu Tony.

“Olacak. Kardeşin, Russ ve yaşlı hanımlardan birkaçı onunla ilgilenmek için evine götürüyorlar.”

“Ya Howard?”

“Onu ölüme terk ettiler ama mermi hayatı bir hasar vermedi” dedi Melvin. “Doktor diğer yaralılarla ilgilenirken onu bir hücreye tıktım.” Melvin, Tony’yi baştan aşağı süzdü. “Ya sen? Sen iyi misin?”

Tony elini uzattı. “Birkaç dakika önce olduğumdan çok daha iyiyim; sana ve diğer herkese teşekkür borçluyum. Adamlar içeri daldıktan sonra sana ne olduğunu bilmiyordum.”

Melvin başıyla onayladı. “Beni bir hücreye kapadılar ve başıma birkaç kişi koydular. Adamlarım beni buraya getirmeden önce beni kimin kurtardığını biliyor musunuz?”

“Kim?” diye sordu Essie.

“Senin pantolonlu kızların.”

Essie gülümsedi. “Bunu nasıl yaptılar ki?”

“*Bir Kadının Savaşı*’nda seçmen haklarını savunan kadınların yaptığı gibi.”

Essie’nin ağızı açık kaldı. “*Bir Kadının Savaşı* mı? Bayan Lockhart’ın kitaplarını sen de mi okuyorsun?”

“Şşş” dedi Melvin, etrafına bakınarak. Büyük babayı yanına çağırdı. “Adamlarını toplayıp Essie, Tony ve diğer hanımları evlerine götür.” Biri şerife seslendi ve şerif izin isteyerek uzaklaştı.

“Essie’yle eve gitmeni istiyorum” dedi yargıç, Tony’ye. “Ortalık yatışana kadar pansiyonda kalmanı istemiyorum.”

“Peki, efendim” dedi Tony. “Finch’i sizce idama mahkûm ederler mi?”

“Bunun neredeyse kesin olduğunu söyleyebilirim.”

Finch’in yaptıkları Tony’yi çok üzmüştü. Darius’u, Finch’in eşlerini ve ölümlerini düşününce kederlendi. Ne ziyandı!

Spreckelmeyer, Tony’nin omzunu tutup sıktı. “Eh, en azından bütün bunlardan çıkan iyi bir şey var.”

“Nedir?”

“Şey, Anna.”

“Anna mı?”

“Evet. Bütün bunlar olmasaydı, Ewing’le asla evlenemeyebilirlerdi.”

Tony yüzünde aptalca bir ifadeyle bakakaldı. “Evlenmek?”

“Evet. Anna, en kötüsünün olmasından ve Bay Tubbs’la evlenmek zorunda kalmaktan korkuyordu. Ewing ona, zaten evliyse bunu yapmasının mümkün olamayacağını söyledi. Ben

de o ikisini bugün öğleden sonra evlendirdim.”

“Ne?” Tony, Essie’ye döndü. “Sen bunları biliyor muydun?”

“Hayır” dedi Essie, gözlerini şaşkınlıkla açarak. “Ben de şimdi duyuyorum.”

Spreckelmeyer güldü. “Eh, bu kadar olay arasında pek de şaşırtıcı değil.”

Tony kalabalığa bakındı ve Anna’yla diğer birkaç kişinin Ewing’i eve götürdüğünü hatırladı.

Büyük baba iki atla yanlarına yaklaştı. “İkiniz hazır mısınız?”

Tony, Essie’nin binmesine yardım ettikten sonra kendi de eyere tırmandı. Sullivan Petrol’ün çalışanları etraflarını sardı ve onların korumasıyla, grup Spreckelmeyer’ın Bilberry Caddesi’ndeki evine ilerledi.

“Finch nerede?” diye sordu Tony, Büyük baba’ya.

Büyük baba ağzındaki tütünü yere tükürdü. “O da bir grup tarafından götürüldü. Doğruca hapishaneye.”

Essie, Tony'yi kontrol etmek için erkenden uyandı. Aceleyle gömleğini ve eteğini üzerine geçirdikten sonra merdivenden aşağı koştu. Tony ve babası mutfak masasında oturuyordu. Neredeyse boşalmış kahvelige bakılırsa uzun süredir orada oturuyorlardı.

“Neden yatakta değilsin sen?” diye sordu, Tony'ye. Yeni çürükleri oluşmuş ve sağ çenesi şişmişti ama iki gözü de artık açıktı.

“Görünüğü açısından daha kötü.”

Baba ayağa kalktı ve kahve fincanını aldı. “İhtiyacınız olursa çalışma odamda olacağım.” Essie'nin yanağına bir öpücük kondurup mutfaktan çıktı.

Kuşlar sabahı karşılıyordu ve doğudaki güneş pencereleri aydınlatıyordu. Tony, dün gece kendisine verdiği banyo suyunu güzelce kullanmış gibi görünüyordu. Saçları temizdi, tıraş olmuştu ve yüzünden hafif bir sandal ağacı kokusu yayılıyordu.

“Aç mısın?” diye sordu Essie.

“Pek değilim. Midem tıka basa kahve dolu. Ya sen?”

Essie başını iki yana salladı ve kendine bir fincan doldurdu. “Ne kadar süredir ayaktasın?”

“Biraz oldu.”

Essie tezgâha yaslandı. “İyi uyudun mu?”

“Evet. Yine gerçek bir yatakta yatmak iyi geldi.”

“Tahmin ederim.” Essie fincanına üfledi. “Jeremy’ye veya başka birine hapishaneden eşyalarını aldıracağım.”

“Kendim yaparım.”

“Hayır. Oraya yaklaşmanı bile istemiyorum. En azından bir süre.”

Tony onu süzdü. “Günaydın öpücüğü için beni daha ne kadar bekleteceksin?”

Essie gülümsedi. “Çenen şişmiş. Canın yanmaz mı?”

“Yumruk atmayı düşünmüyorsan yanmaz.”

Essie yine gülümsedi.

Tony ayağa kalktı ve ona yaklaştı. “Senin evinde uyanmak hoşuma gitti.” Sevgilisinin elinden fincanı alıp bir kenara bıraktı. “Aynı yatakta uyanmak daha da hoşuma gidecek.”

Essie yutkundu.

Tony kollarını onun beline doladı. “Günaydın, sevgilim.” Ve Essie’yi nazikçe, yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü.

Ama tutkunun kontrolü ele alıp arzusunun kapılarını açması uzun sürmedi. Tony onu kendine sıkıca bastırarak ellerini sırtına ve beline uzattı. Essie kollarını Tony’nin boynuna sardı.

Tony yüzünü buruşturunca Essie geri çekildi.

“Oh” dedi. “Affedersin. Canını mı yaktım?”

“Hayır” dedi Tony. “Sanırım ağrılarım sandığımdan biraz fazla.” Essie’nin ellerini tuttu. “Haydi, gel benimle otur.” Tony, genç kadının sandalyesini tuttuktan sonra karşısına oturdu. “Düğün için planların var mı?”

“Henüz yok. Zamanımın büyük bölümünü senin suçsuzluğunu kanıtlamaya çalışarak geçirdim.”

“Buna kesinlikle müteşekkirim.” Tony, Essie’nin elini tutup sıkı. “Ama artık hepsi geride kalmışken büyük bir düğün isteyip istemediğini merak ediyordum.”

Essie omuz silkti. “Konu benim ne istediğim değil, şartların gerektirdiği. Babam Otuz Beşinci Bölge Yargıcı ve yörede neredeyse tanımadığımız kimse yok.”

Tony başıyla onayladı. “Belki de *büyük* doğru kelime değildi. Gösterişli demek istemiştin. Gösterişli bir düğün mü istiyorsun?”

Essie bu soruyu düşündü. Genç kızken bin farklı şekilde evlendiğini hayal etmişti. Bazen kendini prenseslere yaraşır, gösterişli, süslü bir gelinlikle hayal ederdi. Bazen renkli çiçeklerin kokuları arasında açık havada evlendiğini düşünürdü. Hatta yakışıklı bir kovboyla günbatımına doğru dörtmala uzaklaştığını bile hayal etmişti. Ama o çocukluk fantezileri, şimdi o zamanki kadar çekici görünmüyordu. Tony’yle nişanlandığından beri, törenin detayları, Tanrı’ya ve ona edeceği yeminin yanında önemsiz kalmıştı.

“Biliyor musun” diye başladı, “Sanırım bunu umursamadığımı dürüstçe söyleyebilirim. Birbirimize yeminlerimizi ettiğimiz sürece, herhangi bir şey yeterli olur. Neden? Sen gösterişli bir düğün mü istiyorsun?”

Tony derin bir nefes aldı. “Gerçekte ne istediğimi biliyor musun?”

Essie başını iki yana salladı.

“Bugün evlenmek istiyorum.”

Essie’nin ağzı açık kaldı.

“Ve sadece evli çiftlerin hakkı olan her şeyin tadını çıkarmak istediğim için değil... evet, bunu da sabırsızlıkla bekliyorum.”

Essie kızardığını hissetti ama Tony rahat bir şekilde devam etti.

“Diğer nedeni, yeminlerimizi hızlandırmak istiyorum çünkü Beaumont’a dönmem gerek. Aile meselelerim sadece Morgan Petrol’le sınırlı değil ve Darius’un ölümünden beri birçok şey ihmal edildi. Gerçekten oraya gitmem gerek.”

Essie pencereden dışarı, bahçedeki petrol iskelesine baktı. “Şey, işlerini yoluna koyman gerektiğinin farkındayım. Ve hızlı bir nikâh kulağa çok çekici gelse de en iyi çözümün bu olduğundan emin değilim.”

Tony’nin omuzları sarktı.

“Beni yanlış anlama, Tony. Ben de sabırsızlanıyorum.” Essie, Tony’nin ellerini tuttu. “Ama babamı ve bütün arkadaşlarımı düşünmem gerek. Hayatımın geri kalanında onlardan uzakta yaşayacaksam, o zaman burada birkaç haftada daha kalmak ve herkesin vedalaşma fırsatı bulabileceği mütevazı bir düğün planlamak zorundayım. Ayrıca Bisiklet Kulübü’ndeki çözülmemiş işleri toparlamam ve Shirley’i kontrolü ele almaya hazırlamam gerekiyor.”

“Benimle evlenmek konusunda fikrini değiştirecek misin?”

“Hayır.” Genç kadın, sevgilisinin ellerini sıktı. “Üç hafta sonra senin olacağım ve seninle nereye istiyorsan gideceğim.”

Tony ayağa kalktı ve onu, herkesin her an girebileceği bir mutfakta olmalarına aldırmadan sert, ateşli bir şekilde öptü.

“Seni seviyorum, Essie.”

İlerleyen üç hafta boyunca, büyüdüğü, bütün hayatını geçirdiği kasabanın artık eskisi gibi olmadığını fark etti. Tony ol-

mayınca, her şey farklıydı.

Anna'yla birlikteyken kendini Tony'ye daha yakın hissettiğinden, en çok onunla zaman geçirmeye çalışıyordu. Ama Anna da yeni gelindi ve onun da kendi sorumlulukları vardı; yaraları balaylarını hiçbir şekilde engellememiş olan Ewing'le yerleşmesi gerekiyordu ve Essie onlara baktığı her seferinde ikisinin ne kadar mutlu olduğunu düşünüyordu.

Bu hafta kendisi için çok zor geçmişti. Neden Tony'ye daha erken gelmesini söylememişti ki?

Ama sonunda düğün günleri gelmişti. Ve Tony on treniyle geliyordu. Yine de, Essie onu törene kadar göremeyecekti. İyi şans, kötü şans gibi saçmalıklara kesinlikle inanmıyordu ama Bayan Lockhart bu konuda ısrarcı davranmıştı. *Clarabel'in Aşk Hikâyesi*'nde, Clarabel düğünden önce damadı görmüştü ve o evlilik sadece üç gün sürmüştü.

Çeyiz sandığını, yatak odasının ortasına sürükledikten sonra Essie elini oymalı ahşap sandığın üzerinde gezdirdi. Annesi bir gün Essie evlendiğinde kendisine ait olacak aile hatıralarını doldurmaya başladığında, Essie daha on yaşındaydı.

Kapağı yavaşça kaldırdı. Büyük annesinin beyaz işlemeli yatak örtüsü, dantelli masa örtüleri ve perdeler, düzgünce katlanmış hâlde içinde duruyordu. Büyük-büyük annesinden, süslemeli sapları olan gümüş bir yemek takımı kalmıştı. Verdine yengesinden kristal bir punch kâsesi ve fincanlar vardı.

Annesinin ve Essie'nin işlediği örtüler, mendillerin, çay havlularının ve çorapların altında duruyordu. İç gömlekleri, korseler ve daha birçok şey.

En üstte geceliği vardı. Özellikle düğün gecesi için yapılmıştı. Essie geceliği alıp kaldırırken kumaşı hışırdadı. Boyun kısmını süsleyen üç sıra dikişin arasına minik beyaz gülbezlekler

işlenmişti. Askıları boyunca dantel kenarlıklar uzanıyordu. Geceliği kapalı tutan tek şey, ince bir kurdeleydi.

Elini gövdenin altına soktuğunda, kumaşın çok yapış yapış olduğunu fark etti. Yutkundu. Bu geceliği daha önce sadece bir kez giymişti. Hayatının geri kalanı boyunca bekâr kalmaya karar verdiği gece. O gece Tanrı ve Kurtarıcı'yı tek Damat olarak kabul etmişti.

Ama şimdi Tanrı ona etten kemikten bir eş göndermişti. Ona çocuklar verecek birini. Onunla birlikte yaşlanacak birini. Bu gece bu geceliği görecektir olan birini.

Bu geceliği önce senin için giydiğime memnunum, Tanrım. Çünkü bana bir eş göndermiş olsan bile, sen daima ilkim olacaksın. Kalbimde. Evliliğimde. Hayatımda.

Dört saat sonra, tören ve düğün yemeğinin arkasından, Tony karısını merdivenin altında bekliyordu. Essie'nin yatak odasının kapısı açıldı ama dışarı çıkan kişi Bayan Lockhart'tı. Tony onun pembe kenarlıklı parlak mor tuvaletini görünce yine gülümsedi ve inmesine yardım etmek için basamakları ikişer ikişer tırmandı.

“Sizin için hâlâ üzülüyorum, bayım” dedi yaşlı kadın, Tony elini onun kolunun altına sokarken. “Bir gelin, balayı için Niagara Şelaleleri'ne götürülmelidir.”

“Essie oraya gitmek istemedi ki” dedi Tony.

“Fark etmez. Erkek olan sizsiniz. Bu tür şeylere sizin karar vermeniz gerekir.”

“Ve kararımı verdim. Onu Llano County'deki Sihirli Kaya'ya götürmeye karar verdim.”

“Bisikletle!”

Merdivenin altına ulaştılar ve Tony, daha ilk gördüğünde kendisini kanatlarının altına almış olan yaşlı kadına gülümsedi.

“Okuduğum romanlarımda” diye devam etti Bayan Lockhart, “Gelin ve damat bir kez ama bir kez bile bisikletle gitmedi!” Tony’ye doğru eğilerek fısıldadı. “Geceyi nerede geçireceksiniz? Gelininle ilk gecende çimenlerden bir yataktan fazlasını düşünmeliydiniz.”

Tony, Bayan Lockhart’ın burnunu hafifçe sıktı. “Bu tür şeyleri sizinle tartışmayacağım, hanımefendi. Utanırım.”

“Eh, birinin sizi biraz mantıklı olmaya ikna etmesi gerek. Henüz çok geç değil” dedi Bayan Lockhart, Tony’nin ceketinin kollarını sıkarak. “Şu kırbaçlı arkadaşınızı tren istasyonuna gönderip bilet aldırabilirsiniz.”

Yatak odasının kapısı tekrar açıldı. Anna, Shirley ve Bayan Dunn, Essie’nin önünde geri geri yürüyerek odadan çıktı. Sonunda Essie görüldü ve Tony’nin kalp atışları hızlandı.

Essie’nin bisiklet kıyafeti gözleriyle aynı renkteydi. Şapkası şaşırtıcı ölçüde sadeydi ve kıyafetine uyan geniş bir kurdeleyle süslenmişti. Tony kendini tutamayarak ona doğru bir adım attı.

Essie elini tırabzana koydu.

“Dur” dedi Tony. Tırabzana elini hafifçe vurdu. “Buradan. Bana bu şekilde gelmeni istiyorum.”

Bayan Dunn’ın gözleri iri iri açıldı.

Essie gülümseyerek tırabzana atladı ve hızla kayarak doğrucaya Tony’nin kollarına indi.

“Merhaba, Bayan Morgan” dedi Tony, ona sımsıkı sarılarak.

“Merhaba, Bay Morgan.”

Tony karısını dudaklarından öptü. “Hazır mısınız?”

“Hazırım.”

Genç adam, Essie'yi yere bıraktı. Essie kadınlara tek tek sarılarak vedalaştı. Şerif, yargıç ve peder antreye girdi. Anna, Tony'nin yanağına bir öpücük kondurarak Ewing'in yanına geçerken Essie'nin dayısı yeğenini kollarına aldı.

"Dikkatli ol, Essie, kızım" dedi Melvin. "Tabancan yanında mı?"

"Evet" dedi Essie, geri çekilirken. "Bizi merak etmeyin."

Babasına döndü ve ona da sarıldı.

"Ah, güzelim" dedi Sullivan. "Keşke bugün annen de seni görebilseydi. Hayatımda gördüğüm en güzel gelin oldun."

Essie parmak uçlarında yükselerek babasını yanağından öptü. "Aynı zamanda, hayatında gördüğün en mutlu gelinim."

Sullivan, kızına sıkıca sarıldı, bıraktı ve elini Tony'ye uzattı. "Kızıma iyi bak, evlat."

"Bakacağım, efendim. Ve ayın sonuna doğru Corsicana'ya geri döneceğiz."

"Bunu isterim." Yargıç iç çekti. "Eh, millet sizi bekliyor. Artık yola çıksanız iyi olur."

Tony, kolunu Essie'ye uzattı ve kapıyı açtı.

Verandaya çıktılar. Bahçe ve sokak, düğün davetlileriyle doluydu. Tony'nin arkadaşları. Essie'nin arkadaşları. Ailelerinin arkadaşları. Hepsi ıslık çalıp tezahürat yapıyordu.

Tony, Essie'nin elini tutarak ona baktı. "İşte başlıyoruz."

Basamaklardan aşağı indiler ve konfeti yağmuru altında yürüme yolundan geçtiler. Russ bahçe kapısını açarken çift hızla dışarı fırladı.

"Ah, Tony!" diye bağırdı Essie. "İki kişilik, yan yana bir bisiklet!"

“Doğru” dedi Tony, Essie’nin binmesine yardım ederken. “Önümde veya arkamda olmanı istemiyorum. Yanımda olmanı istiyorum. Hem balayımızda hem de hayatımız boyunca.”

Tony karısını öperken babası kendisini mirasından mahrum etmese, Corsicana’ya hiç gelmemiş olacağını düşündü. Essie’yle asla karşılaşamayabilirdi.

Hayatında hiçbir şeyinin olmadığını, her şeyini kaybettiğini düşündüğü dönemde, gökyüzündeki Babası ona en güzel şarapları seçmiş ve kadehini ağzına kadar doldurup taşırmıştı.

Essie kızarak geri çekildi. Islıklar ve bağrışlar arasında insanlar el sallıyor, iyi dileklerini haykırıyor, hâlâ konfeti fırlatıyordu.

Essie’ye göz kırparak, Tony malzemelerinin ve giysilerinin sağlam bir şekilde yerlerinde durup durmadığını kontrol etti ve seleye atlayıp pedallara asıldı.

Son Söz

Beaumont, Teksas

10 Ocak 1901

Tony, üç katlı evinin verandasından geçti ve kucağında altı aylık Sullivan’la birlikte yan taraftaki kapılardan birinden girdi.

“Gidip anneni bulalım” dedi Tony, salona yönelmeden önce şapkasını asarken.

Essie elinde bir otomobil çizimiyle, şövalenin önünde duruyordu. Geniş kenarlıklı yeni mavi kadife şapkası hafifçe yana yatmıştı. Etrafında çok sayıda kadın oturuyordu.

“Erken dönmüşsün” dedi, Tony’ye bakarak.

Bebek, annesini görünce tombik kollarını uzattı ve bacaklarını salladı. Tony, bebeği Essie’ye verirken Sullivan’ın saçlarının Essie’ninkiyle aynı tonda sarı olduğunu ama burnunun kızardığını ve aktığını fark etti.

“Yolculuk nasıl geçti?” diye sordu Essie, Tony’ye, cebinden bir mendil çıkarıp Sullivan’ın burnunu silerken.

“Heyecan vericiydi” dedi Tony ve Essie’nin konuklarını selamlamak için döndü. Senatörün karısını, Bayan Lockhart’ın

kızını ve Russ'ın karısını hemen tanımişti. "Nasılsınız, hanımlar? Bu güzel öğle üzerinde neler yapıyorsunuz bakalım?"

"Yeni Lokomobil'in özelliklerini tartışıyoruz" dedi Essie, Sullivan'ın paltosunu açıp çenesinin altını gıdıklarken. Bebek kahkahalar atınca Essie de gülümsedi.

"Evet" dedi Iva O'Berry, Tony'ye yaramazca gülümseyerek. "Eşin hepimizi Beaumont Hanımlar Otomobil Kulübü'ne davet ediyor. Bize araba kullanmayı öğretecekmiş."

Tony aniden Essie'ye döndü. "Ne?"

"Bu doğru" diye devam etti Iva. "Bugün bize Lokomobil'in ahşap gövdesinin üç tam eliptik yay üzerine dayandığını açıklıyordu. Kazan ve motor gövdenin altında ve yakıt tankı da gövdenin arkasına doğru altta."

Tony'nin ağzı açık kaldı.

Dışarıda bir yerlerden gelen bir patlama, evin bütün pencerelerini sarstı.

"Bu da ne?" dedi Essie, dalgın bir tavırla bebeğin sırtını okşarken.

Tony doğu tarafındaki yüksek pencerelerden dışarı baktı. "Top sesi gibiydi."

Kadınlar huzursuzlandı.

"Essie?" dedi Tony, tekrar konuya dönerek. "Biraz kütüphanede konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Essie kadınlara baktı. "İzninizle, birazdan dönerim."

Tony, öyle hissetmemesine rağmen sakın bir tavırla Essie'yi İtalyan çinisi dekorun altından ve koridoru merdivenden ayıran gösterişli bölmeden geçirdi.

"Geri dönmüşsün" dedi annesi, koridora girerken.

Bebek ağzını kocaman açarak esnedi.

“Ah, hayatım. Bu küçük zavallının canını çıkarmışsın, Tony.” Kadın kollarını uzattı. “Gel hayatım, çocuk odasına gidelim de büyük anne senin paltonu çıkarıp sallasın.”

Essie oğlunu bıraktı ve Tony annesinin bebeği alışındaki mutluluğuna tekrar şaşırdı. Büyük anne olduğundan beri eski canlılığı geri gelmişti.

“Teşekkür ederim, anne” dedi Tony ama kadın Sullivan’a bir şarkı mırıldanarak çoktan merdiveni çıkmaya başlamıştı bile.

Tony kütüphanenin ağır sürgülü kapılarını açarak Essie’yi eliyle davet etti. Dickens ve Longfellow’un yüzleriyle süslü vitraylı pencereler onları karşıladı.

Tony kapıları kapadı.

“Sana söyleyecektim” dedi Essie, daha Tony ona dönmeden.

“Ne zaman?”

“Konuyla ilgilenen kadınlar yeterli sayıya ulaştığı zaman.”

Tony gözlerini ovaladı. “Essie, kadınların araba kullanmaması gerekir. Sana sadece çoğu kadına benzemediğin için öğrettim.”

“Ve bayıldım! Harika! Bence kadınların araba kullanmasına izin vermemek bir suç olur. Birçok arkadaşım öğrenmek istiyor. Bana kulüp kurma fikrini de bu verdi.”

“Hayır.”

“Ne?”

“Hayır” diye tekrarladı Tony. “Eşlerine araba kullanmayı öğretmene izin verirsem, bu kasabanın erkekleri canıma okur.”

Essie kollarını göğsünde kavuşturdu. “Corsicana’daki bisiklet kulübü hakkında da herkes böyle demişti.”

“Essie...”

“Organizasyonu kuruyorum, Tony. Bisiklet Kulübü’nün satışından kazandığım para var ve bunu kadınlar için bir otomobil kulübü kurmaya harcamak istiyorum.”

“Ve ders aracı olarak da benim aracımı mı kullanacaksın?”

“*Bizim* aracımızı.”

“Aracı mahvedecekler.”

“Hayır, mahvetmeyecekler. Ben mükemmel bir öğretmenim.”

Tony homurtusunu bastırdı. Kasabanın erkekleri onu kesinlikle öldürecekti. Özellikle de Russ. Essie’nin erkek Fatma olmasına bir şaka gözüyle bakıyordu ve bu konuda Tony’yle uğraşmaktan büyük zevk alıyordu. Ama İva araba kullanmaya başlarsa Russ bundan kesinlikle hoşlanmayacaktı.

“*Hayatta Tek Başına*’da” dedi Essie, “Bayan Moffitt babası görme yetisini kaybedince ayakkabıcılığa başlamıştı; bunun sadece erkeklere uygun bir meslek olduğu düşünülüyordu. Ama birçok kadın arkadaşına hayatlarını kazanmaları için yardım etti.”

“Bayan Moffitt ambarı havaya da uçurmuştu.”

Essie gözlerini devirdi. “Biraz dikkatsizdi. Ben çok daha mantıklıyım.”

Biri evin kapısının tokmağını abartılı bir güçle vurdu. “Bay Morgan! Bay Morgan!”

Tony kapıları açıp antreye fırlarken İva kapıya cevap veriyordu.

Üstü başı petrol kaplı bir çocuk ön verandada duruyordu. “Bay Morgan! Hemen gelin. Spindletop Tepesi’ndeki kuyulardan birinden petrol fışkırıyor!”

Essie, heyecanlı gözlerle bakarak Tony'nin elini tuttu.

“En çabuk şekilde haber gönderirim” dedi Tony, karısını kendisine çekip dudaklarından öperken. “Otomobil kulübünü de daha sonra tekrar konuşacağız.”

“Dikkatli ol” dedi Essie.

Tony şapkasını ve ceketini kaparak kapıdan fırladı ve Spindletop'a yöneldi. Bir taraftan koşarken eşlerinin muhtemelen arabalarla ilgili nasıl olup da kendilerinden daha fazlasını bildiğini, Beaumont erkeklerine nasıl açıklayabileceğini merak ediyordu.

Yazarın Notu

Petrol sektörünün ilk günlerindeki heyecan verici gelişmeleri ele almayı hep düşünüyordum; Corsicana'daki ilk petrol rafinerisinin kuruluşu, Teksas'taki ilk rafine petrolün sevkiyatı, ilk petrolcülerin ürünlerini tanıtmak için kullandığı akıllıca pazarlama stratejileri. Ama Essie ve bisiklet kulübü hikâyeye hâkim oldu ve ben daha ne olduğunu bile anlayamadan ve o kadar detaylıca araştırdığım tarihi bulguları kullanmaya fırsat bulamadan, roman sona erdi. En azından, ip çekicilerden çamur içicilere kadar ulaşmayı başarmıştık! (Kablolu sistemlerden döner sistemlere.) Kullandığım petrol şirketleri tamamen kurgusal oldu ama Baker kardeşler gerçekten de döner sistemlerini Corsicana'ya getirmiş ve Teksas'taki petrol sektöründe bir devrim yaratmışlardı.

Bir petrolcünün kızı, bir petrolcünün karısı, bir Teksaslı ve eski bir Corsicana'lı olarak, bu son iki kitabı yazmak büyük bir zevkti. Bu kitapları ve yazarken araştırmama yardımcı olan bütün arkadaşlarımı daima sevgiyle anacağım.

Deeanne Gist

Saklı Öpücük

"Gist, muhteşem karakterlerle
yine karşımızda. O; bağımsız
kahramanların ve kalbi criten
aşkların ustası..."

Romantic Times

sonsuz

roman

KIM GRUENENFELDER

Dertler
'Şaraböl
Sever

KIM GRUENENFELDER

"Küçük Düşler Büyük Umutlar"ın yazarından

Boş Yere Süslenme

sonsuz

TOMAR

SÜRPRİZ BİR AŞKIN, HAYALLERİNİZİ ZENGİNLEŞTİRECEK HİKÂYESİ...

Sonsuz Kitap'tan yayınlanan ilk aşk romanı "Umutsuz Aşkın Gözyaşları" ile aşka inancını kaybetmeyen okurlarımızın kalbinde taht kuran Deeanne Gist, "Kalbimin Sahibisin" eserinin kahramanı Essie ile aşkı anlatmaya "Yaralı Bir Kalbin Derinliklerinde" devam ediyor...

"Gist'in tarihi romansları zekice diyaloglar, dengeli konu ve neredeyse gerçek olduklarını düşündüren, iyi geliştirilmiş karakterleriyle gitgide daha da popülerleşiyor. Tüm romans koleksiyonerleri için önerilir."

Library Journal

"Gist, bir kez daha esprili, enfes bir tarihi romansla karşımızda. Bu iki kitaplık serinin ilk kitabı, 'Kalbimin Sahibisin'i okuduktan sonra, 'Yaralı Bir Kalbin Derinliklerinde'ye el atmak için sabırsızlanıyordum. Mükemmel, kendinizi çok iyi hissedeceğiniz bir hikâye, kesinlikle okumanızı öneriyorum. Okuduğunuza pişman olmayacaksınız."

The Romance Studio

"Gist yine yapacağını yapmış! Kalemine yön veren üslubu keyifli ve eğlenceli bir hikâyeyi derinlemesine aktarıyor. Bu kitabı elinizden düşüremeyeceğiniz gibi, hikâyenin tekrar tekrar keyfine varmak isteyeceksiniz."

Romantic Times

www.yakamoz.com.tr

ISBN: 978-605-384-648-2

Online Satış İçin: www.kitapsepeti.com

 www.facebook.com/yakamozkitap

 www.twitter.com/yakamozkitap